Cameleon

STEPHEN KING

CULOARUL MORȚII

Colecția Cameleon

Această carte este o operă de ficţiune. Numele, personajele şi întâmplările sunt fie rezultate ale imaginaţiei autorului, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente sau scene reale, cu persoane în viaţă sau decedate este întâmplătoare.

STEPHEN

KING

CULOARUL MORŢII

Titlul în original
THE GREEN MILE

Traducător: Diana Mureşan

ISBN 973-8250-54-4

Editura Aquila ’93
Oradea, 2003

INTRODUCERE

DE RALPH VICINANZA

Miercuri seara… început de septembrie… sfârşitul unei zile lungi, de sfârşit de vară. Asistenţii mei tocmai plecaseră de la birou, când porni faxul. Mi-am imaginat că trebuie să fie lista celor mai bine vândute cărţi a revistei New York Times, deoarece editorii primesc această listă cu zece zile înainte ca aceasta să fie tipărită şi probabil că Editura Signet îmi trimitea o copie. De când apăruse în martie ’96 prima parte a romanului *Culoarul Morţii,* fiecare săptămână fusese una extraordinară. Dar acesta putea fi premiul cel mare… un rezultat unic. Şi aşa şi era: şase titluri pe lista celor mai bine vândute ediţii cu coperte necartonate, inclusiv ultimul titlu, *Coffey pe Culoarul Morţii,* pe primul loc în acea săptămână din septembrie. Deşi fiecare scriere a lui Stephen King este una de succes, nu mă prea aşteptasem ca *The Green Mile/Culoarul Morţii* să fie succesul care s-a dovedit a fi. Existau riscuri serioase. Dar era scris negru pe alb… o realizare imensă şi, pentru prima dată, pentru Stephen King. A realiza ceva pentru prima dată, acesta a fost semnul distinctiv al carierei lui Steve. Totuşi, când l-am întâlnit pe Steve în 1978, a trebuit să mă confrunt cu o piaţă pentru traduceri ale cărţilor lui, care era pe cale de dispariţie. În vreme ce vânzările la cărţile lui Steve ajunseseră la un nivel fenomenal în Statele Unite şi chiar în Marea Britanie, reacţia iniţială la opera sa în traducere era slabă, iar vânzările scădeau. Agentul care se ocupa de promovarea cărţilor lui în Statele Unite m-a abordat cu propunerea ca eu să mă ocup de reprezentarea autorilor pentru care lucra el peste ocean. Steve îşi exprimase preocuparea că

Doubleday, care se ocupase de promovarea cărţilor lui peste ocean, nu reuşise să găsească o piaţă destul de bună şi că vânzările erau scăzute. Strategia mea era una destul de simplă. Editarea cărţilor cu coperte cartonate din Europa erau domeniul unor erudiţi şi mulţi dintre aceşti cititori aveau prejudecăţi faţă de un scriitor de literatură comercială ca şi King. De asemenea, preţul ridicat al cărţilor cu coperte cartonate (ce ajungea la 35$ pe multe pieţe europene prin anii ’80) ar fi fost o piedică pentru cititorii obişnuiţi ai lui King, care aveau în medie între douăzeci şi treizeci de ani. În anii care au urmat, am revândut drepturile de a publica cărţile lui King în ediţii cu coperte necartonate, care se puteau vinde la preţuri relativ mici. Am crescut piaţa treptat şi cu grijă. Pe când era publicat *It,* pe la mijlocul anilor ’80, King era un nume prezent în casele din mai toată Europa. Când editorul german al lui King a publicat cartea într-o ediţie cu coperte necartonate, care s-a vândut pentru aproximativ 20$, cartea s-a vândut într-un număr fără precedent, şi anume 700.000 de exemplare. Vânzările pentru o ediţie normală cu coperte cartonate a unui best-seller erau în Germania de aproximativ 100.000 de exemplare. Deci, e clar că impactul acestui gen de marketing a fost uriaş. Acelaşi sistem s-a repetat în întreaga Europă şi în restul lumii, făcând din Stephen King primul autor internaţional cu vânzări uriaşe.

Privind în urmă, originile romanului *Culoarul Morţii* par foarte modeste. Malcolm Edwards, un editor britanic, care mi-e prieten de mai bine de douăzeci de ani, şi familia lui îmi erau oaspeţi în Long Island, în luna decembrie a anului 1994. Îi arătam lui Malcolm colecţia mea de cărţi ale lui King cu autograf, când am dat peste primele trei părţi ale unui proiect numit *The Plant,* volume pe care le publicase King însuşi şi pe care le făcuse cadou familiei sale şi prietenilor de Crăciun. Stephen abandonase proiectul, deoarece, după ce *Little Shop of Horrors* fusese publicat, se gândise că premisa de la care pornea istorisirea era

prea asemănătoare. Dar, în felul său, Steve începuse primul său foileton încă la începutul anilor ’80. Malcolm şi eu am vorbit pe scurt despre tradiţia literară a romanelor-foileton şi mai ales despre operele lui Charles Dickens. Am râs de agentul imobiliar care îmi vânduse casa cu câţiva ani înainte şi îmi spusese că mi se potrivea perfect pentru că părea să fi răsărit direct dintr-un roman al lui Dickens. Ei bine, eu cred că mai mult Austen decât Dickens, dar coincidenţa era comică.

Trei luni mai târziu, Malcolm m-a sunat din Londra şi mi-a sugerat să vorbesc cu Steve în legătură cu ideea de a scrie un roman-foileton. Ideea îi rămăsese în minte lui Malcolm şi el credea că este o idee viabilă din punct de vedere comercial. Am vorbit apoi de logistică. Ideea lui Malcolm era ca seria să se întindă pe parcursul a doisprezece luni sau mai mult, fiecare parte urmând să coste în jur de 1£. Aceasta mi se părea însă o sarcină pantagruelică. Deşi cartea ar fi putut să aibă succes, dacă totuşi asta nu se întâmpla, urma să avem probleme mari. Ceva nu-mi plăcea la această idee nici la momentul respectiv. I-am spus lui Malcolm că aveam să mă mai gândesc şi că aveam să-i dau eu de veste.

În timpul celor douăzeci de ani de când lucrez cu Steve, lumea m-a abordat cu tot felul de idei pentru el – o carte de benzi desenate Stephen King, o revistă horror, ceşti, tricouri, tot ce vreţi. Nu demult, am primit o broşură de la o firmă din Europa care produce mobilă. Ca producători de „scaune de masă”, explicau ei, le cer persoanelor celebre să-i lase să le folosească numele pentru un anume tip de scaun. *Canapeaua Stephen King?* Le-am spus că noi nu ne ocupăm cu aşa ceva!

Steve este un scriitor înainte de toate şi este în joc reputaţia şi numele lui ca scriitor. La asta mă gândesc atunci când trebuie să cântăresc justeţea acestor experimente, indiferent de ce fel. Cu numai doi ani înainte, Malcolm venise cu ideea să publicăm o povestire a lui King

cu ilustraţii, care să se vândă ca ediţie pentru colecţionari, la un preţ mai mare. Malcolm spera ca editura lui, mai mică pe atunci, să publice cartea şi ca aceasta să fie vândută alături de noul roman King din acel an. Problema era că aceasta ar fi fost de fapt o povestire care se dădea drept roman, având preţul unui roman sau chiar mai mult. Am decis să respingem ideea. M-am gândit că ideea unui roman-foileton era foarte bună, dar trebuia rezolvată problema de logistică şi momentul nu era potrivit – m-am bazat pe intuiţie, pur şi simplu.

Steve îşi termină cel mai nou roman câteva luni mai târziu, astfel că i-am trimis prin fax o notă scurtă, în care îl întrebam dacă e interesat de scrierea unui roman-foileton a la Dickens. M-am gândit că va primi faxul şi vom discuta ideea peste câteva săptămâni. Trimisesem faxul pe la sfârşitul lunii septembrie şi am plecat din New York câteva zile mai târziu, la Târgul de Carte de la Frankfurt, cel mai important şi mai mare târg de carte, ţinut anual la Frankfurt, în Germania. Târgul este probabil una dintre cele mai aglomerate perioade pentru un agent. Se organizează întâlniri la fiecare jumătate de oră, şi tocmai voiam să mă odihnesc după prima dintre aceste zile obositoare, când am observat un mesaj sub uşa camerei mele de hotel, în care mi se spunea că Stephen King mă căutase şi dorea să vorbească cu mine cât de curând posibil. Era foarte neobişnuit ca Steve să mă caute la Frankfurt. Ştia cât de haotice puteau să fie aceste zile. L-am sunat imediat pe Steve şi am aflat că era interesat să scrie un roman-foileton. De fapt, era foarte încântat de idee şi credea că are în minte o istorisire care se potrivea. Dar voia să-şi facă o idee mai clară despre cum ne imaginam să soluţionăm problema logisticii.

Deci, cum avea să arate acest roman-foileton? M-am gândit că publicarea pe parcursul unui an întreg sau mai bine era prea mult, dar o perioadă mai scurtă, cu capitole care să apară lunar, ar fi putut să funcţioneze foarte bine. M-am gândit că aceasta ar putea fi un proiect pentru anul

1997. Malcolm era, de asemenea, la târg şi am vorbit pe îndelete seara următoare. Ne-am gândit că şase până la opt părţi ar fi ceva acceptabil şi ne gândeam că acestea puteau să aibă între 15.000 şi 20.000 de cuvinte fiecare. L-am sunat pe Steve mai târziu în seara aceea şi am discutat cu el strategia noastră. Steve nu voia să se întindă pe opt luni şi înclina mai degrabă spre patru, dar eu continuam să fiu convins că aveam nevoie de mai mult timp ca să construim punctul culminant. Şase părţi ne conveneau amândurora. El s-a gândit, de asemenea, că, deoarece ideea fusese a lui Malcolm, să permitem publicarea în foileton numai în Marea Britanie şi să-i dăm lui Malcolm drepturile exclusive asupra cărţii acolo.

Steve a început să scrie, iar eu am discutat cu Malcolm problema drepturilor de autor. Desigur, Malcolm era încântat de perspectiva de a publica acest proiect. Am plecat de la Frankfurt plini de aşteptări cu privire la ce putea să se întâmple în următoarele câteva săptămâni. M-am întors la New York şi am aşteptat oferta lui Malcolm pentru ceea ce părea marele premiu al carierei lui. Între timp, entuziasmul lui Steve a crescut. M-a sunat şi mi-a spus că s-a gândit că proiectul devenea prea important ca să fie limitat numai la Marea Britanie, deci m-a rugat să ofer cartea Editurii Signet pentru publicarea în Statele Unite.

Ca agent care mi-am construit compania pe vânzarea drepturilor de autor în străinătate, i-am sugerat lui Steve să luăm în considerare la modul serios transformarea publicării romanului *Culoarul Morţii* într-un eveniment publicistic internaţional şi să oferim proiectul tuturor marilor edituri din lume care îi publicaseră cărţile. Nu s-a opus acestei idei. Brusc, scopul experimentului s-a lărgit, şi am ştiut că era o oportunitate unică.

Zilele treceau şi am început să mă întreb de ce nu primeam nicio veste de la Malcolm. HarperCollins UK, unde lucra pe atunci Malcolm, nu publicase nicio carte a lui King, iar Malcolm avea să le ducă noua carte a lui Steve

în acest format nou. Din nefericire, a intrat în joc politica de corporaţie şi lucrurile nu aveau să iasă bine pentru Malcolm. M-a sunat în cele din urmă într-o seară de vineri de la sfârşitul lunii octombrie, în ’95. Mi-a explicat că nu avea să existe nicio ofertă pentru *Culoarul Morţii.* HarperCollins nu avea să participe. Malcolm era devastat.

Era posibil ca asta să oprească proiectul. La urma urmei, era un proiect atât de bun, de ce nu voia compania lui Malcolm să facă o ofertă? Îmi era teamă că dacă Steve avea chiar cele mai mici dubii, această decizie avea să le confirme şi să le adâncească. Dar unul dintre motivele pentru care eu şi Steve am colaborat atât de bine de atâta timp este că a rămas în fiecare din noi o parte din băieţaşul care vrea să se distreze, în ciuda a ce spun adulţii. Aveam să o facem! Aveam ceva special în mână şi noi ştiam asta. Astfel că am oferit drepturile de a publica romanul în Marea Britanie Editurii Penguin, compania care patrona şi Editura Signet. Deoarece HarperCollins nu mai făcea parte din joc, era normal să inversăm lucrurile şi să începem cu publicarea în Statele Unite. Cei de la Penguin stăteau ca pe jar. Ştiau că cei de la HarperCollins avuseseră şansa aceasta înainte ca ei să ştie măcar de proiect. Era singura dată când Steve lăsase să se întâmple asta pe parcursul relaţiei sale de mai mult de cincisprezece ani cu Signet. Deşi erau foarte nerăbdători să facă această afacere, nu aveau nici cea mai mică idee ce anume cumpără. Stabilisem deja că nu avea să fie o ediţie cu coperte cartonate. Nu numai că romanul nu era terminat, mai mult, avea să fie publicat pe măsură ce era scris. Pentru ei, era greu să estimeze valoarea acestui proiect. L-am făcut cât de simplu posibil, pentru ca, în cazul unui eşec, să putem retrage drepturile de autor şi să ne oblojim rănile. Am acceptat mai puţin decât avansul obişnuit pe care îl plătea Penguin pentru un roman King, dar ne-am păstrat mai multe drepturi decât de obicei; ne exercitam controlul asupra unor aspecte care, de obicei, sunt rezervate editurii; şi le-am dat drepturile numai

pentru o perioadă scurtă de timp. Acesta avea să fie un experiment publicistic şi voiam să-mi protejez clientul cât de bine puteam.

Negocierile au fost făcute, contractul a fost redactat şi afacerea a fost încheiată în două săptămâni. Negocierea contractelor în domeniul publicistic poate să dureze luni de zile. De la prima mea discuţie cu Steve din timpul târgului de carte şi până la încheierea contractului au trecut patru săptămâni. Era începutul lunii noiembrie. Nimeni nu ştia sigur cum avea să fie primit de public acest format pe părţi. Speram că va injecta o foarte necesară doză de adrenalină în acest domeniu. Dar nimeni nu era sigur de asta. Deşi Signet făcea paşi repezi pentru a-şi asigura drepturile de publicare, nesiguranţa lor i-o comunicau lui Steve într-o varietate de modalităţi. Steve devenea neliniştit şi a cerut ca realizarea proiectului să fie accelerată, pentru ca prima parte să fie publicată în ianuarie. Nu voia ca temerile editorului să ducă la întârzieri.

Steve lucra de ceva timp la prima parte şi a promis că avea să o predea în 1 decembrie. Cei de la Signet erau în delir. Aveau să o publice la sfârşitul lunii februarie sau cel târziu la începutul lui martie. Am avut mai multe întâlniri cu toţi cei care aveau să fie implicaţi în proiect – promovare, reclamă, vânzări, echipa editorială. Lucrurile evoluau de la sine. Întâlnirile acestea generau nerăbdare şi entuziasm. Am avut încredere că proiectul avea să funcţioneze şi le-am comunicat asta în cel mai pur stil oratoric.

Cei de la Signet continuau să simtă că aveau să fie dificultăţi. Contabilii erau neliniştiţi cu privire la venituri. Se temeau că vor fi cumpărate exemplare din prima parte pentru că reprezentau o noutate, apoi aveau să fie returnate înainte ca celelalte părţi ale foiletonului să fie publicate. Această teamă poate să te bântuie atunci când vinzi cărţi care pot să fie returnate. Cel care vinde cu amănuntul poate să primească înapoi preţul integral, pur

şi simplu rupând jos coperta şi trimiţând-o înapoi la editură; restul cărţii se aruncă. Ideea noastră era că, pe măsură ce tensiunea avea să crească, aveau să apară noi cititori, dar dacă prima parte era returnată la editură înainte ca seria să fie terminată, această idee pur şi simplu nu ar fi putut să funcţioneze, în acest caz, editura ar fi trebuit să tipărească din nou părţi publicate mai înainte, pe măsură ce cititorii ar fi devenit interesaţi. Acesta era un coşmar pentru o editură, o cantitate mare de cărţi returnate în paralel cu o cerere şi mai mare. Dar, în acest caz, nu era loc pentru cei fricoşi. Eram sigur că dinamismul ce îl urmărise pe King pe parcursul întregii sale cariere avea să creeze un astfel de val de entuziasm, încât aceste temeri aveau să dispară.

Următoarea problemă cheie era preţul, şi acesta era un aspect la care atât eu, cât şi Steve eram foarte sensibili. Un element important al seriei era ca părţile să fie vândute în număr mare de exemplare, la preţuri relativ mici. Ne-am gândit că preţul seriei ar fi trebuit să fie mai mic decât al unui nou roman King, în ediţie cu copertă cartonată. Diferenţa dintre costul total şi preţul unei ediţii cu copertă necartonată obişnuite ar fi fost compensată de acest format nou şi interesant, astfel că doream ca preţul total să fie cuprins între cel al unei ediţii cu copertă necartonată şi al uneia cu copertă cartonată. Problema preţului pe exemplar este o cifră extrem de greu de fixat şi este o problemă foarte delicată pentru autori ca şi King, care au un public cititor devotat. Iniţial, ne-am gândit la un preţ de aproximativ 1,99$, dar acest preţ nu s-a putut păstra. Costurile de tipărire şi de transport nu puteau fi acoperite. Ni se impunea un preţ de 6,99$ per volum, şi nici eu, nici Steve nu eram de acord cu el. Noi ne-am opus şi, la urmă, am stabilit preţul la 2,99$, cu volumul al şaselea, cel mai lung, la 3,99$. Chiar şi aşa, Elaine Koster, editorul de la Signet, ne-a chemat să ne uităm încă o dată peste cifre, atrăgându-mi atenţia asupra faptului că, datorită procentului care trebuia să-l dea lui Steve şi datorită

preţului iniţial mic, profitul Editurii Signet era atât de mic, încât dacă experimentul nu funcţiona, ei aveau să sufere pagube foarte mari. Eu am simţit că întotdeauna este important în afaceri ca ambele părţi să aibă un profit considerabil şi să se bucure de avantajele mutuale ale relaţiei lor. Cifrele erau edificatoare, astfel că ne-am înţeles să coborâm cota lui Steve, presupunând că preţurile mai mici vor duce la vânzări mai mari şi un procent mai mic din vânzări mai mari ar fi mai mare decât un procent mai mare din vânzări mai mici… interesant cum funcţionează procentele acestea.

În vreme ce tot acest proces era în plina desfăşurare cu Signet, biroul meu era ocupat în acelaşi timp cu vânzarea în străinătate a drepturilor de autor pentru *Culoarul Morţii.* Unii editori străini, ca Rolf Schmitz de la Bastei, din Germania, le-au primit instantaneu… alţii nu le-au primit deloc. Indiferent de asta, proiectul a evoluat în ritmul său. Nerăbdarea era una reală şi omniprezentă. În ianuarie ’96, eram gata pentru o lansare simultană în Regatul Unit, Germania, Franţa, Olanda, Spania şi Italia, cu următoarele lansări programate la scurt timp după aceea.

Promoţia şi reclama pentru *Culoarul Morţii* a fost un succes. Toate ramurile mass-mediei au fost acoperite. Steve (şi şoarecele, Mr. Jingles) au fost de acord să facă spoturi TV pentru a promova cartea. Primul titlu din serie, *Cele două fete moarte,* au fost publicate pe la sfârşitul lunii martie… şi, în câteva zile, am înţeles că am dat lovitura. A ajuns direct pe locul întâi al listei celor mai bine vândute cărţi a ziarului *New York Times.* Vânzările erau masive în toate locaţiile. Eram mulţumiţi de reacţia generală. În timp ce unii critici reuşesc să găsească noduri în papură, industria în sine era mulţumită de acest succes. Desigur, eram departe de a fi încheiat socotelile, cu cinci părţi încă nepublicate. Avea să continue suspansul? Dar, din acel moment, a devenit o problemă care ţinea mai mult de scris, decât de editat. Cititorii erau captivaţi de poveste. Stephen King este un scriitor absolut genial şi acest lucru

a fost evident în *Culoarul Morţii.*

Formatul în foileton nu a însemnat ruperea unui roman în fragmente şi publicarea lui pe părţi. Steve a dedicat mult timp şi efort acestui format. A creat şase povestiri separate, fiecare având un final adecvat, precum şi o istorisire care le cuprinde pe toate şi care încheie povestea lui Coffey şi a lui Edgecombe. Fiecare parte funcţionează şi în mod independent, dar, de asemenea, ea recapitulează partea precedentă şi dă indicii cu privire la ce va urma. Puţini scriitori au talentul şi viziunea de a scrie în acest mod şi, în acelaşi timp, de a aborda un format nou cu atât de mult succes încât cititorul obişnuit să nici nu-şi dea seama că a fost o provocare.

În cele din urmă, *Culoarul Morţii* a avut un succes enorm. Au fost vândute circa 18 milioane din aceste cărticele. După asta, Plume, colecţia în format de buzunar a Editurii Penguin, a oferit cartea într-un singur volum, din care s-au vândut mai mult de 500.000 de exemplare. Şi apoi, romanul a devenit punctul de pornire pentru filmul lui Frank Darabont, care este unul dintre favoritele mele dintre toate filmele bazate pe cărţile lui Steve. În 1999, Pocket Books a publicat o ediţie mass-market într-un singur volum, corelată cu filmul şi care s-a vândut în 2 milioane de exemplare. Până în prezent, cartea a fost publicată în toată lumea, în treizeci de limbi.

În cele din urmă, Malcolm Edwards a plecat de la HarperCollins şi a ocupat o funcţie cheie la Orion Books, unde a publicat ediţia cu copertă necartonată şi într-un singur volum a cărţii. A fost un best-seller extraordinar. Şi acum, iat-o, ediţia cu copertă cartonată a romanului *Culoarul Morţii.* Acum că filmul va fi în curând lansat în format video şi DVD, ne-am gândit că poate aţi dori să aveţi o ediţie mai durabilă pe rafturile dumneavoastră. Aceasta este numai versiunea mea despre cum a ajuns cartea aici.

Ralph Vicinanza

24 mai, 2000

CUVÂNT ÎNAINTE: O SCRISOARE

27 octombrie 1995

Dragă cititorule fidel,

Viaţa este o treabă capricioasă. Povestea care începe în această carte există în această formă din cauza unei remarci întâmplătoare, făcute de un agent imobiliar pe care nu l-am întâlnit niciodată. Toate acestea s-au întâmplat acum un an, în Long Island. Ralph Vicinanza, un vechi prieten şi partener de afaceri al meu (ceea ce face el de fapt este să vândă drepturi de autor în străinătate pentru cărţi şi povestiri), tocmai închiriase o casă acolo. Agentul imobiliar a remarcat că această casă „arăta ca şi cum ar fi răsărit dintr-o istorisire de Dickens”.

Remarca îi era încă în minte lui Ralph atunci când l-a primit pe primul său oaspete în acea casă, editorul britanic Malcolm Edwards. El i-a repetat-o lui Edwards, şi astfel au început să vorbească despre Dickens. Edwards îi aminti că Dickens publicase multe dintre romanele sale foileton, fie în reviste ale vremii, fie separat, ca şi *chapbooks* (nu cunosc originea acestui cuvânt, care înseamnă o carte de mărime mai mică decât cea obişnuită, dar întotdeauna mi-a plăcut aerul lui de intimitate şi prietenie). Unele dintre romane, a adăugat Edwards, au fost de fapt scrise şi revizuite chiar înainte de a fi publicate; Charles Dickens se pare că a fost un romancier căruia nu i-a fost teamă de termene limită.

Romanele lui Dickens apărute în foileton au fost extrem de populare, atât de populare, încât unul dintre ele a dus la o tragedie în Baltimore. Un grup considerabil de iubitori

ai romanelor lui s-au adunat pe un doc de lângă mare, aşteptând sosirea unui vas englezesc cu ultima parte din foiletonul *The Old Curiosity Shop,* care se afla la bord. Conform povestirii, mai mulţi potenţiali cititori au fost împinşi în apă şi s-au înecat.

Nu cred că Malcolm sau Ralph ar fi vrut ca cineva să se înece, dar erau curioşi ce s-ar întâmpla dacă s-ar încerca în prezent publicarea în foileton. Niciunul nu îşi dăduse seama că aceasta de fapt se întâmplase deja (nimic nu e nou sub soare) cel puţin de două ori. Tom Wolfe publicase prima versiune a romanului său *Bonfire of the Vanities* în revista *Rolling Stone,* iar Michael McDowell *(The Amulet, Gilded Needles, The Elementals* şi scenariul *Beetlejuice)* publicase un roman cu titlul *Blackwater* într-o serie cu copertă necartonată. Acel roman – o povestire de groază despre o familie din Sud care are neplăcuta trăsătură de familie de a se transforma în aligatori – nu a fost cel mai bun roman al lui McDowell, dar a avut totuşi un mare succes.

Cei doi bărbaţi au continuat să speculeze cu privire la ce s-ar întâmpla dacă un autor de ficţiune ar încerca în zilele noastre să publice un roman într-o serie – mici ediţii cu copertă necartonată, care s-ar vinde pentru una sau două lire în Marea Britanie, sau poate trei dolari în America (unde, în prezent, cele mai multe ediţii cu copertă necartonată se vând cu 6.99$ sau 7.99$). Cineva ca Stephen King ar putea fi un subiect interesant pentru un astfel de experiment, a spus Malcolm, şi, de acolo, conversaţia s-a îndreptat spre alte subiecte.

Ralph aproape a uitat de această idee, dar i-a revenit în minte în toamna anului 1995, după ce s-a întors de la Târgul de Carte de la Frankfurt, un târg cu vânzare, unde fiecare zi e una aglomerată pentru un agent ca Ralph. A abordat ideea publicării în serie împreună cu alte idei, dintre care pe majoritatea le-am refuzat imediat.

Ideea publicării în serie însă nu am refuzat-o imediat; spre deosebire de interviul pentru ediţia japoneză a

revistei *Playboy* sau turul ţărilor baltice cu toate cheltuielile plătite, aceasta a aprins o scânteie strălucitoare în imaginaţia mea. Nu cred că sunt un Dickens modern – dacă o astfel de persoană există, e vorba probabil de John Irving sau Salman Rushdie – dar întotdeauna mi-au plăcut poveştile relatate în episoade. Este un format pe care eu l-am întâlnit pentru prima dată în *The Saturday Evening Post* şi mi-a plăcut pentru că sfârşitul fiecărui episod îl făcea pe cititor un participant aproape la fel de important ca şi autorul – aveai la dispoziţie o săptămână ca să încerci să-ţi dai seama de următoarea meandră a poveştii. De asemenea, aceste povestiri se citesc şi se trăiesc mai intens, mi se părea mie, pentru că erau primite pe porţii. Nu puteai să le înfuleci, chiar dacă ai fi vrut (iar dacă relatarea era interesantă, chiar o „înfulecai").

Dar partea cea mai plăcută era că în familia mea, deseori le citeam cu voce tare – fratele meu, David, într-o seară, eu în seara următoare, iar mama era a treia la rând, apoi urma din nou fratele meu. Era o ocazie rară de a ne bucura de o operă scrisă în acelaşi fel în care gustam filmele la care mergeam sau serialele la care ne uitam la televizor împreună *(Bonanza, Route 66);* era un eveniment în familie. Abia mult mai târziu am descoperit că romanele lui Dickens au fost citite cam în acelaşi mod, cu diferenţa că, stând la gura focului, suspansul cu privire la soarta lui Pip şi Oliver şi David Copperfield continua pe parcursul a mai mulţi *ani,* în loc de mai multe luni (chiar şi cel mai lung dintre foiletoanele din *Post* rareori continua pe parcursul a mai mult de opt episoade).

Mai era un lucru care îmi plăcea la această idee, un lucru care mă atrăgea şi despre care cred că poate fi apreciat numai de scriitorul de povestiri cu suspans şi de poveşti terifiante: într-o relatare care este publicată în foileton, autorul câştigă un ascendent asupra cititorului, pe care altminteri nu îl are: în mai puţine cuvinte, Cititorule fidel, nu poţi să citeşti înainte şi să vezi cum se va termina

povestea.

Îmi amintesc şi acum cum am intrat o dată în sufragerie şi am văzut-o pe mama mea în balansoarul ei preferat, uitându-se pe furiş la sfârşitul unui roman de Agatha Christie, în timp ce ţinea degetul la pagina 50, pagina la care ajunsese de fapt. Am fost şocat şi i-am spus şi ei asta (Eu aveam doisprezece ani, ţineţi minte, o vârstă la care băieţii încep să realizeze că ştiu totul), sugerând că a citi sfârşitul unui roman poliţist înainte să ajungi acolo era echivalent cu a mânca umplutura dintr-o prăjitură pe care pe urmă o arunci. A râs cu râsul ei dezinvolt şi a spus că poate că asta era adevărat, dar câteodată pur şi simplu nu putea rezista tentaţiei. A ceda tentaţiei era un concept pe care şi eu puteam să-l înţeleg; eram şi eu supus tentaţiilor, chiar şi la doisprezece ani. Dar, în sfârşit, s-a găsit un antidot pentru tentaţia aceasta. Până când ultima parte va ajunge în librării, nimeni nu va cunoaşte finalul *Culoarului Morţii...* şi asta e posibil să fie adevărat şi pentru mine însumi.

Deşi era imposibil să fi ştiut asta, Ralph Vicinanza a menţionat ideea unui roman-foileton la ceea ce a fost pentru mine momentul psihologic perfect. Mă jucasem cu o idee pentru un roman cu un subiect despre care am ştiut că mai devreme sau mai târziu îl voi aborda: scaunul electric. „Old Sparky” m-a fascinat de când am văzut primul film cu James Cagney, şi primele povestiri despre condamnaţi la moarte pe care le-am citit (într-o carte care se chema *Twenty Thousand Years în Sing Sing/Douăzeci de mii de ani în închisoarea Sing Sing,* scrisă de paznicul Lewis E. Lawes) mi-au trezit partea mai întunecată a imaginaţiei. Cum ar fi oare, m-am întrebat eu, să mergi pe ultimii metri până la scaunul electric, ştiind că vei muri acolo? Şi, de asemenea, cum ar fi să fii cel care trebuie să-i lege condamnatului curelele... sau să apese pe întrerupătorul de curent? Ce ar scoate din tine un astfel de loc de muncă? Sau, şi mai groaznic, cu ce te-ai alege de pe urma lui?

Am încercat aceste idei de bază, numai experimental, într-o serie de variante în ultimii douăzeci sau treizeci de ani. Scrisesem o nuvelă de succes a cărei acţiune se petrecea în închisoare *(Rita Hayworth and Shawshank Redemption)* şi, într-un fel, ajunsesem la concluzia că am cam încheiat cu subiectul, când a apărut această idee. Au fost mai multe lucruri care mi-au plăcut la ea, dar nimic mai mult decât vocea decentă a naratorului; o voce joasă, sinceră, poate puţin chiar naivă, el este un narator specific pentru Stephen King, dacă vreodată a existat vreunul. Aşa am început să lucrez, într-un mod experimental, discontinuu. Mare parte a celui de-al doilea capitol a fost scris în timpul unei întârzieri cauzate de ploaie în Fenway Park!

Când a sunat Ralph, eu deja umplusem un caiet cu ciorne pentru *Culoarul Morţii* şi mi-am dat seama că eram în plin proces al scrierii unui roman în timp ce eu ar fi trebuit să-mi fac ordine pe birou pentru a scrie revizuiri pentru o carte pe care o scrisesem deja *(Desperation/Disperare* – o vei vedea în curând Cititorule fidel). În punctul în care ajunsesem cu romanul *Culoarul Morţii,* există de obicei două posibilităţi: o laşi la o parte (şi probabil nu o vei mai lua niciodată în mână), sau pui tot restul la o parte şi goneşti înainte.

Ralph a sugerat o a treia posibilitate, şi anume o istorisire care putea fi scrisă în acelaşi mod în care avea să fie citită – în foileton. Îmi plăcea, de asemenea, şi tensiunea asociată cu acest mod de scriere: dacă nu reuşeşti să duci treaba la bun sfârşit, dintr-o dată, aproximativ un milion de cititori vor să-ţi ia capul. Nimeni nu ştie asta mai bine decât mine, poate numai asistenta mea, Julianne Eugley; în fiecare săptămână primim zeci de scrisori de ameninţare, prin care cititorii cer următoarea carte din seria *Dark Tower* (Turnul întunecat) (răbdare, martori ai aventurilor lui Roland; încă aproximativ o jumătate de an, şi aşteptarea voastră va lua sfârşit, promit). Una dintre acestea conţinea o fotografie a unui

ursuleţ de pluş în lanţuri şi un mesaj alcătuit din litere tăiate din titluri din ziare: PUBLICAȚI IMEDIAT URMĂTOAREA CARTE DIN SERIA *DARK TOWER* SAU URSULEȚUL MOARE, era mesajul. L-am pus pe perete la mine în birou, ca să-mi amintească de responsabilitatea mea, dar şi de cât de minunat este să vezi că oamenilor le pasă – puţin – de creaturile din imaginaţia unei alte persoane.

Oricum, am decis să public *Culoarul Morţii* într-o serie de câteva ediţii cu coperte necartonate, în maniera secolului al nouăsprezecelea, şi sper că îmi veţi scrie şi îmi veţi spune: (a) dacă vă place romanul şi (b) dacă vă place acest sistem de prezentare mai rar folosit, dar destul de amuzant. Acest sistem a accelerat cu siguranţă scrierea romanului, deşi, în acest moment (o seară ploioasă de octombrie din 1995), el e departe de a fi terminat, chiar şi într-o primă variantă, şi finalul este încă incert. Asta face parte din emoţia întregului proces, deşi momentan trec – la figurat – printr-o ceaţă densă, cu pedala de acceleraţie apăsată până la podea.

În primul rând, doresc să-ţi spun că dacă îţi va face plăcere să-l citeşti pe jumătate atât de mult pe cât mi-a făcut mie plăcere să-l scriu, înseamnă că amândoi am câştigat ceva. Bucură-te de lectura acestui roman… şi de ce nu, de lectura lui cu voce tare, împreună cu un prieten. Măcar astfel vei scurta timpul care rămâne până când următoarea parte va apărea pe rafturile librăriilor.

Între timp, aveţi grijă de voi înşivă şi unul de altul.

– Stephen King –

Partea întâi

CELE DOUĂ FETE MOARTE

1

LUCRURILE ACESTEA s-au întâmplat în 1932, când penitenciarul statului era încă la Cold Mountain. Şi scaunul electric era, de asemenea, acolo.

Puşcăriaşii făceau glume pe seama scaunului electric, aşa cum oamenii fac glume pe seama lucrurilor care îi sperie, dar de care nu pot scăpa. Îi spuneau Old Sparky/Bătrânul Sparky (spark = scânteie) sau Big Juicy. Spuneau bancuri despre factura de curent electric şi despre cum avea să-şi prăjească administratorul Moore curcanul pentru Ziua Recunoştinţei, acum că soţia lui era prea bolnavă ca să gătească.

Dar, pentru cei care trebuiau într-adevăr să se aşeze în acel scaun, situaţia devenea brusc lipsită de umor. În timpul cât am stat la Cold Mountain am condus şaptezeci şi opt de execuţii (acesta e un număr pe care nu l-am uitat niciodată; cred că mi-l voi aminti şi pe patul de moarte) şi cred că pentru aproape toţi bărbaţii aceia, realitatea a ceea ce li se întâmpla devenea evidentă atunci când gleznele le erau prinse strâns cu cureaua de picioarele masive de stejar ale Bătrânului Sparky. Atunci înţelegeau (şi se vedea totul în ochii lor, ca o dezamăgire plină de răceală) că picioarele lor îşi duseseră traiul. Sângele continua să curgă prin ele, muşchii erau puternici, dar totuşi erau terminate; niciodată nu aveau să mai meargă pe un drum de ţară sau să danseze cu o fată la o sărbătoare a recoltei. Clienţii Bătrânului Sparky îşi

conştientizau moartea de la glezne în sus. Exista o glugă neagră de mătase care li se punea pe cap după ce terminau de făcut şi ultimele remarci în cea mai mare parte lipsite de sens. Se presupunea că este pentru ei, dar eu m-am gândit întotdeauna: de fapt sunt pentru noi, ca noi ceilalţi să nu le vedem în ochi valul teribil de dezamăgire, în timp ce înţelegeau că vor muri cu genunchii îndoiţi.

La Cold Mountain nu exista un singur culoar pe care mergeau numai condamnaţii la moarte, ci doar Sectorul E, separat de celelalte patru şi cam un sfert ca mărime, făcut din cărămidă în loc de lemn, cu un acoperiş oribil din metal, care strălucea în lumina soarelui ca un imens ochi delirant. Înăuntru erau şase celule, trei de fiecare parte a unui culoar lat din mijloc, şi fiecare celulă era aproape de două ori mai mare decât celulele din celelalte patru clădiri. Mai mult, erau pentru un singur ocupant. Erau condiţii foarte bune pentru o închisoare (mai ales în anii treizeci), dar ocupanţii le-ar fi schimbat pentru o celulă din oricare dintre celelalte patru clădiri. Credeţi-mă că le-ar fi schimbat.

Niciodată în timpul anilor pe care i-am petrecut ca şi gardian-şef, cele şase celule nu au fost ocupate toate deodată – trebuie să mulţumim lui Dumnezeu şi pentru lucrurile mărunte. Patru au fost cei mai mulţi – albi şi negri amestecaţi (la Cold Mountain nu se făcea segregaţie între morţii vii), era o variantă la scară redusă a infernului. Unul dintre ocupanţi fusese o femeie, Beverly McCall. Era neagră ca şi asul de pică şi frumoasă ca şi păcatul pe care n-ai avut niciodată curajul să-l comiţi. Suportase timp de şase ani bătăile soţului ei, dar nu a suportat când acesta a călcat în lături. În seara când a aflat că o înşală, l-a aşteptat pe nenorocitul de Lester McCall, pe care prietenii (şi probabil şi amanta lui de scurtă durată) îl cunoşteau cu porecla de Cutter (Tăietorul), în capul scărilor care duceau către apartamentul de deasupra frizeriei lui. A aşteptat până când acesta şi-a dat pe jumătate jos haina, apoi i-a

împrăştiat intestinele pe pantofii lui în două culori. Folosise chiar un brici al lui McCall ca să-l ucidă. Cu două nopţi înainte de ziua când ar fi trebuit să se aşeze pe Old Sparky, m-a chemat în celula ei şi mi-a spus că tatăl ei spiritual african o vizitase în noaptea aceea în vis. Îi spusese să renunţe la numele ei de sclavă şi să moară cu numele ei de om liber, Matuomi. Aceasta era ultima ei dorinţă, ca în sentinţă, numele să-i fie citit ca Beverly Matuomi. Cred că spiritul tatălui ei nu i-a dat nici un nume de familie, sau oricum, unul pe care ea să-l ştie. Eu i-am spus bine, aşa voi face. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat în anii aceia pe care i-am petrecut acolo a fost să nu refuz niciodată un condamnat la moarte, decât dacă era absolut necesar. În cazul lui Beverly Matuomi, oricum nu era nicio diferenţă. A doua zi pe la trei după-amiaza sună guvernatorul, spunând că i-a schimbat sentinţa la condamnare la închisoare pe viaţă în închisoarea pentru femei Grassy Valley. Am fost fericit să văd fundul rotund al lui Beverly luând-o la stânga şi nu la dreapta, atunci când a ajuns lângă biroul meu, fii sigur de asta.

Cam treizeci şi cinci de ani mai târziu – trebuie să fi fost minimum treizeci şi cinci – am văzut acest nume pe pagina de necrolog a ziarului, sub poza unei femei de culoare cu faţa trasă, cu o claie de păr cărunt şi o pereche de ochelari cu pietre preţioase false la colţuri. Era Beverly. Îşi petrecuse ultimii zece ani din viaţă în libertate, scria necrologul, şi se ocupase de mica bibliotecă din Rain Falls aproape singură. Dăduse şi lecţii la şcoala duminicală şi fusese foarte iubită în orăşel. BIBLIOTECARĂ MOARE DATORITĂ UNEI BOLI DE INIMĂ, aşa suna titlul, şi sub acest titlu, cu litere mai mici, ca şi un gând numai: *A stat în închisoare două decenii pentru crimă.* Numai ochii ei, mari şi strălucitori, în spatele ochelarilor cu pietre preţioase false la colţuri, erau aceiaşi. Erau ochii unei femei care chiar şi la şaptezeci şi ceva de ani nu ar fi ezitat să scoată din nou lama de ras din dezinfectant, dacă ar fi fost cazul. Ajungi să cunoşti ucigaşii, chiar dacă ajung

bibliotecare bătrâne în orăşele de duzină. Cel puţin dacă ai petrecut tot atâta timp cât mine având grijă de criminali. A existat o singură dată când am avut îndoieli cu privire la natura muncii mele. Acesta, cred eu, este motivul pentru care scriu rândurile acestea.

Podeaua coridorului lat ce trecea prin mijlocul Sectorului E era acoperită cu linoleum de culoarea lămâilor verzi decrepite, deci ceea ce era numit Ultimul Culoar în alte puşcării, la Cold Mountain se numea Culoarul Verde. Cred că avea o lungime de vreo şaizeci de paşi de la sud spre nord, de la o parte la cealaltă. La un capăt era carcera. La celălalt capăt era un alt coridor şi cele două formau un T. Spre stânga însemna viaţă – dacă puteai să numeşti astfel ceea ce se petrecea în curtea interioară scăldată în arşiţa soarelui, şi ani de zile asta era viaţa multora, una în aparenţă fără urmări dăunătoare. Hoţii, incendiatorii şi violatorii, toţi spunând ce aveau de spus şi făcându-şi plimbările şi micile lor afaceri.

Spre dreapta, însă – era cu totul altceva. Prima dată se intra în biroul meu (unde covorul era tot verde, şi ăsta era un lucru pe care tot voisem să-l schimb, dar niciodată nu ajunsesem să o fac), se trecea prin faţa biroului meu, care era flancat de steagul Americii pe stânga şi steagul statului pe partea dreaptă. La capătul îndepărtat erau două uşi. Una ducea la WC-ul mic pe care îl foloseam eu şi gardienii din Sectorul E (şi câteodată şi gardianul Moores); cealaltă ducea într-un soi de şopron. Aici ajungeai dacă mergeai pe Culoarul Morţii.

Era o uşă mică – trebuia să-mi feresc capul atunci când intram pe uşă, iar John Coffey a trebuit să se lase pe vine ca să treacă. Intrai apoi într-o încăpere şi trebuia să cobori trei trepte de ciment spre o duşumea de lemn. Era o cameră mizerabilă, fără încălzire şi cu un tavan de metal, exact ca şi cel al clădirii de care aparţinea. Iarna era destul de frig încât să-ţi vezi răsuflarea, iar vara era sufocant. La execuţia lui Elmer Manfred – în luna iulie sau august a anului ’30, cred că asta a fost – nouă dintre

martori au leşinat.

Pe partea stângă a şopronului era – din nou – viaţă. Unelte (toate prinse de nişte rame şi legate cu lanţuri, ca şi cum ar fi fost carabiniere în loc de cazmale şi topoare), saci cu seminţe care se plantau primăvara în grădina închisorii, cutii cu hârtie igienică… chiar şi pungi cu var cu care se desena conturul terenului de baseball sau al terenului de fotbal – puşcăriaşii jucau pe ceea ce ei numeau Păşunea, şi după-amiezile de toamnă erau aşteptate cu mare nerăbdare la Cold Mountain.

Spre dreapta era – din nou – moarte. Aici era Old Sparky, scaunul electric, aşezat pe o platformă în colţul dinspre sud-est al şopronului, cu picioare solide de stejar, cu braţe late de stejar, care absorbeau sudoarea terorizată a duzinilor de oameni în ultimele câteva minute ale vieţii lor, şi capelina de metal, care de obicei atârna nepăsătoare de spătarul scaunului, ca şi şapca unui copil-robot dintr-o revistă de benzi desenate. Din această capelină pornea un cablu care trecea printr-o gaură din peretele din spatele scaunului. Într-o parte a scaunului era o găleată de tablă galvanizată. Dacă te uitai în ea, ai fi văzut un burete rotund, tăiat astfel încât să se potrivească întocmai în capelina de metal, înainte de execuţii, buretele era înmuiat în apă, pentru a conduce mai bine încărcătura de curent care trecea prin cablu şi prin burete spre creierul condamnatului.

2

1932 A FOST ANUL lui John Coffey. Detaliile au fost probabil în ziare, pentru toţi cei cărora le păsa suficient de mult ca să le caute – cineva cu mai multă energie decât un om foarte bătrân care îşi petrece restul zilelor la un azil de bătrâni din Georgia. A fost o toamnă foarte călduroasă, asta îmi amintesc; într-adevăr, foarte călduroasă. În octombrie era aproape la fel de cald ca şi în august, iar

soţia administratorului, Melinda, era în spital în Indianola, de un timp. A fost toamna în care am avut cea mai neplăcută infecţie urinară din viaţa mea, nu destul de gravă încât să trebuiască să merg la spital, dar aproape atât de neplăcută încât să mă facă să-mi doresc să fi fost mai bine mort de fiecare dată când mergeam să urinez. A fost, de asemenea, toamna lui Delacroix, francezul acela pe jumătate chel, cel cu şoarecele, acela care venise pe la sfârşitul verii şi făcea trucul acela drăguţ cu mosorul. Dar, mai ales, a fost toamna când John Coffey a venit în Sectorul E, condamnat la moarte pentru violul şi uciderea gemenelor Detterick.

Erau patru sau cinci gardieni în clădire în fiecare tură, dar mulţi dintre ei erau „navetişti”. Dean Stanton, Harry Terwilliger şi Brutus Howell (oamenii îl porecleau „Brutalul,” dar era numai o glumă, pentru că, în ciuda mărimii lui, nu ar fi făcut rău nici unei muşte) sunt cu toţii morţi acum, la fel şi Percy Wetmore, care *era* într-adevăr brutal… ca să nu zic că era şi prost. Percy nu avea ce căuta în Sectorul E, unde un temperament brutal era nefolositor şi uneori chiar periculos, dar era rudă prin alianţă cu guvernatorul, aşa că rămăsese.

Percy Wetmore a fost acela care l-a adus pe Coffey în clădire, cu expresia despre care el credea că e tradiţională:

— Vine mortul viu! Vine mortul viu!

Era încă tot atât de cald ca-n iad, deşi era octombrie. Uşa ce dădea spre curte se deschise, lăsând să intre un torent de lumină orbitoare şi cel mai mare bărbat pe care l-am văzut vreodată, cu excepţia celor pe care i-am văzut la televizor, în „Camera de zi” a acestui cămin de pisălogi îndărătnici, unde am ajuns şi eu. Purta lanţuri la mâini şi peste pieptul lui de mărimea unui butoi cu apă; la glezne avea cătuşe legate cu un lanţ pe care îl trăgea pe jos şi care suna ca o cascadă de monede în timp ce se rostogolea pe coridorul de culoare verde-crud dintre celule. Percy Wetmore stătea de o parte a lui şi micul şi slăbuţul Harry

Terwilliger stătea de cealaltă, şi arătau ca doi copii care duceau un urs prins în capcană. Chiar şi Brutus Howell arăta ca un copil pe lângă Coffey, deşi Brutalul avea mai mult de un metru optzeci, un jucător de fotbal american care plecase să joace la LSU, până când şi-a picat examenele şi s-a întors acasă.

John Coffey era negru, ca majoritatea celor care veneau să stea o vreme în Sectorul E, înainte să moară în braţele lui Old Sparky, şi era înalt de doi metri. Dar nu era slab ca tipii de la baschet de la televizor – avea umeri laţi şi un piept adânc, şi avea muşchi peste tot. Dăduseră pe el cea mai mare pereche de jeanşi pe care îi găsiseră la magazin, şi, totuşi, manşetele pantalonilor erau mai sus de mijlocul gambelor lui pline de cicatrici. Cămaşa era deschisă pe piept, iar mânecile îi ajungeau ceva mai jos de coate. Îşi ţinea şapca în mâna uriaşă; dacă ar fi fost pusă în vârful capului lui negru şi chel, ar fi arătat ca şi şapca pe care o poartă maimuţa unui flaşnetar, numai că era albastră, în loc să fie roşie. Arăta de parcă ar fi putut să rupă lanţurile cu care era legat la fel de uşor cum ai da jos funda de pe cadoul de Crăciun, dar când te uitai la faţa lui, ştiai imediat că nu avea de gând să facă aşa ceva. Nu era o faţă de prostănac – deşi Percy asta credea, şi nu avea să treacă mult până când Percy avea să-i spună idiotul – ci avea expresia unui om pierdut. Se uita necontenit în jur, ca şi cum ar fi vrut să afle unde era. Sau chiar *cine* era. Primul meu gând a fost că arăta ca şi un Samson de culoare… după ce Dalila i-a ras capul şi l-a făcut la fel de neted ca şi pielea mâinii ei necredincioase, răpindu-i şarmul.

— Vine mortul viu! strigă Percy, trăgându-l de încheietura cât laba unui urs, de parcă ar fi crezut cu adevărat că ar fi putut să-l urnească, chiar dacă Coffey ar fi hotărât că el nu vrea să meargă mai departe.

Harry nu zise nimic, dar părea jenat.

— Vine mortul…

— Destul, am spus eu.

Mă aflam în ceea ce urma să fie celula lui Coffey, şezând

pe patul lui. Ştiam, desigur, că avea să vină, eram acolo să-l primesc şi să mă ocup de el, dar nu avusesem idee de mărimea omului acestuia până când nu l-am văzut. Percy se uită la mine cu o privire care spunea: ştim cu toţii că eşti un tâmpit (bineînţeles, cu excepţia uriaşului prostănac, care nu ştia decât să siluiască şi să ucidă fetiţe), dar nu spuse nimic.

Cei trei se opriră în faţa uşii celulei, care era deschisă. Dădui din cap spre Harry, care spuse:

— Şefu', eşti sigur că vrei să rămâi singur cu el aici?

Nu l-am auzit de multe ori pe Harry Terwilliger să fie neliniştit – fusese alături de mine în timpul revoltelor petrecute cu şase sau şapte ani înainte şi niciodată nu şovăise, nici chiar atunci când începuseră să circule zvonuri că unii dintre ei aveau arme – dar acum era neliniştit.

— Voi avea probleme cu tine, uriaşule? l-am întrebat, şezând pe patul lui şi încercând să nu par atât de vrednic de milă pe cât mă simţeam – infecţia aceea urinară de care v-am spus nu era atât de gravă pe cât a devenit mai târziu, dar pot sa vă spun că nu era nici joacă de copil.

Coffey dădu încet din cap – o dată la stânga, o dată la dreapta şi apoi la punctul de pornire. Când ochii lui îmi întâlniră privirea, nu mă mai părăsiră nicio clipă.

Harry avea într-o mână o mapă cu formularele pentru Coffey.

— Dă-i-o, i-am spus lui Harry. Pune-i-o în mână.

Harry i-o dădu. Uriaşul o luă ca un somnambul.

— Acum adu-mi-o mie, uriaşule, am spus, iar Coffey mi-o dădu, în timp ce lanţurile îi zornăiau.

Trebuia să-şi aplece capul numai ca să intre în celulă.

M-am uitat la el de sus până jos, pur şi simplu ca să-i înregistrez mărimea ca un fapt real, şi nu ca şi o iluzie optică. Aceasta era înălţimea lui reală: doi metri. La greutate era trecut o sută patruzeci de kilograme, dar cred că asta era numai o estimare; trebuia să aibă în jur de o sută şaizeci de kilograme, poate chiar o sută şaptezeci de

kilograme. La spaţiul pentru cicatrici şi semne particulare fusese scris un singur cuvânt cu caracterele migăloase ale lui Magnusson, funcţionarul bătrân de la Biroul de înregistrare: *numeroase.*

Am privit în sus. Coffey se dăduse puţin la o parte, iar eu putui să-l văd pe Harry stând pe coridor în faţa celulei lui Delacroix – el era singurul prizonier al nostru din Sectorul E când a venit Coffey. Del era un bărbat slăbuţ, cu început de chelie, şi avea faţa îngrijorată a unui contabil care ştie că, în curând, delapidarea lui va fi descoperită. Şoricelul lui îmblânzit îi şedea pe umăr.

Percy Wetmore era aplecat prin uşa deschisă a celulei care tocmai devenise a lui Coffey. Îşi scosese bastonul din husa în care îl purta şi care era făcută special pentru el şi îl lovea de palmă aşa cum face un om când are o jucărie pe care doreşte să o folosească. Şi, brusc, n-am mai suportat să-l văd acolo. Poate că a fost din cauza căldurii insuportabile, poate că numai infecţia urinară îmi încălzea vintrele, făcând atingerea lenjeriei mele de flanelă aproape insuportabilă, poate a fost faptul că am înţeles că statul îmi trimisese un bărbat de culoare aproape idiot ca să-l execut şi era clar că Percy voia să-l ia puţin în primire înainte de asta. Probabil că au fost toate acestea la un loc. Dar, orice a fost, pentru câtva timp a încetat să-mi pese de relaţiile sale politice.

— Percy, am spus. Se mută cei de la infirmerie.

— Bill Dodge se ocupă de detaliul acesta.

— Ştiu asta, am spus. Du-te şi ajută-l.

— Nu e treaba mea, spuse Percy. Treaba mea e vlăjganul ăsta.

„Vlăjgan” era numele pe care Percy îl dădea oamenilor mai corpolenţi – şi, pentru el, cuvântul însemna o combinaţie dintre *uriaş* şi *cretin.* Nu-i plăceau uriaşii. Nu era slab, ca şi Harry Terwilliger, dar era mic de statură. Era tipul de cocoş, de om căruia îi place să se ia la harţă, mai ales când sorţii îi sunt favorabili. Şi era tare mândru de părul lui. De-abia rezista să nu şi-l pipăie tot timpul.

— Atunci, ţi-ai terminat treaba, i-am spus. Du-te la infirmerie.

Percy se strâmbă. Bill Dodge şi oamenii lui cărau cutii şi vrafuri de cearşafuri, chiar şi paturi; toată infirmeria se muta într-o nouă clădire din partea vestică a puşcăriei. Muncă grea, ridicat de lucruri grele. Percy Wetmore nu voia să ia parte nici la una, nici la alta.

— Au atâţia oameni de câţi au nevoie, spuse el.

— Atunci du-te şi fă pe şeful, i-am spus, ridicând vocea. L-am văzut pe Harry cum strâmba din nas, dar nu i-am dat atenţie. Dacă guvernatorul i-ar fi cerut administratorului Moores să mă concedieze pentru că am „scuturat” pe cine nu trebuia, pe cine avea să pună Hal Moores în locul meu? Pe Percy? Asta era o glumă.

— Chiar că nu-mi pasă ce faci, Percy, atâta timp cât pleci de-aici pentru o vreme.

Pentru un moment, am crezut că avea să rămână, şi atunci am fi avut probleme, căci Coffey stătuse lângă noi tot timpul, ca şi cel mai mare ceas oprit din lume. Chiar atunci, Percy îşi băgă bastonul în husa lucrată de mână – o treabă tare prostească şi vanitoasă – şi o porni ţanţoş pe coridor. Nu-mi mai amintesc care dintre gardieni stătea la masa de la birou în acea zi – cred că era unul dintre „navetişti” – dar lui Percy probabil că nu i-a plăcut cum se uitase la el, căci, în timp ce trecu pe lângă el, mormăi:

— Şterge-ţi zâmbetul ăla semeţ de pe mutră, sau îl şterg eu în locul tău.

Se auzi un zăngănit de chei, apoi o invazie scurtă de raze incandescente ce intrau din curtea închisorii, şi Percy Wetmore fu plecat, cel puţin deocamdată. Şoarecele lui Delacroix fugea de pe un umăr al francezului pe celălalt, cu mustăţile ca nişte filamente tremurând.

— Stai liniştit, Mr. Jingles, spuse Delacroix, iar şoarecele se opri pe umărul lui stâng, ca şi cum ar fi înţeles.

— Să fii tare cuminte şi tare liniştit.

Cu accentul lui Delacroix, cuvântul *liniştit* suna ciudat şi exotic.

— Du-te şi întinde-te, Del, l-am repezit eu. Du-te şi te odihneşte. Asta nu-i nici treaba ta.

El făcu întocmai. Violase şi ucisese o tânără, apoi îi aruncase trupul în spatele casei unde locuise, îl stropise cu ulei de huilă, apoi îi dăduse foc, gândind cu mintea lui învălmăşită că astfel putea să scape de dovezile crimei sale. Focul se întinsese şi asupra clădirii, o înghiţise, şi în incendiu muriseră încă şase persoane, dintre care două fuseseră copii. Era singura crimă pe care o comisese, iar acum era doar un om slab de înger, cu o faţă îngrijorată, cu creştetul chel şi cu părul lung încâlcit peste partea din spate a gulerului de la cămaşă. Avea să se aşeze în braţele lui Old Sparky peste puţin timp, iar Old Sparky avea să-i aducă sfârşitul… şi orice ar fi fost ceea ce l-a condus la acea faptă oribilă între timp dispăruse, iar acum stătea întins pe patul lui, lăsându-l pe micul său companion să-i alerge peste mâini chiţăind. Într-un fel, asta era partea proastă; Old Sparky nu putea să prăjească ce era în interiorul lor şi nici substanţele cu care îi injectează acum nu distrug acea parte din ei. Îi eliberează, trece la altcineva şi ne lasă pe noi să ucidem „învelişul," care oricum nu mai este viu cu adevărat.

Mi-am îndreptat atenţia către uriaş.

— Dacă îl las pe Harry să-ţi dea jos lanţurile, vei fi un băiat bun?

El dădu din cap aprobator. Era aceeaşi mişcare ca şi mai înainte: în jos, în sus, şi înapoi în mijloc.

Mă privi cu ochii lui ciudaţi. Era un fel de pace în fiinţa lui, dar nu una în care să pot să am sigur încredere. I-am făcut semn cu degetul lui Harry, ca să vină să-i desfacă cătuşele. Acum nu îi mai era teamă deloc, nici chiar atunci când se aplecă la picioarele lui Coffey cât nişte trunchiuri de copaci, ca să-i desfacă lanţurile de la glezne, şi asta mă linişti şi pe mine întrucâtva. Percy fusese acela care îl făcuse pe Harry nervos, iar eu aveam încredere în instinctele lui Harry. Aveam încredere în instinctele tuturor oamenilor mei din Sectorul E, cu excepţia lui

Percy.

Am un mic discurs pregătit, pe care îl spun celor noi veniţi în Sectorul E, dar în cazul lui Coffey am ezitat, pentru că părea atât de ieşit din normalitate, şi nu doar din pricina mărimii lui.

Când Harry se retrase (Coffey a rămas nemişcat în timpul întregii ceremonii, la fel de placid ca o bucată de piatră), m-am uitat la noul deţinut ce-mi fusese dat în grijă şi, ciocănind cu degetul pe dosarul lui, am spus:

— Eşti în stare să vorbeşti, uriaşule?

— Da, domnu' şef, pot, spuse el.

Vocea lui era un bubuit adânc şi liniştit. Mă ducea cu gândul la un motor proaspăt reglat. Nu avea un accent sudist adevărat – spunea *eu,* nu *io* – dar limbajul lui era oarecum sudist şi am observat asta abia mai târziu. Era ca şi cum ar fi fost din Sud, dar nu i-ar fi aparţinut cu adevărat. Nu părea să fie analfabet, dar nici nu părea să fie o persoană educată. Limbajul său, la fel ca multe alte aspecte ale personalităţii lui, era un mister. Mai ales ochii lui mă intrigau – era în ei un fel de absenţă paşnică, ca şi cum el ar fi fost undeva departe, departe.

— Numele tău este John Coffey.

— Da, domnu' şef, ca şi băutura[1], numai că nu se scrie la fel.

— Deci ştii să scrii? Ştii să scrii şi să citeşti?

— Numai să-mi scriu numele, domnu' şef, spuse el blând.

Am oftat, apoi i-am prezentat o versiune prescurtată a discursului meu. Decisesem deja că nu avea să-mi facă probleme. Şi, pe de o parte, am avut dreptate, pe de altă parte, nu.

— Numele meu este Paul Edgecombe, am spus. Eu sunt gardianul-şef din Sectorul E – eu sunt şeful. Dacă vrei să-mi ceri ceva, spune-mi pe nume. Dacă nu sunt eu aici, cere-i acestui bărbat – numele lui este Harry Terwilliger. Sau cere să vorbeşti cu domnul Stanton sau cu domnul

1 „Coffey" – aceeaşi pronunţie ca şi „coffee" – cafea (n.tr.)

Howell. Ai înţeles?

Coffey încuviinţă.

— Numai să nu te aştepţi să primeşti ceea ce doreşti, decât dacă noi hotărâm că ai într-adevăr nevoie – acesta nu e un hotel. Mă urmăreşti?

Dădu din nou din cap.

— Acesta e un loc liniştit, uriaşule – nu ca restul închisorii. Sunteţi numai tu şi Delacroix. Nu vei munci; în mare parte vei şedea numai. Asta îţi va lăsa timp să te gândeşti la unele lucruri.

Pentru unii, chiar prea mult timp, dar asta n-am spus-o cu voce tare.

— Câteodată dăm drumul la radio, dacă totul este în ordine. Îţi place radioul?

Dădu din cap, dar cu oarecare îndoială, ca şi cum nu ar fi fost sigur ce era acela radio. Mai târziu am aflat că, într-un fel, asta era adevărat; Coffey recunoştea lucrurile atunci când le revedea, dar între aceste ocazii, uita de ele. Cunoştea personajele din *Our Gal Sunday,* show-ul de la radio, dar avea numai o vagă amintire despre ce mai făcuseră până atunci.

— Dacă te porţi bine, vei mânca la timp, nu vei vedea niciodată carcera care se află la capătul îndepărtat al coridorului şi nu va trebui să porţi cămaşa aceea de pânză care se încheie până sus, pe la spate. Vei avea două ore pe care le vei petrece în curte, de la patru la şase după-amiază, cu excepţia zilelor de sâmbătă, când restul populaţiei închisorii joacă meciuri de fotbal. Vei putea primi vizitatori duminica după-amiază, dacă este cineva care vrea să te viziteze. Ai pe cineva, Coffey?

Dădu din cap.

— Pe nimeni, şefu’, spuse el.

— Atunci, avocatul tău.

— Cred că l-am văzut pentru ultima oară, spuse el. Mi-a fost dat din oficiu. Nu cred că ar putea ajunge până aici, în munţi.

M-am uitat la el de aproape, să văd dacă încercase să

facă o mică glumă, dar nu părea să fie cazul. Dar nici nu mă aşteptasem ca lucrurile să stea altfel. Recursurile nu erau pentru cei de teapa lui Coffey, pe atunci în niciun caz; după ziua de la Curtea cu juraţi, lumea îi uita, până când vedeau pe un capăt de ziar că un anumit individ fusese electrocutat la miezul nopţii. Dar un bărbat cu soţie, copii, sau prieteni, care aştepta după-amiezile de duminică, era mai uşor de controlat, în cazul în care controlul devenea o problemă. Aici nu se punea problema astfel, şi asta era foarte bine. Pentru că era într-adevăr imens.

M-am mişcat puţin pe pat, dar apoi am decis că avea să-mi fie mai bine la partea de jos dacă aveam să mă ridic şi asta am şi făcut. El s-a retras din faţa mea cu respect şi şi-a unit mâinile în faţa corpului.

— Timpul pe care îl vei petrece aici poate să fie greu sau uşor de suportat, totul depinde de tine. Sunt aici să-ţi spun că poţi să ne faci şi nouă treaba mai uşoară, pentru că până la urmă, tot acolo se ajunge. Te vom trata atât de bine pe cât meriţi. Ai întrebări?

— Puteţi să lăsaţi lumina aprinsă după ora de culcare? întrebă el imediat, ca şi cum ar fi aşteptat să aibă ocazia aceasta.

M-am uitat la el. Mi se puseseră multe întrebări ciudate de către nou-veniţii din Sectorul E – odată m-au întrebat de mărimea sânilor soţiei mele – dar niciodată nu-mi fusese pusă această întrebare.

Coffey îmi zâmbea puţin jenat, ca şi cum ar fi ştiut că îl voi considera un prostănac, dar totuşi nu putuse să se abţină.

— Pentru că uneori mi se face un pic frică pe întuneric, spuse el. Dacă e un loc străin.

M-am uitat la el – la mărimea lui neobişnuită – şi m-am simţit cumva înduioşat. Uneori, se întâmpla asta; nu îi vedeam în momentele lor cele mai rele, dând frâu liber ororilor, ca nişte demoni dezlănţuiţi.

— Da, este destul de multă lumină aici noaptea, am spus. Jumătate din luminile de pe Culoar sunt aprinse de la

nouă până la cinci dimineaţa.

Apoi mi-am dat seama că nu avea idee despre ce vorbesc – nu putea să deosebească Culoarul Morţii de mâlul din Mississippi – deci i l-am arătat cu degetul.

— Luminile de pe coridor.

El dădu din cap uşurat. Nu cred că ştia nici ce înseamnă „coridor”, dar vedea becurile de 200 de waţi între gratiile care le înconjurau.

Atunci am făcut ceva ce n-am făcut niciodată cu un alt prizonier – i-am dat mâna. Nici acum nu ştiu de ce. Poate pentru că m-a întrebat de becuri. Pot să vă spun numai că asta l-a făcut să caşte ochii pe Harry Terwilliger. Coffey mi-a luat mâna cu o surprinzătoare blândeţe, mâna mea dispăru în a lui şi asta a fost tot. Aveam o altă muscă prinsă în capcană. Terminasem cu această treabă.

Am păşit afară din celulă. Harry închise uşa şi puse amândouă lacătele. Coffey rămase acolo unde fusese încă un moment sau două, ca şi cum nu ar fi ştiut ce să facă, apoi se aşează pe patul lui, îşi unii palmele între genunchi şi îşi aplecă capul, ca şi un om care jeleşte pe cineva sau care se roagă. Apoi spuse ceva cu vocea lui ciudată, aproape sudistă. Am auzit ce-a spus cu perfectă claritate şi, deşi pe atunci nu ştiam prea multe despre ce făcuse – nu trebuie să ştii ce a făcut un om ca să-l hrăneşti şi să-l ţii curat până când e timpul ca să-şi plătească datoriile – totuşi, mi-a dat fiori.

— N-am putut face nimic, domnu’ şef, spuse el. Am încercat să le fac la loc, dar a fost prea târziu.

3

— VEI AVEA PROBLEME cu Percy, spuse Harry în timp ce mergeam pe coridor spre biroul meu.

Dean Stanton, un fel de adjunct al adjunctului meu – de

fapt, la noi nu exista o ierarhie, lucru pe care Percy Wetmore l-ar fi aranjat într-o clipă – şedea la biroul meu, actualizând dosare, lucru pentru care se părea că niciodată nu găseam timp. Abia dacă ridică privirea când noi am intrat, îşi împinse numai puţin ochelarii cu degetul mare, apoi se adânci din nou în dosare.

— Am avut probleme cu nevăstuica asta de când a venit aici, am spus eu, aranjându-mi grijuliu pantalonii pe vintre şi tresărind la atingere. Ai auzit ce a strigat când l-a adus pe vlăjganul ăla imens?

— Nu prea se putea să nu-l aud, spuse Harry. Ştii c-am fost acolo.

— Eu eram la WC şi tot l-am auzit fără probleme, spuse Dean.

Trase spre el o foaie de hârtie, o ridică în aer ca să văd că pe foaie era un inel lăsat de ceaşca de cafea peste textul scris, apoi o aruncă la coşul de gunoi.

— „Vine mortul viu.” Cred că a citit asta într-una din revistele alea care îi plac atât de mult.

Şi probabil aşa şi era. Percy Wetmore era un cititor avid al revistelor *Argosy, Stag* şi *Men's Adventure.* Se pare că în fiecare număr exista o istorisire din închisoare, iar Percy le citea cu aviditate, ca un om care face muncă de cercetare. Era ca şi cum ar fi vrut să afle cum să se comporte şi credea că va afla asta din revistele acelea. Venise chiar după ce l-am executat pe Anthony Ray, ucigaşul cu securea – şi încă nu luase parte la nicio execuţie, deşi urmărise una din camera unde se afla comutatorul pentru scaunul electric.

— Cunoaşte oameni sus-puşi, spuse Harry. Are relaţii. Va trebui să răspunzi pentru că l-ai trimis afară şi va trebui să te justifici şi mai mult pentru că l-ai pus să şi facă treabă de-adevărat.

— Nu cred că a făcut, am spus, şi chiar nu credeam… speram doar.

Bill Dodge nu era genul de om care să lase un om să stea şi să caşte ochii la alţii care lucrau.

— Pentru moment, însă, mă interesează mai mult uriaşul. Vom avea probleme cu el?

Harry dădu din cap cu hotărâre.

— A fost tăcut ca un miel la Curtea cu juraţi din Trapingus County, spuse Dean.

Îşi dădu jos ochelarii lui mici cu lentile fără rame şi începu să şi-i şteargă de haină.

— Bineînţeles că puseseră pe el mai multe lanţuri decât pe poarta iadului, dar el ar fi putut să dezlănţuie iadul, dacă ar fi vrut. Acesta e un joc de cuvinte, băiete.

— Ştiu, am spus eu, deşi nu ştiam.

Dar nu suportam să-l las pe Dean Stanton să fie mai tare ca mine.

— E uriaş, nu-i aşa? spuse Dean.

— Este, am spus eu. Îngrozitor de mare.

— Probabil că va trebui să-l reglăm pe Old Sparky pentru „prăjire intensă” ca să-l frigem.

— Nu-ţi fă griji pentru Old Sparky, am spus eu absent. Îi face şi pe ăi mari la fel cu ăi mici.

Dean se ciupi de nas în locurile unde ochelarii îi lăsaseră două pete de un roşu aprins şi dădu din cap.

— Mda, spuse el. Cam adevărat ce spui.

Am întrebat:

— Ştie careva din voi de unde a apărut înainte să ajungă în… Tefton? În Tefton s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Mda, spuse Dean. Tefton, jos în Trapingus County. Înainte să ajungă acolo şi să facă ce a făcut, nimeni nu pare să ştie nimic. Cred că numai hoinărea dintr-un loc în altul. Poate poţi să afli mai multe din ziarele de la biblioteca închisorii, dacă te interesează cu adevărat. Probabil că nu vor apuca să le mute până săptămâna viitoare.

Apoi rânji:

— În schimb, s-ar putea să trebuiască să-l asculţi pe amicul tău înjurând şi văitându-se la etaj.

— Oricum, cred că voi merge să arunc o privire, am spus, şi mai târziu în acea după-amiază aşa am şi făcut.

Biblioteca închisorii era în partea din spate a clădirii care urma să devină atelierul de service auto al închisorii – sau cel puţin acesta era planul. Asta avea să îngroaşe buzunarul cuiva, mi-am spus, dar era perioada crizei economice, şi îmi ţineam părerile pentru mine – aşa cum ar fi trebuit să-mi ţin gura în problema cu Percy, dar câteodată un bărbat pur şi simplu nu-şi poate ţine fleanca. De cele mai multe ori, vorbele unui bărbat îi fac mult mai multe probleme decât ar putea să-i facă vreodată „coada”. Oricum, din treaba cu atelierul de service auto n-a ieşit nimic – primăvara următoare, închisoarea s-a mutat la şaizeci de mile în jos pe drumul spre Brighton. Alte afaceri necurate, mă gândesc. Buzunare şi mai groase. Dar ce-mi păsa mie.

Administraţia se mutase într-o clădire nouă în partea de est a curţii; infirmeria era mutată (a cărui ţopârlan fusese ideea ca infirmeria să fie instalată iniţial la etaj era unul din misterele vieţii); biblioteca era parţial inventariată şi cărţile depozitate – nu că fuseseră vreodată prea multe cărţi în ea – şi acum era goală. Clădirea veche era o cutie de şindrilă înfierbântată, cumva înghesuită între Sectoarele A şi B. Băile acestora erau de o parte şi de alta a ei şi, de aceea, întreaga clădire plutea într-un vag miros de urină, şi acesta fusese singurul motiv suficient de bun pentru ca biblioteca să fie mutată. Biblioteca avea forma literei L şi nu era cu mult mai mare decât biroul meu. Am căutat un ventilator, dar toate lipseau. Cred că în interior erau o mie de grade, şi când m-am aşezat, am simţit o pulsaţie fierbinte în vintre. O durere ca un dinte infectat. Ştiu că este absurd, dacă ţinem cont de ce zonă a corpului este vorba, dar este singura senzaţie cu care pot să o compar. Devenea mult mai rău în timpul şi imediat după ce urinam, ceea ce făcusem chiar înainte de a merge la bibliotecă.

Era totuşi cineva acolo – un bătrân sfrijit pe nume Gibbons, care moţăia într-un colţ cu un roman western în poală şi cu pălăria trasă pe ochi. Căldura nu îl deranja, nici

icniturile, tropăiturile sau înjurăturile ocazionale de la infirmeria de la etaj (unde probabil că era cu zece grade mai cald, şi speram ca lui Percy Wetmore să-i placă asta). Nici eu nu l-am deranjat, ci am mers spre partea mai scurtă a literei L, acolo unde se ţineau ziarele. M-am gândit că poate au dispărut o dată cu ventilatoarele, în ciuda a ceea ce spusese Dean. Dar nu era aşa şi am găsit destul de repede câte ceva despre afacerea cu gemenele Detterick; fusese ştire de primă pagină la data comiterii crimei, din luna iunie, până la data procesului, la sfârşitul lunii august şi în luna septembrie.

Curând am uitat şi de căldură şi de tropăiturile de la etaj, şi de sforăitul şuierător al bătrânului Gibbons. Gândul la cele două fetiţe de nouă ani – cu părul lor blond ciufulit şi zâmbetele lor fermecătoare – comparativ cu trupul întunecat şi imens al lui Coffey era imposibil de ignorat. Dată fiind mărimea lui, nu era greu să mi-l imaginez mâncându-le de-adevărat, ca un căpcăun dintr-o poveste. Dar ceea ce *făcuse* el era chiar mai rău, şi avusese noroc că nu fusese ucis chiar acolo pe malul râului. Dacă aşa stăteau lucrurile, îl considerai norocos că avea şansa să aştepte să meargă pe Culoarul Morţii şi să se aşeze în braţele lui Old Sparky.

4

REGELE BUMBAC fusese detronat în Sud cu şaptezeci de ani înainte ca aceste evenimente să aibă loc şi nu mai avea să fie rege niciodată, dar, în acei ani ai deceniului al patrulea, a avut o perioadă de revenire. Nu mai existau plantaţii de bumbac, dar existau patruzeci sau cincizeci de ferme de bumbac prospere în partea de sud a statului nostru. Lui Klaus Detterick îi aparţinea una dintre ele. După standardele anilor cincizeci, ar fi fost considerat un om nu chiar sărac, dar după standardele anilor treizeci, era considerat un om cu stare, pentru că îşi plătea cu bani lichizi datoriile de la prăvălie la sfârşitul lunii şi putea să se uite cu demnitate în ochii preşedintelui băncii atunci când îl întâlnea pe stradă. Ferma lui era curată şi încăpătoare. În plus faţă de bumbac, mai erau la fermă şi câteva orătănii: găini şi câteva vaci. El şi soţia lui aveau trei copii: Howard, care avea în jur de doisprezece ani, şi gemenele, Cora şi Kathe.

Într-o seară caldă din luna iunie, fetele au cerut şi le-a fost dată permisiunea să doarmă pe veranda închisă care se întindea pe toată lungimea casei, în partea ei laterală. Asta a fost ceva extraordinar pentru ele. Mama lor le-a sărutat de noapte bună puţin după ora nouă, când ultima fâşie de lumină a dispărut de pe cer. A fost ultima dată când le-a văzut, până când au fost aşezate în sicrie şi *cioclul* a dres ce fusese mai rău.

Familiile de la ţară mergeau la culcare devreme pe atunci – „imediat ce se făcea întuneric sub masă”, cum spunea mama mea – şi dormeau duşi. Cu siguranţă Klaus, Marjorie şi Howie Detterick asta au făcut în noaptea când gemenele au fost răpite. Este aproape sigur că Klaus ar fi fost trezit de Bowser, corcitura de collie, mare şi bătrân, a familiei, dacă acesta ar fi lătrat, dar Bowser nu lătrase. Nici în acea noapte şi niciodată după aceea.

Klaus se trezi la prima lumină a dimineţii ca să mulgă vacile. Veranda era pe partea opusă faţă de hambarul unde

erau animalele, iar Klaus nu se gândi nicio clipă să vadă ce făceau fetele. Faptul că Bowser nu i s-a alăturat nu era nici ea o cauză de alarmare. Câinele dispreţuia în egală măsură vacile şi găinile şi, de obicei, se ascundea în cuşca lui din spatele hambarului atunci când se desfăşurau aceste munci, cu excepţia cazului când era chemat… insistent, cel puţin.

Marjorie coborî cam la cincisprezece minute după ce soţul ei îşi pusese cizmele şi tropăise până la hambar. Puse de cafea, apoi puse slănină la prăjit. Combinaţia aceasta de miresme îl atrase jos şi pe Howie, dar nu şi pe fetiţele de pe verandă. Ea îl trimise pe Howie să le cheme, în timp ce spărgea ouă în grăsimea slăninii. Klaus avea să le ceară fetelor să aducă nişte ouă proaspete imediat ce micul dejun avea să se încheie. Dar, în acea dimineaţă, în casa Detterick nu fu luat micul dejun. Howie veni înapoi dinspre verandă, alb la faţă, iar ochii înainte cârpiţi de somn erau acum larg deschişi.

— Au dispărut, spuse el.

Marjorie ieşi şi ea pe verandă, la început mai mult supărată, decât alarmată. A spus mai târziu că a crezut, dacă a putut să creadă ceva, că fetele se hotărâseră să iasă la o plimbare şi să culeagă flori în zori. Ori asta, ori altă prostioară inocentă. Dintr-o privire înţelese de ce Howie se albise la faţă.

Strigă după Klaus – *ţipă* după el – iar Klaus veni în fugă, cu cizmele albe de la găleata pe jumătate plină cu lapte pe care o răsturnase peste ele. Ceea ce a găsit pe verandă ar fi făcut să-i îngheţe sângele în vine şi celui mai curajos părinte. Păturile cu care fetele s-ar fi acoperit pe măsură ce noaptea devenea mai rece fuseseră aruncate într-un colţ. Uşa fusese ruptă din balamaua de sus şi atârna spre curte, ca şi cum ar fi fost beată. Iar pe lemnul podelei verandei şi a scărilor care coborau spre curte se vedeau pete de sânge.

Marjorie îşi imploră soţul să nu meargă după fete singur şi nici să nu-l ia pe fiul lor cu el dacă totuşi voia neapărat

să meargă, dar ar fi putut să nu-şi irosească timpul. Klaus luă puşca de vânătoare pe care o ţinea agăţată în hol, mult mai sus de locul unde ar fi putut-o ajunge mânuţele copiilor, şi îi dădu lui Howie pistolul de 22 mm pe care doriseră să i-l facă cadou de ziua lui de naştere, în iulie. Apoi plecară, fără ca niciunul dintre ei să-i dea atenţie femeii care striga şi plângea şi care voia să ştie ce aveau să facă dacă aveau să întâlnească o gaşcă de huligani sau de negri revoltaţi care scăpaseră de la ferma din Laduc. Ştiţi, eu cred că în asta bărbaţii au avut dreptate. Sângele nu era proaspăt, era numai puţin coagulat şi mai aproape de roşul adevărat decât maroniul sângelui care deja s-a uscat. Răpirea avusese probabil loc cu nu prea mult timp în urmă. Klaus se gândise probabil că fetele lui mai aveau o şansă, iar el avea de gând să se folosească de ea.

Niciunul dintre ei nu ştia să citească urme – erau agricultori, nu vânători, bărbaţi care mergeau în pădure după ratoni şi căprioare atunci când era sezon, nu pentru că voiau foarte mult să meargă, ci pentru că toată lumea se aştepta ca ei să facă asta. Curtea din jurul casei era un petic de noroi cu urme lăsate peste tot, unele peste altele, într-o învălmăşeală din care nu se putea înţelege nimic. Ocoliră hambarul şi observară aproape imediat de ce Bowser, care rareori muşca, dar avertiza întotdeauna prin lătrat, nu dăduse alarma. Zăcea pe jumătate afară din cuşca lui care fusese făcută din scânduri rămase de la construcţia hambarului (deasupra deschizăturii rotunjite a cuştii era o scândură pe care fusese pictat cu grijă cuvântul *Bowser* – am văzut o fotografie a cuştii într-unul din ziare), cu capul răsucit într-o poziţie nefirească. Ar fi fost nevoie de un om cu o putere enormă ca să facă asta unui animal atât de mare, a spus mai târziu procurorul juraţilor la procesul lui John Coffey… şi apoi s-a uitat lung şi cu o privire plină de înţeles la uriaşul acuzat, care şedea la masa lui cu privirea lăsată în jos şi purtând o salopetă imensă nou-nouţă, cumpărată pe cheltuiala statului. În afară de câine, Klaus şi Howie găsiseră o bucată de cârnat

prăjit. Teoria – una destul de pertinentă, nu am nicio îndoială – era că la început Coffey îl atrăsese pe câine cu mâncare, şi apoi, pe măsură ce Bowser se apuca să mănânce ultima bucată, îşi întinsese mâinile după el şi îi rupsese gâtul în strânsoarea puternică a mâinilor lui.

Dincolo de hambar se afla păşunea dinspre nord a lui Detterick, unde nu avea să pască niciun animal în acea zi. Era scăldată în rouă şi, peste păşune, lăsând o dâră pe diagonală spre nord-vest, se vedeau limpede ca lumina zilei urmele trecerii unui om.

Chiar şi în starea lui vecină cu isteria, la început Klaus Detterick ezită să meargă pe urma respectivă. Nu era vorba de teamă faţă de omul sau oamenii care îi răpiseră fiicele; era teama de a merge pe o urmă lăsată înadins de răpitor… teama de a merge într-o direcţie greşită într-o situaţie când fiecare clipă conta.

Howie rezolvă această dilemă când găsi o bucată de pânză galbenă pe un tufiş ce creştea chiar dincolo de uşa din spate a gospodăriei. Lui Klaus îi fusese arătată bucata de pânză galbenă când stătea în boxa martorilor, iar el începu să plângă când o recunoscu ca fiind o bucată din pijamaua fiicei lui, Kathe. La douăzeci de iarzi mai încolo, atârnând de o ramură a unui arbust de ienupăr, găsiră un petic de pânză verde, care se potrivea cu pijamaua pe care o purtase Cora când îi sărutase de noapte bună pe mama şi pe tatăl ei.

Cei doi Detterick, tată şi fiu, porniră la fugă ţinându-şi în faţă armele, aşa cum fac soldaţii atunci când trec pe o fâşie de pământ disputat, sub foc continuu. Dacă îmi pun întrebări cu privire la ceva ce s-a întâmplat în ziua aceea, mă întreb cum de băiatul, care alerga disperat în urma tatălui său (şi deseori era în pericol de a fi lăsat complet în urmă), nu a căzut şi a tras din greşeală un glonţ în spatele lui Klaus Detterick.

Ferma avea telefon – un alt semn pentru cei din vecinătate că familia Detterick prospera, cel puţin moderat, în acele timpuri dezastruoase – iar Marjorie folosi

centrala pentru a suna pe cât mai mulţi dintre vecinii ei care aveau telefon, povestindu-le despre dezastrul care se abătuse asupra lor din senin, ştiind că fiecare telefon avea să producă valuri noi, ca şi mai multe pietricele aruncate una după alta într-o apă liniştită. Apoi ridică receptorul pentru ultima dată şi rosti acele cuvinte care erau aproape o emblemă pentru liniile telefonice de atunci, cel puţin în Sudul rural:

— Alo, centrala, sunteţi pe linie?

Centralista era pe linie, dar pentru un moment nu putu spune nimic; biata femeie stătea ca pe ghimpi. În cele din urmă, reuşi să spună.

— Da, doamnă Detterick, sigur că sunt, sfinte iubite Iisuse, tocmai mă rugam ca fetiţele dumitale să fie bine.

— Da, vă mulţumesc, spuse Marjorie. Dar spuneţi-i Domnului să aştepte numai atât cât îmi faceţi legătura cu biroul şerifului din Tefton, în ordine?

Şeriful din Trapingus County era un bătrân cu un nas pe care whisky-ul îşi lăsase urmele, cu un abdomen cât o covată şi cu o claie de păr alb atât de des, încât arăta ca nişte câlţi pentru curăţat ţevi. Îl ştiam bine; fusese de destule ori la puşcăria din Cold Mountain ca să-i petreacă pe cei care-i numea „băieţii lui” spre marele necunoscut. Martorii de la execuţii şedeau în acelaşi tip de scaune rabatabile în care aţi şezut probabil şi dumneavoastră atunci când aţi fost la o înmormântare sau la o cină organizată de biserică sau la Grange bingo (de fapt, pe atunci noi luam împrumut aceste scaune de la sala nr. 44) şi, de fiecare dată când şeriful Homer Cribus se aşeza într-unul dintre ele, aşteptam pocnetul sec care vestea prăbuşirea iminentă. Îmi era groază de ziua aceea, dar o şi aşteptam în acelaşi timp, însă a fost o zi care nu a venit niciodată. La scurt timp după asta – nu se poate să fi trecut mai mult de o vară de când fuseseră răpite gemenele Detterick – a suferit un atac de cord în biroul său, se pare că în timp ce făcea sex cu o tânără de culoare de şaptesprezece ani, pe nume Daphne Shurtleff. S-au iscat

multe vorbe despre asta, pentru că îşi etala deseori soţia şi cei şase fii atunci când se apropiau alegerile – aceea era perioada când, dacă voiai să candidezi pentru ceva, sloganul obişnuit era: „Fii creştin baptist sau nu fi nimic.” Dar să ştiţi că oamenii îi iubesc pe ipocriţi – îl recunosc imediat pe unul de teapa lor şi întotdeauna îi face să se simtă bine dacă cineva este surprins cu pantalonii pe vine şi acel cineva nu sunt ei înşişi.

În afară de a fi ipocrit, era şi incompetent, era genul de om care s-ar fi lăsat fotografiat mângâind pisica unei femei în timp ce altcineva – de exemplu adjunctul lui, Rob McGee – fusese cel care riscase să-şi rupă gâtul urcând în copacul în care se căţărase domniţa Pussycat şi aducând-o jos.

McGee ascultă povestirea dezlânată a doamnei Detterick pentru vreo două minute, apoi o întrerupse cu patru sau cinci întrebări – rapide şi la obiect, ca şi loviturile scurte ale unui luptător antrenat, genul de lovituri care sunt atât de rapide şi de intense, încât sângele ţâşneşte înainte să apară durerea. Când primi răspuns la aceste întrebări, el spuse:

— Îl sun pe Bobo Marchant. Are câini. Rămâneţi acolo unde sunteţi, doamnă Detterick. Dacă soţul şi fiul dumitale se întorc, ţineţi-i pe loc. Sau măcar încercaţi.

Între timp, soţul şi fiul ei merseseră pe urma lăsată de răpitor trei mile spre nord-vest, dar când urma lui se continuă pe câmpul deschis şi în pădure, o pierdură. Erau fermieri, nu vânători, după cum am mai spus, dar treptat îşi dădură seama că urmăreau un adevărat animal. Pe drum găsiseră bluza galbenă care se potrivea cu pantalonii lui Kathe şi o altă bucată din pijamaua albastră a Corei. Amândouă bucăţile de pânză erau pline de sânge şi nici Klaus, nici Howie nu se mai grăbeau ca la început; probabil că o crudă certitudine începuse deja să li se filtreze în suflet, şubrezindu-le speranţele, aşa cum se filtrează apa rece şi coboară la adâncime pentru că este mai grea.

Se repeziră în pădure, căutând semne, nu găsiră nimic,

se repeziră apoi în altă direcţie, cu un rezultat similar, şi apoi în a treia. De această dată găsiră o mulţime de pete de sânge împrăştiate peste acele unui pin. Merseră un timp pe direcţia spre care părea că duc urmele, apoi reîncepură să caute. Până atunci se făcuse ora nouă dimineaţa şi din spatele lor începură să se audă strigătele unor oameni şi lătrat de câini. Rob McGee adunase o poteră în timpul cât i-ar fi trebuit şerifului Cribus să-şi termine prima ceaşcă de cafea îndulcită cu rachiu din dimineaţa aceea şi, pe la un sfert de ceas după nouă, îi ajunseră pe Klaus şi Howie Detterick, cei doi umblând disperaţi la liziera pădurii. Curând, bărbaţii erau din nou pe drum, în urma câinilor lui Bobo. McGee îl lăsă pe Klaus şi pe Howie să-i însoţească – nu s-ar fi întors din drum nici dacă le-ar fi ordonat să o facă, indiferent de cât de teamă le era de rezultat, iar McGee probabil că şi-a dat seama de asta – dar i-a pus să-şi descarce armele. Ceilalţi făcuseră la fel, le spusese McGee; era mai sigur aşa. Ceea ce nu le spusese (nici lor, nici nimănui altcuiva) era că cei doi Detterick erau probabil singurii cărora li se ceruse să-şi descarce armele şi să dea gloanţele adjunctului şerifului. Pe jumătate distraşi şi dorind să meargă până la capătul acestui dezastru, au făcut ce li s-a spus. Când Rob McGee i-a făcut pe cei doi Detterick să-şi descarce armele şi să-i dea lui gloanţele, a salvat probabil viaţa mizerabilă a lui John Coffey.

Câinii îi traseră lătrând pe o distanţă de două mile prin tufărişul de pini, continuând să meargă spre nord-vest. Apoi ajunseră pe malul râului Trapingus, care este lat şi are cursul lin pe acea porţiune, căci se îndreaptă spre sud printre dealuri joase acoperite de păduri, unde familiile Cray, Robinette şi Duplissey îşi făceau încă ei înşişi mandolinele şi unde îşi scuipau afară câteodată dinţii stricaţi în timp ce arau pământul; este o zonă rurală, unde bărbaţii sunt în stare să prindă cu mâna şerpi duminică dimineaţa şi să se culce cu propriile fiice duminică seara. Le cunoşteam familiile; majoritatea dintre ele trimiseseră

din când în când la Sparky câte un membru. Pe malul îndepărtat al râului, oamenii din poteră văzură soarele de iunie strălucind printre barele podului de cale ferată a liniei Great Southern. Cam la o milă în aval, în partea lor dreaptă, o pasarelă traversa râul spre minele de la West Green.

Aici descoperiră un petic cu iarbă şi tufişuri joase bătătorite, un petic de pământ atât de mânjit de sânge, încât unii dintre bărbaţi se repeziră din nou în pădure ca să dea afară micul dejun. Găsiră, de asemenea, restul pijamalei Corei, zăcând într-o baltă de sânge, şi Howie, care rezistase admirabil până atunci, se sprijini de tatăl său şi aproape că leşină.

Şi, în acest loc, câinii lui Bobo Marchant o luară pentru prima şi singura dată din acea zi în direcţii diferite. Erau şase câini în total, doi câini de rasă bloodhound, doi ogari şi o pereche de câini de rasă border, care se aseamănă cu terrierii şi pe care cei din Sud îi numesc coon hounds. Cei doi coon hounds voiau să meargă spre nord-vest, în amonte, de-a lungul râului Trapingus; ceilalţi voiau să meargă în cealaltă direcţie, spre sud-est. Se încurcară în lese şi, deşi ziarele nu scriau nimic despre această parte, îmi imaginez ce blesteme groaznice trebuie să fi coborât asupra lor Bobo în timp ce îşi folosea mâinile – cu siguranţă cea mai educată parte a lui – ca să-i pună din nou în ordine. Am cunoscut câţiva proprietari de câini de vânătoare la vremea mea şi, conform experienţei mele, ca şi clasă, sunt uimitor de fideli tipologiei lor.

Bobo îi ţinu din scurt şi îi adună din nou într-o haită, apoi trecu pe sub nasurile lor cămaşa de noapte ruptă a Corei Detterick, pentru a le aminti într-un fel ce făceau acolo într-o zi când temperatura din timpul zilei avea să ajungă la peste treizeci şi patru de grade Celsius, iar păsările deja zburau în cerc într-un stol uriaş deasupra capetelor bărbaţilor din poteră. Câinii mai mirosiră o dată, se hotărâră în care parte să o apuce, apoi o porniră cu toţii în aval, lătrând din toate puterile.

Nu trecuseră zece minute când bărbaţii se opriră, dându-şi seama că auzeau şi altceva în afară de lătratul câinilor. Era mai degrabă un urlet decât un lătrat, dar era un sunet care nu putea să fie scos de câini, nici chiar dacă şi-ar fi simţit sfârşitul aproape. Nici unul dintre ei nu auzise niciodată vreo vietate care să fi scos acest sunet, dar cu toţii îşi dădură pe loc seama că era vorba de un om. Ei aşa au spus, iar eu i-am crezut. Cred că şi eu aş fi recunoscut sunetul acesta. Am auzit bărbaţi urlând exact în acest fel, cred eu, când se îndreptau spre scaunul electric. Nu mulţi – cei mai mulţi dintre ei îşi încheie nasturii de la cămaşă şi merg fie în linişte, fie glumind, ca şi cum ar merge la un picnic – dar câţiva o fac. De obicei, cei care cred că iadul există ca un loc real şi acum îi aşteaptă la capătul Culoarului Morţii.

Bobo scurtă din nou lesa câinilor. Câinii reprezentau o valoare, iar el nu avea de gând să-i piardă din cauza psihopatului care urla şi se bâlbâia la mică distanţă de ei. Ceilalţi bărbaţi îşi reîncărcară armele şi le pregătiră. Urletul acela le dăduse fiori pe şira spinării şi îi făcuse să simtă transpiraţia care le curgea pe spate ca nişte şiroaie de apă îngheţată. Când bărbaţii simt acest fior de gheaţă, au nevoie de un conducător pentru a merge mai departe, iar adjunctul de şerif Rob McGee îi conducea. Se puse în fruntea poterei şi merse sprinten (dar pun pariu că nu se *simţea* foarte sprinten în acel moment), spre un pâlc de anini care erau răsfiraţi dincolo de marginea pădurii, în partea lor dreaptă, iar restul îl urmau agitaţi, la cinci paşi în urma lui. Se opri o singură dată, şi asta ca să-l pună pe cel mai corpolent dintre cei prezenţi – Sam Hollis – să se ţină cât mai aproape de Klaus Detterick.

De cealaltă parte a pâlcului de anini era o fâşie de pământ neted, întinzându-se înapoi în pădure, pe partea lor dreaptă. Spre stânga se vedea panta lină a malului râului. Toţi se opriră unde erau, ca loviţi de trăsnet. Cred că ar fi dat aproape orice ca să nu fi văzut ceea ce era acum în faţa ochilor lor, şi niciunul dintre ei nu avea să

uite vreodată acea priveliște – era ca un coșmar, pleșuv și aproape fumegând în lumina soarelui, coșmarul care se ascunde dincolo de aparența unei vieți obișnuite și liniștite – cine organizate de biserică, muncă cinstită, săruturi de iubire în pat. Fiecare om are un coșmar, vă spun că există un coșmar în viața tuturor bărbaților. În acea zi, bărbații aceia și-au văzut coșmarul cu ochii – au văzut ceea ce uneori rânjește din spatele unui zâmbet.

Șezând pe malul râului, într-o salopetă de lucru spălăcită și plină cu pete de sânge, era cel mai mare om pe care ei l-au văzut vreodată – John Coffey. Picioarele lui enorme, cu degetele teșite, erau desculțe. Pe cap purta o basma roșie spălăcită, legată așa cum își leagă femeile de la țară baticul atunci când merg la biserică. Țânțarii se roteau deasupra lui, asemeni unui nor negru. Ghemuit pe fiecare braț era corpul unei fetițe dezbrăcate. Părul lor blond, odinioară ondulat și pufos, era acum lipit de capetele lor și mânjit cu sânge. Bărbatul care le ținea în brațe urla spre cer ca un vițel zănatec, cu obrajii de culoare maro-închis brăzdați de lacrimi, cu fața schimonosită într-o monstruoasă grimasă de durere. Inspira cu sughițuri și pieptul i se umfla până când bretelele salopetei stăteau să plesnească, apoi lăsa masa de aer să-i iasă din piept într-unul din acele urlete. Atât de des se poate citi prin ziare că „ucigașul nu a arătat niciun semn de regret”, dar aici nu era cazul. John Coffey era sfâșiat de ceea ce făcuse… dar avea să rămână în viață. Fetițele, în schimb, erau moarte. Fuseseră sfâșiate la modul real.

Nimeni nu păru să-și dea seama cât stătură acolo, holbându-se la bărbatul care urla și care se uita la rândul său peste întinderea de apă la trenul care bubuia pe șine spre pasarela ce traversa râul. Părea că îl priviră o oră sau poate o eternitate, și totuși trenul nu părea să înainteze, părea să bubuie în același loc, ca un copil care face o criză de isterie, iar soarele nu intră în spatele unui nor ca să șteargă din fața ochilor lor priveliștea. Era totul chiar

acolo, în faţa lor, reală ca şi muşcătura unui câine. Bărbatul negru se legăna în faţă şi în spate; Cora şi Kathe se legănau cu el ca şi două păpuşele în braţele unui gigant. Muşchii pătaţi de sânge ai braţelor uriaşe şi dezgolite ale omului se încordau şi se relaxau, se încordau şi se relaxau, se încordau şi se relaxau.

Klaus Detterick fu acela care reacţionă primul. Urlând, se repezi la monstrul care îi siluise şi ucisese fiicele. Sam Hollis ştia ce are de făcut şi încercă să-şi îndeplinească sarcina, dar nu fu în stare. Era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât Klaus şi mai corpolent cu cel puţin treizeci şi cinci de kilograme, dar Klaus părea să înlăture cu uşurinţă braţele care îl cuprindeau. Klaus se repezi peste fâşia de pământ care era între ei şi lansă o lovitură cu piciorul spre capul lui Coffey. Cizma lui pentru muncă, murdărită cu laptele vărsat pe ea care se stricase între timp din pricina căldurii, lovi în plin tâmpla stângă a lui Coffey, dar Coffey păru să nu simtă nimic. Şedea numai acolo, bocind şi legănându-se şi privind peste râu; după cum îmi imaginez eu, aproape că ar fi putut să fie o scenă dintr-o predică penticostală, credinciosul care priveşte spre pământul Goshen… asta dacă nu puneai la socoteală cadavrele, desigur.

Fu nevoie de patru oameni ca să îl tragă pe fermierul isteric de pe John Coffey, iar el reuşi să-i tragă lui Coffey destul de multe lovituri până când, în cele din urmă, reuşiră să-l îndepărteze. Lui Coffey nu părea să-i pese de nimic, cu sau fără lovituri era totuna; continua să privească peste apele râului şi să se legene plângând. În ceea ce-l priveşte pe Detterick, toată forţa păru că i se stinge atunci când fu îndepărtat de lângă Coffey – ca şi cum o ciudată încărcătură de curent galvanizat ar fi trecut prin uriaşul negru (încă mai am această tendinţă de a gândi cu metafore electrice), iar când contactul lui Detterick cu acea sursă de curent fu în cele din urmă întrerupt, se lăsă moale, ca un om care s-a curentat. Căzu în genunchi pe malul râului, cu faţa în mâini, plângând.

Howie i se alătură, şi cei doi se îmbrăţişară şi rămaseră astfel, cu frunţile una lângă alta.

Doi bărbaţi îi urmăreau pe ei, în timp ce restul formau un inel de oameni cu armele pregătite în jurul bărbatului negru care se legăna şi se tânguia. Părea că nici acum nu realiza că erau şi alţi oameni acolo, în afară de el. McGee făcu un pas înainte, îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, nesigur pe el, apoi se lăsă pe vine.

— Domnule, rosti el încet, iar Coffey tăcu imediat.

McGee se uită în ochii lui injectaţi din cauza plânsului. Continuau să-i curgă lacrimi, ca şi cum cineva ar fi lăsat în interiorul corpului lui un robinet deschis. Ochii aceia plângeau… dar erau totuşi cumva îndepărtaţi… distanţi şi calmi. Au fost ochii cei mai ciudaţi pe care i-am văzut în viaţa mea, şi McGee a simţit cam acelaşi lucru.

— Erau ca şi ochii unui animal care n-au văzut un om niciodată până atunci, a spus el unui reporter pe nume Hammersmith, chiar înainte de proces.

— Domnule, mă auzi? întrebă McGee.

Încet, Coffey dădu afirmativ din cap.

Continua să-şi ţină în braţe păpuşile tăcute, cu bărbiile lăsate mult spre piept, în aşa fel încât faţa lor nu se vedea foarte bine, una dintre puţinele milostenii ale lui Dumnezeu din ziua aceea.

— Cum te cheamă? întrebă McGee.

— John Coffey, spuse el cu o voce adâncă, înecată în lacrimi. Coffey, ca şi băutura, numai că nu se scrie la fel.

McGee dădu din cap, apoi arătă cu degetul mare spre buzunarul de pe piept al salopetei lui Coffey, care era ieşit în afară. Lui McGee i se păru că era posibil să fie o armă – deşi un bărbat de mărimea lui Coffey nu ar fi avut nevoie de armă ca să producă vătămări majore, dacă o lua razna.

— Ce-ai acolo în buzunar, John Coffey? Este cumva o armă? Un pistol?

— Nu e, domnule, spuse Coffey cu vocea lui adâncă, iar acei ochi ciudaţi – din care curgeau lacrimi şi care păreau să agonizeze la suprafaţă, dar erau distanţi şi blânzi, ca şi

cum adevăratul John Coffey ar fi fost altundeva, privind peste un tărâm unde fetiţele ucise nu erau niciun motiv de îngrijorare – nu părăsiră nicio clipă privirea lui McGee.

— Am acolo puţină mâncare pentru amiază.

— Oh, puţină mâncare, zici? întrebă McGee, iar Coffey spuse:

— Da, domnule, cu ochii şiroind de lacrimi şi cu mucii curgându-i din nas.

— Şi de unde are unul ca tine mâncare pentru prânz, John Coffey?

Se sili să rămână calm, deşi începuse deja să simtă mirosul fetiţelor şi vedea cum muştele se aşezau şi cercetau acele părţi ale corpului lor care erau încă umede. Părul lor arăta cel mai urât, a spus el mai târziu… dar asta nu a apărut în niciuna dintre relatările din ziar; a fost considerat un aspect prea terifiant ca să fie citit în sânul familiei. Nu, asta am aflat de la reporterul care a scris o relatare despre asta, domnul Hammersmith. L-am căutat mai târziu, pentru că mai târziu John Coffey a devenit un soi de obsesie pentru mine. McGee i-a spus lui Hammersmith ăsta că părul lor, odinioară blond, nu mai era blond. Era cafeniu. Printre firele de păr, sângele le cursese în jos pe obraji, ca şi la o vopsire de păr nereuşită, şi nu trebuia să fii medic ca să-ţi dai seama cum craniile lor fragile fuseseră plesnite unul de altul cu forţă de acele braţe puternice. Probabil că plânseseră. Probabil că el voise să le facă să înceteze. Dacă fetiţele avuseseră noroc, asta se întâmplase înainte de a fi siluite.

Pentru un bărbat, era aproape imposibil să reuşească să gândească în timp ce privea această imagine, chiar şi pentru un bărbat atât de hotărât să-şi facă treaba precum era adjunctul de şerif McGee. Dacă nu putea să gândească limpede, asta putea să ducă la comiterea unor greşeli, poate chiar şi la mai multă vărsare de sânge. McGee inspiră adânc, apoi se calmă. Sau oricum, încercă.

— Păi, domnule, nu-mi amintesc tare bine, afurisit să fiu dacă-mi amintesc, spuse Coffey cu voce plânsă, dar e

puţină mâncare de amiaz', un semviş şi cred c-o murătură.

— Aş vrea să văd şi eu, pentru tine e totuna, spuse McGee. Acuma să nu te mişti, John Coffey. Să nu faci asta, băiete, pentru că sunt destule arme aţintite spre tine cât să te facă să dispari de la mijloc în sus dacă mişti măcar şi un deget.

Coffey privi din nou peste apele râului şi nici nu se mişcă în timp ce McGee băgă cu grijă mâna în buzunarul de la piept al salopetei şi scoase ceva împachetat în ziar şi legat cu o aţă de măcelărie. McGee tăie aţa şi desfăcu ziarul, deşi era aproape sigur că în pachet era exact ceea ce spusese Coffey că era, nişte mâncare. Era un sandviş cu şuncă şi roşii şi puţină prăjitură. Era într-adevăr şi o bucată de murătură, împachetată în altă bucată de ziar, pe care John Coffey nu avea să fie în stare niciodată să o descifreze. În pachet nu erau cârnaţi. Bowser primise probabil carnaţii din mâncarea de amiaz' a lui John Coffey.

McGee dădu pachetul cu mâncare peste umăr unuia dintre oamenii lui, fără să-şi ia privirea de la Coffey. Cum stătea ghemuit, era prea aproape de el ca să-şi lase atenţia să-i fie distrasă chiar şi numai pentru o clipă. Mâncarea, împachetată şi legată din nou din motive de siguranţă, ajunse la Bobo Marchant, care o puse în săculeţul ce-l purta la mijloc, unde ţinea şi recompensele pentru câini (şi nu m-ar fi mirat să aibă şi câteva momeli pentru pescuit). Sandvişul nu fu prezentat ca şi probă în instanţă – justiţia în această parte a lumii este rapidă, dar nu mai rapidă decât perioada de alterare a unui sandviş cu şuncă şi roşii – dar au fost prezentate fotografii cu el.

— Ce s-a petrecut aici, John Coffey? întrebă McGee cu vocea lui joasă şi sinceră. Vrei să-mi spui?

Iar Coffey le spuse lui McGee şi celorlalţi exact acelaşi lucru pe care mi l-a spus şi mie mai pe urmă; acestea au fost, de asemenea, ultimele cuvinte pe care procurorul le-a spus juraţilor la procesul lui Coffey.

— N-am putut face nimic, spuse John Coffey, ţinându-le pe fetiţele ucise şi siluite, dezbrăcate, în braţele sale.

Lacrimile începură din nou să-i şiroiască pe obraji.

— Am încercat să le fac la loc, dar a fost prea târziu.

— Omule, eşti arestat pentru omor, spuse McGee, şi apoi îl scuipă pe John Coffey peste faţă.

La proces, juraţii au deliberat timp de patruzeci şi cinci de minute. Destul timp cât să-şi mănânce şi ei prânzul. Mă întreb dacă au avut stomac să mănânce în acea zi.

5

CRED CĂ VĂ DAŢI SEAMA că nu am aflat toate astea în timpul unei după-amiezi fierbinţi de octombrie, în ceea ce avea să fie defuncta bibliotecă a închisorii, dintr-un teanc de ziare vechi aruncate în două lădiţe de portocale Pomona, dar am aflat totuşi destul cât să mă facă să nu pot să dorm în acea noapte. Când soţia mea se trezi pe la două dimineaţa şi mă găsi şezând în bucătărie, bând lapte bătut şi fumând nişte Bugler răsucite de mână, mă întrebă ce se întâmplase, iar eu am minţit-o pentru una din puţinele dăţi de pe parcursul îndelungatei noastre căsnicii. I-am spus că avusesem o altă ceartă cu Percy Wetmore. Desigur că se întâmplase şi asta, dar nu acesta era motivul pentru care mă găsise treaz atât de târziu. De obicei, reuşeam să las problemele legate de Percy la serviciu.

— Ei bine, uită de nenorocitul acela şi vino la culcare, spuse ea. Am pentru tine ceva ce te va ajuta să dormi, şi poţi să faci ce doreşti.

— Sună bine, dar cred că n-ar trebui să o facem totuşi, am spus eu. Ceva nu e în regulă cu „canalizarea” mea şi nu aş vrea să-ţi transmit ceva.

Ea ridică din sprâncene.

— Canalizarea, zici? spuse ea. Cred că te-ai încurcat cu boarfa care nu trebuia ultima dată când ai fost la Baton Rouge.

Nu pusesem în viaţa mea piciorul în Baton Rouge şi nici măcar nu atinsesem vreodată o prostituată, şi amândoi

ştiam asta.

— E o simplă infecţie urinară, am spus. Maică-mea obişnuia să spună că băieţii se îmbolnăvesc de asta dacă se uşurează atunci când suflă vântul din nord.

— Mama ta obişnuia şi să stea în casă toată ziua dacă răsturna cumva sarea, spuse soţia mea. Doctorul Sadler…

— Asta nu, am spus, ridicând mâna. O să-mi dea sulfamide şi voi vomita în fiecare colţ al biroului meu până la sfârşitul săptămânii. Îmi va trece de la sine, dar, între timp, cred că e mai bine să stăm pe tuşă.

Ea mă sărută pe frunte, chiar deasupra sprâncenei stângi, lucru care îmi dă întotdeauna fiori… şi Janice ştia asta.

— Bietul de tine. Ca şi cum nenorocitul de Percy Wetmore n-ar fi fost de ajuns. Să vii repede în pat.

Asta am şi făcut, dar nu înainte să ies pe veranda din spatele casei şi să mă uşurez (şi am verificat cu degetul umezit direcţia din care sufla vântul – ceea ce ne spun părinţii când suntem mici rareori este ignorat, indiferent cât de prostesc ni s-ar părea). Să te uşurezi în aer liber este una din plăcerile vieţii de la ţară pe care poeţii se pare că niciodată n-au încercat-o, dar în acea seară nu mi-a făcut nicio plăcere; propria mea urină mă ardea, ca şi cum ar fi fost ulei încins. Dar am avut senzaţia că parcă fusese ceva mai rău în după-amiaza care trecuse, şi *ştiam* că fusese şi mai rău cu două sau trei zile înainte. Aveam speranţe că poate începeam să mă vindec. Niciodată nu a fost o speranţă mai deşartă. Nimeni nu-mi spusese că uneori parazitul care ajunge acolo unde e cald şi umed poate să se retragă o zi sau două, înainte ca durerea să se intensifice din nou. Aş fi fost chiar surprins dacă aş fi ştiut asta. Aş fi fost şi mai surprins dacă aş fi ştiut că peste zece sau cincisprezece ani aveau să se găsească medicamente pe care le puteai lua şi care puteau să cureţe acest fel de infecţie din corpul tău în timp record… şi, deşi aceste medicamente te făceau să ai puţin rău la stomac, sau îţi făceau puţină diaree, ele nu te făceau aproape niciodată să

vomiţi, aşa cum făceau pastilele doctorului Sadler. Dar prin ’32 nu prea aveai multe de făcut, decât să aştepţi şi să încerci să ignori senzaţia că cineva îţi turnase peste vintre ulei de cărbune şi apoi îi dăduse foc cu un chibrit.

Mi-am terminat de băut laptele bătut, m-am întors în dormitor şi, în cele din urmă, am reuşit să adorm. Am visat fete cu zâmbete timide şi sânge în păr.

6

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE am găsit pe birou un memo într-un plic de culoare roz, prin care mi se cerea să trec pe la biroul administratorului cât de repede posibil. Ştiam despre ce era vorba – existau în acest joc reguli nescrise, dar extrem de importante, iar eu încetasem pentru un timp să joc după ele în ziua precedentă – şi de asta am amânat vizita cât de mult am putut. Cred că în acelaşi fel cum amânam mersul la doctor cu problema mea la „canalizare”, întotdeauna am considerat că era supra-apreciat stilul „a trece cât mai repede hopul”.

Oricum, ideea e că nu m-am grăbit prea tare spre biroul administratorului Moore. În loc de asta, mi-am dat jos sacoul de la uniforma de lână, l-am agăţat de spătarul scaunului şi am dat drumul ventilatorului din colţ – era iar o zi fierbinte. Apoi, m-am aşezat şi am trecut în revistă raportul de pe timpul nopţii al lui Brutus Howell. Nu era nimic în el care ar fi fost cauză pentru alarmare. Delacroix plânsese puţin după ce fusese dată stingerea – făcea asta aproape în fiecare seară şi plângea mai mult pentru el decât pentru oamenii pe care îi arsese de vii, sunt sigur de asta – şi apoi îl scosese pe Mr. Jingles, şoarecele, din cutia de trabucuri în care dormea. Asta îl mai calmase pe Del, şi dormise ca un prunc toată noaptea. Probabil că Mr. Jingles petrecuse noaptea pe abdomenul lui Delacroix, cu codiţa răsucită peste picioruşe, fără ca măcar să clipească. Era ca şi cum Dumnezeu ar fi hotărât că Delacroix avea nevoie de

un înger păzitor, dar, în înţelepciunea Lui, decretase că numai un şoarece ar fi suficient de bun pentru un şobolan ca prietenul nostru ucigaş din Louisiana. Desigur, *acestea* nu erau toate trecute în raportul lui Brutal, dar petrecusem şi eu destule nopţi stând de pază ca să pot să completez imaginea cu lucruri care nu erau trecute în raport. Exista şi o scurtă notă despre Coffey: „A stat treaz, în mare parte liniştit, posibil să fi plâns. Am încercat să leg o conversaţie, dar după câteva replici mormăite din partea lui Coffey, am renunţat. Poate Paul sau Harry au mai mult noroc.”

„Să legăm o conversaţie” era într-adevăr un aspect important al muncii noastre. Pe atunci nu ştiam, dar privind în urmă din punctul de vedere al acestei vârste înaintate pe care o am (cred că bătrâneţea pare o treabă tare ciudată celui care o trăieşte), înţeleg că aşa era şi înţeleg şi de ce atunci nu mi-am dat seama de asta – era un aspect foarte important, tot atât de central în munca noastră cum e respiraţia pentru viaţă. Nu era important ca „navetiştii” să fie atât de buni la „legarea unei conversaţii,” dar pentru mine, şi pentru Harry, şi pentru Brutal, şi pentru Dean era vital… şi era unul dintre motivele pentru care Percy Wetmore era un dezastru. Condamnaţii îl urau, ceilalţi gardieni îl urau… în principiu, cu toţii îl uram, cu excepţia relaţiilor lui politice, Percy însuşi, şi poate (dar nu sigur) propria lui mamă. Era ca o doză de arsenic alb presărată peste un tort de nuntă, şi cred că am ştiut de la început că avea să fie un dezastru. Era ca un accident pe cale să se petreacă. Iar în ceea ce ne priveşte pe noi, restul gardienilor, ne-am fi bătut joc de ideea că funcţionam mai eficient nu ca şi gardieni, ci ca şi psihiatri ai condamnaţilor – o parte din mine încă vrea să ia această idee în derâdere şi astăzi – dar ştiam că trebuia să legăm o conversaţie… pentru că, fără aceasta, cei care urmau să dea ochii cu Old Sparky aveau prostul obicei de a o lua razna.

Am scris o notă la finalul raportului lui Brutal, să

vorbesc cu John Coffey – sau măcar să încerc – şi apoi am luat în mână o notă a lui Curtis Anderson, asistentul administratorului. În aceasta se spunea că el, Anderson, aştepta ordinul ODE pentru Edward Delacrois (este greşeala lui Anderson; numele omului este de fapt Eduard Delacroix) pentru cât mai curând. ODE însemna ordin de execuţie şi, conform notei, lui Curtis i se spusese de către o persoană avizată că francezul pricăjit avea să meargă pe Culoar la scurt timp după Halloween – cel mai probabil pe 27 octombrie, credea el şi, de obicei, aceste convingeri ale lui Curtis Anderson erau foarte bine fondate. Dar înainte de această dată ne puteam aştepta să vină un nou condamnat, pe nume William Wharton. „Este ceea ce ne place să numim «un copil problemă»“, scrisese Curtis, cu scrisul lui de mână aplecat şi oarecum pedant. „E nebun, e sălbatic şi e mândru de asta. S-a vânturat prin tot statul în ultimul an şi, în cele din urmă, a dat de belea. A ucis trei oameni într-un jaf, printre care o femeie însărcinată, a ucis un al patrulea în timp ce încerca să scape. Acest al patrulea era un poliţist din patrula statului. Nu i-a nimerit numai pe o călugăriţă şi pe un orb.” Am zâmbit vag la această observaţie. „Wharton are 19 ani, are un tatuaj pe care scrie *Billy the Kid,* pe antebraţul stâng. Va trebui să-l pui la punct de câteva ori, pot să-ţi garantez asta, dar fii precaut când o faci. *Acestui individ pur şi simplu nu-i pasă de nimic.”* Subliniase cu două linii această ultimă observaţie, apoi nota se încheia astfel: „De asemenea, e posibil să fie condamnat numai temporar. A făcut recurs, şi există problema că este minor.”

Un tânăr nebun, care făcea recurs şi care era posibil să stea numai un timp. Oh, toate astea sunau foarte bine. Brusc, ziua păru mai fierbinte decât oricând şi nu am mai putut să amân întâlnirea cu administratorul Moores.

Am lucrat pentru trei administratori în timpul anilor petrecuţi la Cold Mountain ca şi gardian; Hal Moores a fost ultimul şi cel mai bun dintre ei. De departe cel mai bun. Cinstit, sincer, ducând lipsă chiar şi de isteţimea

rudimentară a lui Curtis Anderson, dar echipat cu numai atâta pricepere politică şi simţ practic, cât să-şi poată păstra slujba pe timpul acelor ani grei… şi destulă integritate, cât să nu se lase sedus de acest joc. Nu avea să ajungă pe o poziţie mai înaltă, dar asta părea să nu-l deranjeze. Pe atunci avea cincizeci şi opt sau cincizeci şi nouă de ani, cu o faţă de ogar de rasă pură, lângă care probabil că Bobo Marchant s-ar fi simţit foarte bine. Avea părul cărunt şi mâinile îi tremurau parcă neputincioase, dar era totuşi puternic. Cu un an înainte, când un prizonier îl atacase în curtea închisorii cu o tijă cioplită dintr-o şipcă a unei lăzi, Moores îi ţinuse piept, îl apucase pe puşcăriaş de încheietura mâinii şi îl strânsese atât de tare, încât oasele care se rupeau pocneau ca nişte surcele uscate puse pe foc. Puşcăriaşul, uitând de păsurile ce le avuse, căzuse în genunchi în praf şi începuse să o cheme pe maică-sa.

— Nu-s eu mă-ta, a spus Moores cu vocea lui de sudist, dar să fiu, mi-aş ridica fustele şi m-aş uşura pe tine dintre vintrele cu care ţi-am dat viaţă.

Când am ajuns în biroul lui, el se pregăti să se ridice, dar eu îi făcui semn să rămână pe scaun. M-am aşezat pe scaunul din faţa lui, de cealaltă parte a biroului, şi am început conversaţia întrebându-l despre soţia lui… în alte părţi nu aşa începi, desigur.

— Ce mai face fetişcana aceea a ta? l-am întrebat, ca şi cum Melinda ar fi avut nu mai mult de şaptesprezece primăveri, în loc de şaizeci şi două sau şaizeci şi trei.

Grija mea pentru ea era una sinceră – era o femeie pe care aş fi putut-o iubi şi cu care m-aş fi putut căsători, dacă liniile vieţilor noastre s-ar fi întâlnit – dar nu-mi părea rău nici să-l distrag de la ceea ce dorea să-mi spună.

El oftă adânc.

— Nu prea bine, Paul. Nu prea bine.

— Tot durerile de cap?

— A avut numai una săptămâna aceasta, dar a fost cea mai groaznică de până acum – am aşezat-o pe spate şi a

stat aşa toată ziua, alaltăieri. Iar acum a început să simtă ca o slăbiciune în mâna dreaptă…

Îşi ridică mâna. O privirăm amândoi pentru câteva clipe cum tremura, apoi şi-o lăsă jos. Îmi dădeam seama că ar fi dat aproape orice ca să nu trebuiască să-mi spună ceea ce-mi spunea, iar eu aş fi dat aproape orice ca să nu trebuiască să aud ceea ce auzeam. Durerile de cap ale Melindei începuseră în primăvară şi, pe tot parcursul verii, medicul îi spusese că erau „migrene din cauza tensiunii nervoase”, cauzate poate de stresul apropierii pensionării lui Hal. Numai că amândoi abia *aşteptau* ca el să se pensioneze, iar soţia mea îmi spusese că migrena nu este o boală a bătrânilor, ci a celor tineri; pe când cei ce sufereau de migrene atingeau vârsta pe care o avea Melinda Moores, de obicei starea lor se îmbunătăţea, nu se înrăutăţea. Şi acum, slăbiciunea aceasta pe care o simţea în mână. Mie nu mi se părea deloc că era tensiune nervoasă; mie mi se părea că era mai degrabă un nenorocit de atac cerebral.

— Doctorul Haverstrom vrea ca ea să meargă la spital la Indianola, spuse Moores. Să-şi facă nişte analize. Să-şi facă nişte radiografii la cap. Şi cine ştie ce altceva. E tare speriată.

Tăcu pentru o clipă, apoi adăugă:

— Şi ca să-ţi spun drept, şi eu sunt.

— Da, dar să ai grijă să facă analizele, am spus eu. Nu aşteptaţi. Dacă e ceva care poate fi observat pe radiografie, s-ar putea să fie ceva ce pot şi să trateze.

— Da, fu el de acord, şi apoi, pentru o clipă numai – singura dată din timpul acelei părţi a discuţiei noastre, din câte îmi aduc eu aminte – privirile noastre s-au întâlnit şi au rămas conectate. A existat acea înţelegere perfectă între noi care nu are nevoie de cuvinte. Putea să fie cancer ceea ce se dezvolta în creierul ei, şi dacă asta era, şansele ca medicii din Indianola să poată face ceva pentru ea erau foarte slabe sau inexistente. Amintiţi-vă, era anul 1932, când chiar şi ceva atât de relativ simplu ca şi o infecţie

urinară însemna fie că luai sulfamide, fie că aşteptai să vezi ce se va întâmpla.

— Îţi mulţumesc că-ţi faci griji pentru ea, Paul. Acum haide să vorbim despre Percy Wetmore.

Am mormăit şi mi-am pus palma peste ochi.

— Am primit un telefon din capitala statului în această dimineaţă, spuse administratorul cu o voce lipsită de orice emoţie. A fost telefonul unei persoane destul de iritate, după cum sunt sigur că-ţi imaginezi. Paul, guvernatorul e aşa căsătorit, încât el aproape că lipseşte cu desăvârşire din tablou, dacă înţelegi ce vreau să spun. Iar soţia lui are un frate care are un singur fiu. Iar acel fiu este Percy Wetmore. Percy l-a sunat pe tatăl său seara trecută, iar tatăl lui Percy a sunat-o pe mătuşa lui Percy. Trebuie să-ţi duc povestirea mai departe?

— Nu, am spus eu. Percy a sifonat. Exact ca şi şcolăriţa care îi pârăşte profesorului pe Jack şi Jill care s-au giugiulit în debara.

— Da, spuse Moores, cam asta e treaba.

— Ştii ce s-a întâmplat între Percy şi Delacroix atunci când Delacroix a fost adus? am întrebat eu. Percy şi bastonul lui nenorocit din lemn de nuc?

— Da, dar…

— Şi ştii că uneori îl trece peste gratiile de la celule condamnaţilor din pură plăcere. E răutăcios şi e şi prost pe deasupra, şi nu ştiu cât timp o mai pot scoate la capăt cu el. Ăsta-i adevărul.

Ne cunoşteam de cinci ani. Aceasta poate să fie o perioadă lungă pentru doi bărbaţi care se înţeleg bine, mai ales când a schimba viaţa pe moarte face parte din meseria lor. Ceea ce vreau să spun este că a înţeles perfect ceea ce voiam să-i spun. Nu că mi-aş fi dat demisia; nu atâta timp cât criza economică îşi făcea veacul în afara zidurilor închisorii, ca un criminal periculos, unul care nu putea să fie închis aşa cum erau închişi puşcăriaşii de la noi. Oameni mai buni ca mine erau pe străzi, sau şi mai rău. Eu eram norocos şi ştiam asta – copiii erau adulţi, iar

ipoteca pe casă, ca un bloc de marmură de o sută de kilograme, nu-mi mai apăsa umerii de doi ani. Dar un om trebuie să mănânce şi soţia lui trebuie să mănânce şi ea. De asemenea, ne obişnuiserăm să-i trimitem fiicei mele şi ginerelui meu câte douăzeci de dolari de fiecare dată când puteam să ne permitem asta (şi câteodată şi când nu ne puteam permite, dacă scrisorile lui Jane erau mai disperate). Ginerele meu era un profesor de liceu fără serviciu, şi dacă asta nu era considerată o situaţie disperată, nu ştiu ce ar putea fi denumit astfel. Aşa că nu renunţai la un loc de muncă ca şi al meu, unde aveai venituri constante… oricum, nu o făceai cu sânge rece. Dar sângele meu nu era rece în acea toamnă. Temperaturile de afară erau total nepotrivite anotimpului, iar infecţia care mi se strecura în corp ridicase nivelul termostatului şi mai mult. Iar când un om este într-o astfel de situaţie, ei bine, pumnul îi zboară aproape de la sine. Iar dacă luai o dată în primire un om cu relaţii ca şi Percy Wetmore, puteai să continui să o faci, pentru că nu exista cale de întoarcere.

— Continuă să-l ţii din scurt, spuse Moores încet. De aceea te-am chemat să-ţi spun asta. Am auzit de la o persoană avizată – de fapt, chiar de la persoana care m-a sunat azi dimineaţă – că Percy şi-a depus cerere de angajare la Briar şi că cererea lui va fi acceptată.

— Briar, am spus eu.

Era vorba de Briar Ridge, unul dintre cele două spitale conduse de stat.

— Da’ ce face băiatul ăsta? Face turul puşcăriilor şi spitalelor?

— E o poziţie de conducere. Salariu mai bun şi nu trebuie decât să pună hârtii dintr-o parte în alta, în loc să care paturi de spital pe arşiţa din miezul zilei.

Se uită la mine şi zâmbi cu jumătate de gură.

— Ştii, Paul, ai fi putut să scapi de el deja, dacă nu l-ai fi pus la comutator, împreună cu Van Haye.

Pentru un moment, ceea ce îmi spunea mi se păru atât de ciudat, încât nu aveam idee unde voia să ajungă. Sau

poate nu *voiam* să am.

— Dar unde altundeva să-l pun? am întrebat. Dumnezeule mare, nici el nu prea ştie ce caută în Sectorul E! Dacă-l las să facă parte din echipa care conduce execuţia…

Nu am terminat ce aveam de zis. Potenţialul de a o da în bară mi se părea foarte mare.

— Totuşi, ai face bine să-l laşi în echipă la execuţia lui Delacroix. Asta dacă vrei să scapi de el, bineînţeles.

M-am uitat la el cu gura căscată. În cele din urmă am fost în stare să-mi închid gura, ca să pot vorbi.

— Ce vrei să spui? Că vrea să experimenteze ce înseamnă să stai atât de aproape încât să simţi mirosul tipului în timp ce acesta se prăjeşte?

Moores ridică din umeri. Ochii lui, atât de blânzi cât vorbise despre soţia lui, erau acum insensibili.

— Delacroix are să se prăjească indiferent dacă Wetmore face parte din echipă sau nu, spuse el. Corect?

— Da, dar ar putea s-o dea în bară. De fapt, Hal, e aproape sigur că o va da în bară. Şi încă în faţa a treizeci de martori… şi reporteri care vin din Louisiana…

— Tu şi Brutus Howell vă veţi asigura că nu face asta, spuse Moores. Şi dacă totuşi asta se întâmplă, va fi înregistrat totul în dosarul lui şi va rămâne acolo mult după ce relaţiile sale se vor fi prăpădit, înţelegi?

Am înţeles. Îmi făcea greaţă şi mă făcea să-mi fie teamă, dar am înţeles.

— S-ar putea să vrea să stea şi la Coffey, dar, dacă avem noroc, va obţine tot ce doreşte la execuţia lui Delacroix. Ai grijă să-l bagi în echipă pentru acea execuţie.

Plănuisem să-l ţin pe Percy din nou în camera cu comutatorul, apoi jos în tunel, de unde avea să însoţească cadavrul lui Delacroix până la maşina parcată pe şosea, vizavi de poarta închisorii, dar am renunţat la toate aceste planuri fără măcar să mă uit în urmă. Ştiam că îmi asumam un risc, dar nu mă interesa. Aş fi făcut şi pe dracu’ în patru, dacă asta avea să ne scape de Percy

Wetmore. Putea să ia parte la execuţie, să-i pună condamnatului capelina de metal şi apoi să privească spre camera unde se afla comutatorul şi să-i spună lui Van Hay să dea drumul curentului; putea să privească cum pricăjitul de francez avea să călărească fulgerul pe care el, Percy Wetmore, îl eliberase. Las' să-şi facă micile plăceri perverse, dacă asta însemna pentru el o pedeapsă dată de stat unui ucigaş. Las' să meargă la Briar Ridge, unde avea să aibă propriul lui birou şi un ventilator ca să-i fie răcoare. Iar dacă unchiul lui prin alianţă va fi înlocuit pe scaunul de guvernator la următoarele alegeri, şi Percy va afla ce înseamnă munca în lumea arsă de soarele dogoritor, unde nu toţi băieţii răi erau după gratii şi câteodată îţi luai şi tu porţia, cu atât mai bine.

— În ordine, am spus, ridicându-mă de pe scaun. Îl voi lăsa în echipă la execuţia lui Delacroix. Şi, între timp, încerc să păstrez pacea.

— Bine, spuse el, şi se ridică la rândul lui. Apropo, cum cu problema aceea a ta?

Arătă delicat cu degetul înspre vintrele mele.

— Pare să fie ceva mai bine.

— Ei, atunci e în ordine.

Mă conduse spre uşă.

— Apropo, cum e Coffey? Ne va face probleme?

— Nu cred, am spus eu. Până acum a fost tăcut ca un peşte. E tare ciudat – are o *privire* ciudată – dar e tăcut. Dar vom fi atenţi cu el, totuşi. Nu-ţi face probleme.

— Ştii desigur ce a făcut.

— Sigur.

Deja ajunsese cu mine până la uşa biroului lui, unde bătrâna domnişoară Hannah şedea la biroul ei, aşa cum făcuse de la ultima eră glaciară, sau cel puţin mie aşa mi se părea. Am fost fericit că plecam. Una peste alta, mi se părea că scăpasem uşor. Şi era bine de ştiut că exista o şansă să supravieţuim prezenţei lui Percy, la urma urmei.

— Să-i transmiţi Melindei toată dragostea mea, am spus. Şi nu-ţi fă griji nici tu. Probabil se va dovedi că nu e nimic

mai mult decât o migrenă.

— Fii sigur de asta, spuse el, şi, în ciuda ochilor lui bolnavi, pe buze îi apăru un zâmbet.

Combinaţia aceasta îmi amintea de faţa unei stafii.

În ceea ce mă priveşte, m-am dus înapoi în Sectorul E şi am început o nouă zi. Trebuia să citesc şi să scriu nişte documente, podelele trebuiau spălate, mesele trebuiau servite, trebuia întocmită o listă de serviciu pentru săptămâna care urma, erau sute de detalii de care trebuia să mă ocup. Dar, mai ales, trebuia să aştept – în închisoare, mare parte a timpului trece astfel, atât de mare, încât aşteptarea de fapt nu se termină niciodată. Îl aşteptam pe Eduard Delacroix să meargă pe Culoarul Morţii, aşteptam să fie adus William Wharton, pe braţ cu tatuajul său Billy the Kid, şi, mai ales, aşteptam ca Percy Wetmore să dispară din viaţa mea.

7

ŞOARECELE LUI DELACROIX era unul dintre misterele lui Dumnezeu. Niciodată nu am văzut vreun şoarece în Sectorul E înainte de vara aceea şi nu am văzut vreunul niciodată după toamna aceea, când Delacroix a plecat dintre noi, într-o seară fierbinte şi furtunoasă din octombrie – a plecat dintre noi într-o manieră atât de teribilă, încât nici nu doresc să-mi amintesc. Delacroix susţinea că dresase şoarecele, care şi-a început viaţa printre noi ca Steamboat Willy, dar cred că, de fapt, s-a întâmplat exact invers. Dean Stanton era de acord cu mine, la fel şi Brutal. Amândoi fuseseră de serviciu în noaptea când şoarecele şi-a făcut apariţia pentru prima dată şi, după cum spunea Brutal:

— Creatura asta era pe jumătate îmblânzită şi era de două ori mai deşteaptă decât mârlanul acela care credea că e al lui.

Dean şi cu mine eram în biroul meu, răsfoind dosarele

de anul trecut, pregătindu-ne să scriem scrisori martorilor a cinci execuţii şi pentru a scrie scrisori ca răspuns la alte scrisori pentru alte şase execuţii, care se întindeau pe o perioadă până în anul 1929. De fapt, noi doream să ştim un singur lucru: dacă martorii au fost mulţumiţi de cum s-au petrecut execuţiile. Ştiu că asta sună grotesc, dar era un lucru important. Ca plătitori de taxe, ei erau clienţii noştri, dar erau nişte clienţi foarte speciali. Un bărbat sau o femeie care vine într-o închisoare la miezul nopţii ca să vadă un om murind trebuie să aibă un motiv special şi presant pentru a veni aici, o nevoie specială, iar dacă execuţia este pedeapsa cuvenită, atunci acea nevoie ar trebui să fie satisfăcută. Avuseseră poate un coşmar. Scopul execuţiei era să le arate că acel coşmar se încheiase. Poate că aşa stăteau lucrurile. Câteodată.

— Hei! ne strigă Brutal din afara uşii, de lângă biroul din capul coridorului.

— Hei, voi de colo! Ia veniţi aici!

Eu şi Dean ne uitarăm unul la altul cu o expresie identică de alarmă, gândindu-ne că ceva se întâmplase fie cu indianul din Oklahoma (numele lui era Arlan Bitterbuck, dar noi îi spuneam Şefu'… sau în cazul lui Harry Terwilliger, şefu' Brânză de Capră, pentru că Harry spunea tot timpul că Bitterbuck mirosea a brânză de capră), fie cu tipul căruia îi spuneam Preşedintele. Dar apoi, Brutal începu să râdă, iar noi ne-am grăbit să vedem ce se întâmplă. Râsul în Sectorul E suna ca şi ceva nepermis, ca şi cum ai râde într-o biserică.

Bătrânul Toot-Toot, funcţionarul care aducea căruciorul de mâncare pe atunci, trecuse pe la Sectorul E cu căruciorul lui pe rotile plin de bunătăţi, iar Brutal făcuse provizii pentru o noapte lungă – trei sandvişuri, două sticle de răcoritoare şi două plăcinte dulci. Şi luase şi o porţie de salată de cartofi, pe care probabil că Toot o şutise de la bucătăria închisorii, în care el, teoretic, nu avea acces. Brutal avea în faţă un registru deschis şi era de mirare cum de încă nu vărsase ceva pe el. Desigur, abia începuse.

— Ce e? întrebă Dean. Ce s-a întâmplat?

— Cred că legislatura de stat şi-a desfăcut anul acesta şireturile de la pungă destul de mult cât să mai angajeze totuşi pe cineva, spuse Brutal râzând. Ia uitaţi-vă.

Arătă cu degetul şi, atunci, noi observarăm şoarecele. Am început şi eu să râd, iar Dean ni se alătură. Nu puteai să te abţii, pentru că şoarecele arăta exact ca şi un gardian care făcea rondul de noapte la fiecare sfert de oră: un gardian minuscul, păros, care se asigura că nimeni nu voia să evadeze sau să se sinucidă. Mergea puţin spre noi pe Culoarul Morţii, apoi îşi întorcea capul dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi verificat celulele. Apoi, mai venea puţin spre noi. Iar faptul că îi auzeam pe cei doi condamnaţi sforăind, în ciuda strigătelor şi râsetelor, făcea ca totul să fie cumva şi mai distractiv.

Era un şoarece maro obişnuit, cu excepţia modului în care părea să facă inspecţie în celule. Chiar şi intră în una sau două dintre ele, strecurându-se cu agilitate pe sub gratiile cele mai joase ale uşilor, într-un fel pentru care l-ar fi invidiat mulţi dintre condamnaţii noştri, cei actuali, sau cei din trecut. Desigur, puşcăriaşii ar fi vrut întotdeauna să iasă din celulă.

Şoarecele nu intră în niciuna dintre celulele ocupate; intra numai în cele goale. Şi, în cele din urmă, ajunsese aproape acolo unde eram noi.

M-am tot aşteptat ca şoarecele să se întoarcă, dar nu făcu asta. Nu se temea deloc de noi.

— Nu e normal pentru un şoarece să se apropie atât de tare de oameni, spuse Dean, puţin nervos. Poate e turbat.

— Dumnezeule mare, spuse Brutal cu gura plină de sandviş cu carne de vită. Marele expert al şoarecilor. Omu' Şoarece. Îl vezi că face spume la gură, expertule?

— Nu-i văd deloc gura, spuse Dean, şi asta ne făcu din nou să râdem. Nici eu nu-i vedeam gura, dar vedeam micile picături întunecate care erau ochii lui, şi mie nu mi se părea deloc ochii unui animal nebun sau turbat. Mi se părea că exprimă interes şi inteligenţă. Am trimis oameni

la moarte – oameni care se presupune că au suflete nemuritoare – care aveau o privire mai prostească decât şoarecele acela.

Continuă să vină pe Culoar până într-un punct care era la o distanţă de mai puţin de un metru de biroul nostru… care nu era cine ştie ce birou, cum aţi putea să vă imaginaţi; era ca unul dintre birourile la care se aşează profesorul la liceul din cartier. Şi acolo, şoarecele se opri, răsucindu-şi coada după picioruşele din spate la fel de pedant ca o doamnă bătrână care îşi aranjează fustele.

M-am oprit brusc din râs, simţind dintr-o dată un fior rece prin carne până la oase. Vreau să spun că nu ştiu de ce am simţit asta – nimănui nu-i place să mărturisească ceva ce îl va face să pară ridicol – dar bineînţeles că eu voi face asta şi, dacă pot să spun adevărul despre tot restul, voi spune adevărul şi cu privire la ce am simţit atunci. Pentru un moment, mi-am imaginat că eu sunt şoarecele, că nu sunt un gardian, ci un criminal condamnat stând aici, pe Culoarul Morţii, judecat şi condamnat, dar totuşi fiind capabil să privesc cu curaj în sus, spre biroul acela care trebuie să i se fi părut uriaş şoarecelui (fără îndoială, la fel de înalt cum ni se va părea nouă scaunul de judecată al lui Dumnezeu), şi giganţii aceia cu uniforme albastre şi voci groase stând în spatele biroului. Giganţi pe care îi împuşcam cu puştile, sau dădeam după ei cu măturile, sau le puneam capcane, capcane care aveau să le frângă spinarea în timp ce ei se strecurau cu precauţie spre cuvântul VICTOR ca să ronţăie brânza din bolul de cupru al căţelului.

Lângă birou nu exista nicio măturǎ, dar era o găleată pe rotile pentru mop, cu mopul încă în ea; tocmai terminasem tura mea de spălat linoleumul verde al Culoarului şi toate cele şase celule la scurt timp înainte să mă duc cu Dean să caut printre dosare. Am văzut atunci cum Dean se întinse să apuce mopul, ca să arunce cu el după şoarece. L-am atins pe încheietura mâinii tocmai când degetele lui atinseră mânerul subţire de lemn.

— Dă-i pace, i-am spus.

El ridică din umeri şi îşi trase mâna înapoi. Aveam senzaţia că nici el nu voia să arunce mopul, la fel cum nu voiam nici eu.

Brutal rupse o bucăţică din sandvişul lui cu carne de vită şi o întinse în faţa biroului, ţinând-o delicat între vârfurile degetelor. Şoarecele păru că priveşte în sus cu un interes şi mai mare, ca şi cum ar fi ştiut exact ce era. Probabil că simţea; vedeam cum i se agitau mustăţile în timp ce îşi mişca nasul.

— Măi, Brutal, nu fă asta! exclamă Dean, apoi se uită la mine. Nu-l lăsa să facă chestia asta, Paul! Dacă începe să-i dea de mâncare jigodiei, atunci putem să punem preşul cu *Bine aţi venit* pentru tot ce mişcă şi are patru picioare.

— Vreau să văd numai ce-o să facă, spuse Brutal. Aşa, din interes ştiinţific.

Se uită la mine – eu eram şeful, chiar şi în devieri de la rutină atât de minore ca şi aceasta. M-am gândit puţin, apoi am ridicat din umeri, ca şi cum nu ar fi contat prea mult pentru mine dacă i-o dă sau nu. Dar adevărul era că şi eu voiam să văd ce avea să facă şoarecele.

Bineînţeles că a mâncat-o. La urma urmei, eram în perioada crizei economice. Dar *felul* în care a mâncat-o ne-a fascinat pe toţi. Se apropie de bucata de sandviş, îl înconjură mirosindu-l, iar apoi se aşeză pe două labe în faţa lui, ca un căţel care face sluj, îl înhăţă şi desfăcu pâinea ca să ajungă la carne. Făcu asta cu tot atât de multă pricepere şi voinţă ca şi un om care îşi înfige furculiţa în felia de carne de vită arunci când ia cina la restaurantul preferat. Niciodată n-am văzut vreun animal care să mănânce astfel, nici măcar un câine care este dresat. Şi, în tot timpul cât mânca, nu şi-a luat privirea de la noi.

— Ăsta e fie un şoarece deştept, fie unul tare înfometat, spuse o voce nouă.

Era Bitterbuck. Se trezise şi acum stătea lângă gratiile de la celula sa, dezbrăcat, cu excepţia unei perechi de

pantaloni scurţi deformaţi pe şezut. O ţigară răsucită cu mâna îi ieşea dintre al doilea şi al treilea deget al mâinii drepte, iar părul lui cărunt îi cădea în două cozi împletite peste umerii care odinioară fuseseră probabil musculoşi, dar acum erau lăsaţi.

— Ai să ne împărtăşeşti ceva vorbe înţelepte ale tribului tău despre şoareci, Şefule? întrebă Brutal, privind şoarecele care mânca. Eram cu toţii foarte impresionaţi de modul inteligent în care ţinea bucata de carne de vită cu lăbuţele din faţă, privind-o ocazional sau răsucind-o, ca şi cum ar fi admirat-o sau ar fi apreciat-o.

— Nu, spuse Bitterbuck. Am cunoscut odată un războinic care avea o pereche de mănuşi de care zicea că sunt din piele de şoarece, dar eu nu l-am crezut.

Apoi începu să râdă, ca şi cum ceea ce ne spusese ar fi fost o glumă, şi plecă de lângă gratii. Am auzit patul lui scârţâind în timp ce se aşeză din nou pe el.

Acesta păru să fie semnalul pentru şoarece să o ia din loc. Termină de mâncat ce ţinea între lăbuţe, mirosi ce mai rămăsese (în mare parte pâine înmuiată în muştar) şi apoi privi din nou spre noi, ca şi cum ar fi vrut să-şi amintească feţele noastre în caz că aveam să ne mai întâlnim. Apoi se întoarse şi o luă spre direcţia din care venise, de data asta fără să se oprească pe la celule. Graba cu care mergea mă făcu să mă gândesc la iepurele din *Alice în Ţara Minunilor,* şi am zâmbit. Când ajunse la uşa camerei de izolare nu se opri, ci dispăru sub ea. Camera de izolare avea pereţi moi, pentru oameni ai căror minte se înmuiase şi ea puţin. Când nu aveam nevoie de cameră să o folosim în scopul ei adevărat, puneam în ea tot felul de lucruri, printre altele şi nişte cărţi (cele mai multe erau cărţi western de Clarence Mulford, dar una – scoasă numai la ocazii speciale – era o poveste bogat ilustrată în care Popeye, Bluto şi chiar şi Wimpy, duşmanul hamburger-ilor, o potcoveau cu schimbul pe Olive Oyl). Erau şi câteva obiecte pentru lucru manual, inclusiv nişte creioane colorate, pe care mai târziu le-a folosit Delacroix. Dar el încă nu era pe atunci

problema noastră; vă amintiţi că asta era mai înainte. Tot în încăperea aceasta era cămaşa pe care nimeni nu voia să o poarte – albă, făcută din pânză cu cusături duble şi cu nasturii şi cataramele la spate. Ştiam cu toţii cum să îmbrăcăm un copil-problemă în cămaşa de forţă. Rareori se întâmpla să devină violenţi băieţii noştri, dar când se întâmpla asta, frate, nu voiai să aştepţi ca situaţia să se îmbunătăţească de la sine.

Brutal se întinse spre sertarul de la birou şi scoase din el registrul mare îmbrăcat în piele, cu cuvântul vizitatori tipărit cu litere aurite pe coperta din faţă. De obicei, registrul acesta rămânea în sertar luni întregi. Când un prizonier avea vizitatori – cu excepţia avocatului sau preotului – condamnatul mergea într-o încăpere situată lângă sala de mese, care era ţinută special în acest scop. *Arcade* (rom. Arcada), îi spuneam noi. Nu ştiu de ce.

— Dar ce naiba crezi că faci? întrebă Dean Stanton, uitându-se peste ochelari în timp ce Brutal deschidea registrul şi dădea pagina peste vizitatorii din anii trecuţi ai unor oameni acum morţi.

— Mă supun regulii 19, spuse Brutal, găsind pagina curentă. Luă creionul şi îi linse vârful – un obicei dezagreabil de care însă nu îl puteam dezvăţa – şi se pregăti să scrie. Regula 19 spunea pur şi simplu: „Fiecare vizitator în Sectorul E trebuie să prezinte un permis galben primit de la administraţie şi va fi înregistrat *fără nicio excepţie.”*

— A luat-o razna, îmi spuse Dean.

— Nu şi-a prezentat permisul, dar de data asta îl las în pace, spuse Brutal. Mai linse o dată vârful creionului ca să fie cu noroc, apoi scrise 21:49 în coloana deasupra căreia scria ORA SOSIRII ÎN CLĂDIRE.

— Sigur, de ce nu, probabil că şefii vor face o excepţie pentru un şoarece, am spus eu.

— Sigur că vor face, spuse Brutal. Din cauză că n-are buzunare.

Se întoarse să se uite la ceasul de perete din spatele

biroului, apoi scrise 22:01 la coloana cu titlul ORA PLECĂRII DIN CLĂDIRE. Spaţiul mai lung dintre aceste două numere era pentru NUMELE VIZITATORULUI. După ce se gândi intens timp de un moment – probabil ca să-şi pună la treabă cunoştinţele limitate de ortografie, pentru că sunt sigur că ideea îi era deja în cap – Brutus Howell scrise cu grijă STEAMBOAT WILLY[2], numele pe care cei mai mulţi îl dădeau lui Mickey Mouse pe atunci. Asta se întâmpla din cauza primului dintre desenele animate cu sunet, în care Mickey îşi dădea ochii peste cap, dădea din şolduri şi suna fluierul de pe cabina pilotului la bordul unui vapor cu aburi.

— Aşa, spuse Brutal închizând cu zgomot registrul şi punându-l la loc în sertar. Totul e gata.

Eu am râs, dar Dean, care nu se putea abţine să nu fie serios chiar şi când înţelegea gluma, se încrunta şi îşi lustruia furios ochelarii.

— O să o încurci dacă cineva vede asta.

Ezită, apoi adăugă:

— Cine nu trebuie.

Ezită din nou, uitându-se miop în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca pereţii să facă urechi, înainte să încheie:

— Cineva ca Percy Pupă-mă-n-fund-şi-du-te-în-rai Wetmore.

— Hă, făcu Brutal. În ziua în care Percy Wetmore îşi pune fesele pe scaunul de la biroul ăsta, eu îmi dau demisia.

— Nu va fi cazul, spuse Dean. Te vor concedia pentru că faci bancuri cu registrul pentru vizitatori, dacă Percy spune ce trebuie şi cui trebuie. Şi el poate să facă asta. Ştii că poate.

Brutal se uită urât la el, dar nu spuse nimic. M-am gândit că probabil mai târziu în acea seară avea să şteargă ceea ce scrisese. Iar dacă nu avea să o facă el, o făceam eu.

În seara următoare, după ce l-am dus mai întâi pe

2 Steamboat - vapor cu aburi (n.tr.)

Bitterbuck, apoi pe Preşedinte în Sectorul D, unde făceau duş după ce condamnaţii obișnuiți erau închişi în celule, Brutal mă întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-l căutăm pe Steamboat Willy în camera de izolare.

— Cred că ar trebui, am spus.

Ne distrasem bine pe seama şoarecelui aceluia cu o seară înainte, dar ştiam că dacă eu sau Brutal aveam să-l găsim în camera de izolare – mai ales dacă îl găseam ronţăindu-şi un început de cuib într-unul din pereţii capitonaţi – l-am fi omorât. E mai bine să-l omori pe primul, înainte să trebuiască să trăieşti cu toţi ceilalţi. Şi, bineînţeles că nu trebuie să vă spun asta, niciunul dintre noi nu ne făceam mustrări de conştiinţă pentru uciderea unui şoarece. La urma urmei, statul ne plătea ca să ucidem şobolanii.

Dar nu l-am găsit pe Steamboat Willy – care avea să fie cunoscut mai târziu sub numele de Mister Jingles – în seara aceea, nici făcându-şi cuib în pereţii capitonaţi, nici în spatele vechiturilor pe care le-am scos pe coridor. Erau într-adevăr foarte multe vechituri, mai multe decât ne-am fi aşteptat, pentru că nu fusese nevoie să folosim camera de izolare de mult timp. Asta avea să se schimbe o dată cu sosirea lui William Wharton, dar bineînţeles că pe atunci noi nu ştiam asta. Aveam noroc.

— Unde a dispărut? a întrebat în cele din urmă, ştergându-şi sudoarea de pe ceafă cu o basma albastră. Nu este nicio gaură, nicio crăpătură… ar mai fi asta, dar…

Arătă cu degetul la gaura de scurgere din podea. Sub gratiile sifonului, printre care ar fi fost posibil ca şoarecele să se strecoare, era o plasă fină de sârmă de oţel, prin care nu ar fi putut să treacă nicio muscă.

— Dar cum a intrat? Şi cum a ieşit pe urmă?

— Nu ştiu, am spus.

— Dar a intrat aici, nu-i aşa? Adică, noi toţi trei l-am văzut.

— Chiar aşa, a intrat pe sub uşă. A trebuit să se strâmtoreze puţin, dar a intrat totuşi.

— Uf, făcu Brutal – un cuvânt care suna ciudat în gura unui bărbat atât de mare. Bine că prizonierii nu se pot face aşa de mici, nu-i aşa?

— Fii sigur că da, am spus, trecându-mi privirea peste pereţii acoperiţi cu pânză pentru o ultimă dată, căutând o crăpătură, o gaură, orice. Dar nu era nimic.

— Haide. Hai să mergem.

Steamboat Willy se arătă din nou trei nopţi mai târziu, când Harry Terwilliger era la biroul de supraveghere al puşcăriaşilor. Era şi Percy de serviciu în seara aceea, şi îl vână pe şoarece de-a lungul Culoarului cu acelaşi mop pe care se gândise să-l folosească şi Dean. Rozătoarea îl evită cu uşurinţă pe Percy, strecurându-se pe sub crăpătura de sub uşă, câştigând cursa fără cel mai mic efort. Blestemând din tot sufletul, Percy deschise uşa şi scoase din nou tot calabalâcul. Era caraghios şi înspăimântător în acelaşi timp, spusese Harry. Percy se jura că avea să prindă şoarecele acela blestemat şi că avea să-i smulgă jos capul pervers, dar bineînţeles că nu a reuşit. Transpirat tot şi ciufulit, cu cămaşa ieşită din pantaloni, se întoarse la birou jumătate de oră mai târziu, dându-şi părul din ochi şi spunându-i lui Harry (care citise cu cel mai mare calm în timpul întregii scene) că avea să pună o bandă izolatoare în partea de jos a uşii; asta avea să rezolve problema animalelor dăunătoare, declară el.

— Cum crezi tu că e mai bine, Percy, spuse Harry, întorcând pagina romanului pe care îl citea. Se gândea că probabil Percy avea să uite să lipească bandă izolatoare pe partea de jos a uşii, şi aşa a şi fost.

8

MAI TÂRZIU ÎN IARNA care a urmat, după ce evenimentele acestea se încheiaseră, Brutal a venit la mine într-o seară când eram numai noi doi de serviciu şi Sectorul E era temporar gol, iar ceilalţi gardieni erau

temporar redistribuiţi. Percy plecase la Briar Ridge.

— Vino încoace, spuse Brutal pe o voce caraghioasă, subţiată, care mă făcu să mă uit încruntat la el. Tocmai intrasem de afară din noaptea rece cu lapoviţă şi îmi scuturam haina înainte să o atârn în cuier.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, spuse el, dar am aflat unde se ascundea Mister Jingles. Vreau să spun, atunci când a venit pentru prima dată, înainte să-l ia Delacroix. Vrei să vezi?

Sigur că voiam. Am mers după el pe Culoarul Morţii până la camera de izolare. Toate vechiturile pe care le ţineam de obicei acolo erau acum scoase pe coridor; se pare că Brutal se folosise de faptul că nu era nimeni în celule, ca să facă curat acolo. Uşa era deschisă şi am văzut înăuntru găleata noastră cu mopul. Podeaua, acoperită cu linoleum de acelaşi verde dezgustător, se usca pe fâşii. În mijlocul încăperii, pusă în picioare pe podea, era o scară, una care era de obicei ţinută în magazie, care se întâmpla să fie şi ultima oprire pentru condamnatul care mergea spre scaunul electric. Lângă vârful scării era un raft mic, pe care, de exemplu, un muncitor putea să-şi pună sculele, sau un zugrav găleata cu vopseaua pe care o folosea la zugrăvit. Pe raft era o lanternă. Brutal mi-o dădu mie.

— Urcă acolo. Eşti mai scund ca mine, deci va trebui să urci aproape până sus, dar te ţin eu de picioare.

— Mă gâdilă în partea aceea, am spus eu începând să urc. Mai ales la genunchi.

— O să am grijă.

— Aşa să faci, am spus eu, pentru că un şold rupt este un preţ prea mare de plătit ca să descopăr de unde a răsărit un şoarece.

— Hă?

— Nimic.

Capul îmi era acum aproape de becul înconjurat de o cuşcă de gratii din mijlocul tavanului şi simţeam cum scara se clătina puţin sub greutatea mea. Auzeam cum gemea vântul afară.

— Numai să mă ţii.

— Te-am prins, nu-ţi fă probleme.

Mă apucă ferm de glezne, iar eu am mai urcat o scară. Acum, vârful capului meu era la mai puţin de 30 de centimetri de tavan, şi vedeam deja pânzele unor păianjeni întreprinzători care şi-au ţesut pânza în locurile unde bârnele tavanului se întâlneau. Am luminat prin jurul meu cu lanterna, dar nu am văzut nimic care să merite riscul de a sta cocoţat acolo.

— Nu, spuse Brutal, te uiţi prea departe, Paul. Uită-te spre stânga ta, acolo unde se întâlnesc grinzile alea. Le vezi? Una e puţin decolorată.

— Le văd.

— Pune lumina pe locul unde se întâlnesc.

Am făcut aşa cum mi-a spus şi am văzut aproape imediat ce voia el să văd. Grinzile fuseseră prinse una de alta cu şuruburi, cam şase la număr, iar unul lipsea, lăsând o gaură neagră circulară de mărimea unei monede de 25 de cenţi. M-am uitat la ea, apoi m-am uitat neîncrezător peste umăr la Brutal.

— Ăsta era un şoarece mic, am spus, dar chiar atât de mic să fi fost? Frate, eu nu prea cred.

— Dar acolo s-a ascuns, spuse Brutal. Sunt sută la sută sigur.

— Nu prea văd cum poţi fi sigur.

— Apleacă-te mai aproape – nu-ţi fie frică, te ţin eu – şi miroase.

Făcui ce-mi spusese, pipăind cu mâna ca să ajung la una dintre celelalte grinzi şi simţindu-mă puţin mai bine când pusei mâna pe ea. De afară se auzi o rafală de vânt; aerul pufni prin gaură şi direct peste faţa mea. Puteam să simt mireasma rece a nopţii de iarnă din Sud… şi simţeam şi altceva.

Miros de mentă.

Să nu laşi să i se întâmple ceva lu’ Mister Jingles, îl auzeam în minte pe Delacroix, cu vocea lui al cărei tremurat nu-l putea stăpâni. Auzeam cuvintele acestea şi

simţeam în palmă căldura trupului lui Mister Jingles în timp ce francezul mi-l dădea în mână, numai un şoarece, mai deştept decât alte specii, fără îndoială, dar totuşi un şoarece şi nimic mai mult. *Să nu-l laşi pe ăla rău să-i facă ceva la şoarecu' meu,* spusese el, iar eu îi promisesem, cum le promisesem tuturor câte ceva atunci când drumul spre scaunul electric nu mai era un mit sau o ipoteză, ci un lucru pe care ei chiar trebuiau să-l facă. Trimiţi scrisoarea aceasta fratelui meu, pe care nu l-am văzut de douăzeci de ani? Promit. Spui cincizeci de Sfânta Maria pentru sufletul meu? Promit. Mă laşi să mor cu numele meu de suflet şi vei avea grijă ca acesta să fie scris şi pe piatra mea de mormânt? Promit. Acesta era modul în care reuşeai să-i faci să meargă spre scaunul electric şi să nu opună rezistenţă, era singura modalitate prin care îi puteai convinge să se aşeze pe scaunul care se afla la capătul Culoarului Morţii, cu minţile întregi. Desigur că nu puteam să respect toate acele promisiuni, dar mi-am ţinut-o pe cea care i-am făcut-o lui Delacroix. Dar, în ce îl priveşte pe Delacroix, el a trebuit să plătească. „Ăla rău" l-a aranjat pe Delacroix, l-a făcut să sufere din plin. Da, ştiu ce a făcut, în ordine, dar totuşi nimeni nu merita să păţească ce a păţit Eduard Delacroix atunci când a căzut în îmbrăţişarea sălbatică a lui Old Sparky.

Un miros de mentă.

Şi încă ceva. Ceva ce se afla în interior, în acea gaură.

Cu mâna dreaptă am scos din buzunarul de la piept un stilou, cu stânga continuam să mă ţin de grindă, fără să-mi mai fac probleme, pentru că Brutal mă ţinea tocmai de genunchi. Am desfăcut cu o mână capacul de la stilou, am băgat peniţa în interior şi am scos ceva. Era o aşchie mică de lemn, care fusese vopsită cu o culoare galben-intens, şi am auzit din nou vocea lui Delacroix, atât de clar de această dată, încât fantoma lui ar fi putut să fie cu noi chiar în acea cameră – camera unde William Wharton şi-a petrecut atât de mult timp.

Hei, băieţi! spunea vocea de această dată – vocea veselă

şi uimită a unui om care a uitat, cel puţin pentru scurt timp, unde se află şi ce-l aşteaptă. *Ia veniţi să vedeţi ce ştie să facă Mister Jingles!*

— Dumnezeule! am şoptit. Simţeam ca şi cum nu aş mai avea aer.

— Ai mai găsit încă una, nu-i aşa? întrebă Brutal. Am găsit şi eu trei sau patru.

Am coborât de pe scară şi am îndreptat lumina lanternei asupra palmei lui mari, întinse spre mine. În palmă erau împrăştiate câteva aşchii de lemn, ca nişte jucării pentru pitici. Două erau galbene, ca şi cea pe care o găsisem eu. Una era verde, iar alta era roşie. Nu fuseseră vopsite, ci colorate cu creioane cerate.

— Oh, Doamne, am spus cu o voce joasă, care tremura. Oh, ia uite, sunt bucăţi din bobina aceea, nu-i aşa? Dar de ce? Ce să caute aici?

— Când eram mic, nu eram atât de mare cum sunt acum, spuse Brutal. Am crescut cel mai mult între cinşpe şi şapteşpe ani. Până atunci am fost o piticanie. Şi când am mers la şcoală pentru prima dată, m-am simţit mic cât... mic cât un şoarece, cred că pot să spun asta. Eram speriat de moarte. Şi atunci, ştii ce am făcut?

Am dat negativ din cap. Afară se auzi o nouă rafală de vânt. În unghiurile formate de grinzi, pânzele de păianjen tremurară prăfuite, ca nişte dantele putrezite de timp. N-am fost niciodată într-un loc care să mi se pară atât de bântuit şi, chiar atunci, în timp ce stăteam acolo uitându-mă în jos la aşchiile din mosorul care cauzase atâta bătaie de cap, mintea mea a înţeles ceva ce sufletul meu ştia deja de când John Coffey a mers pe Culoarul Morţii: criză economică sau nu, nu puteam să mai privesc mulţi oameni mergând prin biroul meu să-şi vadă moartea cu ochii. Chiar şi unul singur ar fi fost prea mult.

— I-am cerut mamei mele una dintre batistele ei, spuse Brutal. Şi când mă simţeam mic şi plângăcios, puteam să mă furişez afară şi, dacă îi miroseam parfumul, nu mai era atât de rău.

— Crezi că… ce?… că şoarecele a ros din mosorul acela colorat ca să-i amintească de Delacroix? Că un şoarece…

Brutal se uită în sus. Pentru un moment, am crezut că văd lacrimi în ochii lui, dar cred că m-am înşelat în privinţa asta.

— Eu nu zic nimic, Paul. Dar le-am găsit astea acolo şi am simţit miros de mentă, la fel ca tine – ştiu că şi tu ai simţit. Şi eu nu mai pot să fac asta. Nu mai vreau să fac asta. Dacă mai văd un om în scaunul ăla, cred că-mi dau duhul. O să fac luni o cerere pentru transfer la Şcoala de Corecţie pentru băieţi. Dacă primesc aprobarea înainte să vină următorul, foarte bine. Dacă nu, îmi dau demisia şi mă apuc din nou să cultiv pământul.

— Şi ce ai cultivat în afară de bolovani?

— N-are a face.

— Ştiu că n-are, am spus. Cred că voi face şi eu o cerere.

S-a uitat cu atenţie la mine, ca să se asigure că nu spuneam asta numai ca să-l susţin moral, apoi dădu din cap ca şi cum am fi stabilit un lucru. Se auzi din nou o rafală de vânt, de această dată fu una destul de puternică încât să facă grinzile să scârţâie, şi amândoi ne uitarăm neliniştiţi la pereţii capitonaţi. Cred că pentru un moment l-am auzit pe William Wharton – nu pe Billy the Kid, nu pe el, el fusese „Wild Bill” pentru noi din prima zi în care a stat la noi – urlând şi râzând şi spunându-ne că aveam să fim mai mult decât fericiţi să scăpăm de el şi că nu aveam să-l uităm niciodată. Şi a avut dreptate despre aceste lucruri.

Iar în ceea ce priveşte înţelegerea mea cu Brutal din acea noapte din camera de izolare, s-a întâmplat exact aşa. A fost ca şi cum am fi făcut un jurământ solemn pe acele bucăţele de lemn colorat. Niciunul dintre noi nu a mai luat parte la vreo execuţie. John Coffey a fost ultimul.

Partea a doua

ŞOARECELE PE CULOARUL MORŢII

1

AZILUL PENTRU BĂTRÂNI unde îmi duc zilele şi unde scriu aceste cuvinte se numeşte Georgia Pines (Pinii din Georgia). E la o distanţă de vreo şaizeci de mile de Atlanta şi cam la două sute de ani lumină de viaţa pe care majoritatea oamenilor – oameni sub vârsta de optzeci de ani, să zicem – o trăiesc. Voi cei care citiţi asta, să vă asiguraţi că nu vă aşteaptă şi pe voi în viitor un loc ca şi acesta. Nu este un loc groaznic – în cea mai mare parte, nu este; există televiziune prin cablu, mâncarea e bună (deşi nu prea e mare lucru din ea care să trebuiască mestecat), dar, în felul ei, e la fel de ucigătoare cum a fost Sectorul E de la puşcăria Cold Mountain.

Există aici chiar şi un tip care îmi aminteşte de Percy Wetmore, care şi-a căpătat slujba de pe Culoarul Morţii pentru că era rudă cu guvernatorul statului. Mă îndoiesc că tipul ăsta e rudă cu cineva important, deşi se poartă ca şi cum ar fi. Brad Dolan, aşa îl cheamă. Întotdeauna se pieptănă, exact cum făcea Percy, şi întotdeauna are ceva de citit, înghesuit în buzunarul de la spate al pantalonilor. În cazul lui Percy erau reviste ca *Argosy* şi *Men's*

Adventure; în cazul lui Brad sunt cărţuliile astea care se numesc *Bancuri scârboase* şi *Bancuri vulgare,* întotdeauna întreabă pe câte cineva de ce a trecut francezul strada, sau de câţi polonezi e nevoie ca să înşurubezi un bec, sau câţi oameni duc sicriul la o înmormântare din Harlem. Ca şi Percy, Brad este un nătărău care consideră că ceva nu e nostim dacă nu e şi răutăcios.

Ceva ce a zis Brad într-una din zilele trecute mi s-a părut o treabă mai răsărită, dar oricum nu are multă trecere în ochii mei pentru asta; chiar şi un ceas care stă arată ora exactă de două ori pe zi, aşa spune proverbul.

— Ai noroc că nu ai boala aceea a lui Alzheimer, Paulie, a spus.

Urăsc când îmi spune aşa, Paulie, dar el, oricum, tot aşa face; am renunţat să-i tot zic să înceteze. Mai există şi alte proverbe – nu chiar proverbe – care i se aplică lui Dolan: „Poţi să duci un cal la apă, dar nu-l poţi face să bea" este unul dintre ele; „Poţi să-l îmbraci în haine de sărbătoare, dar nu poţi să-l sileşti să iasă în stradă" este altul. În încăpăţânarea lui îi semăna, de asemenea, lui Percy.

Când făcu comentariul despre boala Alzheimer, ştergea cu mopul podeaua terasei, unde reciteam paginile pe care le-am scris deja. Sunt foarte multe şi cred că vor mai fi foarte multe, înainte să termin.

— Boala asta a lui Alzheimer, ştii ce e, de fapt?

— Nu, am spus, dar sunt sigur că tu o să-mi spui, Brad.

— Este ca şi SIDA, numai la bătrâni, spuse el, apoi pufni în râs, haha-haha-haha-ha! tot aşa cum râde de bancurile lui cretine.

Eu nu am râs, pentru că ceea ce spusese a atins undeva un nerv. Nu că aş avea Alzheimer; deşi sunt destul de mulţi aici în azil care au boala aceasta, eu sufăr numai de problemele de memorie obişnuite ale bătrânilor. Aceste probleme par să aibă mai mult de-a face cu timpul când ceva s-a întâmplat, decât cu ce s-a întâmplat. Uitându-mă peste ce am scris până acum, îmi dau seama că îmi amintesc tot ceea ce s-a întâmplat în ’32; ordinea

evenimentelor este uneori aceea care mi se încurcă în minte. Dar, dacă am grijă, cred că pot să le dau de capăt. Mai mult sau mai puţin.

John Coffey a venit în Sectorul E şi pe Culoarul Morţii în luna octombrie a acelui an, condamnat pentru uciderea gemenelor Detterick, în vârstă de nouă ani. Acesta este punctul meu major de referinţă şi, dacă mă ghidez după el, ar trebui să îi dau de capăt. William „Wild Bill” („Bill cel Sălbatic”) Wharton a venit după Coffey; Delacroix a venit înainte. La fel şi şoarecele, acela pe care Brutus Howell – pe care prietenii îl numeau Brutal – l-a numit Steamboat Willy şi căruia Delacroix a ajuns să-i spună Mister Jingles.

Dar oricum i-aş fi spus, şoarecele a venit primul, chiar înainte să vină Del – era încă vară atunci când a apărut, şi atunci aveam doi prizonieri pe Culoar: Şefu’, Arlen Bitterbuck, şi Preşedintele, Arthur Flanders.

Şoarecele acela. Şoarecele acela nenorocit. Lui Delacroix îi plăcea tare mult, dar Percy Wetmore sigur nu simţea la fel.

Percy l-a urât de la bun început.

2

ŞOARECELE S-A ÎNTORS cam la trei zile după ce Percy îl fugărise pe coridor pentru prima dată. Dean Stanton şi Bill Dodge vorbeau despre politică… care în acele zile însemna că vorbeau de Roosevelt şi Hoover – Herbert, nu J. Edgar. Mâncau biscuiţi Ritz dintr-o cutie pe care Dean o cumpărase de la bătrânul Toot-Toot cam cu o oră înainte. Percy stătea în uşa biroului şi, în timp ce asculta, exersa scoaterea cât mai rapidă din teacă a bastonului care îi plăcea atât de mult. Îl scotea din husa aceea ridicolă pe care o găsise pe undeva, apoi îl răsucea (sau cel puţin încerca; de cele mai multe ori l-ar fi scăpat dacă bastonul nu ar fi avut o gaică de piele cu care şi-l agăţa de încheietura mâinii), apoi îl băga rapid înapoi în teacă. În

seara aceea, eu nu eram de serviciu, dar seara următoare Dean mi-a dat raportul cu toate detaliile.

Şoarecele veni pe Culoar, tot aşa cum făcuse şi înainte, înaintând în salturi şi apoi oprindu-se şi părând să verifice celulele goale. După ce mai privea puţin, o pornea din nou în salturi, fără să fie descurajat, ca şi cum ar fi ştiut de la început că avea să fie o căutare lungă şi că el avea să reuşească să o ducă la bun sfârşit.

De data aceasta, Preşedintele era treaz şi stătea lângă uşa celulei lui. Tipul acesta era unul mai deosebit, care reuşea să pară spilcuit chiar şi în salopeta lui de puşcăriaş. Ştiam după felul cum arăta că nu era făcut pentru Old Sparky şi am avut dreptate – la mai puţin de o săptămână după a două goană a lui Percy după şoarece, sentinţa i-a fost comutată la închisoare pe viaţă şi a fost mutat împreună cu restul puşcăriaşilor.

— Măi! strigă el. E un şoarece înăuntru! Ce fel de instituţie conduceţi voi?

Aproape că râdea, dar Dean a spus că era şi oarecum indignat, ca şi cum nici măcar condamnarea la moarte pentru crimă nu ar fi putut să îi şteargă Kiwanis pedanteria din sânge. Fusese directorul de filială al unei firme care se numea Mid-South Realty Associates şi se gândise că e destul de deştept ca să scape basma curată după ce l-a împins pe tatăl lui, pe jumătate senil, de la etajul trei, ca să încaseze poliţa lui de asigurare pe viaţă. Cu asta o dăduse în bară.

— Taci din gură, nătărăule, spuse Percy, dar la el acesta era un gest automat.

Era cu ochii aţintiţi asupra şoarecelui. Îşi băgase în teacă bastonul şi scosese una dintre revistele preferate, dar acum aruncă revista pe birou şi scoase din nou bastonul. Începu să-şi lovească uşor cu el încheieturile degetelor de la mâna stângă.

— La naiba, spuse Bill Dodge. N-am mai văzut niciodată un şoarece aici.

— Dar ăsta-i destul de drăguţ, spuse Dean. Şi nu-i e frică

deloc.

— De unde ştii?

— A fost aici şi în careva seară. L-a văzut şi Percy. Brutal îi spune Steamboat Willy.

Percy surâse batjocoritor când auzi asta, dar, pentru moment, nu spuse nimic. Acum, ritmul cu care îşi lovea bastonul de degete se accelerase.

— Fii atent, spuse Dean. Data trecută a venit până aproape de birou. Vreau să văd dacă face asta şi acum.

Şi şoarecele o făcu din nou, ocolindu-l de departe pe Preşedinte, ca şi cum nu i-ar fi plăcut cum mirosea paricidul. Verifică două dintre celulele goale, chiar se urcă pe unul dintre paturile goale, fără saltele, ca să miroase ceva, apoi reveni pe Culoar. Iar Percy stătu acolo în tot acest timp, lovindu-se peste degete cu bastonul, fără să spună nimic, ceea ce nu-i prea stătea în obicei, şi vrând să-l facă pe şoarece să-i pară rău că se întorsese. Voia să-i dea o lecţie.

— Bine că nu trebuie să-l aşezaţi şi pe el pe Sparky, spuse Bill, interesat, deşi n-ar fi vrut să o arate. Cred că v-ar lua ceva timp să-i legaţi curelele şi capelina.

Percy tot nu spuse nimic şi înşfăcă încet bastonul cu mâna, aşa cum un bărbat ar lua în mână un trabuc foarte bun.

Şoarecele se opri acolo unde se oprise şi înainte, la nu mai mult de un metru de biroul de supraveghere, uitându-se la Dean ca un prizonier în faţa unui tribunal. Se uită pentru o clipă la Bill, apoi îşi concentră din nou atenţia asupra lui Dean. Pe Percy păru că nici nu-l bagă în seamă.

— Da, e curajoasă piticania, trebuie să fii de acord cu asta, spuse Bill.

Ridică puţin vocea.

— Hei! Hei! Steamboat Willy!

Şoarecele tresări uşor şi îşi agită urechile, dar nu fugi, nici măcar nu dădu semne că ar vrea să o facă.

— Ia uitaţi-vă la asta, spuse Dean, amintindu-şi cum îl hrănise Brutal cu bucata de sandviş cu carne de vită. Nu

ştiu dacă o să facă aşa şi de data asta, dar…

Rupse o bucată dintr-un biscuite Ritz şi îi dădu drumul în faţa şoarecelui. Acesta se uită cu ochii lui negri, inteligenţi, la bucăţica portocalie pentru câteva clipe, agitându-şi mustăţile subţiri ca nişte filamente în timp ce adulmeca. Apoi, îşi întinse lăbuţa, luă bucata de biscuite între lăbuţele din faţă, se aşeză şi începu să mănânce.

— Măi, să fiu a' naibii! exclamă Bill. Mănâncă la fel de îngrijit ca un pastor la cina de sâmbătă seara!

— Mie mi se pare că seamănă mai mult cu un negrotei care mănâncă pepene verde, remarcă Percy, dar niciunul dintre gardieni nu-l băgă în seamă.

Nici Şefu' sau Preşedintele nu-i dădură nicio atenţie. Şoarecele termină biscuitele, dar rămase acolo, părând că-şi menţine echilibrul pe bucla pe care o făcuse cu coada, şi se uita la giganţii în albastru.

— Lasă-mă să încerc şi eu, spuse Bill.

Rupse o altă bucată de biscuite, se aplecă în faţă peste birou şi o lăsă cu grijă să cadă. Şoarecele adulmecă, dar nu se atinse de ea.

— Hă, spuse Bill. Probabil că e sătul.

— Na-na, spuse Dean, ştie că eşti aici numai temporar.

— Temporar, zici? Asta da! Stau pe aici aproape la fel de mult ca Harry Terwilliger! Poate chiar mai mult!

— Calmează-te, bătrâne, calmează-te, spuse Dean zâmbind. Dar uită-te să vezi dacă n-am dreptate.

Aruncă şi el peste marginea biroului o altă bucată de biscuite. Iar şoarecele o luă de pe jos exact pe aceea şi începu din nou să mănânce, continuând să ignore complet contribuţia lui Bill Dodge. Dar, înainte ca şoarecele să ajungă să ia mai mult de o îmbucătură de biscuite, Percy îşi aruncă spre el bastonul, lansându-l ca şi cum ar fi lansat o suliţă.

Şoarecele era o ţintă mică şi trebuie să recunoaştem, fu o lovitură bună şi ar fi putut să ia capul lui Willy, dacă reflexele lui nu ar fi fost atât de ascuţite precum cioburile de sticlă. Şoarecele se feri – da, exact aşa cum ar fi făcut o

fiinţă umană – şi scăpă bucata de biscuite. Bastonul greu de nuc american trecu peste capul şi peste spinarea lui atât de aproape, încât blana i se zburli (sau cel puţin aşa zicea Dean, aşa că spun şi eu, deşi nu sunt sigur dacă să cred sau nu) şi apoi se lovi de linoleumul verde, ricoşând în barele de metal ale uneia dintre celulele goale. Şoarecele nu stătu să vadă dacă a fost o greşeală; părând să-şi amintească de o întâlnire importantă pe care o avea altundeva, se întoarse şi o luă într-o fracţiune de secundă pe coridor spre camera de izolare.

Percy urlă de frustrare – ştia că fusese pe aproape – şi porni din nou în urmărirea lui. Bill Dodge îl apucă de braţ, probabil din instinct, dar Percy se smulse. Totuşi, Dean a spus că probabil faptul că Bill l-a apucat de braţ pe Percy a fost ceea ce a salvat viaţa lui Steamboat Willy şi, totuşi, a fost foarte aproape de nenorocire. Percy nu voia numai să prindă şoarecele, voia *să-l facă terci,* astfel că fugea într-un fel ridicol, cu paşi mari, ca o căprioară, tropăind cu pantofii lui negri şi grei de serviciu. Şoarecele abia reuşi să scape de sub ultimii doi paşi ai lui Percy, luând-o o dată într-o parte, apoi în cealaltă. Intră sub uşă cu o agitare finală a cozii lui lungi de culoare roz şi salut naţiune – dus a fost.

— La dracu'! spuse Percy lovind uşa cu palma.

Apoi începu să-şi caute printre chei, intenţionând să intre în camera de izolare şi să continue fugărirea şoarecelui.

Dean veni pe coridor după el, mergând încet în mod deliberat, ca să se calmeze. O parte din el voia să râdă de Percy, mi-a spus mai târziu, dar o altă parte voia să-l ia de guler, să-l ţintuiască de uşa camerei de izolare şi să-l scuture până aveau să-i iasă fulgii. Bineînţeles că mare parte din asta nu avea să se întâmple; sarcina noastră în Sectorul E era să menţinem ciorovăielile la o limită minimă, iar „Ciorovăială" era prenumele lui Percy Wetmore. Lucrul cu el era ca şi când ai încerca să dezamorsezi o bombă, în timp ce cineva stă la spatele tău

şi, din când în când, loveşte una de alta farfuriile unui ţimbal. Într-un cuvânt, era enervant. Dean a spus că văzuse această enervare în ochii lui Arlen Bitterbuck… chiar şi în ochii Preşedintelui, deşi acest om era, de obicei, de un calm proverbial.

Şi mai era ceva. Cu o parte din creierul său, Dean începuse deja să accepte şoarecele ca pe un – ei bine, poate că nu ca pe un prieten, dar ca şi parte a vieţii pe care o duceam în Sectorul E. Asta făcea ca izbucnirea lui Percy şi felul cum se comportase să fie o faptă rea. Asta chiar dacă făcuse ce făcuse unui simplu şoarece. Iar faptul că Percy nu avea să înţeleagă niciodată de ce nu era bine, era un răspuns perfect pentru întrebarea de ce nu era el bun pentru munca pe care credea că o face.

Pe când Dean ajunse la capătul coridorului, reuşi să se controleze şi acum ştia cum avea să rezolve problema aceasta. Singurul lucru pe care Percy nu putea să-l suporte era să se facă de râs, şi asta o ştiam cu toţii.

— Ei, drăcie, ţi-a tras clapa, spuse el, zâmbind vag, încercând să glumească cu Percy.

Percy se uită urât la el şi îşi îndepărtă cu o mişcare a capului părul din ochi.

— Ţine-ţi gura, Ochelaristule. Sunt nervos. Nu întinde coarda şi mai mult.

— Iarăşi e zi de mutare, nu-i aşa? spuse Dean, nu chiar râzând… dar râzând cu ochii. Ei bine, de data asta, când scoţi toate vechiturile afară, te-ar deranja să speli şi podeaua?

Percy se uită la uşă. Se uită la chei. Îşi imagină o altă căutare îndelungată şi inutilă în camera fierbinte cu pereţii capitonaţi, în vreme ce toţi aveau să stea şi să se uite la el… chiar şi Şefu’ şi Preşedintele.

— Al naibii să fiu dacă înţeleg ce-i aşa de caraghios, spuse el. Nu avem nevoie de şoareci în clădire. Avem deja destule jigodii aici, fără să adăugăm şi şoarecii.

— Cum zici tu, Percy, spuse Dean, ridicând mâinile.

Timp de o clipă, mi-a spus el seara următoare, a crezut

că Percy avea să se ia de el.

Dar apoi, Bill Dodge merse lângă ei şi calmă spiritele.

— Cred că ai scăpat asta, spuse el şi îi dădu înapoi lui Percy bastonul. Un inci mai jos şi i-ai fi rupt spinarea lu' nenorocitu' ăla.

Pe Percy îl unse la suflet observaţia aceasta.

— Aşa-i, n-a fost rău deloc, spuse el, punându-şi cu grijă instrumentul în husa lui ridicolă. În liceu am fost aruncător de minge. Aveam o lovitură grozavă.

— Serios? spuse Bill, iar tonul respectuos al vocii (deşi îi făcu cu ochiul lui Dean când Percy se întoarse cu spatele) fu de ajuns să calmeze situaţia.

— Îhâm, spuse Percy. L-am dat pe unu' jos de pe picioare în Knoxville. Băieţii ăia de oraş nici n-au ştiut ce se întâmplă. Aş fi avut un meci perfect, dacă arbitrul n-ar fi fost un nătărău.

Dean ar fi putut să lase lucrurile aşa cum erau, dar era mai în vârstă decât Percy, şi parte din munca unui om mai în vârstă este să instruiască, şi pe atunci – înainte de Coffey şi înainte de Delacroix – mai credea că Percy putea să fie instruit. Aşa că întinse mâna şi îl apucă pe Percy de încheietura mâinii.

— Să te gândeşti la ce ai făcut acum, spuse Dean.

Intenţia lui, mi-a spus mie mai târziu, era să fie serios, dar nu dezaprobator. Nu foarte dezaprobator, în orice caz.

Numai că, în cazul lui Percy, asta nu a funcţionat. El nu avea să înveţe niciodată… iar noi aveam să ne dăm seama de asta.

— Mă' Ochelaristule, eu ştiu bine ce-am făcut – am încercat să prind şoarecele ăla. Ce, mă, eşti chior?

— Dar în acelaşi timp l-ai speriat ca naiba pe Bill, pe mine şi pe ei, spuse Dean, arătând în direcţia lui Bitterbuck şi Flanders.

— Şi? întrebă Percy, scoţând pieptul. Nu mai sunt la creşă, în caz că n-ai observat. Deşi de cele mai multe ori voi aşa îi trataţi.

— Ei bine, mie nu-mi place să mă sperie cineva, tună

Bill, şi în caz că n-ai observat, şi eu lucrez aici, Wetmore. Eu nu sunt unul din nătărăii tăi.

Percy se uită la el cu ochii îngustaţi şi puţin nesigur.

— Şi nu-i speriem mai tare decât atât cât e nevoie, pentru că ei deja sunt stresaţi, spuse Dean. Continua să vorbească şoptit.

— Oamenii care suportă un stres prea mare pot să o ia razna. Pot să-şi facă rău. Să facă rău altora. Câteodată să facă probleme unor oameni ca noi.

Gura lui Percy se strâmbă când auzi asta. „Să aibă probleme” era o idee care avea mare putere asupra lui. Să facă el probleme cuiva, asta era în ordine. Să-i facă lui cineva probleme, asta nu.

— Treaba noastră e să vorbim, nu să strigăm, spuse Dean. Un om care strigă la prizonieri e un om care şi-a pierdut controlul.

Percy ştia cine scrisese legea aceasta – eu. Şeful lui. Nu era prea mare risipă de iubire între Percy Wetmore şi Paul Edgecombe, şi ţineţi cont, asta era încă în vară – cu mult înainte ca adevăratele „meciuri” să înceapă.

— Ai face mai bine, spuse Dean, să te gândeşti la locul ăsta ca la o sală de terapie intensă dintr-un spital. Cel mai bine e să vorbeşti cât mai încet…

— Mă gândesc la el ca la o găleată de pişat în care trebuie înecate jigodiile astea, spuse Percy, şi asta e tot. Acum, dă-mi drumul.

Se smulse din mâna lui Dean, trecu printre el şi Bill şi o luă cu paşi mari pe coridor cu capul plecat. Merse puţin prea aproape de celula Preşedintelui – atât de aproape, încât Flanders ar fi putut să-şi întindă mâna, să-l înşface şi să-i dea câteva peste cap cu bastonul lui din lemn de nuc, dacă Flanders ar fi fost genul acela de om. Dar, bineînţeles că nu era, dar poate că Şefu’ era. Şefu’, dacă i s-ar fi dat ocazia, i-ar fi administrat o astfel de bătaie numai ca să-i dea o lecţie. Ceea ce mi-a spus Dean despre asta seara următoare, când mi-a povestit ce s-a întâmplat în seara aceea, mi-a rămas în minte, pentru că s-a dovedit a fi un fel

de profeţie.

— Wetmore nu pricepe că n-are nicio putere asupra lor, spuse Dean. Că nimic din ce ar face el nu poate să înrăutăţească şi mai mult situaţia pentru ei, că pot fi electrocutaţi o singură dată. Până când nu-i intră asta în cap, va fi un pericol şi pentru el şi pentru toţi cei de aici.

Percy intră în biroul meu şi trânti uşa după el.

— Măi, măi, spuse Bill Dodge. Ăsta-i ca un testicul infectat şi umflat.

— Cel puţin, spuse Dean.

— Păi, priveşte partea bună a lucrurilor, spuse Bill.

Întotdeauna spunea tuturor să privească partea bună a lucrurilor; aşa că-ţi venea să-i tragi un pumn în nas de fiecare dată când îi ieşea pe gură chestia asta.

— Da’ măcar şoarecele tău poznaş a scăpat.

— Da, dar nu-l mai vedem în veci, spuse Dean. Cred că, de data asta, tâmpitul de Percy Wetmore l-a speriat bine de tot.

3

ASTA ERA ÎNTR-ADEVĂR O CONCLUZIE LOGICĂ, dar una greşită. Şoarecele se întoarse chiar în seara următoare, care se întâmplă să fie prima dintre serile libere ale lui Percy Wetmore înainte de a intra în alt schimb.

Steamboat Willy apăru pe la ora şapte. Eram acolo şi eu şi l-am văzut revenind; la fel şi Dean. Şi Harry Terwilliger. Harry era la birou. Teoretic, eu eram în schimbul de zi, dar rămăsesem ca să petrec o oră în plus cu Şefu’, a cărui şedere la noi se apropia de sfârşit. În aparenţă, Bitterbuck era curajos, respectând tradiţia tribului său, dar vedeam cum teama de sfârşit creştea în sufletul lui ca o floare otrăvitoare. Aşa că stăteam de vorbă. Puteai să vorbeşti cu ei în timpul zilei, dar nu era prea bine, din cauza strigătelor şi conversaţiilor (ca să nu mai vorbesc de

bătăile ocazionale) care se auzeau dinspre curtea închisorii, strigătele ocazionale ale vreunui gardian către cineva să pună jos târnăcopul ăla sau să ia în mână sapa aia sau numai mişcă-ţi fundul de acolo, Harvey. După ora patru, situaţia se îmbunătăţea puţin, iar după şase era şi mai bine. Între ora şase şi ora opt era perioada optimă. După asta, puteai să vezi aproape şirurile de gânduri cum li se deapănă în minte – puteai să le vezi în ochii lor, ca pe nişte umbre ale amiezii – şi era mai bine să te opreşti. Ei continuau să audă ce spuneai, dar nu mai înţelegeau. Când trecea de ora opt, se pregăteau pentru veghea de pe timpul nopţii, îşi imaginau ce aveau să simtă când avea să li se pună capelina de metal pe vârful capului şi ce miros avea să aibă aerul din interiorul acelei glugi care avea să fie trasă peste feţele lor asudate.

Dar l-am prins pe Şefu' într-un moment favorabil. Mi-a povestit despre prima lui soţie şi cum îşi construiseră împreună o casă în Montana. Acelea fuseseră cele mai fericite zile ale vieţii lui, mi-a spus. Apa fusese atât de pură şi atât de rece, încât simţeai că parcă te tăiai la limbă de fiecare dată când beai din ea.

— Hei, domnule Edgecombe, spuse el. Crezi că dacă un om se căieşte sincer pentru răul pe care l-a făcut, se poate oare să se întoarcă la timpul din viaţa lui când a fost cel mai fericit şi să trăiască acolo pentru totdeauna? S-ar putea ca aşa să fie Raiul?

— Şi eu mă gândesc că aşa e Raiul, am spus, şi asta a fost o minciună pe care nu regret deloc că am spus-o. Învăţasem despre suflet stând la genunchii mamei mele şi credeam în ceea ce spune Biblia despre ucigaşi: că pentru ei nu există viaţă veşnică. Cred că ei merg direct în iad, unde vor arde în flăcări până când Dumnezeu îi va da lui Gabriel un ghiont, ca acesta să sufle în trâmbiţa judecăţii. Iar când o va face, ei vor fi trecuţi cu vederea… şi probabil că vor fi fericiţi acolo unde vor merge. Dar nu l-am lăsat niciodată pe Bitterbuck să înţeleagă că asta e ceea ce credeam, nici pe el, nici pe alţii. Cred că, în adâncul

sufletului lor, ei ştiau. Unde este fratele tău, sângele lui strigă către mine din pământ, i-a spus Dumnezeu lui Cain, şi nu cred că aceste cuvinte au fost o surpriză pentru acel copil problemă; cred că a auzit şi el sângele lui Abel strigând din pământ la fiecare pas pe care îl făcea.

Şefu' zâmbea când eu am plecat de la el, poate că se gândea la coliba lui din Montana şi la soţia lui stând cu sânii dezgoliţi la lumina focului. Avea să treacă printr-un foc mult mai intens în curând, m-am gândit eu.

Am ieşit pe coridor şi am mers înapoi, iar Dean mi-a povestit despre confruntarea lui cu Percy de seara trecută. Cred că pierduse vremea pe acolo ceva mai mult, numai ca să-mi poată povesti, iar eu am ascultat cu atenţie. Întotdeauna ascultam cu atenţie atunci când era vorba de Percy, pentru că eram sută la sută de acord cu Dean – consideram că Percy era genul de om care putea să cauzeze foarte multe probleme, atât nouă tuturor, cât şi lui însuşi.

În timp ce Dean îşi termina relatarea, trecu pe la noi Toot-Toot cu căruciorul lui roşu cu mâncare, care era acoperit cu citate din Biblie scrise cu litere de mână („CĂIEŞTE-TE, pentru că DOMNUL îşi va judeca poporul", Deuteronomul 32:36, „Şi negreşit voi cere SÂNGELE sufletelor voastre", Geneza 9:5, şi alte citate la fel de vesele şi de înălţătoare), şi ne vându nişte sandvişuri şi nişte răcoritoare. Dean se căuta prin buzunare după mărunţiş şi spunea că nu aveam să-l mai vedem pe Steamboat Willy, pentru că nenorocitul de Percy Wetmore îl speriase o dată pentru totdeauna, când bătrânul Toot-Toot spuse:

— Atunci, cel de colo ce-i?

Ne uitarăm amândoi şi iată-l pe şoarece însuşi venind în salturi mici spre noi pe Culoarul Morţii. Venea puţin spre noi, apoi se oprea, privea în jur cu ochii lui ca două picături de smoală, apoi mai înainta puţin.

— Hei, şoarece! spuse Şefu', iar şoarecele se opri şi se uită la el, agitându-şi mustăţile.

Ascultaţi ce vă spun, era ca şi cum piticania ar fi ştiut că este strigată.

— Eşti ceva spirit călăuzitor? spuse Bitterbuck şi aruncă şoarecelui o bucăţică de brânză din cina lui. Aceasta aterizează exact în faţa şoarecelui, dar Steamboat Willy abia dacă se uită la ea şi îşi continuă drumul pe Culoarul Morţii, uitându-se la celulele goale.

— Şefule Edgecombe! strigă Preşedintele. Crezi că bastardul ăsta mic ştie că Wetmore nu-i aici? Pe Dumnezeul meu, eu aşa cred!

Şi eu simţeam la fel… dar nu aveam să spun asta cu voce tare.

Harry ieşi pe coridor, aranjându-şi pantalonii aşa cum făcea după ce petrecuse câteva minute relaxante la toaletă, şi rămase acolo cu ochii larg deschişi. Toot-Toot se holba şi el, şi o grimasă făcea ca jumătatea de jos a feţei lui, cea cu maxilarul lipsit de dinţi, să arate şi mai respingător.

Şoarecele se opri în punctul ce avea să devină locul lui obişnuit, cu coada răsucită pe lângă lăbuţe şi se uită la noi. Din nou, mi-am amintit de acele imagini în care văzusem prizonieri neajutoraţi în faţa unor judecători care le dădeau sentinţa… totuşi, existase vreodată un prizonier atât de mic şi curajos ca şi acesta? Nu că el ar fi fost un prizonier, desigur; putea să meargă şi să vină după cum dorea. Totuşi, ideea nu putea să-mi iasă din cap şi din nou m-am gândit că, probabil, majoritatea dintre noi aveam să ne simţim la fel de mici în faţa scaunului de judecată al lui Dumnezeu, după ce vieţile noastre se vor fi sfârşit, dar foarte puţini dintre noi aveau să reuşească să se simtă atât de curajoşi.

— Măi să fie, pe cuvânt, spuse bătrânul Toot-Toot. Stă chiar acolo, mic cât un ciot.

— Da’ încă n-ai văzut nimic, Toot, spuse Harry. Fii atent la asta.

Băgă mâna în buzunarul de la piept şi scoase o bucată de măr cu scorţişoară, împachetată în hârtie cerată. Rupse

jos un capăt şi aruncă bucata pe jos. Mărul era foarte uscat şi tare şi am crezut că avea să ricoşeze peste şoarece, dar acesta întinse în faţă o lăbuţă, la fel de nepăsător ca un om care dă cu mâna după o muscă să-i treacă timpul, şi o prinse exact între lăbuţă şi podea. Cu toţii râserăm de admiraţie şi surpriză, o izbucnire de sunet care ar fi trebuit să sperie de-a binelea şoarecele, dar acesta abia dacă clipi. Ridică de pe podea bucata de măr uscat cu lăbuţele, o linse de vreo două ori, apoi o lăsă să cadă pe jos şi se uită la noi ca şi cum ar vrut să spună, «nu e rău, ce altceva mai aveţi pentru mine?»

Toot-Toot deschise un dulap al căruciorului, scoase un sandviş, desfăcu ambalajul şi rupse o fărâmă de salam afumat.

— Nu te obosi, spuse Dean.

— Ce vrei să zici? întrebă Toot-Toot. Nu-i şoarec pe lumea asta care să nu se atingă de salam, dacă poate să-l capete. Eşti nebun!

Dar şi eu ştiam că Dean avea dreptate şi am văzut pe faţa lui Harry că şi el simţea la fel. Erau pe de o parte gardienii, care veneau în clădire numai ocazional, şi eram noi, cei care lucram întotdeauna acolo. Cumva, şoarecele acela părea că poate face diferenţa. Sună aiurea, dar era adevărat.

Bătrânul Toot aruncă fărâma de salam de Bologna pe jos şi, cum am bănuit, şoarecele nu voia să aibă de-a face cu ea; o mirosi o singură dată, apoi se dădu un pas în spate.

— Al naibii să fiu eu şi cine m-a făcut, spuse bătrânul Toot-Toot, părând jignit.

Mi-am întins mâna spre el.

— Dă-mi-o mie.

— Ce, acelaşi senviş?

— Acelaşi. Plătesc eu pentru el.

Toot-Toot mi-l dădu. Am ridicat pâinea din partea de sus a sandvişului, am rupt o altă bucată de carne şi am aruncat-o în faţa biroului. Şoarecele merse imediat spre ea, o ridică între lăbuţe şi începu să o mănânce. Salamul fu

terminat cât ai zice peşte.

— Să fiu a' naibii! strigă Toot-Toot. La naiba! Dă-mi aia!

Înşfăcă din nou sandvişul, rupse o bucată mult mai mare de carne – de data asta nu o fărâmă, ci o bucată bună de salam – şi o aruncă atât de aproape de şoarece, încât fu cât pe ce să pice pe capul lui Steamboat Willy ca o pălărie. Şoarecele se trase din nou înapoi, adulmecă (cu siguranţă, niciun şoarece nu pupase aşa un noroc în timpul crizei economice – sau cel puţin nu în statul nostru) şi apoi se uită din nou la noi.

— Hai, mănâncă! spuse Toot-Toot, părând mai jignit ca niciodată. Ce ai mă?

Dean luă sandvişul şi lăsă să cadă pe jos o bucată de salam – deja părea să fie ca un fel de slujbă ciudată de împărtăşanie. Şoarecele luă imediat bucata şi o mâncă. Apoi, se întoarse şi o porni pe coridor spre camera de izolare, oprindu-se din când în când să se uite spre două celule goale şi să facă un scurt tur de investigare într-o a treia. Din nou îmi răsări în minte ideea că poate căuta pe cineva şi, de data aceasta, renunţai mult mai greu la ideea aceasta.

— N-am să mai vorbesc despre asta, spuse Harry.

Vorbea pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

— În primul rând, nimănui nu i-ar păsa. În al doilea rând, chiar dacă le-ar păsa, nu m-ar crede.

— Mă' băieţi, ăsta a mâncat numa' de la voi, spuse Toot-Toot.

Dădu din cap a neîncredere, apoi se aplecă cu grijă, ridică de pe jos ceea ce şoarecele nu se obosise să mănânce, apoi băgă bucata de salam în gura lui lipsită de dinţi şi începu să înmoaie cu gingiile mâncarea.

— Da' de ce-a făcut asta?

— Dar am eu o întrebare şi mai bună, spuse Harry. De unde ştia că Percy nu-i de serviciu?

— Nu ştia, am spus eu. A fost numai o coincidenţă faptul că şoarecele ăla a apărut aici în seara asta.

Numai că ipoteza aceasta devenea din ce în ce mai greu

de crezut, în timp ce zilele treceau şi şoarecele continua să apară numai când Percy nu era de serviciu, sau era în altă tură, sau în altă parte a închisorii. Noi – Harry, Dean, Brutal şi eu – am decis că probabil şoarecele cunoştea vocea sau mirosul lui Percy. Evitam, de asemenea, să discutăm prea mult despre şoarece. Parcă hotărâsem, fără să spunem niciun cuvânt, că, dacă am fi vorbit despre asta, am fi stricat un lucru special... şi frumos, prin virtutea ciudăţeniei şi delicateţei lui. Willy ne alesese pe noi, la urma urmei, într-un mod pe care nu îl înţeleg nici acum. Poate că Harry a fost cel mai aproape de adevăr când a spus că nu ar fi avut niciun rost să spunem altor oameni, nu numai pentru că nu aveau să creadă, ci pentru că nu avea să le pese.

4

APOI A VENIT TIMPUL pentru execuţia lui Arlen Bitterbuck, care, în realitate, nu era şef de trib, ci primul membru al sfatului bătrânilor tribului său din Rezervaţia Washita, şi era şi membru al Consiliului Indienilor Cherokee. Ucisese un om în timp ce era beat – de fapt, în vreme ce amândoi erau beţi. Şefu' zdrobise capul celuilalt cu un bloc de ciment. Cearta se iscase din cauza unei perechi de cizme. Aşadar, consiliul de bătrâni al tribului *meu* hotărâse că viaţa lui avea să se încheie pe data de şaptesprezece iulie a acelei veri.

Orele pentru vizită în cazul celorlalţi prizonieri de la Cold Mountain erau rigide ca nişte bare de oţel, dar asta nu era valabil în cazul băieţilor noştri din Sectorul E. Astfel că, în data de şaisprezece, lui Bitterbuck i se permise să meargă în sala lungă adiacentă sălii de mese – Arcada. Sala era împărţită exact pe la jumătate de o plasă de sârmă întreţesută cu sârmă ghimpată. Aici avea să fie vizitat Şefu' de a doua soţie şi de aceia dintre copiii lui care mai voiau să ştie de el. Era timpul pentru ultimul

salut.

Şefu' fu dus în sală de Bill Dodge şi alţi doi „navetişti". Noi aveam multe de făcut – o oră în care să comasăm minim două repetiţii pentru execuţie.

Trei, dacă toate mergeau bine.

Percy nu protestă prea mult pentru că fusese pus în camera cu comutatorul împreună cu Jack Van Hay, pentru electrocutarea lui Bitterbuck; era prea nou ca să ştie dacă i se dăduse un loc bun sau unul mai puţin bun. Ceea ce ştia era că avea un geam dreptunghiular acoperit cu plasă de sârmă, prin care putea privi, şi, deşi probabil că nu-i păsa că trebuia să privească din spatele scaunului în loc să privească execuţia din faţa lui, totuşi avea să fie destul de aproape ca să vadă scânteile sărind.

Chiar de cealaltă parte a geamului acesta se afla un telefon negru de perete care nu avea disc cu numere. Acel telefon putea numai să sune şi puteam să fim sunaţi dintr-un singur loc: biroul guvernatorului. Pe parcursul anilor am văzut multe filme despre puşcării şi condamnaţi în care telefonul oficial suna exact în timp ce se pregăteau să mute comutatorul ca să-l electrocuteze pe vreun nenorocit nevinovat, dar al nostru nu a sunat niciodată în toţi anii aceia pe care i-am petrecut în Sectorul E, nici măcar o singură dată. În filme, salvarea e uşoară. La fel şi inocenţa. Plăteşti un sfert de dolar şi cam atât valorează şi ceea ce primeşti. Viaţa adevărată costă mai scump şi majoritatea răspunsurilor sunt diferite.

Jos, în tunel, aveam un manechin de croitorie pentru partea în care cadavrul era transportat afară din clădire, pentru restul îl aveam pe Toot-Toot. Pe parcursul anilor, Toot-Toot devenise cumva înlocuitorul tradiţional pentru condamnat, la fel de onorat în felul lui, o dată cu trecerea timpului, cum este o gâscă pe care o mănânci la masa de Crăciun, indiferent dacă îţi place carnea de gâscă sau nu. Celor mai mulţi dintre gardieni le plăcea bătrânul, erau amuzaţi de accentul lui ciudat – franţuzesc, dar mai mult canadian şi „înmuiat" – şi individualizat, de asemenea, de

anii de încarcerare în Sud. Chiar şi lui Brutal îi plăcea bătrânul. Dar mie nu-mi plăcea defel. Aveam senzaţia că, în felul lui, era o variantă mai veche şi mai ştearsă a lui Percy Wetmore, un om prea mofturos ca să omoare animalul şi să-i frigă carnea, dar căruia îi *place* mirosul de friptură.

Eram cu toţii acolo pentru repetiţie, aşa cum aveam să fim cu toţii acolo pentru evenimentul real. Brutus Howell fusese pus „în prima linie”, asta însemna că el avea să pună capelina pe capul condamnatului, avea să urmărească telefonul guvernatorului, avea să-l cheme pe medic dacă avea să fie nevoie şi avea să dea efectiv ordinul de ridicare a manetei atunci când avea să fie cazul. Dacă totul mergea bine, nimeni nu primea aprecieri. Dacă ceva nu mergea bine, martorii aveau să-l învinuiască pe Brutal, administratorul pe mine. Nici unul dintre noi nu se plângea de asta; nu ar fi ajutat la nimic. Lumea se învârte mai departe, asta-i tot. Poţi să te ţii şi să te roteşti cu ea, sau poţi să te pui împotriva curentului şi să protestezi, şi atunci vei fi dat jos de pe picioare.

Dean, Harry Terwilliger şi cu mine merserăm spre celula Şefului pentru prima repetiţie, la nici trei minute după ce Bill şi colegii lui îl escortaseră pe Bitterbuck afară din clădire, spre Arcadă. Uşa celulei era deschisă şi bătrânul Toot-Toot şedea pe patul Şefului, cu părul lui cărunt răvăşit.

— Ia uite – tot cearşafu’ e plin de pete, remarcă Toot-Toot. Probabil că încearcă să scape de ea înainte să i-o fierbeţi voi, băieţi.

Şi râse pe înfundate.

— Taci din gură, Toot, spuse Dean. Hai să facem treaba asta serioşi.

— Bine, spuse Toot-Toot, compunându-şi imediat o expresie de seriozitate mormântală.

Dar ochii îi scânteiau. Bătrânul Toot-Toot nu arăta niciodată mai viu decât când făcea pe mortul. Am făcut un pas înainte.

— Arlen Bitterbuck, ca ofiţer al curţii şi al statului bla-bla-bla, am un mandat pentru bla-bla, urmând ca execuţia să se desfăşoare la orele douăsprezece zero unu, în data de bla-bla, fă un pas înainte.

Toot se ridică de pe pat.

— Fac un pas înainte, fac un pas înainte, fac un pas înainte, spuse el.

— Întoarce-te, spuse Dean, iar când Toot-Toot se întoarse, Dean examină creştetul plin de mătreaţă al capului lui.

Creştetul capului Şefului avea să fie ras mâine seară, iar verificarea lui Dean avea menirea de a vedea dacă nu era nevoie de repetarea procedurii. Părul scurt putea să scadă conductibilitatea, putea să facă lucrurile mai dificile. Tot ceea ce făceam în ziua respectivă era de fapt menit să uşureze lucrurile.

— În ordine, Arlen, să mergem, i-am spus lui Toot-Toot, şi o pornirăm din loc.

— Merg pe culoar, merg pe culoar, merg pe culoar, spuse Toot. Eu stăteam lângă el în partea stângă, Dean stătea în partea dreaptă. Harry era exact în spatele lui. La capătul culoarului o luarăm spre dreapta, departe de viaţă, aşa cum era ea trăită în curtea închisorii, şi spre moarte, aşa cum venea aceasta în încăperea de lângă magazie. Trecurăm prin biroul meu, iar Toot se lăsă în genunchi fără ca să i se fi cerut. Ştia deja scenariul, desigur, probabil chiar mai bine decât oricare dintre noi.

— Mă rog, mă rog, mă rog, spuse Toot-Toot, ridicându-şi mâinile. Arătau ca şi în gravura aceea faimoasă, probabil ştiţi la ce mă refer. „Domnul este păstorul meu şi aşa mai departe.”

— Pe cine i-au dat? întrebă Harry. Sper că n-o să avem ceva vraci Cherokee care să-şi scuture scula pe aici, nu-i aşa?

— Păi…

— Continui să mă rog, continui să mă rog, continui să-mi rezolv problemele cu Iisus, vorbi Toot peste mine.

— Taci din gură, nebun bătrân, spuse Dean.

— Da’ mă rog!

— Atunci ţine-ţi rugăciunile pentru tine.

— Ce durează atâta, băieţi? strigă Brutal dinspre magazie.

Aceasta fusese, de asemenea, golită ca să o putem folosi noi. Eram din nou în zona morţii; simţeai cumva lucrul acesta aproape după miros.

— Ţine-ţi firea! îi strigă Harry. Nu mai fi atât de nerăbdător!

— Încă mă rog, spuse Toot, zâmbind cu grimasa lui neplăcută. Mă rog pentru răbdare, numai puţină afurisită de răbdare.

— De fapt, Bitterbuck este creştin – aşa mi-a spus, le-am zis eu, şi îi convine perfect tipul acela baptist care a venit pentru Tillman Clark. Schuster, aşa-l cheamă. Şi mie îmi place tipul. E rapid şi nu le predică prea mult. În picioare, Toot. Te-ai rugat destul pentru o zi.

— Merg, spuse Toot. Merg iarăşi, merg iarăşi, da domnule, merg pe Culoarul Morţii.

Deşi era scund, trebui să se aplece puţin ca să intre pe uşa care se afla la capătul îndepărtat al biroului. Noi ceilalţi trebui să ne aplecăm şi mai mult. Acesta era un moment vulnerabil cu un prizonier adevărat, iar când am privit spre platforma unde se afla Old Sparky şi l-am văzut pe Brutal cu arma în mână, am dat din cap cu satisfacţie. Era exact aşa cum trebuia să fie.

Toot-Toot merse pe scări în jos şi se opri. Scaunele de lemn rabatabile, cam patruzeci la număr, erau deja la locul lor. Bitterbuck avea să traverseze încăperea spre platformă într-un unghi care avea să-l ţină la o distanţă sigură de spectatorii care aveau să şadă pe scaune, iar pentru şi mai multă siguranţă aveau să fie prezenţi încă şase gardieni. Bill Dodge avea să se ocupe de aceştia. Nu se întâmplase niciodată ca un martor să fie ameninţat de un condamnat, în ciuda faptului că decorul era unul destul de crud… iar eu intenţionam ca aşa să şi rămână.

— Gata, băieţi? întrebă Toot, când furăm din nou în formaţia iniţială, la capul scărilor care duceau în sus, spre biroul meu.

Am dat din cap afirmativ şi am pornit cu toţii spre platformă. Deseori mi-a trecut prin cap că semănăm foarte tare cu o gardă care duce steagul, atât că ne lipseau steagurile.

— Dar eu ce trebuie să fac? strigă Percy din spatele plasei de sârmă dintre camera cu comutatorul şi magazie.

— Te uiţi şi înveţi, am strigat eu.

— Şi îţi ţii mâinile departe de cocoşel, murmură Harry.

Toot-Toot însă îl auzise şi începu să râdă pe înfundate.

Îl escortarăm sus pe platformă şi Toot se întoarse de la sine – era ca un bătrân veteran în acţiune.

— Acum mă aşez, spuse el, mă aşez, mă aşez în braţele lui Old Sparky.

Eu m-am lăsat pe genunchiul drept în faţa piciorului lui drept. Dean se lăsă pe genunchiul stâng în faţa piciorului stâng al lui Toot. În acest punct, noi doi eram cei mai vulnerabili în cazul unui atac fizic, în cazul în care condamnatul o lua razna… lucru care se mai întâmpla din când în când. Am întors amândoi genunchiul uşor spre interior, pentru a proteja zona genitală. Ne lăsarăm bărbiile în jos, ca să ne protejăm beregata. Şi, desigur, ne întinserăm să îi prindem gleznele şi să neutralizăm pericolul cât de repede posibil. Şefu' avea să poarte papuci atunci când avea să meargă pe ultimul său drum, dar „ar fi putut să fie şi mai rău" nu este o consolare forte bună pentru o persoană cu laringele rupt. Nici să te chirceşti de durere pe podea, în timp ce ouăle ţi se umflă cât nişte borcane, iar spectatorii, vreo patruzeci la număr – dintre care mulţi ziarişti – şed pe scaune rabatabile, urmărind întregul spectacol.

Legarăm de scaun cu catarame gleznele lui Toot-Toot. Cea de pe partea lui Dean era mai mare, pentru că prin cătuşele de metal trecea curent. Când Bitterbuck avea să se aşeze mâine seară, avea să aibă gamba rasă. Se ştie că,

de regulă, indienii au foarte puţin păr pe corp, dar noi nu voiam să ne asumăm niciun risc.

În timp ce legam de scaun gleznele lui Toot-Toot, Brutal îi legă încheietura de la mâna dreaptă. Harry făcu un pas înainte şi legă încheietura mâinii stângi. Când terminară, Harry îi făcu semn cu capul lui Brutal, iar Brutal strigă către Van Hay:

— Putere maximă!

L-am auzit pe Percy întrebând ce însemna asta (era greu de crezut cât de puţin ştia, cât de puţin reuşise să prindă în timpul pe care îl petrecuse în Sectorul E) şi Van Hay murmură o explicaţie. În acea zi, fraza aceasta nu însemna nimic, dar când avea să-l audă pe Brutal spunând asta mâine seară, Van Hay avea să răsucească comutatorul care acţiona generatorul din spatele Sectorului B. Martorii aveau să audă generatorul ca un murmurat de tonalitate joasă, iar luminile din toată închisoarea aveau să lumineze mai puternic. În celelalte clădiri, prizonierii aveau să observe lumina mai puternică şi aveau să creadă că totul se încheiase, execuţia se sfârşise, când, de fapt, totul abia începea.

Brutal păşi lângă scaun în aşa fel încât Toot să-l vadă.

— Arlen Bitterbuck, ai fost condamnat la moarte prin electrocutare, sentinţă care a fost dată de un juriu şi impusă de un distins judecător din acest stat. Dumnezeu să-i ţină pe oamenii din acest stat. Doreşti să spui ceva înainte ca sentinţa să fie dusă la îndeplinire?

— Da, spuse Toot, cu ochii strălucind, cu buzele schimonosite într-un zâmbet lipsit de dinţi. Vreau un pui fript cu sos până sus în farfurie, vreau să fac caca în pălăria ta şi vreau ca Mae West să se aşeze peste faţa mea, pentru că sunt un nenorocit în călduri.

Brutal încercă să-şi păstreze expresia serioasă, dar era imposibil. Îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă. Dean se prăbuşi pe marginea platformei, ca şi cum ar fi fost împuşcat în abdomen, cu capul între genunchi, urlând ca un lup de prerie, cu o mână la frunte, ca şi cum ar fi

încercat să-şi ţină creierii acolo unde le era locul. Harry se dădea cu capul de perete făcând *huh-huh-huh,* ca şi cum o bucată de mâncare i-ar fi rămas în gât. Chiar şi Jack Van Hay, un om care nu era cunoscut pentru simţul umorului, râdea. Şi eu simţeam nevoia să râd, bineînţeles că aş fi râs şi eu, dar cumva am reuşit să mă controlez. Seara următoare avea să fie totul real şi un om avea să moară acolo unde şedea acum Toot-Toot.

— Taci din gură, Brutal, am spus. Şi tu, Dean. Harry. Şi tu, Toot, următoarea remarcă de genul ăsta care îţi mai iese pe gură va fi şi ultima. Îl pun pe Van Hay să ridice maneta de-adevăratelea.

Toot se uită la mine cu o grimasă, ca şi cum ar fi vrut să spună: da' a fost una bună, şefu' Edgecombe, una bună de-adevăratelea. Grimasa se transformă într-o privire mirată când văzu că nu îi răspund.

— Da' ce-i cu tine? întrebă el.

— Nu-i nimic de râs, am spus. Asta e cu mine şi, dacă nu eşti destul de deştept să înţelegi asta, mai bine ţine-ţi pliscul închis.

Numai că ce spusese fusese de râs, într-un fel, şi presupun că asta a fost ceea ce m-a făcut cu adevărat furios.

Am privit în jur, l-am văzut pe Brutal cum se holba la mine, continuând să zâmbească puţin.

— La naiba, am spus, sunt prea bătrân pentru munca asta.

— Na! spuse Brutal. Eşti într-o formă de zile mari.

Dar nu eram, nu era nici el, nu atâta vreme cât trebuia să facem treaba asta nesuferită, şi amândoi ştiam asta. Totuşi, cel mai important lucru era că trecuse criza de râs. Asta era bine, pentru că ultimul lucru care aş fi vrut să se întâmple era ca cineva să-şi amintească de poanta lui Toot-Toot a doua zi şi să înceapă din nou să râdă. Veţi spune că aşa ceva era imposibil, un gardian care să se strice de râs în timp ce escorta un condamnat pe lângă martori spre scaunul electric, dar când oamenii sunt sub stres, orice se

poate întâmpla. Şi despre un lucru ca şi acesta, oamenii ar fi bârfit douăzeci de ani.

— Ai să taci din gură, Toot? am întrebat.

— Da, spuse el, faţa lui întoarsă era aceea a celui mai bătrân şi mai îmbufnat copil de pe faţa pământului.

Am dat din cap spre Brutal ca să continue repetiţia. Luă masca de pe cârligul de alamă de pe spătarul scaunului şi o puse peste faţa lui Toot-Toot, strângând-o pe bărbie, şi atunci aceasta se deschise în partea de sus, pe creştetul lui Toot, apoi Brutal se aplecă, luă buretele rotund din găleata cu apă, stoarse excesul de apă din el, apoi îşi şterse apa de pe deget. După ce făcu asta, puse înapoi buretele în găleată. Dar ziua următoare el nu avea să facă asta. Ziua următoare avea să îl pună în capelina care acum se afla pe spătarul scaunului. Dar nu în acea zi; nu era nevoie să ude capul bătrân al lui Toot.

Capelina era din oţel şi, cu cele două cureluşe care îi atârnau din două părţi, arăta ca şi un coif. Brutal o puse pe capul bătrânului Toot-Toot, trecând-o prin gaura din partea de sus a glugii negre.

— Mi-a pus şapca, mi-a pus şapca, mi-a pus şapca, spuse Toot, iar acum vocea lui era estompată de glugă, dar şi cumva strâmtorată. Curelele capelinei îi ţineau fălcile aproape unite şi îl suspectam pe Brutal că le legase şi mai strâns decât ar fi fost nevoie, ca să putem continua cu repetiţia. Făcu un pas înapoi, se întoarse cu faţa spre scaunele goale şi spuse:

— Arlen Bitterbuck, curentul electric va trece prin corpul tău până când vei muri, conform legii acestui stat. Fie ca Domnul să aibă milă de sufletul tău.

Brutal se îndreptă spre dreptunghiul acoperit cu plasă de sârmă.

— Dă-i drumul!

Bătrânul Toot, încercând probabil să revină la spiritul comic de dinainte, începu să se zvârcolească şi să se agite în scaun, într-un mod care nu li se întâmpla niciodată clienţilor bătrânului Sparky.

— Acum mă prăjesc! strigă el. Mă prăjesc! Mă prăjeeeesc! *Aaaaahhhh!* Acum sunt fript ca un curcan!

Am observat că Harry şi Dean nu se uitau deloc la acest spectacol. Se întorseseră cu spatele la Sparky şi priveau spre magazia goală, spre uşa care ducea spre biroul meu.

— Ei bine, să fiu al naibii, spuse Harry. Unul dintre martori a venit cu o zi mai devreme.

Şezând exact în uşă cu coada răsucită sub lăbuţe, privind cu ochii lui ca două perle minuscule şi negre, era şoarecele.

5

EXECUŢIA se desfăşură bine – dacă poate exista execuţie „bună” (o asociere care mă îndoiesc că există), atunci execuţia lui Arlen Bitterbuck, bătrân din sfatul tribului Washita Cherokee, a fost una de acest fel. Nu-şi împletise bine cozile – mâinile îi tremurau prea tare ca să şi le poate împleti cum trebuie – şi, de aceea, fiicei lui celei mai mari, o femeie de treizeci şi ceva de ani, i se permise să i le împletească. Voia să-i împletească la capete şi pene de vultur, pasărea lui, dar nu am putut să-i dau voie să facă asta. Era posibil să ia foc şi să ardă. Bineînţeles că ei nu i-am spus asta, i-am spus că era împotriva regulamentului. Nu protestă deloc, îşi lăsă numai capul în jos pentru a-şi arăta dezaprobarea şi dezamăgirea. Se purta cu multă demnitate femeia aceasta şi, în acest fel, practic garanta că şi tatăl ei avea să facă la fel.

Şefu’ plecă din celulă fără să protesteze sau să vrea să rămână când sosi timpul. Câteodată trebuia să le desprindem degetele de gratii – am rupt unul sau două degete la vremea mea şi nu am să uit niciodată sunetul acela surd – dar Şefu’ nu era unul dintre aceia, din fericire. Merse drept pe Culoarul Morţii spre biroul meu, acolo căzu în genunchi şi se rugă împreună cu fratele Schuster, care venise de la Biserica Baptistă Heavenly Light cu

automobilul lui ieftin. Schuster îi citi Şefului câţiva psalmi, iar Şefu' începu să plângă atunci când Schuster ajunse la acela despre statul pe malul apei liniştite. Dar nu era prea grav, totuşi, nimic vecin cu isteria, nimic ceva de genul acesta. Mi-a trecut prin minte ideea că se gândea la apa liniştită, atât de pură şi de rece încât simţeai ca şi cum te-ai fi tăiat la limbă de fiecare dată când beai din ea.

De fapt, îmi place să-i văd că plâng puţin. Atunci când nu fac asta, devin puţin îngrijorat.

Mulţi dintre bărbaţi nu au putut să se ridice din genunchi fără ajutor, dar Şefu' se descurcă bine la capitolul acesta. La început se clătină puţin, ca şi cum ar fi ameţit, iar Dean îl ţinu puţin ca să-i redea echilibrul, dar Bitterbuck îşi găsise deja echilibrul, aşa că am pornit mai departe.

Aproape toate scaunele erau ocupate, iar oamenii de pe ele murmurau încet între ei, ca şi oamenii care aşteaptă să înceapă o nuntă sau o înmormântare. Aceasta a fost singura dată când Bitterbuck s-a clătinat. Nu ştiu dacă a existat o persoană anume a cărei prezenţă l-a deranjat, sau toate laolaltă, dar am auzit un geamăt surd, şi brusc, braţul pe care-l ţineam avea o greutate pe care nu o avusese înainte. Cu colţul ochiului l-am văzut pe Harry Terwilliger mişcându-se în aşa fel încât să poată tăia calea spre ieşire, în caz că Bitterbuck ar fi decis brusc că vrea să-şi vândă scump pielea.

Mi-am înteţit strânsoarea asupra braţului lui şi am lovit uşor cu degetul partea interioară a braţului lui.

— Uşurel, Şefule, am spus cu jumătate de gură, fără să-mi mişc buzele. Singurul lucru pe care majoritatea dintre oamenii aceştia şi-l vor aminti despre tine este cum te-ai stins, aşa că dă-le ceva bun la ce să se gândească – arată-le cum moare un Washita.

Se uită cu coada ochiului la mine şi dădu uşor din cap aprobator. Apoi luă una dintre cozile pe care i le împletise fata şi o sărută. M-am uitat la Brutal stând în spatele scaunului, arătând chipeş în cea mai bună uniformă

albastră pe care o avea, cu nasturii tunicii lustruiţi şi strălucitori, cu pălăria aşezată perfect pe capul său mare. I-am făcut semn cu capul şi el îmi întoarse imediat semnalul, făcând apoi un pas înainte ca să-l ajute pe Bitterbuck să urce pe platformă, în caz că acesta ar fi avut nevoie de ajutor. Dar Bitterbuck nu avu nevoie.

La mai puţin de un minut după ce Bitterbuck se aşezase pe scaun, Brutal spuse cu voce blândă peste umăr:

— Dă-i drumul!

Luminile deveniră puţin mai slabe, dar numai pentru scurt timp; nici nu ai fi observat dacă nu ai fi căutat înadins să observi. Asta însemna că Van Hay răsucise comutatorul pe care vreun deştept îl etichetase cu USCĂTORUL DE PĂR AL LUI MABEL. Se auzi un zumzăit de tonalitate joasă din capelină, iar Bitterbuck se smuci înainte în strânsoarea curelelor care îi erau legate peste piept. Stând lângă perete, medicul închisorii privea cu o faţă inexpresivă, cu buzele strânse din ce în ce mai mult, până când gura îi arăta ca o singură linie albă. Nu se văzu nicio zvârcolire sau agitare, aşa cum făcuse bătrânul Toot la repetiţie, numai acea zvâcnire înainte, ca şi când un om zvâcneşte de la mijloc în timpul unui orgasm puternic. Cămaşa albastră a Şefului se trase pe la nasturi, creând mici zâmbete chinuite de carne prin deschizături.

Şi se simţea acel miros. Nu era un miros neplăcut în sine, ci era neplăcut prin asociere. Nu am fost în stare niciodată să cobor în pivniţa casei nepoatei mele atunci când mă duc acolo, deşi acolo şi-a făcut teren de joacă băieţelul lor, teren pe care ar vrea să i-l arate şi lui străbunicu'. Nu mă deranjează trenuleţele, după cum cred că v-aţi dat seama – transformatorul este acela cu care nu mă pot împăca. Modul în care zumzăie. Şi felul în care *miroase* atunci când s-a încălzit. Chiar şi după toţi aceşti ani, acel miros îmi aminteşte de Cold Mountain.

Van Hay îl lăsă conectat treizeci de secunde, apoi opri curentul. Medicul făcu un pas înainte şi ascultă cu stetoscopul. Acum, martorii nu scoteau niciun sunet.

Doctorul se ridică şi se uită spre dreptunghiul de plasă de sârmă.

— Dezorganizate, spuse el, şi făcu un gest răsucindu-şi un deget.

Auzise câteva bătăi neregulate ale inimii din pieptul lui Bitterbuck, probabil la fel de lipsite de însemnătate ca şi ultimele zvârcoliri ale unui pui decapitat, dar era mai bine să nu ne asumăm niciun risc. Nu voiai ca să se ridice brusc în fund pe targă atunci când erai cu el la jumătatea tunelului spre ieşire, urlând că simţea ca şi cum ar fi luat foc.

Van Hay dădu din nou drumul la curent, iar Şefu' zvâcni din nou înainte, mişcându-se puţin dintr-o parte în alta, din cauza curentului electric. De această dată, când medicul îi ascultă bătăile inimii, dădu din cap aprobator. Se sfârşise. Reuşiserăm încă o dată să distrugem ceea ce nu puteam crea. Unii dintre oamenii veniţi ca martori începură din nou să murmure; cei mai mulţi însă stăteau cu capetele plecate, uitându-se la podea, ca şi cum ar fi fost stupefiaţi. Sau ruşinaţi.

Harry şi Dean veniră cu targa. De fapt, ar fi fost treaba lui Percy să ţină de un capăt al ei, dar el nu ştia asta şi nimeni nu se obosise să-i spună. Şefu', care încă purta gluga neagră, fu pus pe targă de Brutal şi de mine, şi îl scoaserăm prin uşa care ducea spre tunel cât de repede puturăm, fără să fugim. Fumul – mult prea mult – se ridica din gaura din partea de sus a măştii şi duhnea îngrozitor.

— Oh, Dumnezeule mare! strigă Percy, cu voce şovăitoare. Ce-i cu mirosul ăsta?

— Numai nu-mi sta în cale şi nu te băga, spuse Brutal, împingându-l ca să poată trece de el, ca să ajungă la peretele pe care era agăţat un extinctor. Era unul dintre cele vechi, chimice, la care trebuia să pompezi. Între timp, Dean dăduse jos gluga. Nu era atât de rău pe cât putea să fie; coada împletită din partea stângă ardea mocnit, ca un morman de frunze umede.

— Lasă chestia aia, i-am spus lui Brutal.

Nu voiam să trebuiască să curăţ o tonă de chimicale de pe faţa mortului înainte să-l pun în maşină. Am început să lovesc cu palma faţa Şefului (Percy s-a holbat la mine, cu ochii cât cepele în tot acest timp) până când din coadă nu mai ieşi fum. Apoi, am dus cadavrul pe cele douăsprezece trepte de lemn care duceau spre tunel. Aici era rece şi umed ca într-o catacombă şi se auzea sunetul gol al apei care picura. Becurile care atârnau din tavan, cu abajururi din tinichea – acestea erau făcute în atelierul închisorii – aruncau lumină asupra unui tub de cărămidă care trecea la treizeci de picioare (zece metri) pe sub şosea. Partea de sus a tunelului era curbată şi umedă. Mă făcea să mă simt ca un personaj dintr-o povestire a lui Edgar Allan Poe, de fiecare dată când îl foloseam.

Afară aştepta un cărucior. Am pus pe el corpul lui Bitterbuck şi atunci am verificat încă o dată dacă părul îi mai ardea. Acea coadă fusese împletită cu mult meşteşug şi mi-a părut rău să văd că bucla cu care fusese prinsă de acea parte a capului său nu era mai mult decât o mogâldeaţă înnegrită.

Atunci, Percy îl plesni peste faţă pe mort. Sunetul loviturii mâinii lui ne făcu pe toţi să tresărim. Percy se uită la noi toţi cu un zâmbet şmecher pe buze, cu ochii strălucind. Apoi se uită înapoi la Bitterbuck.

— Adios, Şefule, spuse el. Sper că iadul va fi destul de fierbinte pentru tine.

— Să nu mai faci asta, spuse Brutal, cu vocea sunând joasă şi oratorică în tunelul în care apa picura. A plătit cu ce era dator. E din nou chit cu statul. Ţine-ţi labele jos de pe el.

— Dă-l naibii, spuse Percy, dar făcu stânjenit un pas în spate când Brutal se apropie de el, cu umbra ridicându-se în spatele lui ca şi umbra acelei maimuţe din povestirea despre Rue Morgue. Dar, în loc să-l înşface pe Percy, Brutal puse mâna pe capătul căruciorului şi începu să-l împingă încet pe Arlen Bitterbuck spre capătul îndepărtat al tunelului, unde îl aştepta maşina ce avea să-l ducă pe

ultimul drum, parcată pe marginea şoselei. Roţile de cauciuc tare ale căruciorului gemură pe podeaua tunelului; umbra căruciorului se întindea pe peretele de cărămidă, descrescând din ce în ce mai mult în intensitate; Dean şi Harry apucară cearşaful care atârna la picioare şi îl traseră peste faţa Şefului, care începuse deja să devină inexpresivă, luând culoarea cerii caracteristică feţelor moarte, atât a celor inocenţi, cât şi a celor vinovaţi.

6

CÂND AVEAM OPTSPREZECE ANI, unchiul meu Paul – după care mi s-a dat şi mie numele – a murit în urma unui atac de cord. Mama şi tatăl meu m-au dus la Chicago cu ei ca să particip la înmormântare şi să vizităm rudele din partea tatălui meu, dintre care pe mulţi nici nu îi cunoscusem. Am fost plecaţi timp de aproape o lună. Din unele puncte de vedere, aceasta a fost o călătorie plăcută, una necesară şi foarte interesantă, dar din multe alte puncte de vedere a fost una oribilă. Vedeţi dumneavoastră, eram foarte îndrăgostit de femeia care avea să-mi devină soţie la două săptămâni după ce am împlinit nouăsprezece ani. Într-o seară, când dorul de ea era ca un foc care ardea fără control în inima şi în creierul meu (da, e drept, şi în vintre), i-am scris o scrisoare care părea că nu se mai termină – mi-am pus tot sufletul în ea, fără să citesc nici măcar o singură dată ce scrisesem, pentru că mi-era teamă că laşitatea avea să mă facă să mă opresc. Nu m-am oprit, iar când o voce din capul meu striga că ar fi fost nebunie curată să trimit acea scrisoare, că îi dădeam întreaga inimă a mea ca să o ţină în palmă, am ignorat-o cu indiferenţa unui copil faţă de consecinţele faptelor sale. M-am întrebat întotdeauna dacă Janice a păstrat scrisoarea aceea, dar nu am avut niciodată curajul să o întreb. Tot ce ştiu este că nu am găsit-o printre lucrurile ei atunci când am cotrobăit printre ele după ce am înmormântat-o, dar

desigur asta nu înseamnă nimic. Presupun că n-am întrebat niciodată, pentru că mi-a fost teamă că acea epistolă atât de arzătoare a însemnat pentru ea mai puţin decât a însemnat pentru mine.

Era lungă de patru pagini. Am crezut că nu aveam să mai scriu nimic atât de lung în viaţa mea, şi acum uitaţi-vă la asta. Toate acestea şi sfârşitul încă nici nu se întrevede. Dacă aş fi ştiut că povestirea avea să se întindă atât de mult, poate că n-aş fi început-o niciodată. Ceea ce nu am ştiut este cât de multe uşi deschide actul scrierii, ca şi cum stiloul tatălui meu nici nu ar fi fost un stilou obişnuit, ci un fel de cheie ciudată în formă de schelet. Şoarecele este probabil cel mai bun exemplu despre ceea ce vreau să spun – Steamboat Willy, Mister Jingles, şoarecele de pe Culoar. Până când am început să scriu, nu am înţeles cât de important era el (chiar aşa, el). De exemplu, felul în care părea să-l caute pe Delacroix înainte ca acesta să sosească – nu cred că m-am gândit vreodată la asta, oricum nu în mod conştient, până când am început să scriu şi să-mi amintesc.

Cred că vreau să spun că nu mi-am dat seama cât de departe în timp trebuie să merg ca să pot să vă povestesc despre John Coffey, sau cât de mult timp avea să trebuiască să-l las acolo, în celula lui, un bărbat atât de uriaş încât picioarele lui nu numai că se vedeau de la capătul patului pe care dormea, ci ajungeau până la pământ. Nu vreau să uitaţi de el, aţi înţeles? Vreau să-l vedeţi acolo, uitându-se la tavanul celulei lui, plângând în linişte sau acoperindu-şi faţa cu palmele. Vreau să-l auziţi, cu oftaturile lui tremurând ca nişte suspine, cu geamătul lui ocazional de plâns. Acestea nu erau sunetele agoniei şi regretului, pe care le auzim uneori în Sectorul E, strigăte ascuţite cu note de regret în ele; ca şi ochii lui mereu umezi, acestea erau cumva îndepărtate de suferinţa pe care ne obişnuisem să o întâlnim. Într-un fel – ştiu cât de ciudat va suna asta, sigur că ştiu, dar nu are sens să scrii ceva atâta vreme cât nu poţi să exprimi ceea ce ţi se pare

ţie adevărat – într-un fel era ca şi cum ar fi simţit milă pentru întreaga lume, prea mare pentru a fi vreodată uitată sau alinată. Câteodată, mă aşezam şi stăteam de vorbă cu el, aşa cum făceam cu toţi condamnaţii – să vorbim cu ei era sarcina noastră cea mai mare, cea mai importantă, după cum cred că am mai spus înainte – şi încercam să-i uşurez puţin suferinţa. Nu cred că am reuşit asta vreodată, şi ştiţi, o parte din mine se bucura pentru că suferea. Simţeam că merită să sufere. Câteodată, mă gândeam chiar să-l sun pe guvernator (sau să-l pun pe Percy să o facă – la naiba, era unchiul lui Percy, nu al meu) şi să-i cer să fie amânată execuţia. *Nu ar trebui să-l prăjim încă,* aş fi spus. *Încă îl face să sufere prea tare, îl chinuie prea mult, i se răsuceşte în măruntaie ca un stilet ascuţit. Mai lăsaţi-l nouăzeci de zile, onorată instanţă. Lăsaţi-l să-şi facă sieşi ceea ce noi nu putem să-i facem.*

Pe acest John Coffey vă cer să-l ţineţi într-o parte a minţii dumneavoastră în timp ce eu ajung la povestirea mea – la John Coffey stând întins pe patul lui, la acel John Coffey căruia îi era teamă de întuneric poate din motive întemeiate, pentru că, în întuneric, îl aşteptau poate nu două fetiţe cu bucle blonde – ci două harpii răzbunătoare? Acel John Coffey ai cărui ochi erau mereu plini de lacrimi, ca două răni care nu se pot vindeca niciodată.

7

AŞA CĂ ŞEFU’ FU prăjit, iar Preşedintele fu mutat în Sectorul C, care găzduia mare parte a celor o sută cincizeci de condamnaţi pe viaţă de la Cold Mountain. Pe viaţă pentru Preşedinte se dovedi a fi doisprezece ani. Fu înecat în bazinul de spălat haine al închisorii, în anul 1944. Dar nu al închisorii Cold Mountain; aceasta s-a închis în 1933. Cred că pentru prizonieri nu a contat prea mult – pereţii sunt tot pereţi, cum spuneau condamnaţii, şi presupun că Old Sparky era la fel de letal în cămăruţa de

beton, cum fusese în magazia de la Cold Mountain.

În ceea ce-l priveşte pe Preşedinte, cineva l-a aruncat cu capul înainte într-un bazin cu lichid pentru curăţare chimică şi l-a ţinut acolo. Când gărzile au reuşit să-l scoată, faţa aproape că-i dispăruse în întregime. Au trebuit să-l identifice după amprente. În ansamblu, poate că ar fi nimerit-o mai bine cu Sparky… dar atunci nu ar fi avut acei doisprezece ani în plus, nu-i aşa? Mă îndoiesc însă că în ultimul moment al vieţii lui s-a gândit prea mult la ei, în acel moment când plămânii lui încercau să înveţe cum să respire substanţe toxice şi agenţi de curăţare.

Nu l-au prins niciodată pe cel care i-a făcut asta. Pe atunci, eu nu mai eram la închisoarea corecţională, dar Harry Terwilliger mi-a scris şi mi-a povestit despre asta. „A fost mutat mai ales din cauză că era alb” scrisese Harry, „dar totuşi şi-a primit porţia la urmă. Eu mă gândesc că perioada aceasta a fost pentru el ca o aşteptare a execuţiei, care, în cele din urmă, a luat sfârşit.”

După ce Preşedintele a plecat, a urmat o perioadă mai calmă pentru noi cei din Sectorul E. Harry şi Dean au fost mutaţi temporar, şi, pentru puţin timp, pe Culoarul Morţii am rămas numai eu, Brutal şi Percy. Asta însemna practic că eram eu şi cu Brutal, pentru că Percy se ţinea mai mult deoparte. Ascultaţi ce vă spun, tânărul acela era un geniu în a găsi lucruri pe care să nu le facă. Şi, din când în când (dar numai când Percy nu era în clădire), ceilalţi băieţi se adunau la noi pentru ceea ce Harry numea „o trăncăneală bună”. De multe ori apărea şi şoarecele. Noi îi dădeam să mănânce, iar el stătea acolo mâncând, la fel de solemn ca şi Solomon, privindu-ne cu ochii lui ca două picături de ţiţei.

Acestea au fost câteva săptămâni bune, calme şi uşor de suportat, în ciuda criticilor mai mult decât ocazionale ale lui Percy. Dar toate lucrurile bune au un sfârşit şi, într-o zi ploioasă de luni de la sfârşitul lui iulie – v-am spus cât de ploioasă şi umedă a fost vara aceea? — m-am trezit şezând pe patul dintr-o celulă goală, aşteptându-l pe Eduard

Delacroix.

A intrat cu o bufnitură neaşteptată. Uşa care ducea spre curtea închisorii se dădu de perete, lăsând să intre un şuvoi de lumină, se auzi un zdrăngănit confuz de lanţuri, o voce speriată bâlbâindu-se într-un amestec de engleză şi franceză stricată (pe care condamnaţii de la Cold Mountain obişnuiau să o numească *da bayou)* şi Brutal strigând:

— Hei! Opreşte-te! Pentru Dumnezeu! Opreşte-te, Percy!

Aproape că aţipisem pe ceea ce avea să fie patul lui Delacroix, dar m-am ridicat repede, cu inima bătându-mi puternic în piept. În Sectorul E, gălăgie ca aceasta fusese rareori auzită înainte de venirea lui Percy; el o adusese cu el, ca un miros urât.

— Mişcă-te, pederast franţuz împuţit! strigă Percy, ignorându-l complet pe Brutal.

L-am văzut venind, ţinând de braţ şi trăgând după el un bărbat nu cu mult mai mare decât o popică, în cealaltă mână, Percy îşi ţinea bastonul. Dinţii îi erau strânşi într-o grimasă chinuită, faţa îi era stacojie. Dar nu părea să fie complet nefericit. Delacroix încerca să ţină pasul cu el, dar era legat la picioare cu lanţuri şi, indiferent cât de repede şi-ar fi târşit picioarele după el, Percy trăgea mai repede. Am sărit afară din celulă tocmai la timp ca să-l prind în timp ce cădea şi astfel s-au făcut prezentările între mine şi Del.

Percy îl ocoli, cu bastonul ridicat, dar eu îl ţinui la distanţă cu braţul. Brutal veni pufăind spre noi, părând la fel de şocat şi de zăpăcit de toate acestea pe cât mă simţeam şi eu.

— Nu mai lăsa să mă bată, *m'sieu,* se bâlbâi Delacroix. *S'il vous plait, s'il vous plait!*

— Las' s-ajung la el, las' s-ajung la el! strigă Percy, repezindu-se înainte.

Începu să-l lovească pe Delacroix peste umeri cu bastonul. Delacroix îşi ridică mâinile strigând, iar bastonul se lovi de câteva ori de mânecile cămăşii lui albastre de

prizonier. L-am văzut în aceeaşi seară cu cămaşa dată jos, şi băiatul ăla îl învineţise bine de tot. Când am văzut vânătăile mi-a părut rău. Era un ucigaş, şi nu-i era drag nimănui, dar noi nu aşa ne făceam treaba în Sectorul E. Dar asta înainte să vină Percy.

— Hoa! Hoa! am strigat din toţi rărunchii. Opriţi-vă! Ce s-a întâmplat aici?

Încercam să mă pun între Delacroix şi Percy, dar nu prea reuşeam. Bastonul lui Percy continua să lovească, când de o parte a mea, când de cealaltă. Mai devreme sau mai târziu avea să mă nimerească şi pe mine în loc de ţinta pe care intenţiona să o lovească şi atunci avea să se işte o bătaie chiar acolo în mijlocul coridorului, indiferent cine îi erau rudele. Nu aveam să pot să mă abţin şi era sigur că şi Brutal avea să mi se alăture. Ştiţi, într-un fel îmi doresc să o fi făcut. Ar fi putut schimba poate unele dintre lucrurile care s-au întâmplat mai târziu.

— Homosexual împuţit! Te învăţ eu să-ţi ţii mâinile departe de mine, bătăuş nenorocit!

Jap! Jap! Jap! Deja o ureche a lui Delacroix sângera şi el striga din toate puterile. Am renunţat să încerc să-l protejez, l-am înşfăcat de un umăr şi l-am azvârlit în celulă, unde acesta căzu direct pe pat. Percy mă ocoli şi reuşi să-i dea o ultimă lovitură peste fund – una de capac, cum s-ar spune. Apoi, Brutal îl apucă – pe Percy vreau să spun – de umeri şi îl trase de-a latul coridorului.

Am apucat rapid uşa de la celulă şi am trântit-o. Apoi m-am întors spre Percy, şocul şi uimirea luptându-se în mine cu furia pură. Percy era deja cu noi de mai multe luni, destul timp pentru ca toţi să ne decidem că nu-l plăceam defel, dar atunci a fost prima dată când am înţeles cât de nebun era.

Stătea şi se uita la mine, nu fără un sentiment de teamă – în adâncul sufletului era un laş, nu m-am îndoit niciodată de asta – dar totuşi încrezător că rudele lui sus-puse aveau să-l protejeze. Şi în asta avea dreptate. Cred că sunt oameni care nu înţeleg de ce lucrurile stăteau aşa, chiar

după tot ceea ce am spus până acum, dar aceştia sunt oamenii care cunosc expresia Marea Recesiune numai din cărţile de istorie. Pentru cine a trăit-o, aceasta este mult mai mult decât o expresie dintr-o carte şi, dacă aveai un loc de muncă stabil, frate, ai fi făcut orice ca să-l păstrezi.

Culoarea începuse să-i treacă lui Percy de pe faţă, dar obrajii îi erau încă stacojii, iar părul, care de obicei era dat pe spate şi strălucea de briantină, îi era acum răvăşit pe frunte.

— Ce naiba a fost *asta?* am întrebat. Niciodată – *nici măcar o singură dată* – nu a fost bătut un prizonier în clădirea aceasta!

— Bastardul acela pederast a încercat să mă prindă de sculă când l-am tras afară din maşină, spuse Percy. El a cerut-o, iar eu aş mai face-o încă o dată.

M-am uitat la el, prea năucit ca să găsesc cuvinte. Nu mi-l puteam imagina nici pe cel mai înfocat homosexual de pe faţa pământului acestuia să facă ceea ce Percy tocmai îmi spusese. De obicei, pregătirile pentru a fi mutat într-o celulă de pe Culoarul Morţii nu prea le crea nici celor mai devianţi prizonieri o dispoziţie sexuală.

M-am uitat din nou la Delacroix, ghemuit pe patul lui cu braţele încă ridicate pentru a-şi proteja faţa. Avea cătuşe la încheieturile mâinilor şi un lanţ care îi era legat de glezne. Apoi m-am întors din nou la Percy.

— Pleacă de-aici, i-am spus. Vreau să vorbesc cu tine mai târziu.

— O să scrii asta în raport? întrebă el brutal. Pentru că dacă o vei face, pot să scriu şi eu un raport, ştii asta.

Nu voiam să o scriu în raport; voiam numai să-mi dispară din faţa ochilor. I-am spus asta.

— Problema aceasta este încheiată, am spus.

L-am văzut pe Brutal cum se uita la mine dezaprobator, dar l-am ignorat.

— Hai, pleacă de-aici. Du-te la cei de la Administraţie şi spune-le că trebuie să citeşti nişte scrisori şi să-i ajuţi la treburi.

— Sigur.

Îşi recăpătase sângele rece, sau oricum, aroganţa de prostănac care îi servea ca şi înlocuitor. Îşi dădu părul de pe frunte cu mâinile – moi şi albe şi mici, ca şi mâinile unei adolescente, ai fi zis – şi apoi se apropie de celulă. Delacroix îl văzu şi se trase şi mai în spate pe patul lui, bolborosind într-un amestec de engleză şi franceză de la coada vacii.

— N-am terminat încă cu tine, Pierre, spuse el, apoi se clătină în timp ce una dintre mâinile uriaşe ale lui Brutal căzu peste umărul lui.

— Ba ai terminat, spuse Brutal. Acum pleacă. Du-te să iei o gură de aer.

— Nu mă sperii tu pe mine, ştii asta, spuse Percy. Deloc nu mă sperii.

Privirea lui se îndreaptă spre mine.

— Niciunul dintre voi nu mă speriaţi.

Dar îl speriasem. Se vedea asta în ochii lui limpede ca lumina zilei şi asta îl făcea şi mai periculos. Oamenii ca Percy nu ştiu nici ei înşişi ce vor face de la o clipă la alta.

Dar ceea ce făcu chiar atunci fu să se întoarcă pe călcâie şi să o ia pe coridor cu paşi mari şi aroganţi. Arătase lumii ce se întâmpla când un francez mic, sfrijit şi chel pe jumătate încerca să-l apuce de sculă, şi plecă de pe câmpul de bătălie victorios.

Mi-am ţinut discursul standard despre cum aveam să lăsăm radioul să meargă câteodată şi despre cum aveam să fim domni cu el, dacă avea să fie şi el cu noi. Acea scurtă predică nu a fost ceea ce aş numi unul dintre marile mele succese. Plânse pe tot parcursul ei, şezând ghemuit într-unul din colţurile patului lui, atât de departe de mine pe cât putea, fără să fie cu totul înghesuit în colţ. Se chircea şi mai mult de fiecare dată când mă mişcam şi nu cred că a auzit nici măcar unul din şase cuvinte. Probabil că nici atât. Oricum, nu cred că predica aceea a avut prea mult sens pentru el.

Cincisprezece minute mai târziu eram din nou la biroul

meu, unde un Brutus Howell cu înfăţişare zdruncinată şedea şi lingea vârful unui creion pe care îl ţineam ca să completăm registrul vizitatorilor.

— Nu vrei să încetezi cu asta, înainte să te otrăveşti, pentru Dumnezeu? am întrebat.

— Sfinte Dumnezeule mare, spuse el punând jos creionul. Nu vreau să mai am *niciodată* o belea din asta cu vreunul dintre prizonierii care vin aici.

— Taică-meu spunea tot timpul că lucrurile vin câte trei odată, am spus.

— Păi, sper că taică-tău te-a minţit la faza asta, spuse Brutal, dar bineînţeles că a avut dreptate.

Când a venit John Coffey a fost ca o rafală, dar a fost o adevărată furtună atunci când ni s-a alăturat „Wild (Sălbaticul) Bill” – este ciudat, dar chiar că lucrurile par să se întâmple câte trei. Dar cum l-am cunoscut pe Wild Bill, cum a ajuns pe Culoar încercând să mai comită o crimă sunt lucruri la care voi ajunge în curând; v-am avertizat din timp.

— Ce-i chestia asta cu Delacroix, că a vrut să-l pipăie?

Brutal strâmbă din nas.

— Era legat la glezne cu lanţuri şi Percy l-a tras prea repede, asta-i tot. Ăsta s-a împiedicat şi a căzut atunci când dădea să iasă din maşină. Şi-a azvârlit mâinile înainte cum ar face oricine când stă să cadă şi una dintre ele s-a atins de partea din faţă a pantalonilor lui Percy. A fost clar un accident.

— Crezi că Percy ştia asta? l-am întrebat. Şi folosea asta ca scuză pentru că a avut chef să-l cotonogească puţin pe Delacroix? Ca să-i arate cine-i şeful pe aici?

Brutal dădu încet din cap.

— Da. Probabil că despre asta a fost vorba.

— Atunci trebuie să fim cu ochii pe el, am spus, şi mi-am trecut mâna prin păr.

Ca şi cum munca în sine n-ar fi fost suficient de dificilă.

— Dumnezeule, urăsc chestia asta. Îl urăsc pe *ăsta.*

— Şi eu. Şi mai vrei să-ţi spun ceva, Paul? Nu-l înţeleg.

Are relaţii, înţeleg chestia *asta,* dar de ce le-ar folosi ca să capete o slujbă pe blestematul ăsta de Culoar al Morţii? Sau oriunde în penitenciarul de stat? De ce nu o slujbă ca şi aprod la senatul statului, sau tipul care organizează întâlnirile guvernatorului? Precis că rudele lui i-ar fi putut face rost de o slujbă mai bună, dacă le-ar fi cerut asta. Şi atunci, de ce tocmai *aici?*

Am dat din cap. Nu ştiam nici eu. Pe atunci erau încă multe lucruri pe care nu le ştiam. Presupun că eram şi eu naiv.

8

DUPĂ ASTA, lucrurile au revenit la normal… cel puţin pentru o vreme. Între timp, statul se pregătea să-l ducă pe John Coffey în faţa tribunalului, iar şerifului din Trapingus County, Homer Cribus, nu-i păsa dacă justiţia era grăbită niţel de un grup de oameni care l-ar fi linşat pe Coffey. Dar pentru noi, nimic din astea nu avea nicio importanţă; în Sectorul E, nimeni nu dădea prea mare atenţie noutăţilor. Viaţa pe Culoarul Morţii era ca şi cum ai fi trăit într-o cameră izolată fonic. Din când în când, auzeai şoapte, care erau probabil adevărate explozii în lumea din afară, dar asta era totul. Nu aveau să se grăbească cu John Coffey; voiau să fie siguri că aveau să-l condamne.

De două ori, Percy se luă din nou de Delacroix şi, când o făcu a doua oară, l-am tras la o parte şi i-am spus să vină în biroul meu. Nu era prima confruntare a mea cu Percy pe tema comportamentului lui şi nu avea să fie nici ultima, dar fusese cauzată de realizarea cu cea mai multă claritate a tipului de om care era. Avea inima unui copil neîndurător, care merge la grădina zoologică nu ca să studieze animalele, ci ca să poată arunca cu pietre în cele închise în cuşti.

— Dă-i pace, mă înţelegi? am spus. Dacă nu-ţi dau acest ordin expres, lasă-l naibii în pace.

Percy îşi dădu părul de pe frunte, apoi îl mângâie cu mâna lui micuţă. Băiatul ăsta adora să-şi atingă părul.

— Nu-i făceam nimic, spuse el. L-am întrebat numai cum se simţea să ştie că a ars câţiva copii, atâta tot.

Percy se uită la mine cu ochii larg deschişi, cu o expresie de inocenţă.

— Încetează cu asta, altfel voi scrie un raport, am spus.

El râse.

— Fă câte rapoarte vrei, spuse el. Atunci voi face şi eu un raport. Aşa cum ţi-am spus când l-am adus. O să vedem cine iese mai câştigat.

M-am aplecat înainte, cu mâinile încrucişate peste birou, şi am vorbit pe un ton care speram să sune ca tonul unui prieten care îţi face confidenţe.

— Lui Brutus Howell nu prea îi place de tine, am spus. Şi când lui Brutal nu-i place cineva, se ştie despre el că-şi face şi el propriul raport. Nu prea are răbdare pentru stilou şi nu se poate opri când se apucă să lingă creionul ăla, aşa că el face rapoarte cu pumnii. Dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun.

Zâmbetul complezent al lui Percy îi pieri de pe faţă.

— Ce vrei să spui?

— Nu *vreau* să spun nimic. Tocmai *am spus-o.* Şi dacă le spui… prietenilor tăi… de această discuţie, voi spune că ai inventat totul.

M-am uitat la el cu o expresie de sinceritate.

— Şi oricum, eu încerc să fiu prietenul tău, Percy. Se spune că înţelepţilor le este suficient să le spui o singură vorbă. Şi, în primul rând, de ce-ai vrea să-ţi faci de lucru cu Delacroix? Nu merită.

Şi, pentru un timp, asta funcţionă. Fu pace. De câteva ori chiar am putut să-l trimit pe Percy cu Dean sau Harry când îi venea rândul lui Delacroix să facă duş. Lăsam radioul deschis în timpul nopţii, Delacroix începu să se relaxeze puţin datorită rutinei din Sectorul E şi fu linişte.

Apoi, într-o seară, l-am auzit râzând.

Harry Terwilliger era la birou şi curând începu şi el să

râdă. M-am ridicat şi am mers până la celula lui Delacroix ca să văd de ce râdeau.

— Ia uite, dom' căpitan! spuse el când mă văzu. Făcut îmblânzit şoarecu'!

Era Steamboat Willy. Era în celula lui Delacroix. Mai mult: şedea pe umărul lui Delacroix şi se uita calm printre gratii la noi, cu ochii lui ca două picături de ţiţei. Avea coada răsucită în jurul lăbuţelor şi era complet calm. Iar, în ceea ce-l priveşte pe Delacroix – frate, n-ai fi crezut că era acelaşi om care nici cu o săptămână înainte şezuse pe patul lui, chircindu-se şi tremurând. Avea aceeaşi expresie ca şi fiica mea în dimineaţa Crăciunului, când cobora scările şi vedea cadourile.

— Uite! spuse Delacroix.

Şoarecele şedea pe umărul lui drept. Delacroix îşi întinse braţul stâng. Şoarecele se cocoţă în vârful capului lui Delacroix, folosindu-se de părul bărbatului (care era suficient de bogat, cel puţin în spate) ca să se caţere. Apoi coborî de cealaltă parte, iar Delacroix râse când coada şoarecelui îl gâdilă pe gât. Şoarecele o luă la fugă pe braţul lui până la încheietura mâinii, apoi se întoarse, alergă înapoi pe umărul stâng al lui Delacroix şi îşi răsuci din nou coada în jurul lăbuţelor.

— Să fiu al naibii, spuse Harry.

— Eu am învăţat pe el să facă asta, spuse mândru Delacroix.

Da' pe naiba, am gândit eu, dar mi-am ţinut gura închisă.

— Îl cheamă Mister Jingles.

— Nuu, spuse Harry cu bunăvoinţă. Îl cheamă Steamboat Willy, ca şi în emisiunea aia. Şefu' Howell i-a dat numele ăsta.

— Îl cheamă Mister Jingles, spuse Delacroix.

În legătură cu orice alt subiect ţi-ar fi spus că negrul este alb, dacă aşa i-ai fi spus, dar la subiectul numelui şoarecelui, era de neclintit.

— El şoptit asta la ureche mea. Dom' căpitan, pot să

primeşte o cutie pentru el? Pot să primeşte o cutie pentru şoarecu' meu, ca să poată dormi cu mine, aici?

Vocea începu să i se transforme în nişte scâncete cu care mă obişnuisem deja.

— Eu pun pe el sub patul meu şi nu o să facă nicio problemă, niciuna măcar.

— Vorbeşti cu mult mai bine atunci când vrei să obţii ceva, i-am spus eu, ca să câştig timp.

— O-o, murmură Harry, dându-mi coate. O să avem probleme.

Dar Percy nu părea să vrea să ne facă probleme, cel puţin nu în seara aceea. Nu îşi pipăia părul, nici nu se juca cu bastonul acela al lui, şi nasturele cel mai de sus al cămăşii uniformei era deschis. Era prima dată când îl vedeam atât de degajat şi era extraordinar cât de mult îl putea schimba un lucru atât de minor ca şi acesta. Dar ceea ce m-a frapat mai ales a fost expresia feţei lui. Pe faţa lui era întipărit calmul. Nu serenitatea – nu cred că în corpul lui Percy Wetmore exista o fărâmă cât de mică de serenitate – dar avea privirea unui om care a descoperit că poate să aştepte pentru lucrurile pe care le doreşte. Era o schimbare destul de semnificativă pentru un tânăr pe care trebuise să-l ameninţ cu pumnul lui Brutus Howell cu numai câteva zile înainte.

Delacroix însă nu observă schimbarea; se chirci lângă peretele celulei lui, lipindu-şi genunchii de piept. Ochii păreau să i se mărească până ajunseră parcă să ocupe jumătate din faţa lui. Şoarecele i se urcă pe creştetul chel şi rămase acolo. Nu ştiu dacă îşi amintea că şi el avea motive să nu aibă încredere în Percy, dar cu siguranţă că aşa arăta. Dar probabil că simţea frica francezului şi reacţiona la aceasta.

— Ia uite, spuse Percy. Se pare că ţi-ai găsit un prieten, Eddie.

Delacroix încercă să răspundă – probabil vreo ameninţare cu privire la ce avea să i se întâmple lui Percy, dacă Percy avea să-i facă rău prietenului lui – dar din gura

lui nu se auzi niciun sunet. Buza de jos îi tremură puţin, dar asta fu totul. Pe vârful capului lui, Mister Jingles nu tremura defel. Stătea perfect nemişcat, cu picioarele din spate încâlcite în părul lui Delacroix şi cu cele din faţă proptite pe chelia lui, şi se uita la Percy, părând să-l măsoare din priviri. Aşa cum măsori din priviri un vechi duşman.

Percy se uită la mine.

— Ăsta nu e tot ăla pe care l-am fugărit eu? Ăla care trăieşte în camera de izolare?

Am dat din cap aprobator. Ştiam că Percy nu văzuse şoarecele care se numea acum Mister Jingles de când îl fugărise şi nici acum nu dădea semne că ar fi vrut să-l fugărească.

— Da, acesta este, am spus. Numai că Delacroix zice că numele lui e Mister Jingles, nu Steamboat Willy. Spune că şoarecele i-a şoptit asta la ureche.

— Aşa deci, spuse Percy. Întotdeauna se întâmplă miracole, nu-i aşa?

Aproape că mă aşteptam să-şi scoată bastonul şi să înceapă să-l lovească de barele celulei, numai ca să-i arate lui Delacroix cine e şeful, dar Percy stătea numai acolo, cu mâinile pe şolduri, privind înăuntru.

Şi, dintr-un motiv pe care nici nu vi-l pot explica în cuvinte, am spus:

— Delacroix ăsta tocmai ne cerea o cutie, Percy. Presupun că are impresia că şoarecele o să doarmă în ea. Şi că-l poate ţine ca pe un animal de casă.

Am dat vocii mele o notă de scepticism şi am simţit mai mult decât am văzut cum Harry se uita la mine surprins.

— Ce zici de asta, Percy?

— Cred că probabil se va caca pe nasul lui într-o noapte în timp ce doarme şi apoi o să o ia la picior, spuse Percy cu voce inexpresivă, dar cred că asta e problema francezului. Am văzut o cutie drăguţă de trabucuri pe căruciorul lui Toot-Toot seara trecută. Dar nu ştiu dacă i-ar da-o. Probabil că va vrea vreo cinci cenţi pentru ea, poate chiar

zece.

În acel moment, am riscat o privire furişă către Harry şi am văzut cum stătea cu gura căscată. Aceasta nu era o schimbare ca de la cer la pământ, dar cu siguranţă că era foarte aproape de aşa ceva.

Percy se aplecă mai aproape de Delacroix, băgându-şi faţa printre două gratii. Delacroix se trase înapoi şi mai mult. Vă jur că dacă ar fi fost în stare, s-ar fi topit în peretele acela.

— Ai cinci cenţi, sau poate chiar zece cenţi să dai pentru o cutie de trabucuri, neisprăvitule? întrebă el.

— Am patru cenţi, spuse Delacroix. Eu dau pe ei pentru cutie de trabucuri, dacă cutie este bună.

— Uite cum facem, spuse Percy. Dacă libidinosul acela bătrân şi fără dinţi îţi vinde cutia aceea de Corona pentru patru cenţi, eu îţi şutesc de la dispensar nişte vată ca să o pui în cutie. O să avem aici un Hilton pentru şoareci pe când o să fim gata.

Îşi întoarse apoi privirea spre mine.

— Trebuie să scriu un raport cu privire la execuţia lui Bitterbuck, spuse el. Ai vreun stilou la tine în birou, Paul?

— Da, sigur, am spus. Sunt şi formulare. Sertarul de sus din partea stângă.

— Superb, spuse el, şi se îndepărtă păşind mândru.

Eu şi Harry ne uitarăm unul la altul.

— Crezi că e bolnav? mă întrebă Harry. Poate că a mers la medic şi a aflat că mai are numai trei luni de trăit?

I-am spus că nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplase. Atunci şi încă puţin timp după aceea, acesta a fost adevărul, dar pe urmă am aflat. Şi câţiva ani mai târziu, am purtat o conversaţie la o cină cu Hal Moores. Pe atunci puteam să vorbim liber, pentru că el era deja pensionar, iar eu lucram la închisoarea Corecţională pentru Minori. Era una dintre acele mese unde bei prea mult şi mănânci prea puţin, şi oamenii îşi dau drumul la limbă. Hal mi-a spus că Percy se dusese la el ca să se plângă de mine şi de viaţa pe Culoarul Morţii, în general.

Aceasta se întâmpla chiar după ce Delacroix fusese adus în Sectorul E, iar eu şi Brutal îl opriserăm pe Percy să-l bată până la sânge. Ceea ce îl deranjase cel mai mult pe Percy fusese faptul că îi spusesem să-mi piară din faţa ochilor. El era de părere că un om care este rudă cu guvernatorul nu trebuia să suporte observaţii ca şi acelea.

Ei bine, îmi spusese Moores, îl expediase pe Percy cât de mult putuse şi, atunci când a devenit evident pentru el că Percy avea să încerce să tragă nişte sfori ca să primesc un avertisment şi să fiu mutat în altă parte a închisorii, el, Moores, îl trăsese pe Percy în biroul lui şi îi spusese că dacă avea să termine cu agitarea spiritelor, Moores avea să se asigure ca Percy să fie lăsat să stea lângă scaunul electric la execuţia lui Delacroix. Avea să stea chiar lângă scaunul electric. Eu aveam să fiu cel ce răspundea de tot, ca de obicei, dar martorii nu aveau să ştie asta; pentru ei avea să fie ca şi cum domnul Percy Wetmore ar fi fost maestrul de ceremonii. Moores nu-i promisese nimic mai mult decât ce discutasem împreună şi eu fusesem de acord, dar Percy nu ştia asta. Fu de acord să-şi abandoneze acuzaţiile şi încercările de a face să fiu mutat, şi atmosfera din Sectorul E deveni mai uşor de suportat. Fusese de acord chiar şi ca Delacroix să-l ţină pe vechiul lui duşman ca animal de companie. E incredibil cum se pot schimba unii oameni, dacă li se dă stimulentul potrivit; în cazul lui Percy, tot ce administratorul Moores a trebuit să ofere a fost posibilitatea de a lua viaţa unui francez sfrijit şi chel.

9

TOOT-TOOT CONSIDERĂ că patru cenţi erau prea puţin pentru cutia de trabucuri Corona de primă calitate şi probabil că avea dreptate – cutiile de trabucuri erau la mare preţ în închisori. Se puteau pune în ele mii de obiecte de mărimi foarte mici, miroseau plăcut şi era ceva la

cutiile acestea care le amintea clienţilor noştri cum e să fii din nou liber. Poate pentru că li se permitea să fumeze ţigări, dar nu şi trabucuri.

Dean Stanton, care revenise pe atunci la serviciu în Sectorul E, adăugă şi el un cent, şi eu am participat, de asemenea, cu unul. Când Toot continuă să nu se lase înduplecat, Brutal încercă să-l convingă, mai întâi, că ar fi trebuit să-i fie ruşine fiindcă se purta ca un zgârcit şi apoi promiţându-i că el, Brutus Howell, avea să-i dea înapoi lui Toot cutia de trabucuri chiar în ziua de după execuţia lui Delacroix.

— S-ar putea ca şase cenţi să fie sau să nu fie de ajuns atunci când e vorba de *a vinde* cutia aceea de trabucuri, am putea să discutăm despre asta cu orele, ca la frizer, spuse Brutal, dar trebuie să recunoşti că este un preţ excelent ca să o *închiriezi.* Va merge pe Culoar pentru o lună, şase săptămâni cel mult. Păi, cutia asta o să fie înapoi pe raftul căruciorului tău înainte să-ţi dai seama că ai dat-o.

— S-ar putea ca un judecător mai blând să-l lase să stea aici şi să cânte „Moş Crăciun cu plete dalbe," spuse Toot, dar ştia că nu e aşa, şi Brutal era conştient de asta. Bătrânul Toot-Toot îşi împinsese căruciorul acela nenorocit plin cu citate din Biblie prin Cold Mountain de zeci de ani, practic, şi avea zeci de surse de informaţie… mai bune chiar decât ale noastre, am crezut atunci. Ştia că Delacroix avusese un judecător suficient de blând. Tot ce mai putea spera era graţierea de la guvernator, dar, de obicei, acesta nu acorda graţieri pentru oameni care prăjiseră jumătate de duzină din electoratul lui.

— Chiar dacă nu primeşte o amânare, şoarecele ăla va sta în cutie până în octombrie, poate chiar până la Ziua Recunoştinţei, argumentă Toot, dar Brutal îşi dădu seama că începea să se dea bătut.

— Şi cine o să cumpere o cutie de trabucuri pe care un şoarece a folosit-o ca şi WC?

— Sfinte Dumnezeule, spuse Brutal. Asta e cea mai mare

prostie pe care am auzit-o vreodată de la tine, Toot. Asta chiar că le întrece pe toate. În primul rând, Delacroix o să ţină cutia aceea atât de curată încât o să poţi chiar să mănânci din ea – la cât de mult îl iubeşte pe şoarecele ăla, ar linge-o de la un colţ la altul ca să o cureţe, dacă ar fi nevoie.

— Las-o mai moale cu asta, spuse Toot, strâmbând din nas.

— În al doilea rând, spuse Brutal, oricum, rahatul de şoarece nu e mare brânză. Sunt numai nişte picăţele mici şi tari, ca şi caca de pasăre. Scuturi cutia şi pică afară. Nu-i mare lucru.

Bătrânul Toot era mai inspirat decât să-şi continue protestele; se perindase prin puşcărie suficient de mult ca să înţeleagă când putea să-şi permită să stea împotriva brizei şi când să se aplece sub puterea uraganului. Acesta nu era chiar un uragan, dar nouă celor cu uniforme albastre ne plăcea şoarecele şi ne plăcea ideea ca Delacroix să-l păstreze, şi asta însemna că era cel puţin o furtună, dacă nu un uragan. Aşa că Delacroix îşi căpătă cutia, iar Percy se ţinu de cuvânt – două zile mai târziu, interiorul cutiei era tapetat cu tampoane mici de vată aduse de la dispensar. Percy i le dădu el însuşi şi am văzut teamă în ochii lui Delacroix în timp ce îşi întindea mâna printre gratii să le ia. Îi era teamă că Percy avea să-l apuce de mână şi avea să-i rupă degetele. Şi mie mi-a fost puţin teamă că avea să se întâmple ceva, dar nu a fost aşa. Atunci am ajuns cel mai aproape de a-l simpatiza pe Percy, dar şi atunci, era greu să interpretezi greşit privirea amuzată pe care o avea. Delacroix avea un animal de companie; la fel şi Percy. Delacroix avea să-l ţină pe al lui cât de mult timp putea, avea să-l iubească şi să aibă grijă de el; Percy avea să aştepte răbdător (mă rog, cât de răbdător putea să fie un om ca şi el) şi apoi avea să-l ardă de viu pe al lui.

— Hotel Hilton pentru şoareci, deschis publicului, spuse Harry. Singura întrebare este: oare o va folosi neisprăvitul

ăsta mic?

La această întrebare se găsi răspuns imediat ce Delacroix îl prinse pe Mister Jingles cu o mână şi îl puse în cutie. Şoarecele se aşează comod între pernele de vată albă, ca şi cum ar fi stat în cel mai comod fotoliu, şi aceasta deveni casa lui din acel moment şi până când… ei bine, dar voi ajunge la capătul poveştii lui Mister Jingles la timpul potrivit.

Temerile bătrânului Toot-Toot că s-ar putea să se umple cutia cu caca de şoareci se dovediră complet nefondate. N-am văzut niciodată vreun excrement acolo şi Delacroix spunea că nici el nu a găsit… nici acolo, şi nicăieri altundeva în celula lui. Mult mai târziu, cam în perioada după ce Brutal mi-a arătat gaura din grindă şi am găsit acolo aşchiile de lemn, am mutat un scaun din colţul dinspre est al camerei de izolare şi am găsit un morman mic de excremente de şoarece chiar acolo. Se părea că se întorsese de fiecare dată în acelaşi loc ca să-şi facă treburile, şi cât de departe de noi posibil. Şi mai e ceva: nu l-am văzut niciodată să urineze, deşi, de obicei, şoarecii abia dacă pot să-şi oprească robinetul pentru un minut sau două, mai ales dacă mănâncă. Ascultaţi ce vă spun, şoarecele ăla era o minune a lui Dumnezeu.

Cam la o săptămână după ce Mister Jingles se stabilise în cutia de trabucuri, Delacroix m-a chemat pe mine şi pe Brutal la celula lui să vedem ceva. Făcea asta atât de des, încât devenea enervant – mai ales dacă Mister Jingles nu făcea altceva decât să se rostogolească pe spate cu lăbuţele în aer, ăsta fiind cel mai drăguţ lucru de pe faţa pământului pentru francezul acela cu o doagă lipsă – dar de data asta ceea ce voia să ne arate era într-adevăr ceva amuzant.

Lumea cam uitase de Delacroix după ce fu condamnat, dar el mai avea totuşi o rudă – o mătuşă care era domnişoară bătrână, cred – care îi scria o dată pe săptămână. Îi trimisese, de asemenea, o pungă enormă de bomboane mentolate, din acelea care se găsesc acum sub

numele de Canada Mints. Arătau ca nişte medicamente uriaşe de culoare roz. Bineînţeles că nu i-am permis lui Delacroix să primească toată punga o dată – era o pungă de două kilograme şi jumătate şi probabil că s-ar fi îndopat cu ele până când ar fi trebuit dus la infirmerie cu crampe la stomac. Ca şi aproape orice criminal pe care l-am avut pe Culoar, nici el nu avea niciun simţ al măsurii. Îi dădeam şase bomboane o dată, şi acelea numai atunci când îşi amintea să ne ceară. Mister Jingles şedea pe pat lângă Delacroix când ajunserăm acolo, ţinând între lăbuţe una dintre bomboanele acelea roz şi ronţăind-o fericit. Delacroix era pur şi simplu extaziat – era ca şi un pianist care interpretează muzică clasică privindu-şi fiul de cinci ani cum execută la pian primele armonii. Dar să nu mă înţelegi greşit; imaginea aceea chiar era amuzantă. Bomboana era ca mărime jumătate din Mister Jingles şi abdomenul lui alb era deja umflat de cât mâncase.

— Ia-i bomboana aceea, Eddie, spuse Brutal, pe jumătate râzând, pe jumătate îngrozit. Dumnezeule mare, ăsta mănâncă până când crapă. Miroase până aici bomboana aceea mentolată. Câte i-ai dat până acum?

— Asta a doua la el, spuse Delacroix, uitându-se puţin îngrijorat la burta lui Mister Jingles. Tu crezi că… ştii tu… O să crape burta la el?

— Se poate, spuse Brutal.

Pentru Delacroix asta fu suficient. Întinse mâna după bomboana ronţăită pe jumătate. Mă aşteptam ca şoarecele să-l muşte, dar Mister Jingles îl lăsă să ia bomboana – sau ceea ce aducea cu o bomboană – fără nicio împotrivire. M-am uitat la Brutal, şi el dădu din cap în semn că nu, nici el nu înţelegea asta. Apoi, Mister Jingles se retrase în cutia lui şi se puse pe o parte, într-o poză de om sfârşit de oboseală, care ne făcu pe toţi trei să râdem. După asta, ne-am obişnuit să-l vedem pe şoarece şezând lângă Delacroix, ţinând o bomboană mentolată între lăbuţe şi ronţăind-o la fel de pedant ca o doamnă bătrână la un ceai, fiind amândoi înconjuraţi de acelaşi miros pe care l-am simţit

mai târziu în gaura din grindă – mirosul pe jumătate amărui, pe jumătate dulce al bomboanelor mentolate.

Mai e un lucru pe care vreau să vi-l spun despre Mister Jingles, înainte de a trece la sosirea lui William Wharton, adică momentul când ciclonul a lovit într-adevăr Sectorul E. Cam la o săptămână de la incidentul cu bomboanele mentolate – când am fost convinşi că Delacroix nu avea să-şi hrănească şoarecele până când acestuia avea să-i crape burta, cu alte cuvinte – francezul m-a chemat la el. Eram singur pentru moment, Brutal se dusese la comisar pentru o treabă şi, conform regulamentului, nu aveam voie să mă apropii de un prizonier în aceste condiţii. Dar, de vreme ce probabil că aş fi fost în stare să-l trimit pe Delacroix la douăzeci de iarzi cu o lovitură de pumn într-una din zilele mele bune, am decis să încalc regula şi să văd ce voia de la mine.

— Ia uite, şefu' Edgecombe, spuse el. Să vezi ce ştie să face Mister Jingles!

Îşi întinse mâna până în spatele cutiei de trabucuri şi scoase un mosor mic de lemn.

— De unde-l ai? l-am întrebat, deşi presupun că ştiam. Exista o singură persoană de la care *putuse* să-l primească.

— Bătrânul Toot-Toot, spuse. Ia uite.

Deja priveam într-acolo şi l-am văzut pe Mister Jingles în cutia lui stând în picioare, cu lăbuţele din faţă proptite de marginea cutiei, cu privirea fixată pe mosorul pe care Delacroix îl ţinea între degetul mare şi arătătorul mâinii drepte. Am simţit un mic fior rece pe şira spinării. Nu mai văzusem niciodată un simplu şoarece privind cu atâta agerime ceva anume – cu atâta *inteligenţă.* Nu cred că Mister Jingles a fost un şoarece supranatural, iar dacă v-am lăsat să credeţi asta, îmi cer scuze, dar nu m-am îndoit niciodată că era în felul lui un geniu.

Delacroix se aplecă şi dădu drumul mosorului fără aţă pe podeaua celulei lui. Mosorul merse uşor, ca o pereche de roţi prinse de o axă. Şoarecele sări într-o clipă din cutie şi o luă la fugă pe podea după mosor, ca un căţel care face

aport cu un băţ. Am exclamat de surpriză, iar Delacroix îmi zâmbi.

Mosorul se lovi de perete şi ricoşă. Mister Jingles îl ocoli şi începu să-l împingă spre pat, schimbând locul de la un capăt la altul al mosorului ori de câte ori acesta părea că o ia spre o direcţie greşită, împinse mosorul până când acesta se lovi de piciorul lui Delacroix. Apoi se uită la el pentru un moment, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că Delacroix nu mai avea alte sarcini pentru el (să rezolve câteva probleme de aritmetică, poate, sau nişte exerciţii de latină). Aparent satisfăcut de treaba ce o făcuse, Mister Jingles se întoarse la cutia de trabucuri şi se cuibări din nou în ea.

— Tu l-ai învăţat să facă asta, am spus eu.

— Da, domnu' şefu' Edgecombe, spuse Delacroix cu un zâmbet uşor prefăcut. El aduce de fiecare dată. Deştept foc, nu aşa?

— Şi mosorul? am întrebat eu. Cum ai ştiut să faci rost de mosor pentru el, Eddie?

— El şoptit la mine în ureche că vrea pe el, spuse Delacroix senin. Tot aşa cum şoptit mie numele lui.

Delacroix le arătă tuturor celorlalţi băieţi trucul pe care îl făcea şoarecele lui… tuturor cu excepţia lui Percy. Pentru Delacroix, nu avea nicio importanţă că Percy îi sugerase să procure cutia de trabucuri şi făcuse rost de vata de bumbac cu care să o căptuşească. Delacroix era ca şi unii dintre câini: dacă îi loveşti cu piciorul o singură dată, nu mai au niciodată încredere în tine, indiferent cât de bun eşti cu ei pe urmă.

Aproape că-l aud pe Delacroix strigând, *„Hei, băieţi, veniţi să vedeţi ce ştie să facă Mister Jingles!”* Iar pe ei îi văd adunându-se într-un grup de uniforme albastre – Brutal, Harry, Dean, chiar şi Bill Dodge. Cu toţii au fost uimiţi, la fel cum am fost şi eu.

La trei sau patru zile după ce Mister Jingles începu să facă trucul cu mosorul, Harry Terwilliger cotrobăi printre vechiturile pentru lucru manual pe care le ţineam în

camera de izolare, găsi creioanele cerate şi i le duse lui Delacroix cu un zâmbet care era aproape jenat.

— M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să colorezi mosorul cu mai multe culori, spuse el. Atunci prietenul ăsta mic al tău ar fi ca un şoarece de circ, sau aşa ceva.

— Şoarece de circ! exclamă Delacroix, părând extaziat, imens de fericit.

Presupun că era într-adevăr foarte fericit, poate pentru prima dată în viaţa lui mizerabilă.

— El asta este, da! Şoarece de circ! Când eu plecat de aici, el face pe mine bogat, ca la un circ! Să vezi dacă nu.

Fără îndoială că Percy Wetmore i-ar fi atras atenţia lui Delacroix că atunci când avea să părăsească Cold Mountain, avea să plece de aici cu o ambulanţă care nu trebuia să dea drumul la sirenă sau la girofar, dar Harry nu făcu asta. Îi spuse numai lui Delacroix să facă mosorul cât de colorat putea şi cât de repede posibil, pentru că trebuia să-i ia creioanele imediat după cină.

Iar Del îl coloră. Când termină, un capăt al mosorului era galben, celălalt capăt era verde, iar axul din mijloc era roşu ca focul. Ne obişnuiserăm să-l auzim pe Delacroix declamând *„Maintenant, m'sieurs et mesdames! Le cirque presentement le şoarec amusant şi uimitor!”* Nu chiar aşa spunea, dar asta vă poate face o idee despre franceza lui de baltă. Apoi scotea un sunet din gât – cred că voia să reprezinte bătăile de tobă – şi dădea drumul la mosor. Mister Jingles alerga după el într-o clipă, împingându-l înapoi fie cu nasul, fie cu lăbuţele din faţă. Cred că pentru această a doua variantă chiar ai fi plătit să o vezi la un circ. Delacroix şi şoarecele lui, precum şi mosorul şoarecelui lui erau principalele distracţii pe care le aveam în perioada când John Coffey a fost adus şi ne-a fost dat în grijă, şi tot aşa au rămas lucrurile pentru un timp. Apoi mi-a revenit infecţia urinară, care îmi trecuse pentru o vreme, şi apoi a sosit William Wharton, şi apoi s-a dezlănţuit iadul.

10

DATELE exacte mi-au ieşit din minte în cea mai mare parte. Presupun că aş putea să o rog pe nepoata mea, Danielle, să caute unele dintre datele acestea în ziarele vechi, dar care ar fi rostul? Cele mai importante dintre ele, ca de exemplu ziua în care am mers până la celula lui Delacroix şi l-am văzut pe şoarece şezându-i pe umăr, sau ziua în care a venit William Wharton şi aproape l-a ucis pe Dean Stanton, nu sunt oricum în ziare. Poate e mai bine să continuu tot aşa cum am povestit până acum; până la urmă, cred că asta nu are prea mare importanţă, dacă îţi aminteşti ce ai văzut şi poţi să redai evenimentele în ordine.

Ştiu că lucrurile au fost adunate puţin. Când documentele cu data execuţiei lui Delacroix au ajuns în cele din urmă la mine de la biroul lui Curtis Anderson, am fost foarte uimit să văd că întâlnirea francezului cu Old Sparky fusese adusă înainte faţă de data la care ne aşteptasem, un lucru care era extrem de neobişnuit, chiar şi în acele zile când nu trebuia să mişti munţii ca să organizezi o execuţie. Era vorba de două zile cred, execuţia fusese mutată din douăzeci şi şapte octombrie în douăzeci şi cinci. Nu ştiu exact, dar ştiu că sunt destul de aproape; îmi amintesc că m-am gândit atunci că Toot avea să-şi capete înapoi cutia de trabucuri Corona chiar mai repede decât îşi închipuise.

Între timp, Wharton ajunse la noi mai târziu decât ne-am aşteptat. Pe de o parte, procesul lui dură mai mult decât crezuseră sursele de obicei de încredere ale lui Anderson (dar când era vorba de William Wharton, nimic nu era de încredere, nici măcar metodele noastre infailibile de control al prizonierilor, şi aveam să descoperim asta curând). Apoi, după ce fu găsit vinovat – cel puţin asta mersese conform aşteptărilor – fusese dus la Spitalul General din Indianola pentru nişte teste. În timpul procesului avusese o serie de crize, care de două ori

fuseseră suficient de serioase ca să-l culce la podea, unde se zbătu tremurând şi dând cu picioarele în podea. Avocatul lui Wharton, numit din oficiu, a pretins că suferea de „crize de epilepsie” şi că acesta comisese crimele sub impulsul nebuniei temporare; procurorul afirmă că aceste crize erau prefăcătoriile unui laş, disperat să-şi salveze viaţa. După ce observase aceste crize de epilepsie de aproape, juraţii deciseră că erau o înşelătorie. Judecătorul fu de acord, dar ordonă o serie de teste înainte de a-i fi dată sentinţa şi după ce fu citit verdictul. Numai Dumnezeu ştie de ce făcuse asta; poate că era pur şi simplu curios.

E un adevărat miracol că Wharton nu a evadat din spital (şi ironia că în acelaşi timp şi în acelaşi spital se afla şi soţia administratorului Moores, Melinda, nu ne-a scăpat nici unuia dintre noi), dar nu a făcut-o. Bănuiesc că a fost înconjurat de gărzi. Şi poate că mai nutrea speranţa să fie declarat incompetent din motive de epilepsie, dacă există aşa ceva.

Dar nu fu aşa. Medicii nu găsiră nimic în neregulă cu creierul său – cel puţin din punct de vedere fiziologic – şi, în cele din urmă, Billy „the Kid” Wharton fu trimis la Cold Mountain. Se poate ca asta să fi fost prin data de şaisprezece sau optsprezece; îmi amintesc că Wharton a sosit cam la două săptămâni după John Coffey şi cam cu o săptămână sau zece zile înainte ca Delacroix să meargă ultima dată pe Culoarul Morţii.

Ziua în care fu adus noul nostru psihopat fu una plină de evenimente pentru mine. Mă trezisem la ora patru în acea dimineaţă cu vintrele pulsând şi simţindu-mi penisul fierbinte şi obturat şi umflat. Chiar înainte să-mi pun jos picioarele de pe pat, am ştiu că infecţia mea urinară nu se vindeca, după cum sperasem. Trecusem printr-o perioadă mai bună, atâta tot, şi acum aceasta se sfârşise.

Am ieşit la toaletă ca să-mi fac treaba – asta a fost cu cel puţin trei ani înainte să ne instalăm prima toaletă cu apă – dar nu am reuşit să ajung decât până la mormanul de

lemne de la un capăt al casei, când mi-am dat seama că nu mai puteam să mă ţin. Mi-am împins în jos pantalonii de pijama exact în clipa când urina începu să curgă şi urinatul fu însoţit de cea mai sfâşietoare durere pe care o simţisem în toată viaţa mea. Am eliminat o piatră de la rinichi în 1956 şi ştiu că lumea spune că asta e cel mai rău, dar bucata aceea de nisip a fost ca o indigestie cauzată de acid pe lângă acest chin.

Genunchii mi se înmuiară şi m-am lăsat cu toată greutatea pe ei, rupându-mi pantalonii de la pijama în timp ce îmi desfăceam picioarele ca să nu-mi pierd echilibrul şi să cad cu faţa înainte, într-o baltă de urină. Totuşi, m-aş fi răsturnat dacă nu aş fi reuşit să apuc cu mâna stângă un buştean din grămada de lemne de lângă mine. Dar, din partea mea, toate acestea ar fi putut să se întâmple şi în Australia. Tot ce mă interesa pe mine era durerea care parcă mă pusese pe jar; partea de jos a abdomenului îmi ardea şi simţeam de parcă penisul meu – un organ care fusese de multe ori uitat, cu excepţia momentelor când mi-a oferit cele mai intense momente de plăcere fizică pe care le poate cunoaşte un bărbat – avea să se topească; m-am uitat în jos şi m-am aşteptat să văd curgând sânge, dar am văzut că urina era normală.

M-am sprijinit de grămada de lemne cu o mână şi mi-am pus-o pe cealaltă peste gură, concentrându-mă să-mi ţin gura închisă. Nu voiam să o sperii din somn pe soţia mea cu un strigăt. Mi s-a părut că am continuat să urinez o veşnicie, dar, în cele din urmă, cursul se opri. Durerea îmi ajunsese în stomac şi în testicule, muşcând ca nişte dinţi ruginiţi. Pentru un timp destul de lung – care putea însă să fie şi un minut – nu am fost fizic în stare să mă ridic. În cele din urmă, durerea începu să treacă şi am încercat să mă ridic. M-am uitat la urina mea, care începea să se absoarbă în pământ, şi m-am întrebat dacă un Dumnezeu cu minţile întregi ar fi putut să creeze o lume în care atât de puţină umezeală să fie rezultatul unor chinuri atât de oribile.

Aveam să sun la servici, să le spun că îmi luam o zi liberă, m-am gândit, şi la urma urmei aveam să merg la doctorul Sadler. Nu voiam mirosul sulfamidelor pe care mi le dădea doctorul Sadler, dar orice era mai bine decât să îngenunchez lângă grămada de lemne, încercând să nu urlu, în timp ce penisul îmi spunea că fusese uns cu ţiţei şi i se dăduse foc.

Apoi, în timp ce înghiţeam o aspirină în bucătăria casei noastre şi ascultam cum Jan sforăia încetişor în camera alăturată, mi-am amintit că aceea era ziua în care trebuia să fie adus în Sectorul E William Wharton şi că Brutal nu era acolo – fusese repartizat pe lista de serviciu la celălalt capăt al închisorii, unde trebuia să ajute la mutarea în clădirea nouă a restului bibliotecii şi a unor echipamente rămase de la infirmerie. Singurul lucru care nu mi-ar fi plăcut ar fi fost să-l las pe Wharton numai cu Dean şi Harry. Erau bărbaţi de nădejde, dar raportul lui Curtis Anderson sugera că William Wharton era la fel de rău. *Omului ăstuia pur şi simplu nu-i pasă,* scrisese el, subliniind ca să accentueze această afirmaţie.

Pe atunci, durerea se diminuase şi am putut să gândesc. Cea mai bună idee, mi se părea mie, era să plec la închisoare devreme. Puteam să ajung acolo la ora şase dimineaţa, ora la care venea de obicei administratorul Moores. Putea încă să-l pună pe Brutus Howell pe lista de serviciu din Sectorul E înainte să vină Wharton, şi puteam apoi să fac vizita mult amânată la medic. Cold Mountain îmi era de fapt în drum.

De două ori pe parcursul celor douăzeci de mile spre penitenciar mă cuprinse din nou nevoia aceea bruscă de a urina. De amândouă dăţile am reuşit să trag pe dreapta şi să îmi rezolv problema fără să mă fac de râs (la ora aceea, traficul pe drumurile de ţară era nonexistent). Niciuna dintre cele două urinări nu fu atât de dureroasă ca şi aceea care mă îngenunchease pe drumul spre toaletă, dar de amândouă dăţile a trebuit să strâng cu toată forţa mânerul de la uşa din dreapta a Fordului meu coupé ca să mă

susţin şi simţeam cum îmi curge sudoarea pe faţa înfierbântată. Era clar că eram bolnav cu adevărat.

Am ajuns totuşi la penitenciar, am intrat pe poarta dinspre sud, am parcat pe locul meu obişnuit şi am mers direct să-l văd pe administratorul Moores. Se făcuse pe atunci ora şase. Biroul domnişoarei Hannah era gol – nu avea să ajungă până la o oră mai decentă, ora şapte – dar în biroul lui Moores lumina era aprinsă; am observat lumina prin geamul de sticlă sablată. Am bătut la uşă de formă şi am deschis uşa. Moores îşi ridică privirea, uimit să vadă pe cineva la ora aceea neobişnuită, şi aş fi dat orice să nu fi fost eu acela care să-l vadă în starea în care era, cu faţa răvăşită. Părul lui cărunt, de obicei pieptănat foarte ordonat, era tot ciufulit; îşi plimba prin el mâinile, trăgându-se de păr atunci când am intrat. Ochii îi erau obosiţi, pielea de sub ei era umflată. Tremura mai tare ca niciodată; arăta ca un om care tocmai a intrat după o plimbare lungă, într-o noapte teribil de rece.

— Hal, îmi pare rău, o să revin altă dată – am început eu.

— Nu, spuse el. Te rog, Paul. Intră. Închide uşa şi intră. Dacă am avut vreodată nevoie de cineva în viaţă, atunci am nevoie acum. Închide uşa şi intră.

Am făcut ce mi-a cerut, uitând de durerea mea pentru prima dată de când mă trezisem în acea dimineaţă.

— E o tumoare la creier, spuse Moores. Au făcut radiografii. De fapt, ei păreau foarte mulţumiţi de aceste radiografii. Unul dintre ei spunea că acestea ar putea fi cele mai bune radiografii pe care le-au făcut vreodată cuiva, cel puţin până acum; ziceau că le vor publica în ceva jurnal medical din New England. E de mărimea unei lămâi, zic ei, şi e crescută adânc, în interior, unde nu pot să o opereze. Ei spun că o să fie moartă până la Crăciun. Nici nu i-am spus. Nu ştiu cum să-i spun. Nu pot să-mi dau seama nici dacă îmi dau viaţa.

Apoi începu să plângă, cu suspine mari care făcură să mă cuprindă mila, dar şi un fel de teamă – când un bărbat ca Hal Moores, care îşi ţine firea şi se controlează atât de

bine, îşi pierde în cele din urmă controlul, este ceva de speriat să priveşti. Am rămas aşa pentru o clipă, apoi am mers lângă el şi mi-am pus o mână pe umărul lui. Îşi întinse mâinile spre mine ca un om care se îneacă şi începu să suspine pe pieptul meu, fără nicio rezervă. Mai târziu, după ce îşi recăpătă controlul, îşi ceru scuze. O făcu fără să se uite direct în ochii mei, cum face un om care simte că s-a făcut foarte tare de ruşine, poate atât de tare încât nu va putea să şi-o ierte niciodată. Un om poate să ajungă chiar să îl urască pe cel care l-a văzut într-o astfel de stare. M-am gândit că administratorul Moores nu era omul care să facă asta, dar nu îmi mai trecu prin minte să fac treaba pentru care venisem de fapt şi, când am ieşit din biroul lui Moores, am mers spre Sectorul E, în loc să merg spre maşina mea. Aspirina începuse deja să-şi facă efectul, iar durerea din abdomen se transformase într-o pulsare uşoară. Aveam să trec cumva şi de ziua aceasta, m-am gândit, aveam să-l primesc pe Wharton, să merg să-l văd din nou pe Hal Moores în acea după-amiază şi aveam să-mi iau zi liberă a doua zi. Credeam că trecusem deja peste ce era mai rău, fără să am cea mai vagă idee că partea cea mai rea a zilei nici nu începuse.

11

— AM CREZUT că este încă dopat după teste, a spus Dean mai târziu în acea după-amiază.

Vocea îi era joasă, iritată, aproape ca un lătrat, şi pe gât avea vânătăi negru-stacojii. Am văzut că îi provoca durere să vorbească şi m-am gândit să-i spun să o lase baltă, dar uneori e mai dureros să ţii ceva în tine. Am crezut de cuviinţă că aceasta era una din acele situaţii şi mi-am ţinut gura.

— Cu toţii am crezut că încă e dopat, nu-i aşa?

Harry Terwilliger dădu aprobator din cap. Chiar şi Percy, care stătea singur şi mai la o parte, dădu din cap.

Brutal se uită la mine şi, pentru un moment, privirile noastre s-au întâlnit. Ne gândeam aproximativ la acelaşi lucru, exact aşa se întâmplase. Te plimbai lejer, totul mergea bine, apoi făceai o singură greşeală şi zbang – totul se năruia pe tine. Se gândiseră că era dopat, fusese o presupunere justificată, dar nimeni nu întrebase dacă era dopat. M-am gândit că văd şi altceva în ochii lui Brutal: Harry şi Dean aveau să înveţe ceva din această greşeală. Mai ales Dean, care ar fi putut cu uşurinţă să se întoarcă mort în sânul familiei. Percy nu avea să înveţe nimic. Percy nu putea să înveţe nimic. Tot ceea ce putea să facă Percy era să stea în colţul lui şi să fie îmbufnat, pentru că era din nou în rahat până la gât.

Şapte oameni merseseră la Indianola ca să se ocupe de *Wild* Bill Wharton (Sălbaticul): Harry, Dean, Percy, alţi doi gardieni în spatele maşinii (le-am uitat numele, deşi sunt convins că le cunoşteam odinioară), plus doi în faţă. Au mers cu ceea ce noi numeam poştalionul – o camionetă Ford care fusese ranforsată cu bare de oţel şi echipată cu sticlă antiglonţ. Arăta ca un hibrid între o maşină de dus lapte şi o maşină blindată.

Teoretic, Harry Terwilliger era cel care răspundea de această expediţie. Dădu documentele şerifului (nu era Homer Cribus, dar era un bădăran ales prin vot la fel ca el, îmi închipui), care la rândul lui i l-a dat pe domnul William Wharton, diavolul *extraordinaire,* cum ar fi spus Delacroix. Li se trimisese dinainte o uniformă a penitenciarului Cold Mountain, dar ei nu se obosiseră să-l îmbrace cu ea; lăsaseră sarcina aceasta în seama băieţilor noştri. Wharton era îmbrăcat într-o pijama de spital de bumbac şi papuci ieftini de fetru, atunci când l-au văzut prima dată la etajul al doilea al clădirii spitalului general, un bărbat sfrijit cu o faţă îngustă, plină de coşuri, şi un păr lung şi blond, încâlcit. Fundul îngust şi acoperit şi acesta cu coşuri i se vedea prin crăpătura din spate a pijamalei. Aceasta a fost partea lui Wharton pe care Harry şi restul au văzut-o prima dată, pentru că stătea la geam şi se uita spre

parcare, atunci când ei au intrat. Nu se întoarse spre ei, ci rămase acolo, ţinând cu mâna perdeaua, tăcut ca o păpuşă, în vreme ce Harry îl făcea cu ou şi cu oţet pe şerif pentru că fusese prea leneş ca să îl îmbrace pe Wharton cu jeanşii de închisoare şi şeriful îi dădea lecţii despre care erau şi care nu erau îndatoririle lui – aşa cum se pare că face fiecare agent din regiune pe care l-am întâlnit.

Când Harry se sătură să facă asta (şi mă îndoiesc că i-a luat prea mult timp), i-a spus lui Wharton să se întoarcă. Wharton făcu ce i se spuse. Arăta ca şi unul dintre o mie de neisprăviţi care trecuseră prin Cold Mountain în timpul anilor pe care i-am petrecut noi acolo, ne-a spus Dean cu vocea lui răguşită ca un lătrat pe jumătate strangulat. Dacă înlăturai această imagine superficială, obţineai imaginea unui neghiob cu o vână de răutate. Câteodată, descopereai şi alte trăsături în ei o dată ce ajungeau cu spatele la perete, dar, de cele mai multe ori, nu descopereai nimic decât revoltă şi răutate, iar apoi mai multă revoltă şi mai multă răutate. Există oameni care văd şi o trăsătură de nobilitate în oameni ca Billy Wharton, dar eu nu sunt unul dintre ei. Şi un şobolan luptă, dacă e înghesuit într-un colţ. Faţa acestui om nu părea să fie mai expresivă decât dosul lui plin de acnee, ne-a spus Dean. Falca îi atârna, ochii îi erau distanţi, umerii îi erau căzuţi, mâinile îi atârnau pe lângă corp. Părea într-adevăr dopat cu morfină, era tot atât de ameţit şi de năucit ca orice drogat pe care îl văzuseră ei înainte.

La asta, Percy dădu din nou din cap, ursuz.

— Îmbracă-te cu asta, spuse Harry, arătând spre uniforma de la capătul patului – fusese scoasă din hârtia maro în care fusese împachetată, dar în rest neatinsă – era încă împăturită tot aşa cum fusese adusă din spălătoria închisorii, cu o pereche de boxeri ieşind dintr-o mânecă şi o pereche de şosete albe ieşind din cealaltă.

Wharton păru dispus să se supună, dar nu reuşi să ajungă prea departe fără ajutor. Reuşi să-şi pună boxerii, dar când ajunse la pantaloni, încercă să-şi bage amândouă

picioarele în aceeaşi deschidere. În cele din urmă, Dean îl ajută să-şi pună fiecare picior acolo unde trebuia şi să-şi tragă în sus pantalonii, îi închise fermoarul şi capsa. Wharton numai stătea pe loc şi nici măcar nu mai încercă să-l ajute când văzu că Dean făcea treaba în locul lui. Se uita în gol, cu mâinile atârnându-i inerte, şi nu le-a trecut nici unuia prin minte că ar putea să fie o înşelăciune. Nu făcea asta în speranţa de a evada (sau cel puţin eu nu cred că acesta era motivul), ci numai în speranţa de a face cât mai mult rău atunci când avea să vină momentul potrivit.

Se semnară documentele. William Wharton, care devenise proprietate a districtului în momentul în care fusese arestat, deveni acum proprietate a statului. Fu dus pe scara din spate şi prin bucătărie, înconjurat de gardieni. Mergea cu capul aplecat, legănându-şi mâinile lui cu degete lungi. Prima dată când şapca îi căzu de pe cap, Dean i-o puse la loc. A doua oară, o luă şi o puse în buzunarul hainei lui.

Mai avu o ocazie să le facă probleme în spatele „poştalionului” când îi puneau cătuşele, dar nu o făcu. Dacă putea să gândească (şi nu sunt sigur că putea, sau dacă da, nu ştiu în ce măsură), probabil că s-a gândit că spaţiul era prea strâmt şi ei erau prea mulţi pentru a cauza un adevărat scandal. Aşa că lăsă să i se pună lanţurile, unul dintre ele trecându-i printre glezne şi celălalt – care se dovedi a fi prea lung – printre încheieturile de la mâini.

Drumul până la Cold Mountain dură o oră. În tot acel timp, Wharton stătu aşezat pe bancheta din stânga spate, cu capul plecat, cu mâinile prinse în cătuşe, legănându-i-se între genunchi. Din când în când fredona puţin, spusese Harry, iar Percy ieşi din starea în care era, numai ca să adauge că neisprăvitului îi curgea saliva de pe buza de jos, câte o picătură o dată, până când se făcuse o baltă între picioarele lui. Ca şi un câine care salivează într-o zi fierbinte de vară.

Când ajunseră la penitenciar, intrară pe poarta sudică, cred că exact pe lângă maşina mea. Gardianul de la intrare

deschise poarta care despărţea parcarea de curtea închisorii şi „poştalionul” trecu prin ea. Era una din zilele mai lejere, nu prea erau mulţi deţinuţi afară, pentru că cei mai mulţi săpau în grădină. Trecură exact prin mijlocul curţii spre Sectorul E şi se opriră. Şoferul deschise uşa şi le spuse că avea să ducă „poştalionul” la atelier, ca să-i schimbe uleiul, şi că fusese o plăcere să lucreze cu ei. Gărzile care fuseseră în plus plecară cu maşina – doi dintre ei rămânând în spate ronţăind nişte mere – iar uşile fuseseră lăsate deschise.

Şi astfel rămaseră Dean, Harry şi Percy cu un prizonier în lanţuri. Ar fi trebuit să fie suficient, *ar fi fost* suficient, dacă nu ar fi fost duşi de nas de un băiat de la ţară, slab ca o scândură, care stătea în praful curţii cu capul aplecat şi cu lanţuri şi cătuşe la mâini şi la picioare. Îl duseră vreo doisprezece paşi până la uşa prin care se intra în Sectorul E, în aceeaşi formaţie pe care o foloseam când escortam prizonierii pe Culoarul Morţii. Harry mergea în stânga lui, Dean în dreapta lui, iar Percy era în spatele lui, cu bastonul în mână. Nu mi-a spus niciunul dintre ei asta, dar eu ştiu al naibii de bine că aşa era; Percy iubea pur şi simplu bastonul acela de lemn de nuc. În ceea ce mă priveşte pe mine, eu stăteam în ceea ce avea să fie adăpostul lui Wharton, până când îi venea vremea să meargă spre tărâmuri mai însorite – era prima celulă pe dreapta cum mergeai pe coridor spre camera de izolare. Aveam dosarul lui în mână şi nu mă gândeam la nimic altceva decât să-mi ţin micul meu discurs pregătit dinainte şi să plec naibii de acolo. Durerea din vintre începea din nou să se intensifice şi nu voiam decât să merg în biroul meu şi să aştept să treacă.

Dean făcu un pas înainte şi deschise uşa. Alese cheia care se potrivea din grămada pe care o purta la curea şi o băgă în yală. Wharton se trezi la viaţă exact în momentul când Dean răsuci cheia şi apăsă clanţa. Scoase un urlet bâlbâit – ca un strigăt de pe altă lume – care îl făcu pe Harry să îngheţe într-o imobilitate temporară şi pe Percy

Wetmore îl termină definitiv pentru tot restul confruntării. Am auzit acel strigăt prin uşa parţial deschisă şi nu l-am asociat cu nimic uman la început; credeam că un câine ajunsese cumva în curtea închisorii şi fusese lovit; poate un deţinut nebun îl lovise cu o sapă.

Wharton îşi ridică braţele, aruncă lanţul care îi atârna între încheieturile de la mâini în jurul gâtului lui Dean şi începu să-l stranguleze cu el. Dean scoase un strigăt înăbuşit şi căzu înainte, în lumina electrică a micii noastre lumi. Wharton fu mulţumit să cadă împreună cu el, chiar îi dădu un ghiont, strigând şi bâlbâindu-se în tot acest timp, sau chiar râzând. Avea braţele îndoite pe la coate şi stătea cu pumnii lângă urechile lui Dean, strângând lanţul cât de tare putea şi mânuindu-l ca pe un ferăstrău, înainte şi înapoi.

Harry ateriză pe spatele lui Wharton, băgându-şi o mână în părul unsuros al noului nostru deţinut şi cu cealaltă cărând pumni spre partea laterală a feţei lui Wharton cu câtă forţă putea. Avea şi el un baston şi un pistol, dar în marea vânzoleală nu se folosi de niciunul dintre acestea. Bineînţeles că avusesem probleme cu deţinuţii şi înainte de asta, dar niciodată vreunul nu ne-a luat prin surprindere aşa cum a făcut-o Wharton. Viclenia acestui om era mai mult decât văzuse vreodată oricare dintre noi. Nu am întâlnit niciodată unul ca el până atunci, dar nici după aceea.

Şi era puternic. Toată acea ameţeală a lui dispăruse. Harry a spus mai târziu că a fost ca şi cum ai fi călcat pe un morman de arcuri de oţel care au prins viaţă într-un mod inexplicabil. Wharton, care era acum înăuntru şi în apropiere de biroul de unde supravegheam celulele, se întoarse brusc spre stânga şi îl trânti pe Harry la pământ. Harry se lovi de birou, rostogolindu-se.

— *Huuooo, băieţi!* râse Wharton. *Nu-i aşa că ne distrăm de minune? Spuneţi dacă nu-i aşa?*

Continuând să râdă şi să urle, Wharton se apucă să-l stranguleze iar pe Dean cu lanţul. Şi de ce nu? Wharton

ştia ceea ce ştiam şi noi toţi: puteau să-l prăjească doar o singură dată.

— Loveşte-l, Percy, loveşte-l! strigă Harry, străduindu-se să se ridice în picioare.

Dar Percy stătea numai acolo, cu bastonul din lemn de nuc în mână, cu ochii cât nişte farfurii. Acum i se arăta ocazia pe care o aşteptase, aţi putea spune, o ocazie foarte bună să-şi pună la treabă unealta, dar el era prea speriat şi prea năucit ca să acţioneze. Acesta nu era un francez costeliv şi înspăimântat sau un gigant de culoare într-un corp străin; acesta era un diavol dezlănţuit.

Am ieşit din celula lui Wharton, aruncând cât colo dosarul şi scoţând arma de 0.38 mm. Uitasem de infecţia care îmi înfierbânta abdomenul pentru a doua oară în acea zi. Nu mă îndoiesc de ceea ce mi-au povestit ceilalţi despre faţa lipsită de expresie a lui Wharton şi despre ochii lui tâmpi, dar Wharton acela pe care l-am văzut eu nu semăna nici pe departe. Ceea ce am văzut eu a fost faţa unui animal – nu a unui animal inteligent, ci a unuia plin de viclenie… şi răutate… şi mulţumire. Da. Făcea exact acel lucru pentru care se născuse. Locul şi situaţia nu aveau nicio importanţă. Celălalt lucru pe care l-am văzut a fost faţa stacojie şi umflată a lui Dean Stanton. Murea sub ochii mei. Wharton văzu arma şi-l întoarse pe Dean spre ea, astfel încât trebuia să-l împuşc pe Dean ca să-l nimeresc pe el. Din spatele umărului lui Dean, un ochi albastru care părea să arunce flăcări mă provoca să apăs pe trăgaci.

Partea a treia

MÂINILE LUI COFFEY

1

PRIVIND ÎNAPOI la ceea ce am scris, am văzut că am spus despre Georgia Pines, locul unde stau acum, că e un azil de bătrâni. Tipii care se ocupă de locul acesta nu ar fi foarte fericiţi să m-audă! Conform broşurilor pe care le ţin în hol şi pe care le trimit potenţialilor clienţi, acesta este „un complex supermodern pentru cei de vârsta a treia”. Are chiar şi un Centru de Resurse – scrie asta şi în broşuri. Noi cei care trăim aici (în broşură nu ni se spune „deţinuţi”, dar eu aşa spun câteodată) îi spunem camera cu televizor.

Oamenii cred că sunt mai retras pentru că nu prea mă duc în camera cu televizor prea des în timpul zilei, dar asta e din cauza programelor, nu din cauza oamenilor. Oprah, Ricki Lake, Carnie Wilson, Rolanda – lumea se prăbuşeşte în jurul nostru şi oamenii ăştia nu vorbesc decât despre sex cu femei cu fuste scurte şi cu bărbaţi cu nasturii desfăcuţi la cămaşă. Ei bine, la naiba – nu judeca, ca să nu fii şi tu judecat, spune Biblia, aşa că o să mă dau jos de pe piedestalul meu. Atâta doar că dacă aş fi vrut să-mi petrec timpul cu oameni de teapa asta, m-aş muta cu două mile mai încolo, la Happy Wheels Motor Court, locul spre care se îndreaptă toate maşinile poliţiei cu sirenele urlând şi cu girofarurile aprinse în fiecare vineri şi sâmbătă seara. Prietena mea, Elaine Connelly, e de aceeaşi părere. Elaine are optzeci de ani, e înaltă şi subţire, stă încă dreaptă şi are ochii limpezi, e foarte inteligentă şi rafinată. Umblă foarte încet, pentru că are probleme cu şoldurile, şi ştiu că artrita de la mâini o chinuie foarte tare, dar are un gât lung – aproape un gât de lebădă – şi păr lung, frumos, care îi cade pe umeri când îi dă drumul.

Dar, mai întâi de toate, nu crede că sunt un ciudat, sau un om retras. Petrecem mult timp împreună, eu şi Elaine. Dacă nu aş fi atins această vârstă grotescă, presupun că aş fi putut vorbi despre ea ca despre prietena mea intimă. Totuşi, să am o prietenă deosebită – nimic mai mult – nu e chiar atât de rău, şi din anumite puncte de vedere e chiar mai bine. Multe dintre problemele şi greutăţile care vin o

dată cu statutul de prieten/prietenă pur şi simplu nici nu au existat între noi. Şi, deşi ştiu că nimeni cu vârsta sub, hai să zicem, cincizeci de ani nu m-ar crede, câteodată focul mocnit este mai plăcut decât un foc uriaş de tabără. E ciudat, dar adevărat.

Aşa că nu mă uit la televizor în timpul zilei. Câteodată mă plimb, câteodată citesc; iar ceea ce am făcut în ultima lună a fost să scriu această relatare printre plantele din seră. Cred că e mai mult oxigen în acea cameră, şi asta ajută memoria mea bătrână. Şi e cu mult mai bine decât să mă uit la show-ul lui Geraldo Rivera, fiţi siguri de asta.

Dar când nu pot să dorm, câteodată mă furişez jos şi dau drumul la televizor. Nu există Home Box Office la Pinii din Georgia – cred că asta e o „resursă” prea scumpă pentru Centrul nostru de Resurse – dar avem serviciile de cablu de bază, şi asta înseamnă că avem American Movie Channel (Canalul American de Film). Acesta este canalul (în caz că dumneavoastră nu aveţi serviciile de cablu de bază) pe care majoritatea filmelor sunt alb-negru şi niciuna dintre femei nu se dezbracă. Pentru un pisălog bătrân ca mine, asta e într-un fel liniştitor. Au fost destule nopţi când am adormit pe canapeaua verde şi urâtă din faţa televizorului, în timp ce Francis, măgarul vorbitor, ia încă o dată de pe foc tigaia lui O’Connor, sau John Wayne îl curăţă pe Dodge, sau Jimmy Cagney îi spune cuiva „nenorocitule”, după care scoate pistolul. Unele dintre filmele acestea le-am văzut cu soţia mea, Janice (care a fost nu numai prietena mea, ci a fost prietenul meu *cel mai bun),* şi mă calmează. Hainele pe care le poartă, felul în care se poartă şi vorbesc, chiar şi muzica de pe coloana sonoră – toate aceste lucruri mă calmează. Presupun că îmi amintesc de timpul când eram şi eu un bărbat care umbla pe faţa pământului, nu o relicvă mâncată de molii care putrezeşte într-un azil de bătrâni unde mulţi dintre cei internaţi poartă scutece.

Dar nu era nimic liniştitor în ceea ce am văzut în acea dimineaţă. Chiar nimic.

Câteodată, Elaine mi se alătură pentru o emisiune de pe AMC care se numeşte Early Bird Matinee, care începe la ora 4:00 dimineaţa – nu spune mare lucru despre asta, dar eu ştiu că artrita o chinuie teribil şi că medicamentele pe care i le dau nu o mai ajută.

Când intră în dimineaţa aceea, alunecând ca o stafie în capotul ei alb, mă găsi şezând pe canapea, aplecat peste beţele sfrijite care au fost odinioară picioarele mele, ţinându-mă de genunchi ca să încerc să atenuez tremurul care trecea prin corpul meu ca o adiere de vânt. Simţeam o răceală în tot corpul, cu excepţia vintrelor, care păreau să ardă sub imperiul stafiei infecţiei urinare care îmi amărâse viaţa în toamna anului 1932 – toamna lui John Coffey, Percy Wetmore şi a lui Mister Jingles, şoarecele dresat. Şi aceea a fost şi toamna lui William Wharton.

— Paul! mă strigă Elaine şi se grăbi spre mine – se grăbi cât de mult îi permitea durerea de şold ca înţepătura unor cuie ruginite sau cioburi mărunte. Paul, ce s-a întâmplat?

— Sunt bine, am spus, dar cuvintele nu sunau prea convingător – vorbeam printre dinţi care voiau să clănţăne. Aşteaptă numai o clipă, mă fac bine imediat.

Ea se aşeză lângă mine şi îşi puse braţul în jurul umerilor mei.

— Sunt sigură, spuse ea. Dar ce s-a întâmplat? Pentru Dumnezeu, Paul, arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Chiar am văzut, m-am gândit, şi nu mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare decât când ochii ei s-au mărit.

— Nu de-adevăratelea, am spus eu, şi am mângâiat-o uşor pe mână (uşor – atât de uşor!). Dar pentru o clipă, Elaine – Dumnezeule!…

— O stafie de când erai gardian la închisoare? întrebă ea. Din perioada despre care scrii când eşti în seră?

Am încuviinţat.

— Am lucrat la versiunea noastră a Sectorului Morţii…

— Ştiu…

— Numai că noi îi spuneam Culoarul Morţii. Avea pe jos un linoleum verde îngrozitor. În toamna anului 1932, a

venit la noi tipul ăsta – a venit *sălbaticul* ăsta – îl chema William Wharton. Îi plăcea să creadă că este ca şi Billy the Kid, chiar îşi tatuase asta pe braţ. Era doar un copil, dar era periculos, încă îmi amintesc ce a scris despre el Curtis Anderson – el era administratorul adjunct pe vremea aceea. „Foarte sălbatic şi foarte mândru de asta. Wharton are nouăsprezece ani şi *pur şi simplu nu-i pasă.”* Subliniase partea aceasta.

Mâna care fusese aşezată în jurul umerilor mei mă mângâia acum pe spate. Începeam să mă calmez, în acel moment, am iubit-o pe Elaine Connelly şi aş fi putut să-i sărut faţa în timp ce îi spuneam asta. Poate că ar fi trebuit s-o fac. E groaznic să fii singur şi speriat la orice vârstă, dar cred că e mai rău atunci când eşti bătrân. Dar aveam în minte alte lucruri, această povară a unei întâmplări vechi şi lăsate încă neterminată.

— Oricum, am spus, ai dreptate – m-am apucat să scriu cum a venit Wharton în sectorul meu şi aproape l-a ucis pe Dean Stanton – unul dintre băieţii cu care lucram pe atunci – când a ajuns.

— Dar cum a putut să facă asta? m-a întrebat Elaine.

— Răutate şi neglijenţă, am spus eu cu severitate. Wharton a contribuit cu răutatea, iar gardienii care l-au adus au contribuit cu neglijenţa. Adevărata greşeală a fost lanţul de la încheieturile mâinii lui Wharton – era puţin prea lung. Când Dean a deschis uşa de la Sectorul E, Wharton era în spatele lui. Erau gărzi în amândouă părţile, dar Anderson a avut dreptate – lui Wild Billy pur şi simplu nu-i păsa de lucrurile acestea. A aruncat lanţul acela legat de cătuşe peste capul lui Dean şi a început să-l stranguleze.

Elaine se cutremură.

— Mă rog, am început să mă gândesc la toate astea şi nu am putut adormi, aşa că am coborât. Am dat drumul la AMC, mă gândeam că poate cobori şi tu, şi atunci ar fi ca şi cum am avea întâlnire…

Ea râse şi mă pupă pe frunte, chiar deasupra

sprâncenelor. De obicei, îmi dădea fiori când Janice făcea asta şi îmi dădu fiori şi în acea dimineaţă, când Elaine făcu gestul acesta. Presupun că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— … şi la televizor era filmul acesta vechi, alb-negru, cu gangsteri, de prin anii patruzeci. *Sărutul morţii,* aşa se numeşte.

Am simţit că încep din nou să tremur şi am încercat să mă controlez.

— Richard Widmark joacă în el, am spus. Cred că a fost primul lui rol important. N-am mers niciodată cu Jan să-l vedem – de obicei, nu mergeam la filmele cu hoţi şi poliţişti – dar îmi amintesc că am citit undeva că Widmark a jucat foarte bine rolul răufăcătorului. Şi aşa e. E palid… nu prea pare să umble, ci mai mult parcă *pluteşte…* le spune tuturor „filfizonule”… vorbeşte despre smiorcăiţi… cât de mult îi urăşte pe smiorcăiţi…

Începeam din nou să tremur în ciuda eforturilor mele. Pur şi simplu nu puteam să mă abţin.

— Păr blond, şoptii. Păr blond şi lins. M-am uitat până la partea unde împinge o bătrână în scaun cu rotile în jos pe scări, apoi l-am oprit.

— Ţi-a amintit de Wharton?

— Era Wharton, am spus eu. Până la cel mai mic amănunt.

— Paul… începu ea, apoi se opri.

Se uită la ecranul opac al televizorului (cutia decodorului de cablu de pe televizor era încă în funcţiune şi erau aprinse beculeţele care indicau numărul 10, numărul canalului AMC), apoi îşi întoarse privirea la mine.

— Ce-i? am întrebat. Ce-i, Elaine?

Între timp mă gândeam: *acum îmi va spune să abandonez încercarea de a scrie despre asta. Să rup în bucăţi paginile pe care le-am scris până acum şi să las totul baltă.*

Dar ea a spus:

— Nu lăsa asta să te oprească.

M-am uitat gură cască la ea.

— Închide gura, Paul, o să prinzi o muscă.

— Scuză-mă. Numai că… ăă…

— Credeai că am să-ţi spun exact opusul, nu-i aşa?

— Da.

Îmi luă mâinile între ale ei (uşor, atât de uşor – avea degete lungi şi frumoase, dar încheieturile îi erau umflate şi urâte) şi se aplecă înainte, uitându-se în ochii mei albaştri cu ochii ei căprui, ochiul stâng opacizat puţin de un început de cataractă.

— S-ar putea să fiu eu prea bătrână şi fragilă ca să trăiesc, spuse ea, dar nu sunt prea bătrână ca să gândesc. Ce înseamnă câteva nopţi nedormite la vârsta noastră? Şi ce înseamnă să vezi o stafie la televizor? Vrei să-mi spui că este singura stafie pe care ai văzut-o vreodată?

M-am gândit la administratorul Moores, şi la Harry Terwilliger, şi la Brutus Howell; m-am gândit la mama mea, la Jan, soţia mea, care a murit în Alabama. Da, văzusem şi alte stafii.

— Nu, am spus. Nu e prima stafie pe care am văzut-o. Dar Elaine – *a fost* un şoc. Pentru că era aidoma *lui.*

Ea mă sărută din nou, apoi se ridică, strâmbând din nas şi apăsându-şi şoldurile cu palmele, ca şi cum i-ar fi fost teamă că oasele i-ar străpunge pielea, dacă nu era destul de atentă.

— Cred că m-am răzgândit în privinţa televizorului. Mai am o pastilă pe care o ţineam pentru o zi mai grea… sau o noapte. Cred că o iau acum şi mă culc. Poate ar trebui să faci şi tu la fel.

— Da, am spus. Cred că aşa ar trebui să fac.

Pentru o clipă, m-am gândit să-i sugerez să dormim împreună, dar apoi am văzut durerea în ochii ei şi n-am spus nimic. Pentru că poate ar fi spus da, şi ar fi spus-o numai pentru mine. Şi asta nu era bine.

Am ieşit din sala cu televizor (nu o voi onora numind-o altfel, nici chiar ca să fiu ironic) unul lângă altul, eu încercând să-mi potrivesc pasul după al ei, care era lent şi

dureros de precaut. Clădirea era liniştită, cu excepţia cuiva care gemea cuprins de un coşmar în spatele unei uşi închise.

— Crezi că vei putea să dormi? întrebă ea.

— Da, cred că da, am spus, dar bineînţeles că n-am reuşit.

Am stat întins în pat până când a răsărit soarele, gândindu-mă la *Sărutul morţii.* Îl vedeam pe Richard Widmark râzând sălbatic, legând-o pe bătrână de scaunul ei cu rotile şi apoi împingând-o pe scări în jos – „Aşa ne purtăm noi cu smiorcăiţii", îi spusese – şi apoi, faţa lui se transforma în faţa lui William Wharton aşa cum arătase în ziua când a venit în Sectorul E şi pe Culoarul Morţii – Wharton râzând ca şi Widmark, Wharton ţipând, *Nu-i aşa că ne distrăm de minune? Spuneţi dacă nu-i aşa?* Nu m-am mai obosit să iau micul dejun; am venit aici în seră şi am început să scriu.

Stafii? Desigur.

Ştiu tot ce se poate şti despre ele.

2

— *Huuooo, băieţi!* râse Wharton. *Nu-i aşa că ne distrăm de minune? Spuneţi dacă nu-i aşa?*

Continuând să râdă şi să urle, Wharton se apucă să-l stranguleze iar pe Dean cu lanţul. Şi de ce nu? Wharton ştia ceea ce ştiam şi noi toţi: puteau să-l prăjească doar o singură dată.

— Loveşte-l! strigă Harry. Se luptase cu Wharton, încercase să oprească lucrurile înainte ca acestea să înceapă de-a binelea, dar Wharton îl aruncase la pământ şi acum Harry se străduia să se ridice în picioare.

— Percy, loveşte-l!

Dar Percy stătea doar acolo, cu bastonul din lemn de nuc în mână, cu ochii cât nişte farfurii. Iubea bastonul acela, şi ai fi spus că acum i se arăta ocazia pe care o

aşteptase de când venise la Cold Mountain… dar acum că avea ocazia, el era prea speriat ca să acţioneze. Acesta nu era un francez costeliv şi înspăimântat ca Delacroix, sau un gigant de culoare care părea că este într-un corp care nu-i aparţine; acesta e un diavol dezlănţuit.

Am ieşit din celula lui Wharton, aruncând cât colo dosarul şi scoţând arma de 0.38 mm. Pentru a doua oară în acea zi uitasem de infecţia care îmi înfierbânta abdomenul. Nu mă îndoiesc de ceea ce mi-au povestit ceilalţi despre faţa lipsită de expresie a lui Wharton şi despre ochii lui tâmpi, dar Wharton acela pe care l-am văzut eu nu semăna nici pe departe. Ceea ce am văzut eu a fost faţa unui animal – nu a unui animal inteligent, ci a unuia plin de viclenie… şi răutate… şi mulţumire. Da. Făcea exact acel lucru pentru care se născuse. Locul şi situaţia nu aveau nicio importanţă. Celălalt lucru pe care l-am văzut a fost faţa stacojie şi umflată a lui Dean Stanton. Murea sub ochii mei. Wharton văzu arma din mâna mea şi-l întoarse pe Dean spre ea, astfel încât trebuia să-l împuşc pe Dean ca să-l nimeresc pe el. Din spatele umărului lui Dean, un ochi albastru care părea să arunce flăcări mă provoca să apăs pe trăgaci. Celălalt ochi al lui Wharton era ascuns în spatele părului lui Dean. În spatele lor l-am văzut pe Percy, stând nehotărât, cu bastonul ridicat pe jumătate. Apoi, apărând în uşa care dădea spre curte, un miracol în carne şi oase: Brutus Howell. Terminaseră de mutat şi ultima parte a echipamentelor din infirmerie şi venise să vadă dacă voia cineva cafea.

Acţionă fără să ezite niciun moment – îl împinse pe Percy la o parte spre perete cu o forţă imensă, îşi scoase propriul baston şi îl coborî peste ceafa lui Wharton cu toată forţa braţului lui masiv. Se auzi un zgomot surd – un sunet aproape gol, ca şi cum nu ar fi existat creier în craniul lui Wharton – şi lanţul slăbi în cele din urmă în jurul gâtului lui Dean. Wharton se prăbuşi ca un sac şi Dean se îndepărtă de el târându-se, tuşind scurt şi des şi ţinându-şi o mână pe gât, cu ochii ieşiţi din orbite.

Am îngenuncheat lângă el şi i-am scuturat violent capul.

— În ordine, spuse el scrâşnind. Ocupă-te… el!

Arătă spre Wharton.

— Închide-l! Celulă!

Nu credeam că ar fi avut nevoie de o celulă după cât de tare îl lovise Brutal; credeam că avea nevoie de un sicriu. Dar nu am avut noi norocul ăsta. Wharton era ameţit, dar nu era mort nici pe departe. Zăcea întins pe o parte, cu o mână întinsă în aşa fel încât atingea cu degetele linoleumul verde al Culoarului Morţii, avea ochii închişi şi respiraţia slabă, dar regulată. Avea chiar un fel de zâmbet împăcat pe buze, ca şi cum ar fi adormit ascultând cântecul de leagăn preferat. O dâră subţire de sânge îi curgea din păr, pătând gulerul noii lui cămăşi de prizonier. Şi asta era tot.

— Percy, am spus. Ajută-mă!

Percy nu se mişcă, stătea numai cu spatele lipit de perete, holbându-se cu ochi mari şi năuciţi. Nu cred că ştia exact unde se află.

— Percy, ce dracu', apucă-l!

Atunci începu să se mişte, iar Harry îl ajută. Noi trei îl luarăm pe sus pe domnul Wharton, care îşi pierduse cunoştinţa, şi îl duserăm în celula lui, în timp ce Brutal îl ajuta pe Dean să se ridice în picioare şi îl ţinea tot atât de grijuliu cum l-ar ţine o mamă, iar Dean se aplecă să-şi umple plămânii cu aer.

Noul nostru copil-problemă nu se trezi timp de vreo trei ore şi, când se trezi, nu vedeai la el absolut niciun efect negativ al loviturii sălbatice a lui Brutal. Îşi reveni tot aşa cum se mişca – foarte rapid. Cu o clipă în urmă stătea întins pe patul lui, ca şi cum ar fi fost mort. Acum stătea lângă gratiile celulei – era la fel de tăcut ca o pisică sălbatică – şi se holba la mine în timp ce eu stăteam la biroul de supraveghere, scriind un raport despre acest incident. Când, în cele din urmă, am simţit cum cineva se uita la mine şi am ridicat privirea, el era acolo, rânjetul scoţându-i la iveală un şir de dinţi negri, cu mulţi dintre ei

lipsă. Îmi dădea fiori să-l văd astfel. Am încercat să nu-i arăt asta, dar cred că ştia.

— Hei, lacheule, spuse el. Data viitoare e rândul tău. Şi nu voi rata.

— Hello, Wharton, am spus, cât de sigur pe mine am putut. În condiţiile date, cred că putem trece peste discursul de primire, nu crezi?

Rânjetul lui se atenuă puţin. Nu era genul de răspuns pe care îl aşteptase şi probabil că nu era răspunsul pe care l-aş fi dat în alte circumstanţe. Dar ceva se întâmplase în timp ce Wharton fusese inconştient. Cred că este unul din lucrurile pe care am dorit să le povestesc atunci când am început să scriu aceste pagini. Acum, să vedem dacă veţi crede.

3

ÎN AFARĂ CĂ A STRIGAT o singură dată la Delacroix, Percy şi-a ţinut gura o dată ce vânzoleala s-a sfârşit. Probabil că ăsta era rezultatul şocului mai mult decât al unui efort de a avea tact – Percy Wetmore ştia despre tact tot atât de mult cât ştiu eu despre triburile băştinaşe din Africa, după părerea mea – dar totuşi era un lucru bun. Cred că dacă s-ar fi plâns că Brutal îl împinsese la perete sau dacă s-ar fi întrebat de ce lui nu-i spusese nimeni că uneori sunt aduşi băieţi răi ca Wild Billy Wharton în Sectorul E, i-am fi făcut felul. Atunci am fi putut să ne facem turele pe Culoarul Morţii în cu totul alt fel. Am ratat şansa de a face ca şi James Cagney în *White Heat.*

Oricum, când am fost siguri că Dean avea să continue să respire şi nu avea să leşine pe drum, Harry şi Brutal îl duseră spre infirmerie. Delacroix, care fusese tăcut în timpul bătăii (omul acesta fusese în puşcărie de destule ori ca să ştie când era prudent să-şi ţină gura şi când era relativ în siguranţă dacă şi-o deschidea), începu să ţipe de

răsuna coridorul în timp ce Harry şi Brutal îl ajutau pe Dean. Delacroix voia să ştie ce se întâmplase. Ţipa de ai fi zis că i-au fost violate drepturile constituţionale.

— Taci din gură, ţicnitule! îi strigă Percy, atât de furios încât venele de la beregată i se umflară. Mi-am pus mâna pe braţul lui şi am simţit prin pânza cămăşii cum tremura. În parte, era desigur teamă reziduală (din când în când trebuia să-mi reamintesc că o parte a problemei lui Percy era că avea douăzeci şi unu de ani, nu cu mult mai mult decât Wharton), dar cred că era mai ales furie ceea ce-l făcea să tremure. Îl ura pe Delacroix. Nu ştiu de ce, dar aşa era.

— Du-te să vezi dacă administratorul Moores mai e aici, i-am spus lui Percy. Dacă mai e aici, dă-i un raport verbal complet despre ce s-a întâmplat. Spune-i că va avea mâine pe birou raportul meu scris, dacă reuşesc până atunci.

Percy se împăuna vizibil că primise această responsabilitate; pentru un moment teribil, am avut impresia că urmează să salute milităreşte.

— Da, domnule. Aşa voi face.

— Începe prin a-i spune că situaţia în Sectorul E este acum normală. Asta nu e o povestire şi nu va aprecia dacă o lungeşti numai ca să măreşti suspansul.

— Aşa voi face.

— În ordine. Acum du-te.

Se îndreptă spre uşă, dar apoi se întoarse. Un lucru pe care puteai să contezi când venea vorba de Percy era spiritul de contradicţie. Voiam cu disperare ca el să plece, vintrele parcă îmi luaseră foc, iar acum Percy părea să nu mai vrea să plece.

— Eşti bine, Paul? întrebă el. Ai febră, poate? Ai luat gripă? Pentru că toată faţa ţi-e transpirată.

— E posibil să fi luat ceva, dar în general mi-e bine, am spus. Hai, du-te, Percy, du-te să-i spui administratorului.

El dădu din cap afirmativ şi plecă – îi mulţumim lui Dumnezeu pentru lucrurile mici. Imediat ce uşa se închise, mă repezii spre biroul meu. Am părăsit biroul de

supraveghere, contrar regulamentului, dar nu-mi păsa de asta. Era rău de tot – cum fusese şi dimineaţă.

Am reuşit să ajung până la toaleta mică din spatele biroului şi să-mi scot treaba din pantaloni înainte ca urina să înceapă să curgă, dar a fost cât pe ce. A trebuit să-mi pun o mână peste gură ca să nu ţip în momentul când am început să urinez, şi cu cealaltă am apucat marginea chiuvetei. Nu era ca acasă la mine, unde puteam să cad în genunchi şi să mă uşurez lângă grămada de lemne; dacă aş fi picat în genunchi aici, urina ar fi curs pe podea.

Am reuşit să rămân în picioare şi să nu urlu, dar am fost pe-aproape în amândouă cazurile. Simţeam ca şi cum urina mi-ar fi fost plină de cioburi mici de sticlă. Simţeam ridicându-se din toaletă un miros neplăcut şi am văzut ceva alb – probabil puroi – plutind pe suprafaţa apei.

Am luat prosopul de pe suport şi mi-am şters faţa cu el. Transpiram din greu; apa curgea de pe mine. M-am uitat în oglinda de metal şi am văzut reflectându-se în ea faţa unui om care avea probabil febră mare. Treizeci şi nouă cu patru? Poate treizeci şi nouă cu cinci? Mai bine să nu ştiu. Am pus prosopul înapoi pe suport, am tras apa şi m-am întors încet prin biroul meu spre uşa dinspre Culoar. Mă temeam că Bill Dodge sau altcineva ar fi putut să intre şi să-i vadă pe prizonieri nesupravegheaţi, dar nu era nimeni. Wharton era întins încă în stare de inconştienţă pe patul lui, iar John Coffey nu scosese niciun sunet, mi-am dat brusc seama de asta. Nici pâs. Ceea ce era destul de îngrijorător.

Am mers pe Culoar şi m-am uitat în celula lui Coffey, aşteptându-mă pe jumătate să descopăr că s-a sinucis într-unul din modurile obişnuite ale condamnaţilor la moarte – fie că se strangulase cu pantalonii, fie îşi muşcase venele. Dar nu se întâmplase nimic. Coffey şedea la capătul patului cu mâinile în poală, cel mai mare om pe care l-am văzut în viaţa mea, uitându-se la mine cu ochii aceia ai lui, veşnic umezi de lacrimi.

— Şefule? spuse el.

— Ce s-a întâmplat, uriaşule?

— Trebuie să te văd.

— Dar nu mă ai chiar în faţa ochilor, John Coffey?

El nu răspunse nimic, continuă numai să mă studieze cu privirea lui ciudată, înlăcrimată. Am oftat.

— Vin într-o clipă, uriaşule.

M-am uitat la Delacroix, care stătea lângă gratiile celulei lui. Mister Jingles, şoarecele lui (Delacroix spunea că el îl dresase, dar noi, cei care lucram pe Culoarul Morţii, eram unanim de părerea că Mister Jingles se autodresase), sărea neliniştit de pe un braţ întins al lui Del pe celălalt, ca un acrobat care făcea salturi de pe platforme aşezate mult deasupra arenei de circ. Ochii îi erau imenşi, urechile îi stăteau lipite de cap. Nu aveam nicio îndoială că şoarecele reacţiona la nervozitatea lui Delacroix. În timp ce priveam, şoarecele fugi în jos pe tureacul pantalonului lui Delacroix şi traversă celula până la peretele lângă care se găsea mosorul acela viu colorat. Împinse mosorul înapoi până la piciorul lui Delacroix şi apoi se uită în sus la el cu nerăbdare, dar micul franţuz nu îşi băgă în seamă prietenul, cel puţin pe moment.

— Ce se întâmplă, şefu'? întrebă Delacroix. Cine fost rănit?

— Totul e în ordine, am spus. Băiatul nostru nou a venit ca un leu, dar acum e leşinat ca un miel. Totul e bine când se termină cu bine.

— Încă nu s-a sfârşit, spuse Delacroix, privind pe Culoar spre celula unde era Wharton. *L'homme mauvais, c 'est vrai!*

— Ei bine, am spus, nu-ţi face griji, Del. Nimeni nu-ţi cere să sari coarda cu el în curte.

Din spatele meu se auzi un scârţâit când Coffey se ridică de pe pat.

— Şefu' Edgecombe! spuse el din nou.

De data aceasta părea să fie ceva urgent.

— Trebuie să vorbesc cu tine!

M-am întors spre el, gândindu-mă, în ordine, nicio

problemă, asta era treaba mea. În tot acest timp, încercam să nu tremur, pentru că aşa cum se întâmplă uneori, febra se transformase în frisoane. Asta cu excepţia vintrelor, care simţeam că fuseseră parcă tăiate, umplute cu cărbuni aprinşi şi apoi cusute la loc.

— Zi-i, John Coffey, am spus, încercând să-mi păstrez vocea calmă.

Pentru prima dată de când venise în Sectorul E, Coffey arăta de parcă era chiar acolo, chiar între noi. Dâra de lacrimi care părea să nu se oprească niciodată se oprise, cel puţin pentru moment, şi ştiam că vedea efectiv ceea ce privea – îl vedea pe domnul Paul Edgecombe, tatăl tuturor din Sectorul E, şi nu un loc în care dorea să se întoarcă şi unde voia să îndrepte răul pe care îl făcuse.

— Nu, spuse el. Trebuie să intri aici.

— Dar ştii că nu pot să fac asta, am spus, încercând să vorbesc pe acelaşi ton calm. Cel puţin nu acum. Pentru moment, sunt singur pe aici şi tu eşti mai greu decât mine cu vreo tonă şi jumătate. Am avut deja un scandal pe ziua de azi şi ne-a ajuns. Aşa că vom purta mica noastră conversaţie printre gratii, dacă e în ordine şi pentru tine…

— Te rog!

Ţinea gratiile atât de strâns încât încheieturile degetelor şi unghiile îi deveniseră albe. Faţa i se lungise din pricina suferinţei, ochii aceia ciudaţi exprimau o nevoie pe care eu nu o înţelegeam. Îmi amintesc că m-am gândit că poate *aş fi putut* să înţeleg dacă nu aş fi fost atât de bolnav şi, dacă aş fi ştiut asta atunci, poate aş fi găsit modalitatea de a-l ajuta. Când ştii de ce are nevoie un om, îl cunoşti pe acel om, mai mult sau mai puţin.

— Te rog, şefu' Edgecombe! *Trebuie să intri!*

Acesta e cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată, m-am gândit, şi apoi am realizat ceva şi mai de necrezut: chiar aveam de gând să o fac. Îmi luasem de la curea legătura de chei şi căutam printre ele cheile care deschideau celula lui John Coffey. Ar fi putut să mă ridice şi să mă frângă pe genunchiul lui într-o clipire într-o zi

când eram în putere, ori asta nu era una dintre ele. Totuşi, aveam să o fac. De unul singur, la mai puţin de jumătate de oră de la o demonstraţie foarte grafică despre unde putea duce prostia şi lipsa de precauţie atunci când aveai de-a face cu criminali condamnaţi, aveam să deschid uşa de la celula acestui uriaş negru, aveam să intru la el şi să stau cu el de vorbă. Dacă eram descoperit, puteam foarte bine să-mi pierd slujba, chiar dacă nu avea să facă nimic nebunesc, dar totuşi, eu aveam de gând să o fac.

Opreşte-te, mi-am spus, acum trebuie să te opreşti, Paul. Dar nu m-am oprit. Am deschis cu o cheie încuietoarea de sus, o altă cheie pentru cea de jos şi apoi am deschis uşa.

— Ştii, şefu', poate că asta nu e o idee foarte bună, spuse Delacroix, cu o voce atât de nervoasă şi de afectată, încât probabil că m-ar fi făcut să râd în alte circumstanţe.

— Tu vezi-ţi de treaba ta, eu îmi văd de a mea, am spus fără să mă uit în jur.

Privirea îmi era fixată în ochii lui John Coffey şi era fixată atât de intens, încât parcă ar fi fost prinsă în cuie. Era ca şi cum aş fi fost hipnotizat. Vocea mea îmi suna ca un ecou dintr-o vale lungă. Ei bine, poate că *eram* cu adevărat hipnotizat.

— Aşază-te şi odihneşte-te.

— Dumnezeule, locul ăsta e de groază, spuse Delacroix într-o voce care tremura. Mister Jingles, aproape că eu doresc să mă prăjească şi să se termine o dată cu toate!

Am intrat în celula lui Coffey. El se retrase când eu am păşit înăuntru. Când ajunse cu spatele la patul său – acesta îi ajungea până la fluierul piciorului, atât era de mare – se aşeză pe el. Lovi uşor cu mâna salteaua lângă el, cu privirea fixată în a mea.

M-am aşezat acolo lângă el, şi el şi-a pus braţul în jurul umerilor mei, ca şi cum am fi fost la cinema şi eu aş fi fost prietena lui.

— Ce vrei, John Coffey? am întrebat eu, continuând să mă uit în ochii lui – ochii aceia trişti, liniştiţi.

— Numai să te ajut, spuse el.

Oftă ca un om atunci când e pus în faţa unui lucru pe care nu-i place să-l facă, şi apoi îşi puse mâna peste vintrele mele, chiar sub ombilic.

— Hei! am strigat eu. Ia-ţi dracu' mâinile…

Atunci trecu prin mine o undă de şoc, ca o lovitură puternică, dar nedureroasă. Mă făcu să mă smucesc pe pat şi să-mi arcuiesc spatele, mă făcu să mă gândesc la bătrânul Toot strigând că se prăjea, se prăjea, era prăjit ca un curcan. Nu simţeam căldură, nu simţeam nici electricitate, doar pentru o clipă, totul păru să-şi piardă culoarea, ca şi cum lumea fusese stoarsă şi făcută să transpire. Vedeam fiecare por de pe faţa lui John Coffey, vedeam fiecare vinişoară de pe albul ochilor lui, vedeam o zgârietură care tocmai se vindeca pe bărbie. Eram conştient de faptul că degetele îmi erau chircite în aer ca nişte gheare şi că loveam cu picioarele podeaua din celula lui Coffey.

Apoi, totul se termină. La fel şi infecţia mea urinară. Atât căldura, cât şi durerea pulsantă din vintre dispăruseră, la fel şi febra. Simţeam încă pe faţă sudoarea pe care mi-o provocase, şi-i simţeam şi mirosul, dar totul trecuse.

— Ce se întâmplă? ţipă cu o voce stridentă Delacroix.

Vocea lui părea să vină din depărtare, dar când John Coffey se aplecă înainte şi contactul dintre privirile noastre se rupse, am auzit cu claritate vocea micului franţuz. Era ca şi cum cineva mi-ar fi scos din urechi nişte tampoane de vată sau dopuri.

— Ce-ţi face?

Eu nu am răspuns. Coffey era aplecat înainte, gâtul îi era umflat, faţa îi era chinuită. Ochii îi erau ieşiţi din orbite. Arăta ca şi un om care s-a înecat cu un os de pui.

— John! am spus.

L-am lovit uşor cu palma peste spate; nu ştiam ce altceva să fac.

— John, ce s-a întâmplat?

Se ridică brusc, apoi scoase un gâlgâit neplăcut. Gura i

se deschise aşa cum îşi deschid uneori gura caii – cu împotrivire, cu buzele trase de pe dinţi într-un soi de rânjet disperat. Apoi îşi desfăcu dinţii şi expiră un nor de insecte mici şi negre, care arătau ca nişte ţânţari sau nişte musculiţe. Acestea se rotiră agitate între genunchii lui, se făcură albe şi apoi dispărură în aer.

Brusc, toată puterea îmi dispăru din abdomen. Era ca şi cum toţi muşchii mi se transformaseră în apă. Am căzut lângă peretele de piatră al celulei lui Coffey. Îmi amintesc că m-am gândit la numele Mântuitorului – Iisuse, Iisuse, Iisuse, iar şi iar – şi îmi amintesc că m-am gândit că febra probabil mă făcea să delirez.

Apoi, mi-am dat seama că Delacroix ţipa după ajutor; spunea lumii că John Coffey mă ucidea şi striga asta din adâncul plămânilor. Coffey se aplecă deasupra mea, dar numai ca să se asigure că mă făcusem bine.

— Ţine-ţi gura, Del, am spus, şi m-am ridicat în picioare. Am aşteptat ca durerea să mi se instaleze din nou în abdomen, dar nu se întâmplă nimic. Mă simţeam mai bine. Cu adevărat. M-am simţit pentru un moment ameţit, dar asta trecu chiar înainte să apuc să întind mâna şi să mă prind de uşa de la celula lui Coffey ca să-mi menţin echilibrul.

— Sunt complet bine.

— Afară tu de acolo, spuse Delacroix, cu vocea ca şi a unei bătrâne isterice, care îi spune unui copil să coboare din măr ul acela. Nu trebuie să fii tu acolo când nu mai e nimeni în sector.

M-am uitat la John Coffey, care şedea pe pat cu mâinile lui imense pe genunchii ca două trunchiuri de copaci. John Coffey se uită şi el la mine. Trebuia să-şi ridice puţin capul spre mine, dar nu foarte mult.

— Ce ai făcut, uriaşule? am întrebat pe o voce joasă. Ce mi-ai făcut?

— Te-am ajutat, a spus el. Te-am ajutat, nu-i aşa?

— Da, cred că da, dar *cum? Cum* m-ai ajutat?

El dădu din cap – stânga, dreapta, înapoi în centru. Nu

ştia cum mă ajutase (cum mă *vindecase)* şi faţa lui placidă sugera că nu dădea o ceapă degerată pe asta – tot aşa cum nu aş fi dat eu o ceapă degerată pe mecanica alergării atunci când conduceam maratonul din Ziua Independenţei, 4 iulie. M-am gândit să-l întreb de unde ştiuse în primul rând că eram bolnav, dar cred că aş fi obţinut acelaşi răspuns. Este o expresie pe care am citit-o undeva şi n-am uitat-o niciodată, ceva despre „o enigmă învăluită în mister". Şi exact asta era John Coffey, şi cred că singurul motiv pentru care putea să doarmă noaptea era că nu-i păsa. Percy îi spunea „idiotul", care era un gest de cruzime, dar nu era foarte departe de adevăr. Uriaşul nostru îşi cunoştea numele şi ştia că nu se scria ca şi băutura, şi asta era tot ce se obosea să ţină minte.

Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze asta, dădu din cap în acelaşi mod încă o dată, apoi se întinse pe pat cu mâinile împreunate sub obrazul stâng, ca şi o pernă, şi cu faţa la perete. Picioarele îi atârnau jos de pe pat, dar asta nu păru să-l deranjeze. Capătul cămăşii i se ridicase şi am văzut astfel cicatricile care îi brăzdau pielea.

Am ieşit din celulă, am închis uşa, apoi m-am întors cu faţa la Delacroix, care stătea cu mâinile încleştate pe gratiile de la celula lui, uitându-se la mine cu nervozitate. Poate chiar cu teamă. Mister Jingles era cocoţat pe umărul lui şi mustăţile fine i se mişcau ca nişte filamente.

— Ce făcut ţie omul acela? întrebă Delacroix. Făcut *vrăji!* El aruncat pe tine *vrăji!*

Şi spuse asta cu accentul acela ciudat al lui.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Del.

— La naiba tu nu ştii! Uite la tine! Schimbat tot! Chiar şi merge altfel, şefu'!

Probabil că umblam într-adevăr într-un mod diferit. În vintre simţeam o minunată senzaţie de calm, de pace, atât de remarcabilă încât era aproape un extaz – oricine care a suferit din cauza unei dureri atroce şi s-a însănătoşit ştie despre ce vorbesc.

— Totul e în regulă, Del, am insistat. John Coffey a avut

un coşmar, atâta tot.

— El unul care face vrăji! spuse Delacroix cu vehemenţă.

Deasupra buzei de sus avea câteva picături de sudoare. Nu văzuse prea multe, dar destul să-l sperie zdravăn.

— El vrăjitor hoodoo!

— Ce te face să spui asta?

Delacroix se întinse şi îşi luă în palmă şoarecele, îşi făcu căuş palmele şi le ridică în dreptul feţei. Din buzunar, Delacroix scoase un fragment mic şi roz – era una dintre bomboanele acelea mentolate. O ţinu în mână, dar la început şoarecele o ignoră, întinzându-şi gâtul spre el, mirosindu-i răsuflarea tot aşa cum miroase cineva un buchet de flori. Ochii lui mici ca două picături de ţiţei, care fuseseră întredeschişi până acum, se închiseră cu o expresie care semăna cu extazul. Delacroix îl sărută pe nas, iar şoarecele îşi lăsă nasul sărutat. Apoi luă bucata de bomboană pe care i-o oferea şi începu să o ronţăie. Delacroix se mai uită la el o clipă, apoi se uită la mine. Şi brusc, am înţeles.

— Şoarecele ţi-a spus, am zis. Am dreptate?

— *Oui.*

— Tot aşa cum ţi-a şoptit cum îl cheamă.

— Oui, el spus la mine la ureche.

— Întinde-te, Del, am zis. Odihneşte-te puţin. Cred că şoptitul acesta te-a obosit.

El mai spuse ceva – probabil că mă acuza că nu-l cred. Vocea lui părea din nou să vină de la mare depărtare. Şi când m-am întors la biroul de serviciu, nu părea să umblu – era mai mult ca şi cum aş fi plutit, sau poate chiar ca şi cum nici nu m-aş fi mişcat, ci celulele ar fi trecut pe lângă mine de amândouă părţile, ca nişte afişe pe roţi nevăzute.

M-am pregătit să mă aşez în mod normal, dar la jumătatea drumului spre scaun, genunchii cedară şi am căzut pe perna albastră pe care Harry o adusese de acasă anul trecut şi o legase de scaun. Dacă scaunul nu ar fi fost acolo, cred că m-aş fi prăbuşit pe podea fără să am vreme să clipesc.

Am rămas aşezat, simţind nimicul din vintre, acolo unde cu zece minute înainte dogorise parcă un foc de tabără. *Te-am ajutat, nu-i aşa?* spusese John Coffey, şi asta era adevărat în ceea ce privea corpul meu. Dar în ceea ce privea conştiinţa mea, asta era o cu totul altă poveste. Pe *aceasta* nu o ajutase deloc.

Privirea îmi căzu pe mormanul de formulare de sub scrumiera de tinichea pe care o ţineam pe colţul biroului meu. RAPORT PE SECTOR era tipărit pe cel de deasupra, şi cam pe la mijlocul paginii era un spaţiu gol, deasupra căruia scria *Raportaţi toate întâmplările neobişnuite.* Aveam să folosesc acel spaţiu în raport în seara respectivă, pentru a relata povestea sosirii neobişnuite şi pline de acţiune a lui William Wharton. Dar, dacă spuneam şi despre ce mi se întâmplase în celula lui John Coffey? M-am văzut ridicând creionul – acela al cărui vârf Brutal îl lingea tot timpul – şi scriind un singur cuvânt cu litere mari: MIRACOL.

Asta ar fi trebuit să fie amuzant, dar în loc să zâmbesc, brusc am simţit că aveam să plâng. Mi-am pus mâinile peste faţă, cu palmele peste gură ca să îmi înăbuş suspinele – nu voiam să-l sperii din nou pe Del, tocmai când începea să se calmeze – dar nu am scos niciun suspin. Nicio lacrimă măcar. După câteva clipe, mi-am lăsat mâinile pe birou şi le-am împreunat. Nu ştiam ce simţeam şi singurul gând clar din mintea mea era dorinţa ca nimeni să nu vină în sector până când nu reuşeam să-mi recapăt controlul. Îmi era teamă de ce ar putea să vadă pe faţa mea.

Am tras spre mine un formular de raport. Aveam să aştept până când aveam să mă liniştesc ca să scriu despre cum ultimul nostru copil-problemă aproape că îl strangulase pe Dean Stanton, dar puteam să completez restul formularelor între timp. M-am gândit că poate scrisul avea să arate interesant – tremurat – dar arăta aproape la fel ca întotdeauna.

Cam la cinci minute după ce am început, am pus jos

creionul şi am intrat în toaleta de lângă biroul meu ca să mă uşurez. Nu îmi trebuia foarte tare, dar puteam să fac destul cât să testez ce mi se întâmplase, m-am gândit. În timp ce stăteam acolo, aşteptând să mă uşurez, am devenit sigur că avea să fie la fel de dureros ca în acea dimineaţă, aceeaşi senzaţie că eliminam cioburi mici de sticlă; ceea ce-mi făcuse avea să se dovedească a fi numai hipnoză, şi asta ar fi fost o uşurare în ciuda durerii.

Dar nu am simţit nicio durere şi ceea ce a curs în toaletă a fost un lichid limpede, fără vreo urmă de puroi. Mi-am încheiat pantalonii, am tras de lanţul care pornea jetul de apă, am mers la biroul de serviciu şi m-am aşezat din nou.

Ştiam ce se întâmplase; presupun că ştiam chiar şi atunci când am încercat să-mi spun că am fost numai hipnotizat. Trăisem o vindecare, un miracol autentic. Ca un băiat care crescuse mergând la orice biserică baptistă sau penticostală care îi plăcea mamei mele şi surorilor ei într-o anumită lună, auzisem destule poveşti despre miracole cu Dumnezeu Atotputernic. Nu le credeam pe toate dintre acestea, dar erau destui oameni pe care îi credeam. Unul dintre aceşti oameni a fost un bărbat pe nume Roy Delfines, care trăia cu familia lui cam la două mile depărtare de noi, cam pe când eu aveam în jur de şase ani. Delfines tăiase jos degetul mic al fiului lui cu un topor, un accident care se întâmplase atunci când băiatul îşi mişcase pe neaşteptate mâna pe un buştean pe care îl ţinea pentru tatăl său, în timp ce acesta tăia lemne pe capră. Roy Delfines spusese că a tocit covorul cu genunchii în acea toamnă şi iarnă şi, în primăvară, degetul băiatului crescuse la loc. Chiar şi unghia crescuse la loc. L-am crezut pe Roy Delfines când a povestit despre asta la întrunirea de joi seara. Era o sinceritate şi o simplitate în ceea ce spunea, în timp ce stătea cu mâinile îndesate adânc în buzunarele salopetei lui de lucru.

— L-a mâncat puţin când degetu’ acela a început să crească, l-a ţinut treaz câteva nopţi, spunea Roy Delfines, dar el ştia că mâncărimea venea de la Domnul şi a lăsat-o

în pace. Lăudat fie Iisus, Domnul e Atotputernic.

Povestea lui Roy Delfines era numai una din multe altele; am crescut într-o adevărată tradiţie de miracole şi vindecări. Am crescut crezând în vrăji, de asemenea (numai că în zona noastră li se spunea altfel): apă cu mucuri de ţigară pentru negi, muşchi sub pernă ca să uşureze chinurile inimii frânte de iubirea pierdută şi, bineînţeles, ceea ce obişnuiam noi să numim *leacuri* – dar nu credeam că John Coffey era un om care face vrăji. Îl privisem în ochi. Şi, mai important, îi simţisem atingerea. Să fii atins de el e ca şi cum ai fi fost atins de un doctor minunat şi ciudat în acelaşi timp.

Te-am ajutat, nu-i aşa?

Cuvintele acestea continuau să-mi răsune în minte, ca un fragment dintr-un cântec de care nu poţi scăpa, sau ca de nişte cuvinte pe care le spui ca să pecetluieşti o vrajă.

Te-am ajutat, nu-i aşa?

Numai că nu *el* mă ajutase. *Dumnezeu* mă ajutase. Folosirea de către John Coffey a cuvântului „eu” putea să fie atribuită ignoranţei mai degrabă decât mândriei, dar ştiam – sau cel puţin credeam – ceea ce învăţasem despre vindecări în acele biserici atât de iubite de mama mea de douăzeci şi doi de ani şi de mătuşile mele: că vindecarea nu e meritul vindecătorului sau a celui vindecat, ci este voinţa lui Dumnezeu. E normal ca cineva să se bucure dacă s-a însănătoşit, chiar se aşteaptă asta de la el, dar el are obligaţia de a se întreba de ce – de a medita asupra voinţei lui Dumnezeu şi asupra modalităţilor extraordinare pe care le-a folosit Dumnezeu ca să-şi îndeplinească voia.

Ce voia Dumnezeu de la mine, în acest caz? Ce voia El suficient de tare încât să pună puterea de a vindeca în mâinile unui ucigaş de copii? Să fiu în sectorul meu, în loc să fiu acasă, bolnav ca un câine, tremurând în pat înconjurat de mirosul sulfamidelor care îmi ieşea prin toţi porii? Poate că da; poate că a trebuit să fiu acolo, în loc să fiu acasă, în caz că Wild Bill Wharton se decidea să se dezlănţuie din nou, sau poate ca să mă asigur că Percy

Wetmore nu mai făcea vreo greşeală prostească şi potenţial distructivă. Ei bine. Aşa să fie. Aveam să-mi ţin ochii deschişi… şi gura închisă, mai ales cu privire la vindecările miraculoase.

Nimeni nu avea de ce să pună la îndoială faptul că arătam şi mă simţeam mai bine; le spusesem tuturor că mă făceam bine şi până în acea zi crezusem şi eu asta. Chiar îi spusesem administratorului Moores că eram pe cale să mă vindec. Delacroix văzuse ceva, dar bănuiam că şi el avea să-şi ţină gura (probabil pentru că se temea că dacă nu avea să tacă, John Coffey avea să arunce o vrajă asupra lui). În ceea ce îl privea pe Coffey însuşi, probabil că el uitase deja de asta. La urma urmei, nu era decât un intermediar şi nu există canal care să-şi amintească câtă apă a trecut prin el o dată ce ploaia s-a oprit. Aşa că m-am hotărât să-mi ţin gura cu privire la acest subiect, fără să am idee cât de curând aveam să relatez această poveste, sau cui aveam să o relatez.

Dar eram curios cu privire la uriaşul nostru, şi n-are rost să nu recunosc asta. După ceea ce mi se întâmplase în celula lui, eram mai curios ca niciodată.

4

ÎNAINTE SĂ PLEC în acea seară, am aranjat cu Brutal să-mi ţină locul a doua zi, în caz că aveam să întârzii, şi, când m-am trezit în dimineaţa următoare, am pornit spre Tefton, în Trapingus County.

— Nu prea îmi place că îţi faci atât de multe griji pentru tipul ăsta, Coffey, spuse soţia mea, dându-mi prânzul pe care mi-l pusese la pachet – Janice nu credea în standurile cu hamburgheri de la marginea drumului; obişnuia să spună că în fiecare dintre ele era o durere de stomac care te păştea dacă îl mâncai.

— Nu te caracterizează asta, Paul.

— Nu îmi fac griji pentru el, am spus. Sunt curios, atâta

tot.

— În experienţa mea, una duce la cealaltă, spuse Janice tăios, apoi îmi dădu un sărut din toată inima pe buze. Dar cel puţin arăţi mai bine, pot să-ţi spun asta. Pentru un timp, mi-am făcut griji pentru tine. Ţi s-a vindecat „canalizarea”?

— S-a vindecat complet, am spus, şi am pornit-o la drum, cântând cântece ca şi „Come, Josephine, în My Flying Machine” sau „We’re în the Money”, ca să-mi ţin de urât.

Mai întâi, am mers la redacţia ziarului local din Tefton, *Intelligencer,* şi acolo mi-au spus că Burt Hammersmith, omul pe care îl căutam, era cel mai probabil la tribunal. La tribunal mi-au spus că Hammersmith fusese acolo, dar plecase când, din cauza unei ţevi sparte, procesul se amânase, procesul fiind unul de viol (în paginile ziarului local, infracţiunea avea să fie numită „atac asupra unei femei,” pentru că aşa se făceau aceste lucruri în zilele dinaintea intrării în scenă a lui Ricki Lake şi Carnie Wilson). Ei erau de părere că probabil plecase acasă. Am fost îndrumat spre un drum de ţară atât de plin de gropi şi atât de îngust, încât aproape că n-am îndrăznit să merg cu Fordul meu pe el, şi la capătul lui l-am găsit pe omul meu. Hammersmith scrisese majoritatea relatărilor despre procesul lui Coffey şi de la el am aflat majoritatea detaliilor despre urmărirea şi prinderea lui Coffey. E vorba desigur despre detaliile pe care *Intelligencer* le-a considerat prea macabre ca să fie publicate.

Doamna Hammersmith era o femeie tânără cu o faţă drăguţă, dar obosită, cu mâinile roşii de la săpunul de leşie. Nu m-a întrebat ce voiam, m-a condus numai printr-o casă mică, în care simţeai miros de prăjitură care se coace, şi spre o verandă din spatele casei, unde soţul ei stătea cu o sticlă de răcoritoare în mână şi un număr din revista *Liberty* în poală. Casa avea o curte care cobora în pantă; la capătul îndepărtat al ei, doi copii se jucau pe un leagăn râzând. De pe verandă, era imposibil să-ţi dai seama de sexul lor, dar m-am gândit că sunt o fetiţă şi un băiat.

Poate că erau chiar gemeni, fapt care arunca o lumină destul de ciudată asupra rolului – neînsemnat, e adevărat – pe care îl jucase tatăl lor în procesul lui Coffey. Mai aproape de verandă, ca o insulă în mijlocul unui petic de pământ golaş şi bătucit, presărat cu excremente, era o cuşcă de câine. Dar căţelul Fido nu se vedea nicăieri; era una dintre acele zile fierbinţi nepotrivite sezonului, şi m-am gândit că probabil e înăuntru, dormind.

— Burt, ai musafiri, spuse doamna Hammersmith.

— În ordine, spuse el.

Se uită la mine, apoi la soţia sa, apoi se uită înapoi la copii, care erau în mod clar lucrul care îl interesa cel mai mult. Era un om slab – aproape dureros de slab, ca şi cum abia ar fi început să se refacă după o boală îndelungată – şi avea un început de chelie. Soţia sa îl atinse ezitând pe un umăr cu o mână roşie şi umflată. El nu se uită la ea, nici nu întinse mâna spre ea şi, după un moment, ea şi-o retrase. Mi s-a părut că arătau mai mult a frate şi soră, decât a soţ şi soţie – el moştenise mintea, ea frumuseţea părinţilor, dar amândoi purtau semnele unei asemănări, o moştenire de care nu puteau scăpa. Mai târziu, mergând spre casă, am înţeles că de fapt nu semănau deloc; ceea ce îmi dăduse această impresie fuseseră urmele stresului şi ale durerii sufleteşti. E ciudat cum durerea ne marchează feţele şi ne face să arătăm ca şi cum am fi rude.

Ea spuse:

— Doriţi o băutură rece, domnule…

— Edgecombe, am spus eu. Paul Edgecombe. Vă mulţumesc. O băutură rece ar fi foarte bună, doamnă.

Ea intră din nou în casă. Mi-am întins mâna spre Hammersmith, care o strânse scurt. Avea mâna moale şi rece. Nu-şi luă nici pentru un moment ochii de la copiii care se jucau în curte.

— Domnule Hammersmith, sunt gardianul-şef din Sectorul E de la Penitenciarul Cold Mountain. Acesta e…

— Ştiu ce este, spuse el, privindu-mă cu puţin mai mult interes. Aşadar, gardianul-şef de pe Culoarul Morţii stă pe

veranda mea, mare cât viaţa însăşi. Ce te aduce la cincizeci de mile depărtare ca să vorbeşti cu singurul reporter angajat permanent al ziarului local?

— John Coffey, am spus.

Cred că mă aşteptam la o reacţie destul de puternică din partea lui (mă gândeam la copiii lui, care puteau fi gemeni… cuşca câinelui; familia Detterick avusese şi ea un câine), dar Hammersmith ridică numai sprâncenele şi sorbi din băutura lui.

— Acum Coffey este problema ta, nu-i aşa? întrebă Hammersmith.

— Nu prea e o problemă, am spus. Nu-i place întunericul, plânge deseori, dar niciunul dintre aceste lucruri nu este o problemă în domeniul meu. Am văzut şi lucruri mai rele.

— Plânge mult, nu-i aşa? întrebă Hammersmith. Ei bine, are de ce să plângă, aş zice. Având în vedere ce a făcut. Ce vrei să ştii?

— Tot ce poţi să-mi spui. Am citit articolele din ziar, deci presupun că ceea ce vreau este ce nu am găsit în ele.

Se uită la mine cu o privire seacă, tăioasă.

— De exemplu, cum arătau fetiţele? Sau exact, ce anume le-a făcut? Te interesează lucrurile acestea, domnule Edgecombe?

— Nu, am spus, păstrându-mi vocea calmă. Nu mă interesează gemenele Detterick, domnule. Sărmanele fetiţe sunt moarte. Dar Coffey nu este – nu încă – şi sunt curios în legătură cu el.

— În ordine, spuse. Trage-ţi un scaun şi şezi, domnule Edgecombe. Mă ierţi dacă am fost puţin mai tăios adineaori, dar am ocazia să văd destui vulturi în meseria mea. Şi, la naiba, am fost şi eu acuzat de destule ori că sunt unul dintre ei. Am vrut numai să fiu sigur de tine.

— Şi acum eşti sigur?

— Destul de sigur, presupun, spuse el, părând aproape indiferent.

Povestea pe care mi-a relatat-o este în mare parte aceea

pe care am notat-o şi eu mai devreme în această istorisire – cum doamna Detterick a găsit veranda goală, cu uşa scoasă din balamale, cu păturile fetiţelor aruncate într-un colţ şi sânge vărsat pe scări; cum fiul şi soţul ei plecaseră în urmărirea răpitorului; cum potera îi ajunsese mai întâi pe ei şi la scurt timp după aceea îl ajunseseră şi pe John Coffey. Cum şedea Coffey pe malul râului şi plângea, cu cele două cadavre în braţe ca două păpuşi mari. Reporterul, slab ca o scândură, în cămaşa lui cu guler alb şi pantalonii gri de oraş, vorbea pe o voce joasă, lipsită de emoţie… dar privirea lui nu-i părăsi nici pentru o clipă pe cei doi copii care se hârjoneau şi râdeau şi se dădeau pe rând cu leagănul la umbră, în fundul curţii. Pe la mijlocul povestirii se întoarse doamna Hammersmith cu o sticlă de bere făcută în casă, rece, tare şi delicioasă. Rămase să asculte o vreme, apoi ne întrerupse numai cât îi strigă pe copii, ca să le spună să vină în casă, pentru că avea să scoată din cuptor prăjitura.

— Venim, mami! se auzi o voce de fetiţă, şi atunci femeia intră înapoi în casă.

Când Hammersmith termină, spuse:

— Şi de ce vrei să ştii toate astea? N-am mai primit niciodată o vizită de la un gardian-şef al unei închisori. E prima dată.

— Ţi-am spus…

— Sigur, din curiozitate. Oamenii sunt curioşi, ştiu asta, chiar îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, pentru că altfel n-aş avea de lucru şi ar trebui să muncesc de-adevăratelea ca să-mi câştig pâinea. Dar cincizeci de mile este cam mult pentru ca omul să-şi satisfacă o simplă curiozitate, mai ales când ultimele douăzeci dintre acestea sunt pe un drum prost. Aşa că, de ce nu-mi spui adevărul, Edgecombe? Eu ţi-am satisfăcut ţie curiozitatea, fă şi tu asta pentru mine.

Ei bine, aş fi putut să spun, *am avut o infecţie urinară şi John Coffey şi-a pus mâna pe mine şi m-a vindecat. Omul care le-a violat şi le-a ucis pe cele două fetiţe a făcut asta.*

Aşa că am început să-mi pun întrebări în legătură cu el – oricine ar fi făcut la fel. M-am întrebat chiar şi dacă nu cumva Homer Cribus şi adjunctul Rob McGee n-au pus în cătuşe pe cine nu trebuia. Îmi pun întrebări în privinţa aceasta, în ciuda tuturor dovezilor împotriva lui. Pentru că, de obicei, nu te gândeşti la un om care are o astfel de putere în mâini ca la un om care e în stare să siluiască şi să ucidă copii.

Nu, nu puteam să spun asta.

— Sunt două lucruri care m-au nedumerit, am spus. Primul este dacă a mai făcut vreodată aşa ceva şi înainte.

Hammersmith se întoarse spre mine şi, brusc, privirea îi era atentă şi plină de interes, şi am observat că era într-adevăr un tip inteligent. Poate chiar unul genial, într-un mod cu totul liniştit.

— De ce? întrebă el. Ce ştii în plus, Edgecombe? Ce ţi-a mai spus?

— Nimic. Dar un om care face asta o dată a mai făcut-o şi înainte. Li se dezvoltă gustul pentru aşa ceva.

— Da, spuse el. Aşa este. Cu siguranţă că aşa este.

— Şi m-am gândit că ar fi uşor să mergem înapoi pe urmele lui şi să aflăm. În cazul unui om de mărimea lui şi negru pe deasupra, nu poate fi atât de greu de găsit indicii.

— Aşa ai crede, dar n-ai avea dreptate, spuse el. Cel puţin în cazul lui Coffey. Ştiu ce spun, crede-mă.

— Ai încercat?

— Da, şi nu m-am ales cu nimic. Au fost vreo doi tipi de la căile ferate care cred că l-au văzut în parcul de vagoane de la Knoxville cu două zile înainte ca gemenele Detterick să fie ucise. Nimic surprinzător până aici; era de cealaltă parte a râului, în zona de lângă căile ferate Great Southern atunci când l-au găsit şi probabil că aşa a ajuns aici din Tennessee. Am primit o scrisoare de la un bărbat care spunea că angajase un negru uriaş ca să-i care lăzi la începutul primăverii din anul acesta – asta era în Kentucky. I-am trimis o poză a lui Coffey şi mi-a spus că el

era. Dar, în afară de asta…

Hammersmith ridică din umeri şi dădu din cap.

— Şi nu te surprinde asta deloc?

— Ba mă surprinde foarte mult, domnule Edgecombe. E ca şi cum ar fi picat din cer. Şi el nu ne este de niciun folos; nu-şi aminteşte nici ce-a făcut săptămâna trecută.

— Aşa este, am spus. Cum îţi explici asta?

— Suntem în perioada recesiunii, spuse el, aşa îmi explic. Oamenii sunt pe drumuri. Cei din Oklahoma vor să culeagă piersici în California, albii săraci din munţi vor să construiască maşini în Detroit, negrii din Mississippi vor să meargă în Noua Anglie ca să lucreze la fabricile de pantofi sau la fabricile de textile. Cu toţii – fie ei albi sau negri – cred că le va fi mai bine pe petecul următor de pământ. Acesta este stilul american. Chiar şi un gigant ca şi Coffey poate trece neobservat pe oriunde trece… asta până când se decide să omoare două fetiţe. Două fetiţe albe.

— Tu crezi asta? l-am întrebat.

Mă privi cu o expresie binevoitoare pe faţa lui prea slabă.

— Câteodată cred, spuse el.

Soţia lui se aplecă în afară prin geamul de la bucătărie, ca şi un mecanic care se apleacă în afară pe geamul locomotivei, şi strigă – *Copii! Prăjitura e gata!* Se întoarse spre mine.

— Doreşti nişte prăjitură cu stafide, domnule Edgecombe?

— Sunt sigur că sunt delicioase, doamnă, dar nu doresc, de data asta.

— În ordine, spuse ea, şi-şi retrase capul înăuntru.

— Ai văzut cicatricile pe care le are? întrebă brusc Hammersmith.

Continua să-şi privească copiii, care nu prea voiau să abandoneze plăcerile leagănului – nici măcar pentru nişte prăjituri cu stafide.

— Da.

Dar eram surprins că el le văzuse.

— Singura mare victorie a avocatului apărării a fost să-l facă pe Coffey să-şi dea jos cămaşa şi să le arate juraţilor cicatricile acelea. Procurorul, George Peterson, a ridicat obiecţii în neştire, dar judecătorul a permis asta în cele din urmă. Bătrânul George ar fi putut să nu-şi răcească gura pe degeaba – juraţilor de prin părţile astea nu le poţi vinde gogoşi psihologice cum că cei care au fost trataţi cu cruzime în copilărie pur şi simplu nu se pot abţine. Ei cred că oamenii se pot abţine. Este un punct de vedere la care subscriu şi eu… dar, totuşi, acele cicatrici erau groaznice. Ai observat ceva ciudat la ele, Edgecombe?

Îl văzusem pe Coffey dezbrăcat la duş şi observasem într-adevăr; ştiam exact despre ce vorbea.

— Sunt toate dispersate. Ca o reţea, aproape.

— Ştii ce înseamnă asta?

— Cineva l-a bătut până la sânge atunci când a fost copil, am spus. Înainte să crească.

— Dar nu au reuşit să izgonească diavolul din el, nu-i aşa, Edgecombe? Ar fi trebuit să facă economie la bătaie şi ar fi trebuit să-l înece în râu, ca şi pe puii de pisică, nu crezi?

Presupun că ar fi fost abil din partea mea ca să fiu de acord pur şi simplu şi să plec de acolo, dar n-am putut să fac aşa. Îl văzusem. Îl *simţisem.* Simţisem atingerea mâinilor lui.

— Este… ciudat, am spus. Dar nu pare să existe o violenţă adevărată în el. Ştiu cum a fost găsit şi este greu să combaţi asta cu ceea ce văd zilnic în sectorul meu. Cunosc oameni violenţi, domnule Hammersmith.

În acel moment mă gândeam la Wharton, desigur, la Wharton în timp ce îl strangula pe Dean Stanton cu lanţul de la cătuşe şi striga cu toată puterea: *Huuuooo, băieţi! Nu-i aşa că ne distrăm de minune?*

Se uita acum cu atenţie la mine, zâmbind vag, cu un zâmbet de neîncredere care nu îmi plăcea deloc.

— Nu ai venit aici ca să-ţi afli dacă nu cumva a ucis alte fetiţe pe altundeva, spuse el. Ai venit aici ca să vezi dacă

eu cred că el le-a ucis. Asta este, nu-i aşa? Spune drept, Edgecombe.

Am luat ultima înghiţitură din băutura mea, am pus sticla pe măsuţa mică şi am spus:

— Ei bine? Crezi asta?

— Copii! strigă el, aplecându-se uşor înainte în scaunul său în timp ce făcea asta. *Veniţi să vă luaţi prăjitura!*

Apoi se lăsă înapoi pe scaun şi se uită la mine. Acel zâmbet vag – acela care nu-mi prea plăcea – reapăruse.

— Să îţi spun ceva, zise. Să asculţi cu atenţie, pentru că e ceva ce trebuie să ştii.

— Ascult.

— Am avut un câine pe nume Sir Galahad, spuse el, şi arătă cu degetul cuşca câinelui. Un câine bun. Nu era de rasă, dar era blând. Calm. Gata să-ţi lingă mâna sau să facă aport. Există destule corcituri ca el, eşti de acord?

Am ridicat din umeri şi am dat din cap afirmativ.

— În multe privinţe, un câine maidanez bun este ca negrul tău, spuse el. Ajungi să-l cunoşti şi de multe ori ajungi să-l iubeşti. Nu ţi-e de vreun folos, dar îl ţii pe lângă tine pentru că crezi că te iubeşte şi el pe tine. Dacă ai noroc, domnule Edgecombe, nu va trebui niciodată să afli contrariul. Cynthia şi eu, ei bine, noi nu am fost atât de norocoşi.

Oftă – un sunet prelung ce părea să pornească dintr-un schelet, ca o adiere printre frunze moarte. Arătă din nou spre cuşcă şi m-am întrebat cum îmi scăpase aerul ei general de pustietate, sau faptul că multe dintre excremente începuseră să se descompună.

— Obişnuiam să fac curat după el, spuse Hammersmith, şi reparam acoperişul cuştii ca să-l apere de ploaie. Şi, din această privinţă, Sir Galahad era ca şi negrul tău din sud, care nu va face aceste lucruri pentru el însuşi. Acum, nici nu mai pun mâna pe ea, nici măcar nu m-am apropiat de ea de la accident… dacă poţi să-l numeşti accident. Am mers până la cuşcă cu carabina în mână şi l-am împuşcat, dar de atunci n-am mai fost pe acolo. Nu pot să o fac.

Presupun că în timp o voi face. Îi voi curăţa mizeria şi am să-i dărâm cuşca.

Veniră şi copiii, şi brusc nu mai voiam ca ei să vină; brusc, venirea lor era ultimul lucru din lumea asta pe care îl doream. Fetiţa nu avea nimic, dar băiatul…

Tropăiră în sus pe scări, se uitară la mine, chicotiră, apoi se îndreptară spre uşa bucătăriei.

— Caleb, spuse Hammersmith. Vino aici. Numai pentru o clipă.

Fetiţa – care era cu siguranţă sora lui geamănă, trebuiau să fie de aceeaşi vârstă – intră în bucătărie. Băieţelul veni la tatăl său, cu privirea coborâtă. Ştia că era urât. Cred că avea numai vreo patru ani, dar la patru ani ştii deja dacă eşti urât. Tatăl lui puse două degete sub bărbia băiatului şi încercă să-i ridice faţa spre mine. La început, băiatul opuse rezistenţă, dar când tatăl lui spuse „Te rog, fiule,” pe un ton calm şi plin de iubire, făcu ce i se ceruse.

Din păr îi ieşea o cicatrice imensă, circulară, îi cobora pe frunte, peste un ochi mort şi întors indiferent într-o parte, până la marginea gurii, care fusese desfigurată în rânjetul unui cartofor sau al unui proxenet. Un obraz era neted şi frumos; celălalt era adunat ca şi coaja unui copac. M-am gândit că fusese o gaură în el, dar aceea, cel puţin, se vindecase.

— I-a rămas un ochi bun, spuse Hammersmith, mângâind obrazul adunat al băiatului cu atingerea tandră a degetelor unui iubit. Presupun că e norocos că nu a orbit. Ne punem în genunchi şi îi mulţumim lui Dumnezeu şi pentru atât. Ei, Caleb?

— Aşa este, domnule, spuse băiatul timid – băiatul care avea să fie bătut fără milă pe terenul de joacă de huligani care aveau să râdă şi să-şi bată joc de el, şi asta pe tot parcursul anilor pe care-i va petrece la şcoală, băiatul care nu avea să fie niciodată chemat să joace *Sticluţa* sau *Telefonul fără fir* şi care probabil că, o dată ajuns la maturitate, nu avea să se culce cu nicio femeie care să nu fi fost plătită, băiatul care avea să rămână mereu în afara

cercului celor de-o vârstă cu el şi care avea să se uite pentru următorii cincizeci sau şaizeci de ani la propriul chip în oglindă gândindu-se *urât, urât, urât.*

— Du-te să-ţi mănânci prăjitura, spuse tatăl lui sărutând gura schimonosită a fiului său.

— Da, domnule, spuse Caleb şi se repezi înăuntru.

Hammersmith scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi îşi şterse ochii cu ea – erau uscaţi, dar cred că se obişnuise să-şi şteargă lacrimile.

— Câinele a fost aici când s-au născut, spuse el. L-am adus în casă ca să-i miroase atunci când Cynthia i-a adus acasă de la spital, iar Sir Galahad le-a lins mânuţele.

Dădu afirmativ din cap, ca şi cum ar fi confirmat pentru sine ce spunea.

— S-a jucat cu ei; obişnuia să o lingă pe faţă pe Arden până când ea chicotea. Caleb obişnuia să-l tragă de urechi şi, când învăţa să meargă, mergea câteodată în jurul curţii ţinându-se de coada lui Galahad. Câinele nici măcar n-a *mârâit* vreodată la el. La niciunul dintre ei.

Lacrimile începură să-i curgă; şi le ştergea automat, ca un om care a exersat ceva foarte mult timp.

— N-a existat niciun motiv, spuse el. Caleb nu l-a lovit, nu a strigat la el, nimic. Ştiu. Eram acolo. Dacă nu aş fi fost, e aproape sigur că băiatul ar fi fost ucis. Nu s-a întâmplat nimic, domnule Edgecombe. Băiatul şi-a pus faţa într-o anumită poziţie faţă de cea a câinelui şi lui Sir Galahad i-a dat prin minte – sau în ceea ce ţine loc de minte la câine – să se repeadă şi să muşte. Să ucidă, dacă ar fi putut. Copilul era acolo, în faţa lui, iar câinele l-a muşcat. Şi la fel s-a întâmplat şi cu Coffey. Era acolo, le-a văzut pe verandă, le-a răpit, le-a siluit şi le-a ucis. Spui că ar fi trebuit să existe un indiciu că a mai făcut asta şi înainte şi ştiu ce vrei să spui cu asta, dar poate că nu a făcut-o înainte. Câinele meu nu a muşcat niciodată înainte; numai atunci. Poate că, dacă i s-ar da drumul lui Coffey, n-ar mai face-o niciodată. Poate că nici câinele meu nu ar mai fi muşcat niciodată. Dar nu m-am gândit la asta. Am

ieşit cu arma în mână, l-am ţinut de zgardă şi i-am zburat creierii.

Respira cu greutate.

— Sunt la fel de educat ca şi oricine, domnule Edgecombe, am fost la colegiu în Bowling Green, am făcut cursuri de istorie şi de jurnalism, ceva filosofie. Îmi place să mă gândesc la mine ca la un om educat. Nu cred că oamenii din nord ar crede asta despre mine, dar mie îmi place să cred despre mine că sunt educat. Nu aş reinstaura sclavagismul nici pentru tot ceaiul din China. Cred că trebuie să fim binevoitori în eforturile noastre de a rezolva problema rasismului. Dar trebuie să ne amintim şi că negrul tău va muşca din nou dacă are ocazia, tot aşa ca şi o corcitură care va muşca dacă are ocazia şi dacă i se năzare să facă asta. Vrei să ştii dacă plângăreţul domn Coffey, cu spatele plin de cicatrici, a făcut-o sau nu?

Am dat din cap afirmativ.

— Da, spuse Hammersmith. El a făcut-o. Să nu ai nicio îndoială în privinţa asta şi să nu-i întorci niciodată spatele. Poate vei scăpa o dată sau poate de o sută de ori… poate de o mie de ori… dar, în cele din urmă…

Ridică mâna în faţa ochilor mei şi îşi lovi rapid degetele unite de degetul mare, transformându-şi mâna într-o gură care muşcă.

— Înţelegi?

Am dat din nou din cap.

— Le-a siluit, le-a ucis şi după aceea i-a părut rău… dar fetiţele acelea au rămas siluite, fetiţele acelea au rămas moarte. Dar tu te vei ocupa de el, nu-i aşa, domnule Edgecombe? Peste câteva săptămâni te vei ocupa de el, ca să nu mai facă niciodată aşa ceva.

Se ridică în picioare, se uită în depărtare spre cuşca câinelui, în mijlocul peticului acela de pământ bătătorit, în mijlocul acelor excremente în descompunere.

— Sper că mă ierţi, spuse el. De vreme ce nu trebuie să-mi petrec după-amiaza la tribunal, m-am gândit să îmi vizitez familia. Copiii sunt tineri o singură dată.

— Du-te liniştit, i-am spus.

Îmi simţeam buzele uscate.

— Şi îţi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

— Pentru puţin, spuse.

De la casa lui Hammersmith am plecat direct la penitenciar. Fu un drum lung şi de data asta n-am reuşit să-l scurtez cântând. Simţeam parcă fusesem secătuit de toate cântecele, cel puţin pentru o vreme. Continuam să văd în faţa ochilor chipul desfigurat al acelui băieţel. Şi mâna lui Hammersmith, cu degetele coborând într-o mişcare ca o muşcătură.

5

WILD BILL WHARTON făcu prima excursie la camera de izolare chiar în ziua următoare. Petrecu dimineaţa şi după-amiaza tăcut ca un miel, o stare despre care am descoperit curând că nu era ceva normal în cazul lui, ci era o stare care prevestea ceva rău. Apoi, pe la şapte şi jumătate seara, Harry simţi ceva cald stropindu-l pe manşetele pantalonilor de la uniformă pe care îi luase curaţi chiar în acea dimineaţă. Era urină. William Wharton stătea lângă gratiile celulei lui, arătându-şi dinţii într-un rânjet larg, şi urina peste pantalonii şi pantofii lui Harry Terwilliger.

— Cred că bastardul acela împuţit s-a ţinut toată ziua, a spus Harry mai târziu, dezgustat şi ofensat.

Ei bine, asta era limita. Era timpul ca William Wharton să afle cine era şeful în Sectorul E. Harry ne luă pe Brutal şi pe mine, iar eu i-am chemat şi pe Dean şi Percy, care erau şi ei de serviciu. Ţineţi minte, aveam trei prizonieri pe atunci, şi eram de servici cu toţii, grupul meu fiind în sector de la şapte seara până la trei dimineaţa – când era cel mai probabil să existe probleme – şi alte două echipe erau de serviciu în timpul zilei. Celelalte două grupuri erau alcătuite mai ales din „navetişti” şi, de obicei, Bill Dodge răspundea de ce se petrecea în acel schimb. Nu era un

sistem rău acesta, simţeam asta, şi dacă aş fi putut să-l pun pe Percy în tura de zi, viaţa ar fi fost şi mai frumoasă. Nu am apucat însă să fac asta. Mă întreb câteodată dacă lucrurile s-ar fi schimbat dacă aş fi făcut-o.

Oricum, în magazie era o conductă principală de apă, în partea opusă spaţiului unde se afla Old Sparky, iar Dean şi Percy legară de ea un furtun de pompieri. Apoi se puseră amândoi lângă supapa care avea să pornească apa când avea să fie momentul.

Brutal şi cu mine merserăm rapid spre celula lui Wharton, unde acesta continua să stea în picioare, continuând să rânjească cu scula scoasă din pantaloni. Scosesem cămaşa de forţă din camera de izolare şi o aruncasem pe un raft din biroul meu chiar înainte să plec acasă în seara precedentă, gândindu-mă că era posibil să avem nevoie de ea pentru noul nostru copil-problemă. Acum o aveam la îndemână, o ţineam cu arătătorul agăţat de unul din cordoanele de pânză ale cămăşii. Harry venea în urma noastră, târând după el duza furtunului care trecea prin biroul meu şi ajungea în magazie, la conducta pe care Percy şi Dean o deschideau acum cât de repede puteau.

— Hei, v-a plăcut? întrebă Wild Bill.

Râdea ca un copil la carnaval, râdea atât de tare încât abia putea să vorbească; pe obraji îi curgeau lacrimi mari.

— Aţi venit aşa de repede, înseamnă că v-a plăcut. Momentan pregătesc nişte rahat pe care să vi-l servesc împreună cu el. Unul moale. Îl am gata pregătit pentru mâine…

Văzu că deschideam uşa de la celula lui şi ochii i se îngustară. Îl văzu pe Brutal ţinându-şi revolverul într-o mână şi bastonul în cealaltă, şi ochii i se îngustară şi mai mult.

— Puteţi să intraţi pe picioarele voastre, dar veţi ieşi cu picioarele înainte, Billy the Kid vă garantează asta, ne spuse el.

Privirea lui se îndreptă spre mine.

— Şi dacă crezi că o să mă îmbraci cu cămaşa de nebuni, cred că o să ai o surpriză, bătrâne.

— Nu eşti tu ăla care să zică ce se face şi nu se face pe aici, i-am spus. Ar trebui să ştii asta, dar cred că eşti prea prost ca să înveţi din mers, fără puţină instruire.

Am terminat de deschis încuietorile uşii şi am deschis-o larg. Wharton se retrase lângă pat, cu scula atârnându-i încă din pantaloni, îşi întinse mâinile spre mine, cu palmele în sus, chemându-mă cu degetele.

— Haide, fiu de căţea urât ce eşti, spuse el. Poate că e nevoie de instrucţie, dar băiatul ăsta pe care-l ai în faţa ochilor e pregătit să fie el profesorul.

Îşi îndreptă privirea şi rânjetul cu dinţii stricaţi spre Brutal.

— Vino, uriaşule, tu vei fi primul. De data asta nu mai poţi să te strecori în spatele meu. Pune jos arma aceea – şi-aşa nu o să tragi cu ea, n-ai putea… şi să ne luptăm corp la corp. Să vedem cine e mai bun…

Brutal făcu un pas în celulă, dar nu spre Wharton. O dată intrat pe uşă, se retrase spre stânga, iar ochii îngustaţi ai lui Wharton se măriră atunci când văzu furtunul îndreptat spre el.

— Nu, n-o să faci asta, spuse el. Nu, nu, n-ai să…

— *Dean!* am strigat. *Dă-i drumul! Dă-i drumul complet!*

Wharton se repezi înainte, iar Brutal îi trase o lovitură bine direcţionată – una la care sunt sigur că Percy visa demult – peste frunte, chiar deasupra sprâncenelor lui Wharton. Wharton, care părea să creadă că nu avuseserăm de-a face cu oameni de teapa lui până atunci, căzu direct în genunchi, cu ochii deschişi, dar orbit pentru moment. Apoi, porni jetul de apă, iar Harry făcu un pas înapoi din cauza presiunii, dar apoi îl ţinu strâns, cu duza îndreptată spre Wharton ca o armă. Jetul de apă îl lovi pe Wild Bill Wharton exact în piept, îl întoarse pe jumătate şi îl împinse sub pat. În celălalt capăt al coridorului, Delacroix ţopăi de pe un picior pe altul, ţipând pe o voce stridentă şi blestemându-l pe John Coffey, pretinzând de la Coffey să-i

povestească ce se întâmpla, cine câştiga, şi dacă lui Wharton îi plăcea sau nu duşul. John nu spuse nimic, stătea calm, în linişte, în pantalonii lui prea scurţi şi cu papucii de puşcăriaş. Am apucat să arunc numai o privire spre el, dar asta a fost de ajuns ca să-i observ vechea expresie, tristă, dar calmă în egală măsură. Era ca şi cum ai fi văzut întreaga scenă, nu doar o dată sau de două ori, ci de mii de ori.

— *Opriţi apa!* strigă Brutal peste umăr, apoi alergă înapoi în celulă.

Îşi puse mâinile după braţele lui Wharton şi îl târî afară de sub pat. Wharton tuşea şi gâlgâia ca un înecat. De deasupra sprâncenelor, din locul unde îl ajunsese bastonul lui Brutal, i se scurgea în ochi o dâră de sânge.

Făcusem din punerea cămăşii de forţă o adevărată artă, eu şi Brutus Howell; exersaserăm asta ca un cuplu de dansatori de vodevil care lucrează la o nouă figură de dans. Din când în când, acest exerciţiu se dovedea folositor. Acum era una dintre acele situaţii. Brutal îl puse în fund pe Wharton şi îi întinse braţele spre mine, aşa cum întinde un copil braţele unei păpuşi de cârpă. Wharton începea să-şi dea seama vag de ce se întâmplă, începea să înţeleagă că dacă nu avea să se împotrivească chiar în acel moment, avea să fie prea târziu, dar conexiunea dintre creier şi muşchi nu funcţiona încă, şi înainte ca el să poată face ceva, eu îi trăsesem mânecile cămăşii pe braţe, iar Brutal îi închidea cataramele de la spate. În timp ce el se ocupa de asta, eu am luat fâşiile de pânză de pe mânecile cămăşii, i-am tras braţele de o parte şi de alta şi i-am legat una lângă alta încheieturile de la mâini. Acum arăta ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat pe sine.

— Naiba să te ia, prostănac mare ce este, ei ce face cu el? ţipă Delacroix. L-am auzit pe Mister Jingles chiţăind, ca şi cum şi el fi vrut să ştie acelaşi lucru.

Sosi şi Percy, cu cămaşa udă şi lipită de el în urma luptei cu conducta de apă, cu faţa strălucind de bucurie. Dean venea în spatele lui, având un colier de vânătăi stacojii în

jurul gâtului şi părând mult mai puţin entuziasmat decât Percy.

— Haide, Wild Bill, am spus, şi l-am pus pe Wharton pe picioare. Mergem la o plimbăricǎ.

— *Nu-mi spune aşa!* ţipă Wharton pe un ton strident, şi cred că pentru prima dată vedeam la el sentimente adevărate şi nu numai petele de camuflaj ale unui animal viclean.

— Wild Bill Hickok nu a fost un hoţ adevărat! Nici nu s-a luptat cu un urs numai cu un cuţit! Era numai un nătăfleţ! Tâmpitul a stat cu spatele la uşă şi a fost omorât de un beţivan!

— Vai de mine, băieţi, o *lecţie de istorie!* exclamă Brutal, şi îl târî pe Wharton afară din celulă. Nu ştie omul niciodată ce o să i se întâmple când vine dimineaţa la servici, numai că o să fie tare plăcut. Dar, cu atâţia oameni drăguţi în jur, cred că asta se înţelege de la sine, nu-i aşa? Şi, ştii ceva? În curând vei face şi tu parte din istorie, Wild Bill. Între timp, haide până la capătul coridorului. Avem o cameră pentru tine. Un fel de cameră unde să te calmezi.

Wharton scoase un urlet furios, nearticulat şi se repezi spre Brutal, deşi era legat fedeleş în cămaşa de forţă şi braţele îi erau legate la spate. Percy vru să-şi scoată bastonul – soluţia Wetmore pentru toate problemele vieţii – dar Dean îi puse mâna pe braţ. Percy se uită mirat şi pe jumătate indignat la el, ca şi cum ar fi vrut să spună că după ce îi făcuse Wharton lui Dean, Dean ar fi trebuit să fie ultima persoană din lume care să vrea să-l ţină la o parte.

Brutal îl împinse pe Wharton în spate. Eu l-am prins şi l-am împins spre Harry. Iar Harry îi făcu vânt pe Culoar, prin faţa unui Delacroix fericit şi a unui Coffey complet impasibil. Wharton făcu câţiva paşi mari ca să nu cadă direct în nas, blestemând în tot acest timp, împrăştiind blesteme aşa cum un aparat de sudură împrăştie scântei. Îl împinserăm spre ultima celulă de pe dreapta, în timp ce Dean, Harry şi Percy (care de data aceasta, nu se plângea

că au prea multă treabă) scoaseră din camera de izolare toate vechiturile. În timp ce făceau asta, eu am avut o scurtă conversaţie cu Wharton.

— Crezi că eşti mare şi tare, am spus, şi poate că eşti, băiete, dar aici asta nu valorează nimic. Vremea când băgai spaima în oameni s-a încheiat. Dacă te porţi bine cu noi, ne vom purta şi noi bine cu tine. Dacă nu, la urmă vei muri tot în acelaşi fel, numai că te vom ascuţi ca un creion înainte să crăpi.

— Vei fi foarte fericit când o să scapi de mine, spuse Wharton pe o voce răguşită.

Se lupta să iasă din cămaşa de forţă, deşi probabil ştia că nu avea să reuşească, şi era roşu ca racul.

— Dar înainte să crăp, am să vă fac viaţa un iad.

Îşi dezveli dinţii la mine, ca un babuin furios.

— Dacă asta e tot ce vrei, să ne faci viaţa un iad, poţi să te opreşti chiar acum, pentru că ai reuşit deja, spuse Brutal. Dar, în ceea ce priveşte timpul pe care ai să-l petreci pe Culoar, Wharton, nouă nu ne pasă nici dacă îl petreci pe tot în camera cu pereţii capitonaţi. Şi poţi să porţi cămaşa de forţă până când faci cangrenă la mâini din cauza lipsei de circulaţie şi îţi pică braţele jos.

Făcu o pauză.

— Nimeni nu prea vine pe aici, să ştii. Şi dacă ai impresia că îi pasă cuiva de ce ţi se întâmplă, ai face bine să te mai gândeşti. Pentru lume, tu nu eşti altceva decât un criminal mort.

Wharton îl studia atent pe Brutal şi culoarea stacojie începea să-i dispară încet din obraji.

— Daţi-mi jos chestia asta, spuse el într-o voce conciliantă – o voce prea normală şi prea rezonabilă ca să putem avea încredere în ea. Voi fi cuminte. Pe cuvânt.

Harry apăru la intrarea în celulă. Capătul coridorului arăta ca o piaţă de vechituri, dar reuşeam să punem totul în ordine o dată ce ne apucam de treabă. O făcuserăm şi înainte; ştiam care era mersul lucrurilor.

— Totul e pregătit, spuse Harry.

Brutal îl înşfăcă pe Wharton de umflătura unde trebuia să fie cotul lui drept şi îl ridică în picioare.

— Haide, Wild Billy. Şi priveşte partea bună a lucrurilor. Vei avea cel puţin douăzeci şi patru de ore ca să-ţi reaminteşti să nu stai niciodată cu spatele la uşă şi să nu trişezi la cărţi.

— Scoateţi-mă din chestia asta, spuse Wharton.

Se uită de la Brutal, la Harry şi apoi la mine, stacojiul începea să-i revină în obraji.

— Voi fi cuminte – vă zic că mi-am învăţat lecţia. Mi-am… mi-am… *îmmmhhhhh…*

Brusc, se prăbuşi, jumătate din corpul lui era încă în celulă, cealaltă jumătate era pe linoleumul de pe Culoarul Morţii, dând din picioare şi zvârcolindu-se.

— Dumnezeule, are o criză, şopti Percy.

— Sigur, şi soră-mea e Târfa din Babilon, spuse Brutal. Şi dansează din buric pentru Moise în fiecare sâmbătă seara, acoperită cu un văl lung şi alb.

Se aplecă şi îl luă de braţ pe Wharton. Eu l-am apucat de celălalt. Wharton se zvârcolea între noi ca şi un peşte prins în cârlig. Să duc corpul lui care se zvârcolea, ascultându-l cum grohăia la un capăt şi trăgea vânturi la celălalt capăt, a fost una dintre cele mai neplăcute experienţe ale vieţii mele.

Am ridicat privirea şi am întâlnit-o pentru o clipă pe cea a lui John Coffey. Ochii îi erau injectaţi, iar obrajii lui negri erau umezi. Plânsese din nou. M-am gândit la Hammersmith cum făcea gestul acela de muşcătură cu mâna şi m-au trecut fiorii. Apoi, mi-am îndreptat din nou atenţia spre Wharton.

L-am aruncat în camera de izolare ca şi cum ar fi fost un obiect şi l-am privit cum stătea întins pe podea, zvârcolindu-se puternic în cămaşa de forţă chiar lângă sifonul pe care îl verificaserăm nu demult, în timp ce căutam şoarecele care îşi începuse cariera din Sectorul E sub numele de Steamboat Willy.

— Nu-mi pasă nici dacă îşi înghite limba şi crapă, spuse

Dean cu vocea lui răguşită şi iritată, dar gândiţi-vă la câte formulare am avea de completat, băieţi! Nu s-ar termina niciodată.

— Lasă naibii formularele, gândiţi-vă la audiere, spuse Harry descurajat. Ne-am pierde slujba. Am ajunge să culegem fasole în Mississippi. Ştii ce înseamnă Mississippi, nu-i aşa? Este cuvântul indian pentru tâmpit.

— N-o să crape şi nici n-o să-şi înghită limba, spuse Brutal. Când vom deschide mâine uşa asta, o să fie numai bine. Credeţi-mă pe cuvânt.

Şi aşa a şi fost. Bărbatul pe care l-am dus seara următoare în celula lui era liniştit, palid şi aparent căit. Mergea cu capul aplecat, nu făcu niciun efort să atace pe cineva şi se uită la mine cu nepăsare când i-am spus că şi data viitoare avea să fie la fel şi trebuia numai să-şi pună întrebarea cât timp voia să petreacă urinând în proprii pantaloni şi mâncând mâncare pentru bebeluşi cu linguriţa.

— Voi fi cuminte, şefu', mi-am învăţat lecţia, şopti el cu o voce slabă în timp ce îl duceam înapoi în celula lui.

Brutal se uită la mine şi îmi făcu cu ochiul.

Mai târziu în aceeaşi zi, William Wharton, care se considera Billy the Kid şi nu acel nătărău de Wild Bill Hickok, cumpără o prăjitură cu ciocolată de la bătrânul Toot-Toot. Lui Wharton i se interzisese să facă astfel de tranzacţii, dar cei din tura de după-amiază erau „navetişti", după cum cred că v-am mai spus, şi afacerea fu făcută. Toot ştia şi el care era regula, dar pentru el căruciorul cu mâncăruri era o problemă de „frate, frate, da' brânza-i pe bani".

În acea seară, când Brutal merse să verifice celulele, Wharton stătea la gratiile de la celula sa. Aşteptă până când Brutal se uită la el, apoi îşi plesni palmele peste obrajii umflaţi şi proiectă pe faţa lui Brutal un jet impresionant de lung de ciocolată amestecată cu salivă. Îşi îndesase întreaga bucată de prăjitură în gură, o ţinuse în gură până când aceasta se lichefiase şi apoi o folosise ca şi

proiectil.

Wharton căzu pe patul lui, purtând un barbişon de ciocolată, dând din picioare şi stricându-se de râs arătând cu degetul spre Brutal, care purta pe faţă mult mai mult decât un barbişon de ciocolată.

— Un negru mititel…

Wharton se ţinea de burtă şi râdea.

— Dumnezeule, măcar dacă ar fi fost caca! Îmi doresc să fi fost! Dacă aş avea puţin…

— Tu *eşti* ca-ca, mormăi Brutal, şi sper că ţi-ai făcut bagajele, pentru că te întorci la toaleta ta preferată.

Wharton fu din nou legat în cămaşa de forţă şi îl aruncarăm din nou în camera cu pereţi capitonaţi. Pentru două zile, de această dată. Câteodată, îl auzeam cum urla, câteodată îl auzeam cum promitea că avea să fie cuminte, că avea să-şi bage minţile în cap, şi câteodată îl auzeam cum striga că are nevoie de doctor, că e pe moarte. Dar, în cea mai mare parte a timpului, stătea în linişte. Şi era din nou liniştit atunci când l-am scos din nou, mergea spre celulă cu capul aplecat şi cu ochii lipsiţi de expresie, fără să-i răspundă lui Harry atunci când acesta îi spuse: „Aminteşte-ţi că depinde numai de tine.” Avea să se comporte normal o vreme, apoi avea să încerce ceva nou. Nu era nimic din ce făcuse să nu fi fost încercat înainte de alţii (cu excepţia exhibiţiei cu prăjitura de ciocolată; chiar şi Brutal recunoscuse că era ceva original), dar perseverenţa lui era înspăimântătoare. Mi-era teamă că mai devreme sau mai târziu cineva nu avea să fie destul de atent şi atunci aveam să plătim scump. Şi situaţia aceasta putea continua destul de mult, pentru că avea pe undeva un avocat care le spunea tuturor cât de nedrept era să fie ucis un om în floarea tinereţii… şi care era, din întâmplare, la fel de alb ca laptele. Nu avea niciun rost să ne plângem în privinţa asta, pentru că treaba avocatului era de fapt de a-l ţine pe Wharton departe de scaunul electric. Să-l ţinem la pârnaie era treaba noastră. Şi, în cele din urmă, era aproape sigur că tot pe Old Sparky avea să ajungă, cu sau

fără avocat.

6

ERA SĂPTĂMÂNA când Melinda Moores, soţia administratorului, s-a întors din spital, de la Indianola. Doctorii îşi terminaseră treaba cu ea; făcuseră radiografii interesante ale tumorii din creierul ei; notaseră că avea o slăbiciune la mână şi că avea dureri paralizante care o chinuiau în mod aproape constant pe atunci şi îşi terminaseră treaba cu ea. Îi dădură soţului ei un pumn de pastile de morfină şi o trimiseseră pe Melinda să moară acasă. Hal Moores mai avea câteva zile de concediu medical de luat – nu prea multe, pentru că nu-ţi dădeau prea multe zile de concediu pe atunci, dar şi le luă pe cele pe care le avea ca să o ajute să treacă peste acest calvar.

Eu şi soţia mea am mers să o vizităm cam la trei zile după ce sosise acasă. Am sunat înainte să mergem, şi Hal ne-a spus că e în ordine, Melinda era într-una din zilele ei bune şi i-ar face plăcere să ne vadă.

— Urăsc vizitele de genul ăsta, i-am spus lui Janice în timp ce mergeam spre casa unde familia Moores îşi petrecuse mare parte a căsniciei.

— Toată lumea le urăşte, dragule, spuse ea, şi mă bătu uşor pe mână. Ne vom face datoria şi la fel va face şi Melinda.

— Sper.

Am găsit-o pe Melinda în camera de zi, în lumina unei raze puternice de soare de octombrie, şi primul meu şoc a fost gândul că pierduse vreo patruzeci şi cinci de kilograme. Nu pierduse atât, desigur – dacă ar fi pierdut atât de mult în greutate, nu ar mai fi fost acolo defel – dar aceasta fusese reacţia iniţială a creierului meu la ceea ce înregistrau ochi mei. Faţa îi era trasă şi de sub piele se vedea conturul craniului, iar pielea îi era albă ca şi hârtia de pergament. Sub ochi avea cearcăne întunecate. Şi a fost

prima dată când am văzut-o în balansoarul ei, fără să aibă ceva de cusut în poală sau bucăţi de pânză pe care să le coase într-o pătură. Stătea numai acolo. Ca o persoană care stă în staţia de tren.

— Melinda, spuse soţia mea cu căldură.

Cred că era la fel de şocată ca şi mine – poate chiar mai tare – dar se descurcă splendid, după cum se descurcă unele femei în astfel de situaţii. Merse lângă Melinda, se lăsă pe un genunchi lângă balansoarul în care era întinsă soţia administratorului şi îi luă mâinile în ale ei. În timp ce făcea asta, privirea mi-a căzut pe un covor albastru de lângă şemineu. M-am gândit că ar fi trebuit să fie de aceeaşi culoare verde obosit ca şi linoleumul din Sectorul E, pentru că şi camera aceasta era de fapt o versiune a Culoarului Morţii.

— Ţi-am adus nişte ceai, spuse Jan, din acela de care fac eu de obicei. Te ajută să dormi. L-am pus în bucătărie.

— Îţi mulţumesc foarte mult, draga mea, spuse Melinda. Vocea îi suna bătrânicioasă şi răguşită.

— Cum te simţi, draga mea? întrebă soţia mea.

— Mai bine, spuse Melinda cu vocea ei ruginită. Nu destul de bine ca să vreau să merg la bal, dar măcar astăzi nu mă chinuie durerile. Mi-au dat nişte pastile pentru durerile de cap. Uneori chiar îşi fac efectul.

— Asta e bine, nu-i aşa?

— Dar nu prea pot să ţin lucrurile în mână. Ceva s-a întâmplat… cu mâna mea.

O ridică în aer, se uită la ea ca şi cum n-ar mai fi văzut-o niciodată, apoi şi-o coborî înapoi în poală.

— Ceva s-a întâmplat… în tot corpul meu.

Începu să plângă în tăcere, într-un mod care mă făcu să mă gândesc la John Coffey. În minte începu să-mi răsune ceea ce spusese el: *Te-am ajutat, nu-i aşa? Te-am ajutat, nu-i aşa?* Ca un vers dintr-un cântec de care nu mai poţi scăpa.

Atunci intră Hal. Mă luă de umeri şi credeţi-mă că am fost foarte mulţumit că a făcut-o. Am mers în bucătărie, iar

el mi-a turnat o jumătate de păhărel de whisky alb, o băutură tare, proaspăt scoasă din aparatul de distilat al vreunui ţăran. Am ciocnit, şi apoi am băut. Băutura îmi merse pe gâtlej în jos ca uleiul aprins, dar când a ajuns în stomac, a fost o plăcere. Dar când Moores îmi arătă din nou sticla, întrebându-mă prin gesturi dacă mai doream încă o jumătate, am dat din cap şi l-am refuzat. Wild Bill Wharton tocmai fusese scos din camera de izolare – pentru o vreme, cel puţin – şi nu ar fi fost prudent din partea mea să mă apropii de el cu mintea înceţoşată de băutură. Nici chiar cu gratiile între mine şi el.

— Nu ştiu cât mai pot suporta, Paul, mi-a spus cu o voce joasă. Dimineaţa, vine o fată să mă ajute, dar doctorii spun că e posibil să-şi piardă controlul asupra intestinelor, şi… şi…

Se opri, înghiţind, încercând din răsputeri să nu plângă din nou de faţă cu mine.

— Fă tot ce poţi, am spus.

Am întins mâna peste masă şi i-am strâns scurt mâna plină cu pete maronii.

— Ia zilele una câte una şi lasă restul în grija lui Dumnezeu. Nu este nimic ce ai putea să faci, nu-i aşa?

— Presupun că nu. Dar e foarte greu, Paul. Îţi doresc să nu trebuiască niciodată să afli cât e de greu.

Făcu un efort să se adune.

— Acum spune-mi noutăţile. Cum te descurci cu William Wharton? Şi cum te înţelegi cu Percy Wetmore?

Am discutat probleme de servici o vreme şi apoi vizita s-a încheiat. După aceea, pe drumul spre casă, în timp ce soţia mea stătea tăcută pe locul de lângă mine – cu ochii umezi şi gânditoare – în minte mi se învârteau din nou cuvintele lui Coffey, aşa cum se învârtea prin celula lui Delacroix şoarecele Mister Jingles: *Te-am ajutat, nu-i aşa?*

— E groaznic, spuse posomorâtă soţia mea la un moment dat. Şi nimeni nu poate face nimic să o ajute.

Am dat din cap aprobator şi îmi răsună din nou în minte: *Te-am ajutat, nu-i aşa?* Dar asta era o nebunie şi am

încercat tot ce mi-a stat în putinţă să-mi scot aceste cuvinte din minte.

În timp ce intram în curtea noastră, soţia mea vorbi pentru a doua oară – nu spuse nimic despre vechea ei prietenă Melinda, ci mă întrebă despre infecţia mea urinară. Voia să ştie dacă se vindecase de tot.

— De tot, am liniştit-o eu.

— Atunci, asta e bine, spuse ea, şi mă sărută deasupra sprâncenelor, în locul acela anumit. Poate am putea să, ştii tu, să facem una-alta. Asta dacă ai timp şi doreşti şi tu.

Pentru că aveam destul timp şi suficientă dorinţă, am luat-o de mână şi am condus-o spre dormitor, apoi i-am dat jos hainele în timp ce ea mângâia acea parte a corpului meu care se umfla şi pulsa, dar de data asta nu simţeam nicio durere. În timp ce o iubeam în felul acela lent care îi plăcea – şi care îmi plăcea – m-am gândit la John Coffey, cum spusese că mă ajutase, mă ajutase, nu-i aşa? Ca şi un fragment dintr-un cântec care nu vrea să-ţi iasă din minte.

Mai târziu, în timp ce mergeam spre penitenciar, m-am gândit că în curând avea să trebuiască să facem repetiţii pentru execuţia lui Delacroix. De la gândul acesta am ajuns la faptul că Percy avea să fie în prima linie de această dată şi am simţit un fior de groază. Mi-am spus să las lucrurile să meargă de la sine, era vorba de o singură execuţie şi după aceea era probabil că aveam să scăpăm de Percy, o dată pentru totdeauna… dar continuam să simt acel fior, ca şi cum infecţia de care suferisem nu ar fi trecut, ci şi-ar fi schimbat numai locul, şi în loc să-mi fiarbă vintrele, acum îmi îngheţa şira spinării.

7

— HAIDE, îi spuse Brutal lui Delacroix seara următoare. Mergem să facem o plimbare. Tu şi cu mine şi Mister Jingles.

Delacroix se uită neîncrezător la el, apoi întinse mâna

spre cutia de trabucuri ca să scoată şoarecele. Îl ţinu în palmele făcute căuş şi se uită la Brutal îngustându-şi ochii.

— Despre ce vorbeşte tu? întrebă el.

— E o seară importantă pentru tine şi Mister Jingles, spuse Dean, în timp ce el şi Harry i se alăturau lui Brutal. Lanţul de vânătăi de pe gâtul lui Dean căpătase o neplăcută culoare galbenă, dar măcar putea să vorbească din nou fără ca vocea lui să sune ca şi a unui căţel care latră la o pisică. Se uită la Brutal.

— Crezi că trebuie să-i punem cătuşe, Brute?

Brutal păru să se gândească o clipă.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Va fi cuminte, nu-i aşa că vei fi cuminte, Del? Şi tu şi şoarecele, amândoi. La urma urmei, vor fi de faţă câţiva oameni importanţi astă-seară.

Percy şi eu stăteam lângă biroul de serviciu, urmărind scena, Percy stând cu braţele încrucişate şi cu un zâmbet dispreţuitor pe buze. După o vreme, îşi scoase pieptenele şi merse să se pieptene. John Coffey privea şi el, stând în picioare tăcut lângă gratiile celulei lui. Wharton era întins pe patul lui, holbându-se la tavan şi ignorând întregul spectacol. Continua „să fie cuminte”, deşi, ceea ce el numea *cuminte,* medicii de boli nervoase de la Briar Ridge numeau catatonic. Şi mai era o persoană în sector. Stătea ferit de priviri în biroul meu, dar umbra lui slabă se proiecta pe Culoarul Morţii.

— Ce întâmplă, tu *prostule!* întrebă Del pe un ton certăreţ, trăgându-şi picioarele pe pat în timp ce Brutal deschidea cele două încuietori de la uşa celulei lui şi o deschidea. Privirea i se mişca rapid de la unul la altul.

— Păi să-ţi spun, spuse Brutal. Domnul Moores e plecat pentru o vreme – soţia lui este bolnavă, după cum cred că ai auzit. Aşa că acum şeful este domnul Anderson, domnul Curtis Anderson.

— Da? Şi ce legătură are cu mine?

— Ei bine, spuse Harry, şefu’ Anderson a auzit de şoarecele tău, Del, şi vrea să-l vadă ce ştie să facă. El şi vreo şase alţi tipi sunt în sala administraţiei şi aşteaptă să

apari şi tu. Şi nu e vorba numai de gardieni. Aceştia sunt nişte persoane importante, aşa cum a spus şi Brutal. Cred că unul dintre ei este un politician venit tocmai din capitala statului.

Delacroix se împăună vizibil când auzi asta şi nu am văzut nici măcar cea mai mică urmă de îndoială pe faţa lui. Desigur că voiau cu toţii să-l vadă pe Mister Jingles; cine nu ar fi vrut?

Se uită puţin în jur, mai întâi sub pat şi apoi sub pernă. În cele din urmă, găsi una din bomboanele acelea roz mentolate şi mosorul viu colorat. Se uită întrebător la Brutal, iar Brutal dădu din cap.

— Da-da. De fapt, pentru asta au venit, să vadă trucul cu mosorul, presupun, dar şi felul în care mănâncă bomboanele alea e tare drăguţ. Şi nu uita cutia de trabucuri. Îţi trebuie să-l duci în ea, nu-i aşa?

Delacroix luă cutia şi puse în ea lucrurile şoarecelui, dar pe Mister Jingles îl puse pe umăr. Apoi, păşi afară din celulă, cu pieptul umflat, şi se uită la Dean şi Harry.

— Veniţi, băieţi?

— Nu, spuse Dean. Avem alte treburi. Dar să-i dai gata, Del – arată-le ce se întâmplă când un băiat din Louisiana pune jos ciocanul şi se apucă de treabă de-adevăratelea.

— Fii sigur de asta.

Pe faţă îi apăru un zâmbet, atât de brusc şi atât de simplu în fericirea lui, încât mi-am simţit inima frântă puţin pentru el, în ciuda lucrurilor groaznice pe care le făcuse. În ce lume trăim – ce lume!

Delacroix se întoarse spre John Coffey, cu care legase o prietenie cu nimic diferită de celelalte prietenii pe care le-am văzut între cei condamnaţi la moarte.

— Să-i dai gata, Del, spuse Coffey cu o voce serioasă. Arată-le toate trucurile.

Delacroix dădu din cap şi îşi ţinu mâna sus lângă umăr. Mister Jingles păşi pe ea ca şi cum ar fi fost un podium şi Delacroix întinse mâna spre celula lui Coffey. John Coffey scoase printre gratii un deget imens şi să fiu al naibii dacă

şoarecele nu şi-a întins gâtul şi i-a lins capătul degetului, ca şi cum ar fi fost un căţel.

— Haide, Del, nu mai pierde vremea, spuse Brutal. Oamenii aceştia au renunţat la o cină caldă acasă ca să se uite la trucurile şoarecelui tău.

Desigur că asta nu era adevărat – Anderson era la penitenciar până la opt în fiecare seară, iar gardienii pe care îi târâse să vadă „spectacolul” dat de Delacroix aveau să fie de serviciu până la unsprezece sau doisprezece, în funcţie de cum erau programate schimburile. Politicianul care venise din capitala statului era cel mai probabil un portar, care purta o cravată luată cu împrumut. Dar Delacroix nu avea de unde să ştie toate astea.

— Sunt gata, spuse Delacroix, vorbind cu simplitatea unei mari vedete care a reuşit cumva să-şi păstreze simţul realităţii. Hai să mergem.

Şi, în timp ce Brutal îl conducea pe Culoarul Morţii, cu Mister Jingles cocoţat pe umărul micului francez, Delacroix începu să declame: *„Messieurs et mesdames! Bienvenue au cirque de mousie!”* Dar, deşi era foarte pierdut în propriile fantezii, se ţinu departe de Percy şi îi aruncă o privire plină de neîncredere.

Harry şi Dean se opriră în faţa celulei goale vizavi de celula lui Wharton (care rămăsese la fel de nemişcat). Priviră cum Brutal deschidea uşa spre curte, unde alţi doi gardieni îl aşteptau ca să i se alăture, şi cum îl conducea afară pe Delacroix, pregătit să dea marele spectacol în faţa mahărilor penitenciarului Cold Mountain. Aşteptarăm până când uşile se închiseră şi apoi am privit spre biroul meu. Umbra continua să se proiecteze pe podea ascuţită, ca şi foametea, şi m-am bucurat că Delacroix fusese prea emoţionat ca să o observe.

— Poţi să ieşi acum, am spus. Şi să ne mişcăm repede, oameni buni. Vreau să facem două repetiţii şi nu avem prea mult timp.

Bătrânul Toot-Toot, fiind pe fază ca întotdeauna, ieşi din birou, merse spre celula lui Delacroix şi intră prin uşa

deschisă.

— Stau jos, spuse el. Stau jos, stau jos, sunt aşezat.

Acesta e adevăratul circ, m-am gândit, închizând ochii pentru o clipă. Aici, adevăratul circ, chiar aici, şi noi nu suntem altceva decât nişte şoareci dresaţi. Apoi mi-am alungat din minte acest gând şi am început repetiţia.

8

PRIMA REPETIŢIE merse bine, la fel şi a doua. Percy se descurcă mai bine decât aş fi sperat în cele mai îndrăzneţe vise ale mele. Asta nu însemna că lucrurile aveau să meargă bine atunci când avea să vină vremea francezului să meargă pe Culoarul Morţii, dar era un pas mare în direcţia bună. M-am gândit că totul mersese bine, pentru că Percy făcea în sfârşit ceva ce-i plăcea. Am simţit un fior de dispreţ la acest gând, şi am încercat să mi-l scot din minte. Ce importanţă avea? Avea să-i pună lui Delacroix capelina şi avea să-l ucidă, şi apoi aveam să scăpăm de amândoi. Dacă acesta nu este un final fericit, care ar fi? Şi, după cum spusese şi Moores, Delacroix avea să se prăjească indiferent de cine avea să conducă execuţia.

Totuşi, Percy arătase că se pricepea la ce trebuia să facă în noul său rol. Cu toţii ştiam ce aveam de făcut. În ceea ce mă privea pe mine, eu eram prea uşurat ca să-mi displacă Percy prea mult, cel puţin pentru moment. Părea că lucrurile vor merge bine. Am fost şi mai uşurat când am văzut că Percy ascultase unele dintre sugestiile noastre cu privire la ce putea face ca să-şi îmbunătăţească performanţa, sau măcar să înlăture posibilitatea ca vreun lucru să nu meargă bine. Dacă vreţi să ştiţi adevărul, ne-am entuziasmat destul de mult când am văzut asta – chiar şi Dean, care de obicei se ţinea departe de Percy… atât fizic, cât şi mental, dacă putea. Presupun că nimic nu este surprinzător până aici – pentru majoritatea oamenilor, nimic nu e mai măgulitor decât să vezi că un tânăr îţi

ascultă sfaturile, şi nici noi nu eram altfel în această privinţă. Şi, ca urmare, niciunul dintre noi nu observă că Wild Bill Wharton nu se mai holba la tavan. Şi asta mă include şi pe mine, dar eu ştiu că nu se mai holba la tavan. Se uita la noi în timp ce stăteam la biroul de serviciu, sfătuindu-l pe Percy. Când mă gândesc cum îi dădeam sfaturi! Şi cum se prefăcea el că le ascultă! E de râs, când mă gândesc cum s-au întâmplat lucrurile!

Sunetul unei chei care se răsucea în încuietoarea uşii ce dădea spre curte întrerupse mica noastră discuţie de după repetiţie. Dean îi aruncă lui Percy o privire de avertizare.

— Să nu scoţi o vorbă sau un cuvânt greşit, spuse el. Nu vrem ca ei să ştie ce am făcut. Nu este bine pentru ei. Îi supără asta.

Percy încuviinţă şi îşi puse un deget peste buze pentru gestul lacătul pe gură, care ar fi trebuit să fie nostim, dar nu era. Uşa dinspre curte se deschise şi Delacroix intră, escortat de Brutal, care ducea cutia de trabucuri cu mosorul colorat în ea, tot aşa cum ar fi dus asistentul unui magician dintr-un spectacol de vodevil obiectele maestrului său. Mister Jingles era cocoţat pe umărul lui Delacroix. Şi în ceea ce îl priveşte pe Delacroix însuşi? Ei bine – Lillie Langtry n-ar fi putut să arate mai fericită după ce a dat spectacol la Casa Albă.

— Ei toţi iubesc pe Mister Jingles, proclamă Delacroix. Ei râs şi aplaudat şi chemat înapoi!

— Păi, asta-i foarte bine, spuse Percy.

Vorbea pe un ton indulgent, care nu suna deloc ca şi tonul lui obişnuit.

— Intră înapoi în celula ta, bătrâne.

Delacroix îi aruncă o privire comică de neîncredere şi vechiul Percy ieşi la iveală într-o clipă. Îşi arătă dinţii într-un rânjet de batjocură şi se repezi spre Delacroix ca şi cum ar fi vrut să-l înşface. Era o glumă, desigur; Percy era fericit, nu era în toana lui războinică, dar Delacroix nu ştia asta. Se retrase cu o expresie de teamă şi surpriză şi se împiedică de unul dintre picioarele uriaşe ale lui Brutal.

Căzu greu pe spate, lovindu-se de linoleum cu ceafa cu toată forţa. Mister Jingles sări de pe umărul lui la timp, înainte să fie strivit, şi o luă la fugă chiţăind pe Culoar spre celula lui Delacroix.

Delacroix se ridică în picioare, îi aruncă lui Percy, care râdea, o singură privire plină de ură, apoi se grăbi după şoarecele lui, chemându-l şi frecându-se cu palma pe ceafă. Brutal (care nu ştia că Percy dăduse semne încurajatoare de competenţă la ce avea de făcut) îi aruncă şi el lui Percy o privire plină de dispreţ, apoi o luă după Del, scoţându-şi legătura de chei.

Cred că ceea ce s-a întâmplat apoi s-a întâmplat pentru că Percy voia de fapt să-şi ceară scuze – ştiu că e greu de crezut, dar era într-o toană foarte bună în ziua respectivă. Dacă asta e adevărat, demonstrează un vechi adagiu pe care l-am auzit odinioară şi care spune că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită. Vă mai amintiţi că v-am povestit cum, după ce a fugărit şoarecele până la camera de izolare înainte ca Delacroix să ni se alăture, Percy s-a apropiat puţin prea mult de celula Preşedintelui? Să faci asta era ceva periculos, şi de aceea Culoarul Morţii era atât de lat – când mergeai exact pe mijloc, cei din celule nu puteau ajunge la tine. Preşedintele nu-i făcuse nimic lui Percy, dar îmi amintesc că atunci m-am gândit că ar fi fost posibil ca Arlen Bitterbuck să-i facă ceva, dacă Percy s-ar fi apropiat prea mult de celula lui. Şi asta numai ca să-i dea o lecţie.

Ei bine, Preşedintele şi Şefu’ nu mai erau, dar Wild Bill Wharton le luase locul. Era mult mai rău decât Preşedintele sau Şefu’ visaseră vreodată să fie, şi urmărise întreaga scenă, aşteptând ocazia să îşi aducă şi el contribuţia. Şansa aceasta îi fu servită pe tavă, mulţumită lui Percy Wetmore.

— Hei, Del! strigă Percy, râzând pe jumătate, pornind după Brutal şi Delacroix şi apropiindu-se mult prea tare de bucata din culoar care era lângă celula lui Wharton, fără să-şi dea seama ce făcea.

— Hei, blegule, n-am vrut să-ţi fac nimic! Eşti bi…

Wharton se ridică de pe patul lui şi fu lângă gratiile celulei lui într-o fracţiune de secundă – în toţi anii de când eram gardian n-am văzut niciodată pe cineva să se mişte atât de repede, şi asta îi include şi pe atleţii cu care am lucrat mai târziu la şcoala de corecţie. Îşi scoase braţele printre gratii şi îl apucă pe Percy, mai întâi de umerii uniformei, apoi de după gât. Wharton îl trase cu spatele la gratiile celulei. Percy guiţă ca un porc care tocmai e înjunghiat şi am văzut în ochii lui că era sigur că îşi găsise sfârşitul.

— Ce drăguţ eşti, şopti Wharton.

Îşi luă una dintre mâini de pe beregata lui Percy şi i-o trecu prin păr.

— Ce moale, spuse el, pe jumătate râzând. Ca şi al unei fete. Cred că aş regula mai degrabă fundul tău decât păsărică lui soră-ta.

Şi îl sărută pe Percy pe ureche.

Cred că Percy – care vă amintiţi că îl bătuse pe Delacroix pentru că i-a atins din greşeală pantalonii în zona şliţului – ştia exact ce se întâmplă. Cred că ar fi vrut să nu ştie, dar cred că ştia. Culoarea îi pierise din obraji, iar petele roşii de pe obraji îi ieşeau în evidenţă ca nişte semne din naştere. Ochii îi erau măriţi şi umezi. Un fir de salivă îi curgea din colţul gurii schimonosite. Toate acestea se întâmplară foarte repede – aş spune că *întreaga scenă* se consumase în mai puţin de zece secunde.

Eu şi Harry am făcut un pas înainte, cu bastoanele ridicate. Dean îşi scoase arma. Dar înainte ca lucrurile să meargă cu o fracţiune mai departe, Wharton îi dădu drumul lui Percy, ridicându-şi mâinile în dreptul umerilor şi rânjind cu dinţii lui stricaţi.

— I-am dat drumul, m-am jucat numai cu el şi i-am dat drumul, spuse el. Nu i-am clintit nici măcar un fir din capul lui frumos, aşa că să nu mă băgaţi iarăşi în nenorocita de cameră cu pereţi moi.

Percy Wetmore se repezi de-a curmezişul culoarului şi se agăţă cu mâinile de gratiile celulei goale de pe cealaltă

parte, respirând atât de repede şi atât de tare, încât părea să suspine. Îşi primise în cele din urmă lecţia de a merge pe mijlocul Culoarului Morţii şi departe de braţele care apucă, de fălcile care muşcă şi de ghearele care înşfacă. M-am gândit că aceasta era o lecţie care avea să-i rămână în minte pentru mult mai mult timp decât sfaturile pe care i le dăduserăm noi după repetiţii. Pe faţa lui era întipărită o expresie de teroare pură şi părul lui, la care ţinea atât de mult, era tot încâlcit pentru prima dată de când îl întâlnisem şi îi stătea tot în vârtejuri. Arăta ca o persoană care tocmai a scăpat de la a fi siluită.

Apoi totul se opri, fu un moment o linişte atât de densă, încât singurul sunet fu respiraţia ca nişte suspine a lui Percy. Ceea ce rupse tăcerea fu un râset gâlgâitor, atât de brusc şi atât de nebunesc în situaţia aceea, încât era şocant. *Wharton* a fost primul meu gând, dar nu era el. Era Delacroix, care stătea în uşa deschisă a celulei lui, arătându-l cu degetul pe Percy. Şoarecele era din nou pe umărul lui şi Delacroix arăta ca şi un vrăjitor mic şi răutăcios, cu drăcuşorul pe umăr.

— Uite la el, el făcut în pantaloni! hohotea Delacroix. Uite ce făcut omul acesta mare! El loveşte pe alţii cu bastonu', *mais oui* ca un *mauvais homme,* dar când cineva pune pe el mâna, el făcut în pantaloni ca un copil mic!

Râdea şi îl arăta cu degetul pe Percy, toată teama şi ura faţă de Percy concentrându-se în acest râs batjocoritor. Percy se holbă la el, aparent incapabil să se mişte sau să vorbească. Wharton făcu un pas înainte până lângă gratiile celulei lui, se uită la pata închisă la culoare de pe pantalonii lui Percy – era mică, dar era acolo, şi nu era nicio îndoială despre ce era – şi rânji.

— Cineva ar trebui să-i ia băiatului ăstuia curajos o oliţă, spuse el, şi se întoarse pe patul lui, înăbuşindu-şi râsul.

Brutal merse spre celula lui Delacroix, dar francezul intrase deja şi se aruncase pe patul lui înainte ca Brutal să ajungă la el.

Am întins mâna şi am pus-o pe umărul lui Percy.

— Percy, am început eu, dar nu am mai apucat să spun nimic.

Percy reveni la viaţă şi dădu mâna mea jos de pe umăr. Se uită la pantalonii lui, văzu cum pata se întindea şi faţa i se făcu de un roşu intens. Îşi ridică privirea din nou la mine, apoi se uită la Harry şi la Dean. Îmi amintesc că mi-a părut bine că nu era acolo bătrânul Toot-Toot. Dacă ar fi fost pe acolo, relatarea ar fi făcut înconjurul închisorii într-o zi. Şi, dat fiind numele de familie al lui Percy – unul nefericit în acest context (Wetmore = Udătură) – era o istorisire care ar fi fost spusă cu mare plăcere timp de mai mulţi ani.

— Dacă povestiţi cuiva de asta, veţi fi toţi şomeri până la sfârşitul săptămânii, şopti el cu înverşunare.

Era genul de replică care m-ar fi făcut să vreau să-l lovesc în alte circumstanţe, dar dată fiind situaţia, a reuşit numai să-mi provoace milă. Cred că el a văzut mila aceasta în ochii mei şi asta a înrăutăţit şi mai mult situaţia – ca şi cum ai fi lovit cu un mănunchi de urzici o rană deschisă.

— Ceea ce se întâmplă pe Culoarul Morţii rămâne pe Culoarul Morţii, spuse Dean încet. Nu trebuie să-ţi faci griji de asta.

Percy se uită peste umăr înspre celula lui Delacroix. Brutal tocmai închidea uşa şi, de afară, supărător de clar, se auzea chicotitul lui Delacroix. Pe faţa lui Percy parcă se dezlănţuise o furtună.

M-am gândit să-i spun că în viaţă omul culege ceea ce a semănat, dar apoi am decis că nu era cel mai bun moment pentru o lecţie din scriptură.

— În ceea ce-l priveşte pe el… începu Percy, dar nu îşi termină fraza.

În loc de asta se întoarse şi plecă, cu capul plecat, spre magazie, ca să-şi caute o pereche de pantaloni uscaţi.

— E atât de *drăguţ,* spuse Wharton pe un ton sclifosit.

Harry îi spuse să-şi ţină naibii gura înainte să fie dus din nou în camera de izolare, numai aşa ca să nu stea în celula lui. Wharton îşi încrucişă braţele pe piept, închise ochii şi

păru că doarme.

9

NOAPTEA DINAINTEA execuţiei lui Delacroix coborî mai fierbinte şi mai umedă decât oricând – termometrul de la geamul clădirii Administraţiei arăta douăzeci şi şapte de grade atunci când am trecut pe lângă el la intrarea în tură, la ora şase. Gândiţi-vă numai, douăzeci şi şapte de grade la sfârşitul lui octombrie, şi tunetul bubuia înspre vest ca în luna iulie. Mă întâlnisem cu un membru al congregaţiei mele în acea după-amiază şi mă întrebase cu o vizibilă seriozitate dacă nu credeam cumva că o astfel de vreme, total nepotrivită anotimpului, era semnul apropierii ceasului din urmă. I-am spus că eram sigur că nu, dar atunci mi-a trecut prin minte că pentru Eduard Delacroix ceasul din urmă era aproape. Într-adevăr, aşa era.

Bill Dodge stătea în uşa care dădea spre curtea închisorii, bând cafea şi fumând o ţigară. Se uită la mine şi spuse:

— Ia uite cine vine. Paul Edgecombe, mare cât viaţa însăşi şi de două ori mai urât ca ea.

— Cum a trecut ziua, Billy?

— Bine.

— Delacroix?

— E în ordine. Pare să înţeleagă că mâine îi vine vremea şi, totuşi, parcă nu ar înţelege. Ştii şi tu cum sunt majoritatea când îi ajunge ceasul de pe urmă.

Am încuviinţat din cap.

— Wharton?

Bill râse.

— Ce fanfaron. Pe lângă el, Jack Benny pare un quaker. I-a spus lui Rolfe Wettermark că a mâncat gem de căpşune din păsărica nevesti-si.

— Şi Rolfe ce-a spus?

— Că nu e căsătorit. A spus că probabil Wharton s-a

gândit la maică-sa.

Am râs, am râs cât de tare am putut. Era într-adevăr nostim, într-un mod vulgar. Şi era bine să pot să râd fără să simt că cineva mi-ar fi aprins chibrite în partea de jos a abdomenului. Bill râse împreună cu mine, apoi îşi răsturnă restul de cafea în curtea care era goală, cu excepţia câtorva deţinuţi care se comportaseră bine şi care stătuseră la noi cam o mie de ani.

Undeva în depărtare se auzi bubuitul unui tunet şi pe cerul care se întuneca tot mai mult izbucni un fulger. Bill se uită în sus cu nelinişte şi râsul i se stinse.

— Să-ţi spun ceva, zise el, nu-mi prea place vremea asta. Am senzaţia că ceva are să se întâmple. Ceva rău.

Şi în privinţa aceasta a avut dreptate. Lucrul rău se întâmplă cam pe la zece şi un sfert în acea seară. Atunci l-a ucis Percy pe Mister Jingles.

10

LA ÎNCEPUT păru că avea să fie o seară destul de bună, în ciuda căldurii – John Coffey era la fel de tăcut ca de obicei, Wild Bill era mai blând ca niciodată, iar Delacroix era într-o stare bună pentru un om care avea întâlnire cu Old Sparky în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Înţelegea ce avea să i se întâmple, cel puţin la un nivel de bază; ceruse chili pentru ultima lui masă şi îmi dădu instrucţiuni speciale pentru cei de la bucătărie.

— Spune la ei să pună sosul iute, spuse el. Spune la ei să pună din cel care face pe tine să sari în sus iuhuu – din cel verde, nu ăla dulce. Sosul ăla prinde pe mine de gât şi nu te poţi da jos de pe toaletă ziua următoare, dar eu cred că de data asta eu nu am probleme cu asta, *n'est-ce pas?*

Majoritatea îşi fac griji pentru ce îi aşteaptă în viaţa de apoi cu un fel de ferocitate prostească, dar Delacroix nu prea băgă în seamă întrebările mele despre cum voia să-şi liniştească conştiinţa în ultimele ore pe care le mai avea.

Dacă „omu' ăla" Schuster fusese destul de bun pentru Marea Căpetenie Bitterbuck, spuse Del, Schuster avea să fie destul de bun şi pentru el. Nu, lui nu-i păsa – sunt sigur că aţi ghicit şi dumneavoastră – decât de ce avea să i se întâmple lui Mister Jingles după ce el, Delacroix, avea să moară. Eram obişnuit să petrec ore în şir cu condamnaţii în seara de dinaintea ultimului lor drum, dar aceasta era prima ocazie când am petrecut aceste ore gândindu-mă la ce soartă avea să aibă un şoarece.

Del luă în considerare un scenariu după celălalt, căutând răbdător soluţia cu mintea lui îngustă. Şi, în timp ce se gândea cu voce tare, vrând să-i asigure şoarecelui său viitorul, ca şi cum ar fi fost un copil căruia trebuia să i se asigure o educaţie bună, arunca mosorul spre perete. De fiecare dată când făcea asta, Mister Jingles se repezea după el, îl găsea, apoi îl împingea până la piciorul lui Del. Începu să mă calce pe nervi după o vreme – mai întâi lovirea mosorului de lemn de peretele de piatră, apoi zgomotul abia sesizabil al picioruşelor lui Mister Jingles. Deşi era un truc drăguţ, după vreo nouăzeci de minute îi mai păli farmecul. Şi Mister Jingles nu părea să obosească niciodată. Făcea din când în când câte o pauză ca să se împrospăteze cu o înghiţitură de apă dintr-o farfurioară pe care Del o ţinea special în acest scop, sau ca să ronţăie o bucăţică roz de bomboană mentolată, şi apoi se întorcea la mosor. De mai multe ori mi-a fost pe vârful limbii să-i spun lui Del să o lase baltă, dar de fiecare dată mi-am amintit că mai avea seara aceea şi ziua următoare ca să se joace cu mosorul, şi asta era tot. Dar, mai la urmă, deveni din ce în ce mai greu să păstrez în minte gândul acesta – ştiţi cum e atunci când un zgomot se repetă de mii de ori. După o vreme te înnebuneşte. La urma urmei am vrut să vorbesc, dar apoi ceva m-a făcut să mă uit peste umăr, afară din celulă. John Coffey stătea la uşa celulei lui şi dădea din cap spre mine: stânga, dreapta, înapoi în centru. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile şi ar fi vrut să-mi spună să mă răzgândesc.

Aveam să am grijă ca Mister Jingles să ajungă la mătuşa lui Delacroix, i-am spus, aceea care îi trimisese punga aceea imensă de bomboane. Puteam să trimitem şi mosorul lui viu colorat, chiar şi „casa” lui – aveam să facem o colectă şi aveam să-l convingem pe Toot să renunţe la drepturile lui asupra cutiei de trabucuri Corona. Nu, spusese Delacroix după câteva clipe de gândire (avu vreme ca între timp să arunce mosorul spre perete de cel puţin cinci ori, iar Mister Jingles îl împinse înapoi, fie cu lăbuţele, fie cu nasul), asta nu avea să fie bine. Mătuşa Hermione era prea bătrână, nu avea să îl înţeleagă pe Mister Jingles şi ce se întâmpla dacă Mister Jingles avea să trăiască mai mult decât ea? Atunci ce avea să i se întâmple? Nu, nu, mătuşa Hermione nu era o soluţie bună.

— Ei bine, l-am întrebat, ce-ar fi să-l ia în grijă unul dintre noi? Unul dintre noi, gardienii? Puteam să-l ţinem chiar acolo, în Sectorul E.

Nu, spuse Delacroix, îmi mulţumea pentru că mă gândisem la asta, *certainement,* dar Mister Jingles era un şoarece care dorea să fie liber. El, Eduard Delacroix ştia asta, pentru că Mister Jingles – da, aţi ghicit – îi şoptise acest lucru la ureche.

— În ordine, am spus, atunci unul dintre noi îl va duce acasă, Del. Poate Dean. Are un băieţel căruia pun pariu că i-ar plăcea să aibă un şoarece.

Delacroix se făcu alb ca hârtia la acest gând. Un copil mic să aibă grijă de un geniu al rozătoarelor ca Mister Jingles? Pentru numele lui *le bon Dieu,* ar putea un copil să continue să-l antreneze, ce să mai zici să-l înveţe trucuri noi? Şi dacă puştiul îşi pierdea interesul şi uita să-i dea de mâncare vreo două sau trei zile la rând? Delacroix, care arsese de vii şase fiinţe umane în efortul de a ascunde urmele crimei lui iniţiale, fu cuprins de un fior delicat de repulsie, ca un antivivisecţionist convins.

— În ordine, am spus, îl voi lua eu (amintiţi-vă că trebuia să le promitem orice; în ultimele lor patruzeci şi opt de ore trebuia să le promitem orice). Cum avea să-i convină asta?

— Nu, şefu' Edgecombe, spuse Del apologetic.

Aruncă din nou mosorul. Acesta se lovi de perete, şi se răsuci; apoi, ajunse la el Mister Jingles şi începu să-l împingă cu nasul spre Delacroix.

— Îţi mulţumesc mult – *merci beaucoup* – dar tu locuieşti lângă pădure, iar lui Mister Jingles i-ar fi frică să locuiască *dans la forêt.* Ştiu pentru că…

— Cred că mi-am dat seama de unde ştii, Del, am spus.

Delacroix dădu din cap zâmbind.

— Dar noi o să găsim soluţie. Poţi să fii sigur de asta!

Aruncă mosorul. Mister Jingles se repezi după el. Am încercat să nu strâmb din nas.

În cele din urmă, Brutal a fost acela care a salvat situaţia. Stătuse la biroul de serviciu, uitându-se la Dean şi Harry cum jucau cărţi. Percy era şi el acolo, dar Brutal se sătură să încerce să lege o conversaţie cu cineva care îi răspundea numai cu mormăieli ursuze. Veni spre locul unde stăteam pe un taburet în faţa celulei lui Delacroix şi ascultă ce vorbeam cu braţele încrucişate.

— Dar ce zici de Mouseville? întrebă Brutal întrerupând liniştea care urmă refuzului lui Del la oferta mea să-i duc şoarecele la casa mea de lângă pădure. Spuse această replică pe un ton obişnuit, lejer, ca şi cum ar fi vrut numai să ne dea o idee.

— Mouseville? întrebă Delacroix, aruncându-i lui Brutal o privire care era în acelaşi timp uimită şi interesată. Ce Mouseville?

— E o atracţie turistică din Florida, spuse el. Cred că din Tallahassee. Nu-i aşa, Paul? E Tallahassee?

— Aşa e, am spus fără să ezit un moment, gândind Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Brutus Howell. E vorba de Tallahassee. Chiar pe drumul pe care se află şi universitatea pentru câini.

Brutal se strâmbă uşor când auzi asta, şi m-am gândit că avea să ne dea de gol dacă avea să înceapă să râdă, dar se controlă şi eu am încuviinţat. Aveam să mai aud de universitatea pentru câini, eram sigur.

De această dată, Del nu mai aruncă mosorul, deşi Mister Jingles stătea pe papucul lui Del cu picioruşele din faţă ridicate, aşteptând în mod evident o nouă ocazie de a porni în fugă după mosor. Francezul se uită de la Brutal la mine şi apoi înapoi la Brutal.

— Ce se face la Mouseville? întrebă el.

— Crezi că l-ar accepta pe Mister Jingles? mă întrebă Brutal pe mine, ignorându-l şi în acelaşi timp incitându-l pe Del. Crezi că are calităţile necesare, Paul?

Am încercat să dau impresia că mă gândesc la asta.

— Ştii, i-am spus, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare o idee genială.

Cu colţul ochiului l-am văzut pe Percy venind pe Culoar (ocolind de departe celula lui Wharton). Stătu cu un umăr sprijinit de gratiile unei celule goale, cu un zâmbet dispreţuitor pe buze.

— Ce este Mouseville? întrebă Del, care dorea cu frenetism să afle răspunsul.

— O atracţie turistică, ţi-am spus, zise Brutal. Cred că sunt cam o sută de şoareci acolo. Ce zici, Paul?

— Cred că au ajuns la o sută cincizeci, am spus. Are un succes foarte mare. Am înţeles că vor să deschidă acum unul şi în California şi să-i spună Mouseville Vest, aşa de bine le merge afacerea. Şoarecii dresaţi sunt următoarea chestie la modă, presupun – nici eu nu înţeleg de ce.

Del şedea cu mosorul colorat în mână, uitându-se la noi, uitând pentru o vreme de situaţia lui.

— Dar îi acceptă numai pe şoarecii cei mai deştepţi, îl avertiză Brutal, pe cei care ştiu să facă trucuri. Şi nu pot să fie şoareci albi, pentru că aceia sunt şoareci luaţi de la magazinul de animale.

— Da, aşa este, de la magazinul de animale! spuse Del cu înverşunare. Eu urăsc pe şoarecii de la magazinul de animale!

— Şi au ca un fel de cort în care intri – spuse Brutal, privind în depărtare în timp ce îşi imagina scena.

— Da, da, ca şi la un *cirque!* Plăteşte oamenii ca să

intre?

— Glumeşti? *Bineînţeles* că plăteşte. Zece cenţi pe persoană, doi cenţi pentru copii. Şi e ca un fel de oraş făcut din cutii de bachelită şi suluri de hârtie igienică, cu geamuri făcute din gelatină ca să vezi ce fac înăuntru…

— Da! Da!

Delacroix era în extaz. Apoi se întoarse la mine.

— Ce latină?

— Ca şi geamul de la un cuptor, poţi să vezi prin ea, am spus.

— Oh, sigur! Aia este!

Îşi întinse braţul spre Brutal, făcându-i semn să continue, iar ochii lui Mister Jingles, ca două picături de ţiţei, i se roteau în orbite, încercând să urmărească mosorul. Era foarte drăguţ. Percy veni ceva mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să vadă totul mai bine, şi l-am văzut pe John Coffey încruntându-se spre el, dar eram prea prins de fantezia lui Brutal ca să-i dau atenţie. Asta ridica la un cu totul alt nivel obligaţia noastră de a promite condamnatului tot ce dorea şi îl admiram sincer pentru asta, credeţi-mă.

— Ei bine, spuse Brutal, acolo e oraşul şoarecilor, dar ce le place cu adevărat copiilor este Circul din Mouseville, unde există şoareci care se dau cu trapezul şi şoareci care împing mosoare din astea, sau şoareci care pun monede unele peste altele…

— Da, ăsta e! Ăsta loc bun pentru Mister Jingles! spuse Delacroix.

Ochii îi scânteiau şi obrajii îi erau roşii. Mi s-a părut că Brutus Howell era ca un fel de sfânt.

— La urma urmei, tu o să fii şoarec de circ, Mister Jingles! Tu o să trăieşte într-un oraş de şoareci din Florida! Cu geamuri de latină! Urraa!

Aruncă mosorul mai tare decât de obicei. Acesta se lovi de perete, apoi ieşi printre gratiile celulei până pe Culoar. Mister Jingles fugi după mosor şi Percy se folosi de această şansă.

— *Nu fă asta, prostule!* strigă Brutal, dar Percy nu-i dădu atenţie.

Exact în momentul când Mister Jingles ajunse lângă mosor – prea preocupat ca să-şi dea seama că vechiul lui duşman era în apropiere – Percy coborî cu toată puterea asupra lui talpa tare a pantofului lui de serviciu. Se auzi un pocnet când se frânse gâtul lui Mister Jingles şi din bot începu să-i curgă sânge. Ochii lui minusculi şi negri îi ieşeau din orbite şi am citit în ei o expresie de surpriză şi de agonie care era mult prea umană.

Delacroix strigă de durere şi de groază. Se aruncă spre uşa celulei lui şi îşi întinse braţele printre gratii, cât de mult putea, strigând în repetate rânduri şoarecele pe nume.

Percy se întoarse spre el zâmbind. Spre noi toţi trei.

— Aşa, spuse el. Ştiam că am să-l prind mai devreme sau mai târziu. A fost doar o problemă de timp.

Se întoarse cu spatele şi se îndepărtă pe Culoarul Morţii, fără să se grăbească, lăsându-l pe Mister Jingles zăcând pe linoleum într-o pată tot mai mare de sânge.

Partea a patra

SFÂRŞITUL GROAZNIC AL LUI EDUARD DELACROIX

1

ÎN AFARĂ DE ACEASTĂ RELATARE, am ţinut un mic jurnal de când am început să locuiesc la Georgia Pines – nu mare lucru, scriu numai câteva paragrafe pe zi, în cea mai mare parte despre vreme – şi l-am recitit seara trecută. Am vrut numai să văd cât timp a trecut de când nepoţii mei Christopher şi Danielle m-au forţat mai mult sau mai puţin să mă internez la Georgia Pines.

— Pentru binele tău, bunicule, au spus ei.

Sigur că da. Nu asta spun majoritatea oamenilor care au aflat în cele din urmă cum să scape de o problemă care umblă şi vorbeşte?

E puţin mai mult de doi ani. Lucrul straniu e că nu ştiu dacă *simt* că au trecut doi ani, sau mai mult, sau mai puţin de atât. Sentimentul timpului pare să mi *se topească,* ca şi

omul de zăpadă al unui copil când vine dezgheţul din ianuarie. E ca şi cum timpul, aşa cum a fost el întotdeauna – timpul după Ora Standard din Est şi Ora de Vară din Est sau Timpul de Lucru – nu mai există. Aici nu există decât Timpul Georgia Pines, care este Timpul Bătrânului, Timpul Bătrânei, Timpul când Faci Pipi în Pat. Restul… a trecut.

Este un loc periculos acesta. La început nu-ţi dai seama de asta, la început crezi că este numai un loc plicticos, la fel de periculos ca o creşă la orele de somn, dar să ştiţi că este periculos. Am văzut mulţi oameni care au alunecat în senilitate de când sunt aici, şi uneori fac mai mult decât să alunece – câteodată se prăbuşesc cu viteza unui submarin avariat. Vin aici în mare parte sănătoşi – cu ochii tulburi şi sprijinindu-se de baston, poate puţin mai slobozi la vezică, dar în rest sunt sănătoşi – şi apoi ceva li se întâmplă. O lună mai târziu şed numai în camera cu televizorul, holbându-se la emisiunea lui Oprah Winfrey cu ochii complet spălăciţi, cu o falcă atârnând, cu un pahar de suc de portocale uitat în mână, înclinat într-o parte, din care sucul a început să picure. O lună mai târziu, trebuie să-i reaminteşti numele copiilor lui atunci când aceştia vin să-i facă o vizită. Şi, la o lună după asta, numele lor este acela pe care trebuie să li-l reaminteşti. Ceva li se întâmplă, este clar: intră sub incidenţa Timpului din Georgia Pines. Aici, timpul este asemeni unui acid slab care erodează la început memoria, apoi dorinţa de a continua să trăieşti.

Trebuie să lupţi. Asta îi spun lui Elaine Connelly, prietena mea specială. Pentru că este mai bine de când am început să scriu despre ce mi s-a întâmplat în 1932, anul în care John Coffey a venit pe Culoarul Morţii. Unele dintre amintiri sunt teribile, dar le simt cum îmi ascut mintea şi atenţia, aşa cum un cuţit ascute un creion, şi asta face ca să merite să suport durerea. Scrisul şi memoria nu sunt însă destule. Am şi un corp şi, deşi este îmbătrânit şi grotesc, fac cât de multe exerciţii pot. La început a fost greu – bătrânilor ca mine nu le prea arde de exerciţii fizice numai de dragul de-a le face – dar mai uşor acum că

plimbările mele au un scop.

Ies înainte de micul dejun – imediat ce se luminează de ziuă, în cele mai multe din zile – pentru prima mea plimbare. A plouat în această dimineaţă şi umezeala îmi provoacă durere la articulaţii, dar am luat de pe cuierul de lângă uşa bucătăriei o pelerină şi am ieşit totuşi. Când un om are o sarcină, trebuie să o facă, şi dacă asta îi provoacă durere, foarte rău. Pe de altă parte, lucrurile se compensează unele cu altele. Cel mai important este că reuşesc să-mi păstrez acel sentiment al Timpului Real, care e opusul Timpului din Georgia Pines. Iar mie îmi place ploaia, cu sau fără dureri. Mai ales dimineaţa devreme, când ziua abia a început şi pare plină de posibilităţi, chiar şi pentru un flăcău de vârsta a treia ca mine.

Am trecut prin bucătărie, unde m-am oprit ca să cer două felii de pâine prăjită de la unul dintre bucătarii cu ochii cârpiţi de somn, apoi am ieşit. Am traversat terenul de crochet, apoi peluza verde. Dincolo de aceasta există un petic de pădure, prin care şerpuia o potecă care trecea pe lângă câteva şoproane, care nu mai erau folosite şi care mucezeau încetul cu încetul. Am mers încet pe această potecă, ascultând zgomotul ploii pe ramurile pinilor, ronţăind o bucată de pâine prăjită cu puţinii dinţi care îmi mai rămăseseră. Mă dureau picioarele, dar era o durere suportabilă. În cea mai mare parte, mă simţeam bine. Am tras în piept aerul umed cât de tare am putut, asimilându-l ca şi cum ar fi fost hrană.

Şi când am ajuns la al doilea dintre şoproanele acelea vechi, am intrat pentru un timp şi mi-am făcut treaba.

Când m-am întors pe potecă cam douăzeci de minute mai târziu, am simţit viermele foamei cum îmi măcina stomacul şi m-am gândit că aş putea mânca şi ceva mai substanţial decât pâine prăjită. Nişte terci de ovăz, sau poate chiar nişte jumări de ouă cu un cârnat. Îmi plac foarte mult cârnaţii, întotdeauna mi-au plăcut, dar acum, dacă mănânc mai mult de unul pe zi, mă apucă diareea. Dar dacă mănânc unul, nu e nicio problemă. Apoi, cu

stomacul plin şi cu aerul umed înviorându-mi creierul (sau cel puţin aşa speram), aveam să merg în seră şi să scriu despre execuţia lui Eduard Delacroix. Aveam să fac asta cât de repede puteam, ca să nu-mi pierd curajul.

Mă gândeam chiar la Mr. Jingles în timp ce am traversat terenul de crochet spre uşa de la bucătărie – cum Percy Wetmore călcase pe el şi îi frânsese spatele, şi cum strigase Delacroix când înţelesese ce făcuse duşmanul său – şi nu l-am văzut pe Brad Dolan stând acolo, ascuns pe jumătate privirilor, până când întinse mâna şi mă apucă de încheietura mâinii.

— Ai ieşit pentru o scurtă plimbare, Paulie? mă întrebă el.

M-am retras de lângă el, smucindu-mi încheietura din mâna lui. Parţial, asta era din cauza sperieturii – oricine s-ar smuci din strânsoarea cuiva atunci când este speriat – dar nu acesta era singurul motiv. Mă gândeam la Percy Wetmore, amintiţi-vă, şi Brad îmi aminteşte întotdeauna de Percy. Pe de o parte, asta e din cauză că Brad umblă întotdeauna cu o revistă îndesată în buzunar (în cazul lui Percy, era vorba întotdeauna de o revistă pentru bărbaţi; în cazul lui Brad, e vorba de cărţulii cu bancuri pe care le guşti numai dacă eşti prost sau răutăcios); pe de altă parte, e felul lui de a se purta de parcă este Regele Rahat de pe Muntele de Caca, dar cel mai mult îmi aminteşte de Percy faptul că se strecoară în spatele omului şi că îi place să facă rău.

Am văzut că tocmai ajunsese la serviciu şi nici nu apucase încă să se schimbe în hainele albe de infirmier. Purta jeanşi şi o cămaşă stil western, destul de ponosită. Într-o mână avea resturile unei prăjituri pe care o şutise din bucătărie. Stătuse sub streaşină ca să o poată mânca fără să se ude. Şi ca să mă poată urmări pe mine, sunt destul de sigur de asta acum. Şi mai sunt sigur şi de altceva: va trebui să mă feresc de domnul Brad Dolan. Nu prea mă are la suflet. Nu ştiu de ce, dar nu am ştiut niciodată de ce Percy Wetmore nu l-a suportat pe

Delacroix. Şi nu l-a suportat este o sintagmă prea îngăduitoare. Percy l-a urât din tot sufletul pe Del, din primul moment în care micul francez a venit pe Culoarul Morţii.

— Ce-i cu pelerina asta a ta, Paulie? întrebă el, scuturând-o de guler. Asta nu e a ta.

— Am luat-o din holul de lângă bucătărie, am spus.

Urăsc când îmi spune Paulie, dar să fiu al naibii dacă-i dau satisfacţia să vadă asta.

— E un cuier plin cu pelerine. Nu cred că păţeşte ceva dacă o iau pe mine, tu ce crezi? La urma urmei, de aia sunt făcute, ca să ieşi cu ele pe ploaie.

— Dar nu e pentru *tine,* Paulie, spuse el, trăgând-o din nou de guler. Asta-i chestia. Pelerinele astea sunt pentru angajaţi, nu pentru cei care sunt internaţi aici.

— Dar tot nu văd cui fac rău cu asta.

Îmi zâmbi vag.

— Nu e vorba de cui faci *rău,* este vorba de *reguli.* Ce-ar fi viaţa fără reguli? Paulie, Paulie, Paulie.

Dădu din cap, ca şi cum simplul fapt de a mă privi în faţă îl făcea să-i pară rău că trăieşte.

— Probabil că te gândeşti că un boşorog ca tine nu mai trebuie să respecte regulile, dar te înşeli. *Paulie.*

Îmi zâmbea. Îi eram antipatic. Poate chiar mă ura. Şi de ce? Nu ştiu. Câteodată nici nu există un motiv. Acesta e lucrul care mă sperie.

— Ei bine, îmi pare rău dacă am încălcat regulile, am spus.

Cuvintele acestea le-am spus într-un mod plângăcios, puţin prea strident, şi m-am urât pentru că le-am spus astfel, dar sunt bătrân, şi atunci când îmbătrânesc, oamenii devin smiorcăiţi. Şi bătrânii se *sperie* uşor.

Brad încuviinţă.

— Scuzele au fost acceptate. Acum du-te şi agaţă înapoi pe cuier pelerina. Nu ai de ce să te plimbi afară prin ploaie. Ce s-ar întâmpla dacă ai aluneca şi ţi-ai rupe ceva? Hî? Cine crezi că ţi-ar aduce până aici ciolanele bătrâne?

— Nu ştiu, am spus.

Voiam să plec cât mai repede de acolo. Cu cât îl ascultam mai mult, cu atât semăna mai mult cu Percy. William Wharton, nebunul care venise pe Culoarul Morţii în toamna anului 1932, îl înşfăcase o dată pe Percy şi îl speriase atât de tare încât acesta făcuse în pantaloni. *Dacă vorbiţi cuiva de asta,* ne spusese Percy pe urmă, *veţi fi cu toţii şomeri în mai puţin de o săptămână.* Acum, după toţi aceşti ani, aproape că îl auzeam pe Brad Dolan rostind aceleaşi cuvinte, cu acelaşi ton al vocii. E ca şi cum scriind despre acele vremuri aş fi deschis o uşă fermecată care leagă trecutul de prezent – pe Percy Wetmore de Brad Dolan, pe Janice Edgecombe de Elaine Connelly, penitenciarul Cold Mountain de azilul de bătrâni Georgia Pines. Şi dacă asta nu mă ţine treaz noaptea, nimic nu o va face.

Am vrut să mă îndrept spre uşa de la bucătărie, iar Brad mă apucă din nou de încheietura mâinii. Nu ştiu dacă şi de prima dată a fost la fel, dar ştiu că de data asta a făcut-o intenţionat, strângându-mi încheietura încât a început să mă doară. Ochii i se mişcau rapid de la stânga la dreapta, ca să fie sigur că nu era nimeni pe afară, nu era nimeni care să vadă cum îi făcea rău unuia dintre bătrânii de care ar fi trebuit să aibă grijă.

— Ce cauţi tu pe poteca aceea? întrebă el. Ştiu că nu mergi încolo ca să te masturbezi, zilele acelea sunt de mult uitate pentru tine, deci ce faci acolo?

— Nimic, am spus, impunându-mi să rămân calm, ca să nu-i arăt cât de tare mă durea strânsoarea lui, încercând să-mi reamintesc că mă întrebase numai de potecă şi că probabil nu ştia nimic de şopron. Mă plimb numai. Ca să-mi limpezesc mintea.

— E prea târziu pentru asta, Paulie, mintea ta nu va mai fi niciodată limpede.

Mă strânse din nou de încheietură, făcând să-mi pocnească oasele bătrâne, cu ochii jucându-i continuu dintr-o parte în alta, vrând să se asigure că era în

siguranţă. Lui Brad nu îi era teamă să încalce regulile; lui îi era teamă numai de a nu fi prins încălcându-le. Şi din acest punct de vedere era ca Percy Wetmore, care nu ne-ar fi lăsat să uităm niciun moment că era nepotul guvernatorului.

— La cât eşti de bătrân, e de mirare că poţi să-ţi aminteşti cine eşti. Eşti al naibii de bătrân. Chiar şi pentru un muzeu ca şi acesta. Mă faci să mă treacă naibii fiorii, Paulie.

— Dă-mi drumul, am spus, străduindu-mă ca vocea să nu-mi sune plângăcioasă.

Dar nu făceam asta numai din mândrie. M-am gândit că dacă avea să audă acel ton plângăcios, asta avea să-l întărâte, aşa cum mirosul de transpiraţie îl întărâtă uneori pe un câine rău – unul care altfel ar mârâi numai – să muşte. Asta m-a făcut să mă gândesc la ziaristul care s-a ocupat de procesul lui John Coffey. Reporterul era un om groaznic, pe nume Hammersmith, şi cel mai teribil lucru era că el nici măcar nu-şi dădea seama cât de groaznic era.

În loc să-mi dea drumul, Dolan mă strânse din nou de încheietură. Am gemut. Nu aş fi vrut să o fac, dar n-am putut să mă abţin. Îmi provoca o durere care cobora până la glezne.

— Ce faci acolo, Paulie? Spune-mi.

— Nimic! am spus.

Nu plângeam, încă nu, dar mă temeam că aveam să încep să plâng dacă mai continua să mă strângă de mână.

— Nimic, mă plimb numai, îmi place să mă plimb, dă-mi drumul!

Îmi dădu drumul, dar numai atâta timp cât să mă poată apuca de cealaltă încheietură. Dar palma îmi era închisă.

— Deschide palma, spuse el. Lasă-l pe tata să vadă ce ai acolo.

Am făcut ce mi-a spus, iar el gemu de dezgust. Nu aveam în mână decât rămăşiţele celei de-a doua felii de pâine prăjită. O strânsesem în mâna dreaptă atunci când el începuse să mă strângă de încheietura mâinii stângi şi pe

toate degetele mă năclăisem cu unt – de fapt, cu margarină, desigur că aici nu există unt adevărat.

— Intră şi spală-te naibii pe mâini, spuse el, făcând un pas înapoi şi luând o înghiţitură de prăjitură. Sfinte Dumnezeule.

Am urcat scările. Picioarele îmi tremurau, inima îmi bătea ca un motor cu valve defecte şi pistoane vechi. În timp ce puneam mâna pe clanţa care deschidea uşa spre bucătărie – unde aveam să fiu în siguranţă – Dolan spuse:

— Dacă spui cuiva că te-am strâns de încheieturile tale bătrâne, Paulie, am să le spun că ai halucinaţii. Cel mai probabil, ai un început de senilitate. Şi ştii bine că mă vor crede. Dacă sunt vânătăi, vor crede că ţi le-ai făcut tu.

Da. Toate aceste lucruri erau adevărate. Şi, din nou, aceste cuvinte ar fi putut fi rostite de Percy Wetmore, un Percy care rămăsese cumva tânăr, în vreme ce eu îmbătrânisem.

— N-am să spun nimic nimănui, am murmurat. Nu am nimic de spus.

— Aşa este, bătrânelule.

Vocea lui avea un ton de lejeritate şi de batjocură, vocea unui vlăjgan (ca să folosesc expresia lui Percy) care credea că avea să fie veşnic tânăr.

— Şi să ştii că am să aflu cu ce te ocupi. Mă voi ocupa personal de asta. Ai înţeles?

Desigur că înţelesesem, dar nu aveam să-i dau satisfacţia de a-i spune asta. Am intrat, am trecut prin bucătărie (simţeam mirosul ouălor şi al cârnaţilor care se prăjeau, dar nu mai aveam poftă de mâncare) şi am agăţat la loc pelerina. Apoi am urcat în camera mea – odihnindu-mă la fiecare pas ca să-i dau timp inimii să-şi încetinească bătăile – şi mi-am adunat materialele pentru scris.

Am coborât în seră şi tocmai mă aşezam la masa de lângă geamuri când prietena mea, Elaine Connelly, se uită înăuntru. Părea obosită, m-am gândit, şi părea să nu se simtă prea bine. Se pieptănase, dar era încă în capotul ei. Noi, bătrânii nu suntem prea ceremonioşi; de obicei, nu ne

mai permitem lucrul acesta.

— Nu vreau să te deranjez, a spus ea, văd că vrei să te apuci de scris…

— Nu fi prostuţă, am spus. Am mai mult timp la dispoziţie decât are Carter pastile pentru ficat. Intră.

Intră, dar rămase lângă uşă.

— Atâta tot că nu am putut să dorm – din nou – şi din întâmplare tocmai mă uitam pe geam ceva mai devreme… şi…

— Şi l-ai văzut pe domnul Dolan şi cu mine purtând o plăcută conversaţie, am spus.

Speram că ne văzuse numai şi că nu auzise când îi spusesem pe un ton plângăcios lui Dolan să-mi dea drumul.

— Nu mi s-a părut a fi o conversaţie plăcută, niciuna prietenească, spuse ea. Paul, acest domn Dolan ne pune tot timpul întrebări despre tine. M-a întrebat şi pe mine despre tine – asta a fost săptămâna trecută. Atunci nu m-am gândit prea mult la asta, numai că Dolan are un nas prea lung şi se bagă în treaba altora, dar acum am început să-mi pun întrebări.

— A întrebat el de mine?

Speram să nu par atât de neliniştit pe cât eram.

— Şi ce a întrebat?

— De exemplu, unde mergi să te plimbi. Şi de ce mergi să te plimbi.

Am încercat să râd.

— Iată un om care nu crede în necesitatea exerciţiilor fizice, asta e sigur.

— Crede că ai un secret.

Făcu o pauză.

— La fel cred şi eu.

Mi-am deschis gura – nu ştiu ce aş fi vrut să spun – dar Elaine ridică una dintre mâinile ei deformate, dar totuşi frumoase, înainte ca eu să reuşesc să scot vreun sunet.

— Dacă ai un secret, eu nu vreau să ştiu ce este, Paul. Aceasta e treaba ta. Eu am fost crescută să gândesc astfel, dar nu toţi au fost educaţi aşa. Fii prudent. Asta e tot ce

am vrut să-ţi spun. Şi acum, am să te las în pace să-ţi faci treaba.

Se întoarse să plece, dar înainte să iasă pe uşă, am strigat-o pe nume. Ea se întoarse, cu o privire întrebătoare.

— Când am să termin ceea ce scriu acum – am început, apoi am dat uşor din cap.

Nu asta voiam să spun.

— *Dacă* am să termin ceea ce scriu acum, ai putea să citeşti?

Ea păru să stea puţin pe gânduri, apoi îmi zâmbi cu unul dintre acele zâmbete de care un bărbat se poate cu uşurinţă îndrăgosti, chiar şi un om atât de bătrân ca mine.

— Aş fi onorată.

— Mai bine aşteaptă până după ce ai să o citeşti înainte să vorbeşti de onoare, am spus, şi mă gândeam la moartea lui Delacroix când am spus asta.

— Voi citi-o, totuşi, spuse ea. Fiecare cuvânt. Promit. Dar mai întâi, trebuie să termini de scris.

M-a lăsat să scriu, dar a trecut destul timp înainte să scriu ceva. Am şezut uitându-mă pe fereastră timp de aproape o oră, lovind stiloul de marginea mesei, privind cum ziua posomorâtă la început devenea din ce în ce mai luminoasă, gândindu-mă la Brad Dolan, care îmi spune Paulie şi nu se satură niciodată de bancuri vulgare, gândindu-mă la ceea ce spusese Elaine Connelly. *Crede că ai un secret. La fel cred şi eu.*

Şi poate că am. Da, poate că am. Şi desigur că Brad Dolan vrea să afle care este acest secret. Nu pentru că ar crede că e ceva important (şi cred că nu e ceva important decât pentru mine), ci pentru că e de părere că bătrânii ca mine nu trebuie să aibă secrete. Nu trebuie să ia una din pelerinele agăţate pe cuierul de lângă bucătărie; nu trebuie nici să aibă secrete. Nu trebuie să lăsăm impresia că suntem şi noi oameni. Şi de ce ni s-ar permite să avem această impresie? Nu ştie. Şi din acest punct de vedere, este exact ca şi Percy.

Astfel că gândurile mele, ca un râu care face o meandră, se întoarseră la punctul unde fuseseră când Brad Dolan întinsese mâna de sub streaşina de deasupra bucătăriei şi mă apucase de încheietura mâinii stângi: ajunsesem la Percy, la răutăciosul Percy Wetmore şi la cum se răzbunase pe acela care a râs de el. Delacroix aruncase mosorul colorat – acela pe care Mr. Jingles îl aducea tot timpul înapoi – şi acesta ricoşase din peretele celulei şi ajunsese pe coridor. Numai de atât a fost nevoie.

2

— *Nu fă asta, prostule!* strigă Brutal, dar Percy nu-i dădu atenţie.

Exact în momentul când Mister Jingles ajunse lângă mosor – prea preocupat ca să-şi dea seama că vechiul lui duşman era în apropiere – Percy coborî cu toată puterea asupra lui talpa tare a pantofului lui de serviciu. Se auzi un pocnet când se frânse gâtul lui Mister Jingles şi din bot începu să-i curgă sânge. Ochii lui minusculi şi negri îi ieşeau din orbite şi am citit în ei o expresie de surpriză şi de agonie care era mult prea umană.

Delacroix strigă de durere şi de groază. Se aruncă spre uşa celulei lui şi îşi întinse braţele printre gratii, cât de mult putea, strigând în repetate rânduri şoarecele pe nume.

Percy se întoarse spre el zâmbind. Spre noi toţi trei.

— Aşa, spuse el. Ştiam că am să-l prind mai devreme sau mai târziu. A fost doar o problemă de timp.

Se întoarse cu spatele şi se îndepărtă pe Culoarul Morţii, lăsându-l pe Mister Jingles zăcând într-o pată tot mai mare de sânge.

Dean se ridică de la biroul de serviciu, lovind marginea biroului cu genunchiul şi aruncând pe podea tabla de cribbage. Pionii se împrăştiară în toate direcţiile. Nici Dean, nici Harry, care tocmai se pregătea să iasă, nu

dădură nicio atenţie faptului că se răsturnase tabla de joc.

— Ce-ai mai făcut de data asta? strigă Dean la Percy. Ce naiba ai mai făcut de data asta, tâmpitule?

Percy nu răspunse. Trecu pe lângă birou fără să scoată un cuvânt, aranjându-şi părul cu degetele. Trecu prin biroul meu şi intră în magazie. William Wharton răspunse în locul lui.

— Şefu' Dean? Cred că ceea ce a făcut este că a dat o lecţie unui anumit cartof franţuzesc că nu este bine să râdă de el, spuse Wharton, şi apoi începu să râdă de unul singur. Era un râs sănătos, un râs ţărănesc, vesel şi venit din suflet. Au fost oameni pe care i-am întâlnit în acea perioadă a vieţii mele (oameni înspăimântători, în cea mai mare parte) care numai atunci păreau normali când râdeau. Wild Bill Wharton era unul dintre aceştia.

M-am uitat din nou la şoarece, mut de uimire. Mai respira încă, dar pe firele mustăţilor i se adunaseră câteva picături de sânge şi în ochii lui ca picăturile de ţiţei, care fuseseră strălucitori înainte, se strecură o privire opacă. Brutal ridică mosorul colorat, se uită la el, apoi se uită la mine. Arăta la fel de consternat pe cât eram şi eu însumi. În spatele nostru, Delacroix continua să strige de durere şi de oroare. Desigur că nu era vorba doar de şoarece; Percy spărsese peretele de apărare al lui Delacroix şi, acum, întreaga teamă a lui Del se revărsa. Dar Mr. Jingles era punctul focal al tuturor acelor sentimente ţinute în frâu şi era groaznic că trebuia să-l ascultăm.

— Oh, nu, striga el, printre ţipetele şi rugăminţile bâlbâite în franceza lui stâlcită. Oh, nu, oh, nu, săracul Mister Jingles, săracul Mister Jingles, oh, nu.

— Daţi-mi-l mie.

Mi-am ridicat privirea, uimit de acea voce adâncă, fără să fiu sigur de la început cui îi aparţinea. L-am văzut atunci pe John Coffey. Ca şi Delacroix, şi el îşi scosese braţele printre gratiile celulei lui, dar, spre deosebire de Del, el nu dădea din mâini. Le întinsese pur şi simplu cât de departe putuse şi stătea cu palmele desfăcute. Era o

poziţie hotărâtă, una care exprima urgenţă. Iar vocea lui avea aceeaşi caracteristică şi presupun că din această cauză nu am recunoscut-o la început ca fiind a lui Coffey. Părea să fie alt om faţă de sufletul pierdut şi veşnic plângăreţ care ocupase celula pentru ultimele câteva săptămâni.

— Dă-mi-l mie, domnule Edgecombe! Cât mai e încă timp!

Apoi mi-am amintit ce făcuse pentru mine şi am înţeles. M-am gândit că nu avea cum să-i facă rău, dar nu credeam nici că avea să-i folosească. Când am ridicat şoarecele, am strâmbat din nas din cauza senzaţiei neplăcute – erau atât de multe oase fracturate în diferite locuri ale corpului lui Mr. Jingles, încât am simţit ca şi cum aş fi luat în mâini o perniţă cu ace îmbrăcată în blană. Aceasta nu era o infecţie urinară. Totuşi…

— Ce faci? întrebă Brutal în timp ce eu îl puneam pe Mr. Jingles în palma imensă a lui Coffey. Ce naiba?

Coffey îşi retrase mâinile printre gratii. Şoarecele stătea nemişcat în palma lui Coffey, coada îi atârna în spaţiul dintre degetul mare al lui Coffey şi degetul lui arătător, iar vârful cozii se mişca încet în aer. Atunci, Coffey îşi acoperi mâna dreaptă cu cea stângă, creând un fel de capsulă în care stătea şoarecele. Nu îl mai vedeam pe Mr. Jingles, vedeam numai coada lui, atârnând şi mişcându-se ca un mic pendul care e pe cale să se oprească. Coffey îşi ridică mâinile spre faţă, depărtându-şi degetele mâinii drepte în timp ce făcea asta, creând spaţii ca acelea dintre gratiile unei celule. Coada şoarecelui atârna dinspre acea parte a mâinii care era îndreptată spre noi.

Brutal păşi lângă mine, continuând să ţină mosorul colorat între degete.

— Ce crede ăsta că face?

— Şşş, am spus.

Delacroix se oprise din strigat.

— Te rog, John, şopti el. Oh, Johnny, ajută-l, te rog să-l ajuţi, oh, *s'il vous plaît.*

Dean şi Harry veniră lângă noi, Harry ţinând încă într-o mână un teanc de cărţi de joc.

— Ce se întâmplă? întrebă Dean, dar eu am dat numai din cap.

Mă simţeam din nou hipnotizat şi să fiu al naibii dacă nu eram într-adevăr. Coffey îşi puse buzele în spaţiul dintre două degete şi inhală cu putere. Pentru o clipă, totul rămase suspendat în aer. Apoi îşi ridică capul de lângă palme şi am văzut faţa unui om care arăta groaznic de bolnav, sau care suferea de o durere teribilă. Ochii îi erau tăioşi şi parcă erau în flăcări; îşi muşcă buzele cu dinţii de sus; faţa lui neagră căpătase o culoare pământie neplăcută. Scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat.

— Dumnezeule mare şi atotputernic, şopti Brutal. Ochii păreau în pericol să-i cadă din orbite.

— Ce? strigă Harry. *Ce e?*

— Coada! Uită-te la *coadă!*

Coada lui Mr. Jingles nu mai părea un pendul pe punctul să se oprească; se mişca cu vioiciune dintr-o parte în alta, ca şi coada unei pisici care are chef de prins păsări. Apoi, din palmele făcute căuş ale lui Coffey se auzi un chiţăit perfect familiar.

Coffey scoase acel gâlgâit, apoi îşi întoarse capul într-o parte ca un om care a tuşit o flegmă şi vrea să o scuipe. Dar, în loc de asta, expiră un nor de insecte negre – *cred* că erau insecte, şi ceilalţi au spus acelaşi lucru, dar nici până în ziua de azi nu sunt sigur de asta – pe gură şi pe nas. Acestea se rotiră agitate în jurul lui într-un nor negru, care îi ascunse temporar trăsăturile feţei.

— Dumnezeule, ce sunt astea? întrebă Dean cu o voce ascuţită, speriată.

— E în ordine, m-am auzit spunând. Nu vă speriaţi, e în ordine, în câteva secunde vor dispărea.

Ca şi atunci când John Coffey mă vindecase de infecţia urinară, „insectele” se făcură albe, apoi dispărură.

— Drăcia dracului, şopti Harry.

— Paul? întrebă Brutal cu o voce nesigură. Paul?

Coffey părea din nou să fie bine – ca un om care a reuşit să dea afară o bucată de carne cu care se înecase. Se aplecă, puse palmele făcute căuş pe podea, se uită printre degetele desfăcute şi apoi le deschise. Mr. Jingles, perfect sănătos – fără măcar o umflătură pe şira spinării, fără măcar un os frânt care să i se vadă prin blăniţă – fugi din căuşul palmelor lui. Se opri pentru un moment la uşa celulei lui Coffey, apoi fugi de-a curmezişul Culoarului Morţii până la celula lui Del. În timp ce fugea, am observat că mai avea picături de sânge pe mustăţi. Delacroix îl culese de pe podea, plângând şi râzând în acelaşi timp, acoperind şoarecele cu sărutări zgomotoase. Dean, Harry şi Brutal priveau cu uimire mută. Apoi, Brutal făcu un pas înainte şi întinse mosorul colorat printre gratii. La început, Delacroix nu-l observă; era prea ocupat cu Mr. Jingles. Era ca un tată al cărui fiu fusese salvat de la înec, Brutal îl lovi uşor cu mosorul pe umăr. Delacroix se uită, văzu mosorul, îl luă, apoi îşi concentră din nou atenţia asupra lui Mr. Jingles, mângâindu-l şi devorându-l din priviri, simţind în mod constant nevoia să-şi reîmprospăteze percepţia că da, într-adevăr, şoarecele era bine, şoarecele era întreg, şi era bine şi era sănătos.

— Aruncă-l, spuse Brutal. Vreau să văd cum aleargă.

— El bine, şefu' Howell, el bine, lăudăm pe Dumnezeu…

— Aruncă-l, repetă Brutal. Ascultă ce-ţi zic, Del.

Delacroix se aplecă fără tragere de inimă, nevrând să-l lase din nou din mâini pe Mr. Jingles, cel puţin nu încă. Apoi, foarte grijuliu, aruncă mosorul. Acesta se rostogoli prin celulă, trecu de cutia de trabucuri Corona şi se lovi de perete. Mr. Jingles merse după el, dar nu cu aceeaşi iuţeală cu care făcuse asta înainte. Părea să şchiopăteze puţin cu piciorul stâng din spate şi cred că asta m-a şocat cel mai tare – presupun că acesta era lucrul care făcea ca totul să fie real. Acel vag şchiopătat.

Ajunse la mosor, totuşi, ajunse la el fără nicio problemă şi îl împinse înapoi cu nasul până la piciorul lui Del cu vechiul lui entuziasm. M-am întors spre John Coffey, care

stătea lângă gratiile celulei lui şi zâmbea. Era un zâmbet obosit şi nu unul pe care l-aş numi cu adevărat fericit, dar graba şi hotărârea pe care o văzusem pe faţa lui în timp ce ceruse să-i dăm şoarecele dispăruseră, la fel şi expresia aceea de teamă şi de durere, ca şi cum s-ar fi înecat. Era din nou John Coffey al nostru, cu expresia lui absentă şi cu ochii aceia stranii, care păreau să privească undeva în depărtare.

— L-ai ajutat, am spus. Nu-i aşa, uriaşule?

— Aşa este, spuse Coffey.

Zâmbetul lui deveni mai larg şi, pentru o clipă, se transformă într-un zâmbet cu adevărat fericit.

— L-am ajutat. L-am ajutat pe şoarecele lui Del. L-am ajutat pe…

Lăsă propoziţia neterminată, neputând să-şi amintească numele şoarecelui.

— Mr. Jingles, spuse Dean.

Se uita la John cu precauţie şi mirare, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Coffey să izbucnească în flăcări sau să înceapă să leviteze în celula lui.

— Aşa este, spuse acesta. Mr. Jingles. Este un şoarec de circ. O să trăiască în casă de latină.

— Fii sigur de asta, spuse Harry, uitându-se şi el împreună cu noi toţi la John Coffey.

În spatele nostru, Delacroix se culcase pe patul lui cu Mr. Jingles pe piept. Îl dezmierda, cântându-i în franceză o melodie care suna ca un cântec de leagăn.

Coffey se uită spre Culoar, spre biroul de serviciu, spre uşa care ducea la biroul meu şi spre magazie.

— Şefu’ Percy e rău, spuse el. Şefu’ Percy e foarte rău. L-a călcat pe şoarecu’ lu’ Del. L-a călcat pe Mr. Jingles.

Şi apoi, înainte să-i putem spune ceva – în caz că ne-ar fi venit în minte ceva de spus – John Coffey merse înapoi la patul lui, se întinse şi se întoarse cu faţa la perete.

3

PERCY STĂTEA cu spatele la noi când eu şi Brutal am intrat în magazie, cam douăzeci de minute mai târziu. Găsise o cutie cu soluţie pentru lustruit mobilă pe unul dintre rafturile de deasupra coşului cu rufe unde ne puneam uniformele murdare (şi uneori şi hainele de civili; pe cei de la spălătorie nu-i interesa ce spală) şi lustruia braţele şi picioarele din lemn de stejar ale scaunului electric. Probabil că pentru dumneavoastră asta sună bizar, dar mie şi lui Brutal ni s-a părut că acesta era cel mai normal lucru pe care Percy îl făcuse pe tot parcursul acelei zile. Old Sparky avea să fie în centrul atenţiei în ziua următoare şi, în aparenţă, Percy avea să conducă execuţia.

— Percy, am spus încet.

El se întoarse spre mine, melodia pe care o murmurase se opri brusc şi se uită la noi. Nu am văzut teama pe care m-aş fi aşteptat să o văd, cel puţin nu de la început. Mi-am dat seama că Percy arăta parcă mai bătrân. Şi John Coffey avea dreptate, m-am gândit. Arăta a om rău. Răutatea este ca un drog de care devii dependent – nimeni din lumea asta nu e mai calificat decât mine să spună asta – şi m-am gândit că, după o perioadă de experimentare, Percy devenise dependent de răutate. Îi plăcea ceea ce îi făcuse şoarecelui lui Delacroix. Ceea ce îi plăcuse şi mai mult fuseseră strigătele disperate ale lui Delacroix.

— Nu începeţi iar, spuse el pe un ton care era aproape agreabil. Vreau să spun că nu a fost decât un şoarece. În primul rând, nu a avut ce să caute aici de la început, după cum ştiţi şi voi bine, băieţi.

— Şoarecele n-are nimic, am spus.

Inima îmi bătea cu putere în piept, dar m-am controlat ca vocea să aibă un ton blând, aproape dezinteresat.

— N-are nimic. Fuge şi chiţăie şi îşi împinge din nou mosorul. Nu eşti bun la omorât de şoareci, aşa cum nu eşti bun la nimic altceva din ceea ce faci pe aici.

Se uita la mine, uluit şi nevenindu-i să creadă.

— Te aştepţi să cred asta? Mizerabilul acela nenorocit *a plesnit!* Am auzit! Aşa că poţi să…

— Taci din gură.

Se holbă la mine, cu ochii larg deschişi.

— *Ce?* Ce-ai spus?

Am făcut un pas spre el. Simţeam o venă care îmi pulsa în mijlocul frunţii. Nu îmi aminteam ultima dată când am fost atât de furios.

— Nu te bucuri că Mr. Jingles este bine? După toate discuţiile pe care le-am purtat despre faptul că e de datoria noastră să-i ajutăm pe prizonieri să fie calmi, mai ales atunci când li se apropie sfârşitul, am crezut că ai să te bucuri. Că vei fi uşurat. Mai ales că lui Del îi vine ceasul chiar mâine.

Percy se uită de la mine la Brutal, calmul lui studiat transformându-se în incertitudine.

— Ce jocu' naibii e şi ăsta? întrebă el.

— Nu e niciun joc, prietene, spuse Brutal. Faptul că tu ai impresia că e un joc… ei bine, ăsta e unul dintre motivele pentru care nu putem să avem încredere în tine. Vrei să ştii adevărul adevărat? Eu cred că eşti demn de milă.

— Fii atent la ce spui, zise Percy.

Acum se simţea asprime în vocea lui. Frica începea să i se strecoare în minte – teamă de ce am putea să vrem de la el, teamă de ce aveam să-i facem. Eram fericit să aud asta în vocea lui. Astfel avea să fie mai uşor să ne înţelegem cu el.

— Am relaţii. Cunosc oameni importanţi.

— Spui asta, dar eşti picat din lună, spuse Brutal.

Părea că e pe punctul să râdă.

Percy aruncă cârpa de lustruit pe scaunul cu coliere prinse de braţe şi de picioare.

— Am omorât şoarecele acela, spuse el cu o voce care nu era foarte sigură.

— Du-te şi vezi chiar tu, am spus. E o ţară liberă.

— Asta o să fac, a spus. Asta o să şi fac.

Se îndepărtă cu paşi mari pe lângă noi, cu gura strânsă, cu mâinile lui mici (Wharton avea dreptate, avea mâini îngrijite) jucându-se cu pieptenele. Urcă scările şi intră în

biroul meu. Brutal şi cu mine am rămas lângă Old Sparky fără să vorbim, aşteptându-l să se întoarcă. Nu ştiu ce simţea Brutal, dar eu nu găseam nimic de spus. Nu ştiam nici măcar ce să cred despre ceea ce tocmai văzusem. Trecură trei minute. Brutal luă cârpa lui Percy şi începu să lustruiască una dintre barele spătarului scaunului electric. Avu timp să termine de lustruit una dintre ele şi să înceapă să o lustruiască pe a doua, înainte ca Percy să se întoarcă. Se împiedică pe treptele care duceau din birou în magazie şi aproape că pică, iar când ajunse la noi avea pasul inegal. Faţa îi era şocată şi nu-i venea să creadă ce văzuse.

— L-aţi schimbat, spuse el cu o voce stridentă, acuzatoare? Aţi înlocuit cumva şoarecele, nenorociţilor? Vă bateţi joc de mine şi o să vă pară tare rău dacă nu încetaţi! O să vă văd cum staţi la coadă la masa săracilor peste o săptămână, dacă nu încetaţi! Cine credeţi voi că sunteţi?

Se opri, trăgându-şi răsuflarea, cu pumnii încleştaţi.

— Să-ţi spun cine suntem, am zis. Noi suntem oamenii cu care lucrezi, Percy… dar nu pentru mult timp.

Am întins mâinile şi l-am apucat de umăr. Nu foarte tare; dar l-am apucat bine. Chiar aşa.

Percy îşi întinse mâinile ca să se elibereze din strânsoarea mea.

— Ia-ţi…

Brutal îl înşfăcă de mâna dreaptă – toată mâna mică, moale şi albă a lui Percy dispărând în pumnul bronzat al lui Brutal.

— Ţine-ţi fleanca, băiete. Dacă îţi cunoşti interesele, te vei folosi de această ultimă posibilitate de a-ţi pescui dopul de ceară din urechi.

L-am întors, l-am ridicat pe platformă şi apoi l-am împins până când lovi cu partea din spate a genunchilor de scaunul electric şi astfel fu nevoit să se aşeze pe el. Calmul îi dispăruse; la fel şi răutatea şi aroganţa. Aceste lucruri erau suficient de reale, dar trebuie să vă amintiţi şi de faptul că Percy era tânăr. La această vârstă purtau cu toţii o spoială subţire, ca un strat urât de smalţ. Încă puteai să

vezi dincolo de această spoială, să vezi natura lor adevărată. Şi am fost de părere că atunci Percy era gata să asculte.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău.

— Cuvântul meu pentru ce?

Încerca să rânjească sarcastic, dar în ochi i se citea teroarea. Curentul din camera cu întrerupătoarele era oprit, dar scaunul de lemn al lui Old Sparky avea propria lui putere, şi atunci am avut convingerea că Percy o simţea pe pielea lui.

— Vreau cuvântul tău că dacă te las să conduci execuţia mâine seară, vei pleca într-adevăr la Briar Ridge şi ne vei lăsa în pace, spuse Brutal, vorbind cu o vehemenţă pe care nu o mai văzusem la el niciodată. Cuvântul tău că îţi vei cere transferul chiar în ziua următoare.

— Şi dacă nu fac asta? Dacă le dau un telefon anumitor oameni şi le spun că mă hărţuiţi şi mă ameninţaţi? Că mă *terorizaţi?*

— S-ar putea să o luăm pe coajă dacă relaţiile tale au într-adevăr atâta influenţă câtă spui tu că au, am spus, dar ne vom asigura că vei avea şi tu de suferit, Percy.

— Pentru un şoarece? Hă! Crezi că o să-i pese cuiva că am călcat peste şoarecele unui condamnat? Cuiva în afara casei ăsteia de nebuni, vreau să zic?

— Nu. Dar trei oameni te-au văzut stând cu palma în fund în timp ce William Wharton încerca să-l stranguleze pe Dean Stanton cu lanţurile de la cătuşe. De asta o să le pese, Percy, îţi promit. Despre asta o să-i pese chiar şi unchiului tău, guvernatorul.

Obrajii lui Percy căpătară o culoare stacojie.

— Crezi c-or să te-asculte? întrebă el, dar vocea lui îşi pierduse mult din hotărâre.

Era clar că şi el considera că cineva o să ne creadă. Şi lui Percy nu-i plăcea să aibă probleme. Era în ordine să încalce regulile. Dar nu era în ordine să fie prins încălcându-le.

— Ei bine, am nişte fotografii cu gâtul lui Dean înainte

să-i treacă vânătăile, spuse Brutal – nu am idee dacă asta era adevărat sau nu, dar cu siguranţă că suna bine. Ştii ce spun pozele alea? Că Wharton şi-a făcut liniştit treaba înainte ca cineva să-l oprească, deşi tu erai chiar acolo şi erai în partea moartă a lui Wharton. Ar trebui să răspunzi la nişte întrebări destul de serioase, nu-i aşa? Şi o astfel de întâmplare ar putea să-l urmărească pe un om pentru un timp foarte lung. Treaba e că evenimente ca astea nu se uită mult timp după ce rudele influente s-au retras din capitală şi sunt la casa lor bând suc de mentă pe verandă. Dosarul de la locul de muncă al unui om poate fi un lucru tare interesant şi mulţi oameni au ocazia să-l citească pe parcursul vieţii.

Privirea lui Percy pendula neîncrezătoare între noi doi. Ridică mâna stângă şi îşi aranjă părul. Nu spuse nimic, dar eram convins că acum îl aveam la mână.

— Haide s-o lăsăm baltă, am spus. Nu vrei să rămâi aici cu nimic mai mult decât te vrem noi aici, nu-i aşa?

— Urăsc locul ăsta! izbucni el. Urăsc modul cum mă trataţi, felul în care nu mi-aţi dat niciodată o şansă!

Ultima parte a acuzaţiei lui era departe de adevăr, dar m-am gândit că nu era cazul să discutăm pe această temă.

— Dar nu-mi place nici să fiu călcat în picioare. Tata m-a învăţat că o dată ce porneşti pe acest drum, probabil că ai să sfârşeşti să fii călcat în picioare de toată lumea.

Ochii lui, nu la fel de frumoşi ca mâinile lui, scânteiară.

— Şi, mai ales, nu-mi place să fiu călcat în picioare de maimuţe uriaşe ca şi tipul ăsta.

Se uită la prietenul meu şi mormăi.

— Brutal – măcar ţi-au dat o poreclă potrivită.

— Trebuie să înţelegi ceva, Percy, i-am spus. Din punctul nostru de vedere, tu eşti acela care ne-ai călcat în picioare. Îţi spunem mereu cum facem noi lucrurile pe aici, dar tu continui să faci lucrurile după cum te taie capul, apoi te ascunzi în spatele relaţiilor tale atunci când lucrurile se termină prost. Faptul că l-ai călcat pe şoarecele lui Delacroix – privirea lui Brutal o întâlni pe a mea şi atunci

am reformulat propoziţia. Faptul că ai încercat să calci şoarecele lui Delacroix este numai un argument care susţine această afirmaţie. Forţezi limita, iar şi iar; iar acum, noi îţi răspundem cu aceeaşi monedă, atâta tot. Dar uite cum facem, dacă te descurci bine, o să pleci de aici cu o imagine bună – ca un tânăr în plină ascensiune – şi cu reputaţia nepătată. Nimeni n-o să afle despre această mică discuţie pe care am avut-o. Deci, ce spui? Poartă-te ca un adult. Promite că ai să pleci după execuţia lui Del.

Se gândi la ce-i spusesem. După un moment, expresia lui se schimbă şi avea privirea unui om căruia tocmai i-a venit o idee bună. Nu-mi plăcea asta prea mult, pentru că orice idee care lui Percy i se părea bună, nouă nu ni se părea la fel.

— Dacă nu de altceva, spuse Brutal, gândeşte-te cât de bine ar fi să scapi de sacul acela cu puroi care este Wharton.

Percy dădu din cap, iar eu l-am lăsat să coboare de pe scaun. Îşi aranjă cămaşa de la uniformă, şi-o băgă în pantaloni la spate şi îşi trecu pieptenele prin păr. Apoi se uită la noi.

— În ordine, sunt de acord. Voi conduce execuţia lui Del mâine seară; îmi voi depune cererea de transfer la Briar Ridge chiar ziua următoare. Acum suntem chit. Bine?

— Bine, am spus.

Continua să aibă privirea aceea, dar pe moment am fost prea uşurat ca să-mi pese. Întinse mâna.

— Dăm mâna?

I-am strâns-o. La fel a făcut şi Brutal. Ce proşti am fost.

4

ZIUA URMĂTOARE a fost cea mai toridă şi ultima din acele zile deosebit de calde de octombrie. Tunetul bubuia spre vest când am mers la slujbă şi în partea aceea, norii întunecaţi începeau să se adune. Se adunară şi mai mult,

pe măsură ce cobora înserarea, şi vedeam cum erau străpunşi de fulgere alb-albastre. Pe la ora zece în acea seară, în Trapingus County avu loc o tornadă care a ucis patru oameni şi a smuls acoperişul de pe o clădire din Tefton, iar în Cold Mountain aveau loc furtuni puternice cu vânturi care suflau cu o forţă uriaşă. Mai târziu, mi s-a părut că parcă şi cerurile protestaseră faţă de sfârşitul groaznic al lui Eduard Delacroix.

La început, totul mersese bine. Del petrecuse o zi liniştită în celula sa, jucându-se câteodată cu Mr. Jingles, dar în cea mai mare parte stând întins pe pat şi dezmierzându-l. Wharton încercă să işte scandal de vreo două ori – o dată îi strigase lui Del că aveau să se servească burgeri de şoareci după ce el avea să ajungă în iad – dar micul francez Cajun[3] nu-i răspunse, iar Wharton, hotărând aparent că încercase tot ce-i stătuse în putinţă, renunţă.

Pe la zece şi un sfert, apăru fratele Schuster şi ne încântă pe toţi, spunându-ne că avea să recite rugăciunea Domnului cu Del în franceza Cajun. Acesta ne păru un semn bun. Dar în privinţa aceasta ne-am înşelat.

Martorii începură să sosească pe la unsprezece, cei mai mulţi dintre ei vorbind încet despre vreme şi speculând despre posibilitatea ca o pană de curent să amâne execuţia. Niciunul dintre ei nu părea să ştie că Old Sparky funcţiona cu curent de la un generator şi, cu excepţia situaţiei când generatorul era lovit direct, execuţia putea decurge normal. Harry era în camera cu comutatoarele în seara aceea, astfel că el, Bill Dodge şi Percy Wetmore făcuseră pe plasatorii, conducându-i pe oameni spre scaunele lor şi întrebând pe fiecare dacă nu dorea un pahar de apă rece. Erau prezente două femei: sora fetei pe care o violase şi o ucisese Del şi mama uneia dintre victimele arse de vii. A doua dintre aceste doamne era corpolentă, palidă şi hotărâtă. Îi spuse lui Harry

3 Locuitor al Louisianei, descendent al imigranţilor francezi veniţi din Canada (n.tr.)

Terwilliger că spera ca omul pe care venise să-l vadă se căise şi era speriat, spera că ştie că focul veşnic era aţâţat pentru el şi că dracii lui Satana îl aşteptau deja. Apoi, femeia izbucni în lacrimi şi îşi îngropă faţa într-o batistă care era cam de mărimea unei feţe de pernă mai mici.

Tunetul, al cărui sunet abia dacă era diminuat de acoperişul de tablă, bubui cu putere. Oamenii priviră neliniştiţi în sus. Bărbaţii, care păreau să se simtă incomod purtând cravată la ora aceea din noapte, îşi ştergeau obrajii îmbujoraţi. În magazie era insuportabil de cald. Şi, desigur, lumea arunca priviri furişe înspre Old Sparky. Se poate că făcuseră glume pe seama acestei îndatoriri a lor pe parcursul săptămânii, dar glumele se terminară pe la unsprezece şi jumătate în seara respectivă. Am început această relatare, spunându-vă că umorul dispărea repede pentru cei care trebuiau să se aşeze în acel scaun din lemn de stejar, dar prizonierii condamnaţi nu erau singurii de pe feţele cărora se ştergea zâmbetul atunci când venea ceasul. Scaunul părea atât de *pleşuv,* aşezat pe acea platformă, cu colierele legate de picioarele lui, care arătau ca nişte obiecte pe care trebuia să le poarte o persoană care suferă de poliomielită. Nu se auzea prea multă vorbărie, iar când tunetul bubui din nou, ca un copac care se frânge în bucăţi, sora victimei lui Delacroix scoase un mic ţipăt. Ultima persoană care îşi ocupă locul pe scaunele rezervate martorilor fu Curtis Anderson, adjunctul administratorului Moores.

La unsprezece şi jumătate, m-am apropiat de celula lui Delacroix, cu Brutal şi Dean venind la o mică distanţă în spatele meu. Del şedea pe pat, cu Mr. Jingles în poală. Capul şoarecelui era întins înainte spre condamnat, cu ochii ca două picături de ţiţei fixaţi pe faţa lui Del. Del îl mângâia pe creştet pe Mr. Jingles. Pe faţa lui se rostogoleau în jos lacrimi mari şi tăcute, şi la acestea părea că este atent şoarecele. Del îşi ridică privirea când auzi zgomot de paşi. Era foarte palid. În spatele meu, l-am simţit mai degrabă decât l-am văzut pe John Coffey, stând

lângă gratiile celulei lui, privind.

Del tresări la sunetul metalic al cheilor, dar se ţinu tare, continuând să-l mângâie pe cap pe Mr. Jingles în timp ce eu am deschis uşa.

— Salut, şefu' Edgecombe, spuse el. Salut şi la voi băieţi. Spune bună, Mr. Jingles.

Dar Mr. Jingles continuă să se uite absorbit la faţa micului francez, ca şi cum s-ar fi întrebat care este cauza lacrimilor lui. Mosorul colorat fusese pus la o parte în cutia de trabucuri Corona – …fusese pus la o parte pentru ultima oară, m-am gândit, şi am simţit un fior de durere.

— Eduard Delacroix, în calitate de ofiţer al…

— Şefu' Edgecombe?

M-am gândit să continui pur şi simplu cu discursul standard, apoi m-am răzgândit.

— Ce este, Del?

El întinse şoarecele spre mine.

— Ia-l. Să nu laşi să se întâmple ceva lu' Mr. Jingles.

— Del, nu cred că va veni la mine. Nu este…

— *Mais oui,* el spune că el merge la tine. El spune că ştiut despre tine tot, şefu' Edgecombe, şi că tu duci pe el la locu' acela din Florida unde şoarecii fac trucuri. El spus că are încredere în tine.

Îşi întinse mâna şi mai mult şi să fiu al naibii dacă şoarecele nu a păşit jos din palma lui şi pe umărul meu. Era atât de uşor, încât nici nu puteam să-l simt prin uniformă, dar îl intuiam, ca o uşoară căldură.

— Şi şefu'? Să nu laşi pe cel rău lângă el. Nu lăsa să facă rău la şoarecu' meu.

— Nu, Del, n-am să-l las.

Dar întrebarea era, ce aveam să fac cu el pe moment? Nu puteam să-l duc pe Delacroix spre scaunul electric cu un şoarece cocoţat pe umăr.

— Îl iau eu, şefu', bubui o voce în spatele meu.

Era vocea lui John Coffey şi era straniu că îmi spusese cuvintele acestea chiar atunci, ca şi cum îmi citise gândurile.

— Numai pentru acum. Dacă nu se supără Del.

Del încuviinţă, uşurat.

— Da, ia-l John, până termină cu prostia asta – *bien.* Şi apoi…

Privirea lui se întoarse spre Brutal şi spre mine.

— Apoi tu duce pe el la Florida. La locul acela Mouseville.

— Da, cel mai probabil eu şi Paul o să facem asta împreună, spuse Brutal, privind neliniştit cum Mr. Jingles păşea jos de pe umărul meu în palma imensă a lui Coffey.

Mr. Jingles făcu asta fără niciun protest sau vreo încercare de a o lua la fugă; o luă la sănătoasa pe braţul lui Coffey în sus, la fel de dispus cum fusese să se urce pe umărul meu.

— Ne vom lua câteva zile de concediu, nu-i aşa, Paul?

Am încuviinţat. Încuviinţă şi Del, cu ochii strălucind, cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Oamenii plătesc zece cenţi fiecare să vadă pe el. Doi cenţi pentru copii. Nu-i aşa, şefu' Howell?

— Aşa este, Del.

— Tu este un om bun, şefu' Howell, spuse Del. Şi tu, şefu' Edgecombe. Strigaţi la mine câteodată, *oui,* dar nu dacă nu trebuie. Voi cu toţii oameni buni, în afară de ăla, Percy. Eu dorit să întâlnesc pe voi în altă parte. *Mauvais temps, mauvais chance.*

— Trebuie să-ţi spun ceva, Del, i-am zis. Este ceea ce trebuie să le spun tuturor înainte să meargă pe ultimul drum. Nu e mare lucru, dar face parte din munca mea. În ordine?

— *Oui, mosieur,* spuse el, şi se uită pentru o ultimă dată la Mr. Jingles, care stătea acum cocoţat pe umărul lat al lui John Coffey. *Au revoir, mon ami,* spuse el, începând să plângă mai tare. *Je t'aime, mon petit.*

Îi trimise şoarecelui un sărut. Acest sărut ar fi trebuit să fie ceva nostim, sau poate numai grotesc, dar nu era. Am întâlnit privirea lui Del pentru un moment, apoi a trebuit să-mi întorc privirea. Dean se uita spre camera de izolare

şi zâmbea într-un mod straniu. Cred că era pe punctul de a plânge. În ceea ce mă priveşte pe mine, eu am spus ce am avut de spus, începând cu partea că sunt un ofiţer al curţii, şi când am terminat, Delacroix ieşi din celula sa pentru ultima dată din viaţa lui.

— Rămâi pe loc o clipă, bătrâne, spuse Brutal, şi verifică dacă Del era ras destul de bine pe creştet, acolo unde avea să fie aşezată capelina.

Încuviinţă spre mine, apoi îl bătu pe umăr pe Del.

— Ras perfect cu Eversharp. Hai să mergem.

Astfel, Eduard Delacroix merse pentru ultima dată pe Culoarul Morţii, cu sudoare amestecată cu lacrimi curgându-i în jos pe obraji, în timp ce deasupra capetelor noastre bubuia tunetul. Brutal mergea pe partea stângă a condamnatului, eu eram pe partea lui dreaptă, iar Dean mergea în spatele lui. Schuster era în biroul meu, cu gardienii Ringgold şi Battle stând de pază în colţurile încăperii. Schuster se uită la Del, zâmbi, apoi i se adresă în franceză. Mie mi se părea o franceză nenaturală, dar făcu minuni. Del îi zâmbi la rândul lui, apoi se apropie de Schuster, îşi puse braţele în jurul lui şi îl strânse în braţe. Ringgold şi Battle se crispară, dar eu am ridicat mâna şi am dat din cap.

Schuster ascultă şuvoiul de cuvinte înlăcrimate rostite în franceză, încuviinţă ca şi cum ar fi înţeles perfect şi îl bătu uşor pe spate. Se uită la mine peste umărul micului francez şi spuse:

— Abia dacă înţeleg un sfert din ce spune.

— Nu cred că are vreo importanţă, murmură Brutal.

— Nici eu nu cred, fiule, spuse Schuster cu un zâmbet.

Era cel mai bun dintre preoţii care veneau la noi, şi acum îmi dau seama că nu am idee ce s-a întâmplat cu el. Sper că nu şi-a pierdut credinţa, oricum au evoluat lucrurile.

— *Not' Père, qui êtes aux cieux,* începu Schuster, iar Delacroix i se alătură.

Spuseră împreună rugăciunea Tatăl nostru într-o

franceză Cajun melodioasă, până la *„mais deliverez-nous du mal, ainsi soit-il.”* Pe atunci, lacrimile lui Del se opriseră şi părea calm. Urmară câteva versete din Biblie (rostite în engleză), iar Schuster nu neglijă psalmul despre apele limpezi. Când termină cu asta, Schuster vru să se ridice, dar Del îl ţinu de mâneca cămăşii şi îi spuse ceva în franceză. El îi răspunse. Del spuse altceva, apoi se uită numai la el cu speranţă.

Schuster se întoarse spre mine şi spuse.

— Mai e ceva, domnule Edgecombe. O rugăciune cu care nu pot să-l ajut, din cauza religiei mele. Este în ordine?

M-am uitat la ceasul de pe perete şi am văzut că era doisprezece fără şaptesprezece minute.

— Da, am spus, dar va trebui să meargă rapid. Ştiţi că trebuie să ne ţinem de un orar.

— Da, ştiu.

Se întoarse spre Delacroix şi dădu din cap, încuviinţând.

Del închise ochii ca să-şi spună rugăciunea, dar pentru un moment nu spuse nimic. Vedeam pe fruntea lui că se încruntase şi am simţit aproape cum se întorcea în timp, ca un om care caută în pod un obiect care nu a mai fost folosit (sau nu a mai fost necesar) de foarte multă vreme. M-am uitat din nou la ceas şi am vrut să spun ceva – aş fi spus ceva, dacă Brutal nu m-ar fi tras de mânecă şi ar fi dat din cap.

Apoi Del îşi începu rugăciunea, vorbind moale dar rapid în franceza lui, care era la fel de moale şi de senzuală ca şi sânul unei femei tinere:

— Marie! Je vous salue, Marie, oui, pleine de grâce; le Seigneur est avec vous; vous êtes bénie entre toutes les femmes, et mon cher Jésus, le fruit de vos entrailles, est béni.

Plângea din nou, dar nu cred că el îşi dădea seama de asta.

— Sainte Marie, Ô ma mere, Mère de Dieu, priez pour moi, priez pour nous, pauv’ pécheurs, maint’ant et à l’heure… l’heure de nôtre mort. L’heure de mon mort.

Inspiră o dată adânc.

— *Ainsi soit-il.*

Lumina unui fulger se revărsă prin singurul geam al încăperii într-o strălucire alb-albastră, în timp ce Delacroix se ridica în picioare. Cu toţii am tresărit cu excepţia lui Del; părea încă pierdut în acea rugăciune de demult. Întinse o mână, fără să se uite unde ajungea cu ea. Brutal i-o luă şi o strânse scurt. Delacroix se uită la el şi zâmbi vag.

— *Nous voyons* – începu el, apoi se opri.

Cu un efort conştient trecu din nou la engleză.

— Putem să mergem acum, şefu' Howell, şefu' Edgecombe. M-am împăcat cu Dumnezeu.

— Asta e bine, am spus, întrebându-mă cât de împăcat cu Dumnezeu avea să se simtă Del peste douăzeci de minute, când avea să fie de cealaltă parte a morţii. Speram ca această ultimă rugăciune să fie auzită şi că Sfânta Maria se ruga pentru el din tot sufletul, pentru că Eduard Delacroix, violator şi ucigaş, avea nevoie de toate rugăciunile pe care putea pune mâna. Afară, tunetul bubui din nou în înalturi.

— Haide, Del. Nu mai e mult.

— Bine, şefu', asta bine. Pentru că eu nu mai sunt speriat.

Aşa spusese, dar eu am văzut în ochii lui – cu sau fără Tatăl nostru, cu sau fără Sfânta Maria – că minţea. Pe când trec de linoleumul verde şi ajung la uşa de la magazie, aproape toţi sunt speriaţi.

— Opreşte-te la capătul scărilor, Del, i-am spus pe o voce joasă, în timp ce el intra pe uşă, dar a fost un sfat pe care nu ar fi fost nevoie să i-l dau. Se opri la capătul scărilor, se opri consternat, şi asta pentru faptul că îl văzuse pe Percy Wetmore stând pe platformă, cu găleata pentru burete lângă un picior şi cu telefonul care avea linie directă cu guvernatorul de cealaltă parte, chiar lângă el.

— *Non,* spuse Del pe o voce joasă, înspăimântată. *Non, non,* nu el!

— Continuă să mergi, spuse Brutal. Uită-te numai la mine şi la Paul. Uită că e şi el aici.

— Dar…

Lumea se întorsese să se uite la noi, dar, înaintând puţin, puteam să-l ţin pe Delacroix de cotul stâng fără să fiu văzut făcând asta.

— Stai liniştit, i-am spus încet, cu o voce pe care o putea auzi numai Del – şi poate Brutal. Singurul lucru pe care majoritatea oamenilor ăstora şi-l vor aminti despre tine este cum te stingi, aşa că dă-le ceva bun de care să-şi amintească.

În acel moment, se auzi cea mai puternică bubuitură de tunet de până atunci, suficient de puternică cât să facă acoperişul de tinichea al magaziei să vibreze. Percy tresări, ca şi cum cineva l-ar fi speriat, iar Del râse scurt, cu dispreţ.

— Dacă face bum mai tare, ăsta face pipi în pantaloni iarăşi, spuse el, apoi îşi îndreptă umerii – nu că ar fi avut ce să îndrepte de ei. Haideţi. Să terminăm cu asta.

Am mers spre platformă. Delacroix trecu în revistă cu o privire neliniştită martorii – de această dată erau în jur de douăzeci şi cinci – dar Brutal, Dean şi cu mine ne ţineam privirea pe scaun. Toate păreau să fie în ordine. Am ridicat un deget şi o sprânceană întrebător spre Percy, care făcu o grimasă vagă ca şi cum ar fi vrut să spună *„Ce vrei să spui, dacă totul e în ordine? Sigur că totul e în ordine.“*

Speram să aibă dreptate.

Brutal şi cu mine l-am prins automat de coate pe Delacroix, în timp ce acesta urca pe platformă. Platforma se ridică la numai opt inci de podea, dar aţi fi surprinşi câţi dintre condamnaţi, chiar şi cei mai duri dintre ei, au nevoie de ajutor ca să urce pe această ultimă treaptă din viaţa lor.

Dar Del se descurcă totuşi. Stătu în picioare în faţa scaunului pentru un moment (căutând în adins să nu se uite la Percy), apoi îi vorbi scaunului, ca şi cum s-ar fi prezentat:

— *C’est moi,* spuse el.

Percy întinse mâna spre el, dar Delacroix se întoarse singur şi se aşeză. Am îngenuncheat în partea lui stângă, iar Brutal în partea lui dreaptă. Mi-am ferit vintrele şi beregata aşa cum am mai descris asta, apoi am închis clapeta în aşa fel încât aceasta a cuprins pielea albă de deasupra gleznei francezului. Tunetul bubui cu toată puterea şi eu tresării. Sudoarea îmi curgea în ochi, înţepându-mă. Mouseville, continuam să mă gândesc. Mouseville şi cât costa ca să poţi intra. Doi cenţi pentru copiii care aveau să se uite la Mr. Jingles prin geamuri de gelatină.

Clapa nu voia să se închidă. Îl auzeam pe Del cum trăgea în piept guri mari de aer, cu plămânii care, patru minute mai târziu, nu aveau să fie decât nişte pungi arse, care acum încearcă să ţină pasul cu inima ce bate nebuneşte din cauza fricii. Faptul că ucisese o jumătate de duzină de oameni mi se părea lucrul cel mai puţin important de ştiut despre el în acel moment. Nu încerc să spun nimic despre ce e drept şi ce nu este, vă spun numai ce am simţit.

Dean îngenunche lângă mine şi îmi şopti:

— Ce se întâmplă, Paul?

— Nu pot să… am început, şi chiar în clipa aceea clapa se închise cu un pocnet.

Probabil că a prins şi o cută a pielii lui Delacroix, pentru că acesta strâmbă din nas şi scoase un sâsâit.

— Scuză-mă, am spus.

— În ordine, şefu’, spuse Del. Doare pe mine numai un minut.

Pe partea lui Brutal, clapa avea legat de ea un electrod, de aceea îi lua ceva mai mult timp să o închidă, astfel că toţi trei ne-am ridicat în exact acelaşi moment. Dean închise clapa de la mâna stângă a lui Del, iar Percy merse la mâna lui dreaptă. Eram pregătit să fac un pas înainte în caz că Percy avea nevoie de ajutor, dar se descurcă mai bine cu clapa lui decât mă descurcasem eu cu cea de la glezna lui Del. Îl vedeam pe Del cum tremură din tot

corpul, ca şi cum un curent de intensitate joasă ar fi trecut deja prin corpul lui. Simţeam şi mirosul transpiraţiei lui. Era sărat şi puternic şi îmi amintea de mirosul de murături.

Dean îi făcu semn cu capul lui Percy. Percy îşi întoarse capul peste umăr – am văzut un loc chiar sub bărbie, unde se tăiase când se bărbierise – şi spuse cu o voce joasă, fermă:

— Putere maximă!

Se auzi un sunet de tonalitate joasă, ca şi sunetul unui frigider vechi care porneşte, apoi luminile din magazie deveniră mai puternice. Dintre rândurile spectatorilor se auziră murmure şi suspine. Del se smuci în scaun, strângând cu mâinile capetele braţelor din lemn de stejar atât de tare încât încheieturile degetelor i se albiră. Ochii i se roteau rapid în orbite dintr-o parte în alta, iar respiraţia îi deveni şi mai agitată ca înainte. Acum, aproape că gâfâia.

— Stai calm, murmură Brutal. Stai calm, Del, te descurci foarte bine. Nu te lăsa, te descurci foarte bine.

Hei, băieţi! m-am gândit. *Veniţi să vedeţi ce ştie să facă Mr. Jingles!* Deasupra capetelor noastre, tunetul bubui din nou.

Percy păşi cu mândrie în faţa scaunului electric. Aceasta era clipa lui, acum era în centrul atenţiei, toate privirile erau aţintite asupra lui. Adică toate, cu excepţia unei singure perechi de ochi. Delacroix văzu cine era şi preferă să-şi coboare privirea. Pun pariu pe orice că Percy ar fi încurcat replica atunci când ar fi trebuit să o spună pentru un public mai larg, dar de data asta rosti cuvintele fără nicio dificultate, cu o voce straniu de calmă.

— Eduard Delacroix, ai fost condamnat la moarte prin electrocutare, sentinţă dată de un juriu format din semeni de-ai tăi şi pronunţată de un judecător acreditat în acest stat. Dumnezeu să binecuvânteze cetăţenii acestui stat. Doreşti să spui ceva înainte ca sentinţa să fie executată?

Del încercă să vorbească, dar la început nu reuşi să

rostească decât o şoaptă înspăimântată plină de vocale. Pe buzele lui Percy apăru umbra unui zâmbet de dispreţ şi atunci aş fi putut să-l împuşc chiar acolo, fără nicio remuşcare. Atunci, Del îşi umezi buzele şi încercă din nou.

— Mie pare rău pentru ce făcut, spuse el. Eu aş face orice să întorc ceasul, dar asta nimeni nu poate. Aşa că acum…

Tunetul explodă ca un obuz deasupra capetelor noastre. Del tresări atât cât îi permiteau curelele, cu ochii anormal ieşiţi din orbite pe faţa lui umedă.

— Aşa că acum, eu plătesc preţul. Dumnezeu să ierte pe mine.

Îşi umezi din nou buzele, apoi se uită la Brutal.

— Să nu uiţi promisiunea ta despre Mr. Jingles, spuse el cu o voce joasă pe care trebuia să o auzim numai noi.

— Nu o să uităm, nu-ţi face griji, am spus, şi l-am bătut uşor pe mâna rece ca gheaţa. Va merge la Mouseville…

— Va merge pe naiba, spuse Percy, vorbind din colţul gurii ca un infractor în timp ce îi lega cureaua peste piept. Nu există un asemenea loc. E o poveste pe care ţi-au spus-o băieţii ca să te facă să-ţi ţii gura. M-am gândit numai că ai vrea să ştii, poponarule.

O lumină în ochii lui Del îmi dădu de înţeles că o parte a lui ştiuse… dar ar fi preferat ca restul să nu afle, dacă s-ar fi putut. M-am uitat la Percy, uluit şi furios în acelaşi timp, iar el se uită la rândul lui la mine cu o privire calmă, ca şi cum ar fi vrut să mă întrebe ce aveam de gând să fac. Şi, desigur că mă avea la mână. Nu puteam să fac nimic, cel puţin nu în faţa martorilor, nu cu Delacroix stând la cel mai îndepărtat hotar al vieţii. Nu era nimic de făcut decât să continuăm, să terminăm treaba.

Percy luă masca de pe cârlig şi o desfăcu pe faţa lui Del, strângând-o sub bărbia lui ca să se deschidă gaura din partea de sus. Următorul pas era să scoată buretele din găleată şi să-l pună în capelină, şi acesta a fost momentul în care Percy s-a abătut de la rutină pentru prima dată: în loc să se aplece şi să scoată buretele din găleată, el luă

capelina şi se aplecă cu ea în mână. În loc să ridice buretele spre capelină, cu alte cuvinte – cum ar fi fost normal – el aduse capelina spre burete. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu e în ordine, dar eram prea supărat. Era singura execuţie la care am luat parte simţind că nu am niciun control. În ceea ce-l priveşte pe Brutal, el nu s-a uitat nicio clipă la Percy, nici măcar când Percy se aplecă deasupra găleţii (mişcându-se în aşa fel încât să ascundă de noi ceea ce făcea), nici atunci când se întoarse spre Del cu capelina în mână şi cu cercul de burete deja în interiorul ei. Brutal se uita la cârpa care se afla în locul unde fusese faţa lui Del, privind felul în care masca se mişca în jurul gurii lui Del când respira. Pe fruntea lui Brutal se vedeau broboane mari de sudoare, la fel şi la tâmple. Nu îl văzusem niciodată să transpire la o execuţie. În spatele lui, Dean părea tulburat şi bolnav, ca şi cum ar fi făcut un efort să nu-şi vomeze cina. Cu toţii am înţeles că ceva nu era în ordine, acum ştiu asta. Dar nu înţelegeam ce anume. Nimeni nu ştia – atunci – de întrebările pe care Percy i le pusese lui Jack Van Hay. Erau multe întrebări, dar eu cred că multe dintre ele au fost întrebări de camuflaj. Ceea ce Percy voia de fapt să ştie – singurul lucru pe care Percy dorea să-l ştie – era scopul buretelui. De ce era înmuiat într-o soluţie de apă cu sare… şi ce avea să se întâmple dacă buretele nu era înmuiat în apă.

Ce avea să se întâmple dacă buretele ar fi fost uscat.

Percy îndesă capelina pe capul lui Del. Micul francez tresări şi gemu din nou, de astă dată mai tare. Câţiva dintre martori se agitară neliniştiţi pe scaunele rabatabile. Dean făcu un pas înainte, vrând să-l ajute pe Percy cu cureaua de sub bărbia lui Del, dar el îi făcu semn să rămână pe loc. Dean se supuse, aplecându-se puţin de spate şi tresărind când sunetul unui alt tunet zgudui magazia. De această dată, tunetul fu urmat de prima rafală de ploaie, care începu să lovească acoperişul. Stropii făceau un zgomot puternic, ca şi cum cineva ar fi aruncat nişte pioni pe o tablă de joc.

Aţi mai auzit probabil oameni spunând „Mi-a îngheţat sângele în vine”, nu-i aşa? Desigur. Cu toţii am auzit aceste cuvinte, dar singura dată pe tot parcursul vieţii mele când am simţit efectiv asta a fost în acea dimineaţă de octombrie din 1932, plină de tunete şi fulgere, cam la zece secunde după miezul nopţii. Nu din cauza expresiei de groaznic triumf de pe faţa lui Percy în timp ce se îndepărta de figura cu glugă care şedea în Old Sparky; era din cauza a ceea ce ar fi trebuit să văd şi nu am văzut. Din capelină nu curgea niciun strop de apă pe obrajii lui Del. Aceea a fost clipa când am înţeles.

— Eduard Delacroix, spunea Percy, curentul va trece prin corpul tău până când vei muri, în conformitate cu legile acestui stat.

M-am uitat la Brutal într-o agonie pe lângă care infecţia mea urinară pălea.

— *Buretele este uscat!* i-am şoptit, dar el dădu din cap că nu înţelesese şi se uită din nou la masca de pe faţa francezului, care era mişcată de ultimele respiraţii ale lui.

Am întins mâna să-l prind pe Percy de braţ, dar el se îndepărtă de lângă mine, aruncându-mi o privire lipsită de expresie. A fost numai o privire fugară, dar îmi dezvălui totul. Mai târziu, avea să-şi spună minciunile şi jumătăţile de adevăr, şi cele mai multe dintre acestea aveau să fie crezute de oamenii care contau într-adevăr, dar eu ştiam o poveste diferită de aceea. Percy era un student bun atunci când era vorba să facă ceva ce îi plăcea, aflasem lucrul acesta la repetiţii, şi ascultase cu atenţie atunci când Jack Van Hay îi explicase cum buretele înmuiat în soluţia salină conducea electricitatea, canalizând-o, transformând curentul într-un soi de glonţ de electricitate spre creier. Oh, da, Percy ştia exact ce face. Cred că l-am crezut mai târziu când a spus că nu ştia cât de departe aveau să meargă lucrurile, dar asta nu poate fi acceptată ca şi scuză, nu-i aşa? Nu cred. Totuşi, neputând să-i strig lui Jack Van Hay de faţă cu administratorul adjunct şi cu toţi martorii să nu dea drumul la curent, nu aveam ce să fac.

Dacă aş fi avut alte cinci secunde, cred că aş fi strigat, dar Percy nu îmi dădu nici măcar cinci secunde.

— Domnul să te aibă în pază, îi spuse siluetei îngrozite care gâfâia în scaunul electric, apoi se uită peste umăr la dreptunghiul de plasă de sârmă, dincolo de care stăteau Harry şi Jack, Jack cu mâna pe comutatorul deasupra căreia era scris USCĂTORUL DE PĂR AL LUI MABEL. Doctorul stătea în partea dreaptă a geamului acoperit cu sârmă, cu ochii fixaţi pe geanta neagră pe care o ţinea între picioare, la fel de tăcut şi modest ca întotdeauna.

— Dă-i drumul!

La început, fu la fel ca întotdeauna – bâzâitul care era ceva mai puternic decât cel de la început, dar nu cu mult, apoi corpul lui Del zvâcni înainte şi muşchii intrară în spasm.

Apoi, lucrurile începură să o ia razna.

Bâzâitul îşi pierdu stabilitatea şi începu să fluctueze. Fu însoţit de un pârâit, ca şi cum ai încreţi o folie de celofan. Simţeam un miros oribil pe care la început nu l-am identificat ca un amestec de miros de păr ars şi de burete care arde, până când nu am văzut un fum albastru ridicându-se de sub marginile capelinei. Şi mai mult fum ieşea din gaura din partea de sus a capelinei, în locul unde era legat firul; arăta ca rotocoalele de fum care ies prin gaura din vârful unui cort indian.

Delacroix începu să se zvârcolească şi să se agite în scaun, faţa lui acoperită cu masca mişcându-se brusc dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi ilustrat un refuz vehement. Picioarele începuseră să-i joace în sus şi în jos ca nişte pistoane, cu mişcări scurte care erau îngrădite de clemele de la glezne. Tunetul bubui din nou în înalt şi ploaia începu să cadă cu şi mai mare putere.

M-am uitat la Dean Stanton; el se uita înapoi la mine cu o privire înverşunată. Se auzi un pocnet de sub capelină, ca un con de pin care pocneşte în foc, şi am văzut cum prin mască începu să iasă fum, răsucindu-se în rotocoale mici.

M-am repezit spre dreptunghiul de sârmă care

despărţea încăperea de camera cu comutatoarele, dar înainte să pot deschide gura, Brutus Howell mă apucă de braţ. Strânsoarea mâinii lui era suficient de puternică încât să mă facă să mă răzgândesc.

Era alb ca varul, dar nu era speriat – nu era nici măcar aproape de panică.

— Să nu cumva să-i spui lui Jack să oprească curentul, spuse el cu o voce joasă. Orice faci, numai nu-i spune asta. E prea târziu să-l oprească.

Prima dată când Del începu să strige, martorii nu-l auziră. Ploaia care lovea acoperişul se transformase într-un vuiet puternic, iar tunetul lovea parcă tot mai aproape şi aproape în mod continuu. Dar noi cei care eram pe platformă l-am auzit – urlete înăbuşite de durere venind de sub masca fumegândă, care erau parcă sunetele scoase de un animal prins şi sfâşiat în bucăţi de o maşină de făcut fân.

Bâzâitul care se auzea din capelină era intermitent şi puternic, şi era întrerupt de pocnete. Corpul lui Delacroix începu să zvâcnească în faţă şi în spate pe scaun, ca un copil care are o criză de isterie. Platforma se cutremura, iar corpul lui se lovea de cureaua care îi era legată pe piept aproape suficient de tare încât aceasta să plesnească. Curentul îl răsucea dintr-o parte în alta şi am auzit la un moment dat o pocnitură, în timp ce umărul lui drept fie s-a rupt, fie s-a dislocat. Fu un sunet asemănător lovirii unei lăzi de lemn cu un ciocan. Partea de sus a pantalonilor, care se vedea numai vag din cauza loviturilor ca de pistoane ale picioarelor lui, se închise la culoare. Apoi începu să ţipe într-un mod oribil, erau sunete stridente ca şi chiţăitul şobolanilor, şi aceste ţipete se auzeau în ciuda ropotelor de ploaie.

— Ce naiba se întâmplă cu el? strigă cineva.

— Vor rezista clemele acelea?

— Dumnezeule, ce miros! Fuuu!

Apoi se auzi vocea uneia dintre femei:

— E normal să se întâmple asta?

Corpul lui Delacroix zvâcni în faţă, căzu înapoi, zvâcni în faţă, căzu înapoi. Percy se uita la el cu gura căscată de groază. Se aşteptase să se întâmple ceva, sigur că da, dar nu asta.

Masca izbucni în flăcări pe faţa lui Delacroix. Mirosului de păr ars şi burete ars i se asocie acum mirosul de carne care ardea. Brutal apucă găleata în care fusese buretele – acum era goală, bineînţeles – şi se repezi spre chiuveta mare dintr-un colţ al încăperii.

— Să nu opresc curentul, Paul? strigă Van Hay prin dreptunghiul acoperit cu plasă de sârmă.

Părea complet zdruncinat.

— Să nu…

— Nu! am strigat eu.

Brutal înţelesese primul asta, dar pricepusem şi eu mai pe urmă: trebuia să terminăm ceea ce am început. Orice aveam să mai facem vreodată în viaţa noastră era lipsit de importanţă pe lângă acel unic lucru: trebuia să terminăm cu Delacroix.

— Lasă-l pornit, pentru Dumnezeu! Lasă-l! Lasă-l!

M-am întors spre Brutal, vag conştient că oamenii din spatele nostru vorbeau, unii erau în picioare, un cuplu striga.

— *Opreşte-te!* i-am strigat lui Brutal. *Nu cu apă! Nu cu apă! Ai înnebunit?*

Brutal se întoarse spre mine şi am văzut pe faţa lui că înţelesese. Să arunci apă pe un om care era curentat. Da. Asta ar fi fost o mişcare inteligentă, ce să zic. Se uită în jur, văzu extinctorul chimic atârnând pe perete şi îl luă pe acela. Isteţ băiat.

Masca se desprinsese de pe faţa lui Delacroix suficient de mult cât să dezvăluie nişte trăsături care se înnegriseră mai mult decât obrajii lui John Coffey. Ochii lui, care nu mai erau acum decât nişte globuri albe deformate, de consistenţa unui jeleu transparent, pocniseră din orbite şi îi atârnau pe obraji. Genele i se carbonizaseră şi, chiar în momentul când m-am uitat la el, pleoapele îi luară foc şi

începuse să ardă. Din deschizătura în forma literei V a cămăşii i se ridica fum. Iar bâzâitul curentului electric continua, îmi irita creierul, vibrând. Cred că acesta trebuie să fie sunetul pe care îl aud nebunii, sau cel puţin ceva aproape identic.

Dean făcu un pas înainte, crezând poate că ar putea să stingă cu mâna focul care mistuia cămaşa lui Del, dar eu l-am dat la o parte destul de puternic cât să-l dau aproape jos de pe picioare. Ar fi fost o nebunie să-l atingă atunci pe Delacroix, prin corpul căruia continua să treacă curentul.

Nu m-am întors nici atunci să văd ce se întâmpla în spatele nostru, dar parcă se dezlănţuise haosul, se auzeau scaunele răsturnându-se, oamenii urlau, o femeie striga cât o ţinea gura:

— *Opriţi-vă, opriţi-vă, nu vedeţi că e de ajuns?*

Curtis Anderson mă prinse de umăr şi mă întrebă ce se întâmplă, pentru Dumnezeu, ce se întâmplă şi de ce nu-i dădeam lui Jack ordinul să oprească curentul?

— Pentru că nu pot să fac asta, am spus. Am mers prea departe ca să ne întoarcem, nu vezi? Oricum, totul se va termina peste câteva secunde.

Dar trecură cel puţin două minute până se termină totul, cele mai lungi două minute din viaţa mea, şi cred că Delacroix a fost conştient aproape până la capăt. Striga din răsputeri şi se zvârcolea dintr-o parte în alta. Din nări şi gură, care avea culoarea prunelor coapte, ieşea fum. Limba îi fumega ca şi cum ar fi fost o tigaie încinsă. Nasturii cămăşii lui fie pocniseră, fie se topiseră. Maioul lui nu luase foc, dar se înnegrise şi ieşea fum prin el, şi simţeam mirosul părului ars de pe pieptul lui Del. În spatele nostru, oamenii năvăleau spre uşă ca şi vitele. Desigur că nu puteau ieşi – eram într-o afurisită de puşcărie, la urma urmei – aşa că se îmbulziră numai lângă uşă, în vreme ce Delacroix se prăjea *(Acum mă prăjesc,* spusese bătrânul Toot când făcuserăm repetiţia pentru Arlen Bitterbuck, *Sunt prăjit ca un curcan)* şi tunetul bubuia şi ploaia ropotea ca simfonia unei furii.

La un moment dat, m-am gândit la medic şi l-am căutat cu privirea. Era încă acolo, dar se prăbuşise pe podea lângă geanta lui neagră. Leşinase.

Brutal veni şi rămase lângă mine, ţinând în mână extinctorul.

— Încă nu, am spus.

— Ştiu.

L-am căutat cu privirea pe Percy şi l-am văzut stând în picioare în spatele lui Old Sparky, nemişcat, cu ochii larg deschişi, cu un deget înghesuit în gură.

Apoi, în cele din urmă, Delacroix căzu pe spate pe scaun, cu faţa deformată aplecată peste un umăr. Continua să se agite pe scaun, dar mai văzusem asta înainte; era din cauza curentului care trecea prin corpului lui. Capelina îi căzuse într-o parte pe cap, dar când i-am dat-o jos puţin mai târziu, mare parte a pielii de pe scalp şi părul ce-i mai rămăsese pe cap i-a venit jos o dată cu ea, lipit parcă de metal cu un adeziv puternic.

— Opreşte-l! i-am strigat lui Jack, după treizeci de secunde în care figura de cărbune care atârna pe scaunul electric nu fu mişcată decât de zvâcnirile cauzate de trecerea curentului prin corpul lui.

Bâzâitul se opri imediat, iar eu i-am făcut semn cu capul lui Brutal.

El se întoarse şi trânti extinctorul în braţele lui Percy cu atâta forţă, încât Percy făcu câţiva paşi în spate împleticindu-se şi aproape că pică jos de pe platformă.

— Fă-o tu, spuse Brutal, la urma urmei tu conduci execuţia, nu-i aşa?

Percy îi aruncă o privire care era în acelaşi timp dezgustată şi ucigătoare, apoi pompă extinctorul, îl ţinu de furtun şi suflă un nor imens de fum peste bărbatul din scaunul electric. Am văzut piciorul lui Del zvâcnind o dată când jetul de spray îl lovi în faţă, şi m-am gândit, *Oh, nu, s-ar putea să fie nevoie să o facem din nou,* dar fu o singură smucitură.

Anderson se întorsese şi urla la martorii panicaţi,

spunându-le că totul era în ordine, că totul era sub control, că fusese numai o supratensiune tranzitorie din cauza furtunii, nu trebuiau să-şi facă griji. Putea să le spună şi că ceea ce miroseau – adică un amestec diavolesc de păr ars, carne prăjită şi rahat proaspăt ars – era Chanel no. 5.

— Adu stetoscopul medicului, i-am spus lui Dean când extinctorul se goli.

Delacroix era tot acoperit cu spumă albă şi mirosul era atenuat întrucâtva de un miros înţepător de chimicale.

— Medicul… n-ar trebui să…

— Lasă-l pe medic, adu stetoscopul, am spus eu. Hai să terminăm odată… să-l scoatem de aici.

Dean încuviinţă. *Să terminăm* şi *să-l scoatem de aici* erau două sintagme pe care le apreciam foarte mult amândoi în acel moment. Merse lângă geanta medicului şi începu să cotrobăiască prin ea. Medicul începea din nou să se mişte, aşa că măcar ştiam că nu avusese un atac cerebral sau un atac de cord. Asta era bine. Dar felul în care Brutal se uita la Percy nu era bine deloc.

— Du-te în tunel şi aşteaptă lângă cărucior, am spus.

Percy înghiţi în sec.

— Paul, ascultă. N-am ştiut…

— Ţine-ţi gura. Du-te în tunel şi aşteaptă lângă cărucior. Acum.

Înghiţi în sec din nou, făcu o grimasă ca şi cum asta l-ar fi durut, apoi merse spre uşa care ducea la scări şi apoi în tunel. Ducea extinctorul golit în braţe, ca şi cum acesta ar fi fost un bebeluş. Dean trecu pe lângă el, venind spre mine cu stetoscopul. I l-am luat din mână şi mi l-am pus în urechi. Mai făcusem asta în armată şi este ca mersul pe bicicletă – nu poţi să uiţi cum se face.

Am şters spuma de pe pieptul lui Delacroix, apoi trebui să mă abţin să nu vomez în timp ce o secţiune mare din pielea lui Del alunecă de pe carnea de dedesubt, aşa cum vine pielea jos de pe… ei bine, de pe un curcan prăjit.

— Oh, Dumnezeule mare! suspină o voce din spatele meu pe care nu am recunoscut-o. Întotdeauna e aşa? De ce

nu mi-a spus nimeni? N-aş fi venit nici în ruptul capului!

E prea târziu acum, prietene, m-am gândit.

— Scoateţi-l afară de aici, i-am spus lui Dean sau lui Brutal sau oricui mă asculta – am spus asta când am fost sigur că pot să vorbesc fără să vomit în poala fumegândă a lui Delacroix. Scoateţi-i prin uşa din spate.

M-am controlat cât de bine am putut, apoi am pus discul stetoscopului pe peticul de carne de pe pieptul lui Del. Am ascultat, rugându-mă să nu aud nimic şi exact asta s-a şi întâmplat.

— E mort, i-am spus lui Brutal.

— Har Domnului!

— Da. Har Domnului! Tu şi Dean aduceţi targa. Haideţi să-l scoatem de aici cât mai repede.

5

AM DUS CORPUL lui Del pe scări şi l-am aşezat pe cărucior. Coşmarul meu era ca nu cumva carnea lui arsă pur şi simplu să se desprindă de os în timp ce îl puneam pe cărucior – îmi veni din nou în minte curcanul prăjit al bătrânului Toot – dar desigur că asta nu s-a întâmplat.

Curtis Anderson îi liniştea pe spectatori – oricum, încerca – şi asta a fost bine pentru Brutal, pentru că Anderson nu a fost de faţă când Brutal făcu un pas spre capătul căruciorului şi îşi pregăti pumnul să-l lovească pe Percy, care stătea pe loc năucit. L-am prins de braţ, lucru bun pentru amândoi. A fost bine pentru Percy, pentru că Brutal era pe punctul de a lovi cu o forţă care aproape că l-ar fi decapitat, şi a fost bine pentru Brutal, pentru că şi-ar fi pierdut locul de muncă dacă lovitura şi-ar fi atins ţinta şi poate chiar ar fi ajuns şi el la închisoare.

— Nu, am spus.

— Cum adică, nu? mă întrebă furios. Cum poţi să spui nu? Ai văzut ce a făcut! Ce vrei să spui? Că vei lăsa şi de data asta ca *relaţiile* lui să-l protejeze? După tot ce *a făcut?*

— Da.

Brutal se uită la mine cu gura căscată, cu ochii lăcrimându-i de furie.

— Ascultă-mă, Brutus – dacă îl loveşti, cel mai probabil vom fi puşi cu toţii pe liber. Tu, eu, Dean, Harry, poate chiar şi Jack Van Hay. Toţi ceilalţi urcă o treaptă în ierarhie, începând cu Bill Dodge, iar cei de la închisoare angajează trei oameni de la cozile la pâine ale săracilor, pentru a ocupa slujbele de jos. Poate că pentru tine nu este nicio problemă, dar…

Am arătat cu degetul spre Dean, care se uita spre tunelul în care picura apa. Îşi ţinea într-o mână ochelarii şi părea aproape la fel de năucit ca Percy.

— Dar cum rămâne cu Dean? Are doi copii, unul e la liceu şi al doilea care va merge în curând.

— Şi atunci ce facem? întrebă Brutal. Îl lăsăm să scape?

— Nu ştiam că buretele trebuie să fie ud, spuse Percy cu o voce mecanică şi slabă.

Desigur, aceasta era scuza pe care o învăţase înainte, atunci când se aşteptase ca totul să se reducă la o glumă dureroasă, în loc de cataclismul la care tocmai fusese martor.

— Nu a fost niciodată ud când am făcut repetiţiile.

— Nenorocitule, spuse Brutal şi se repezi la Percy.

L-am apucat din nou de braţ şi l-am tras înapoi.

Pe scări se auziră paşi. Mi-am ridicat privirea, temându-mă să nu-l văd pe Curtis Anderson, dar era Harry Terwilliger. Obrajii îi erau albi ca varul, iar buzele îi erau liliachii, ca şi cum ar fi mâncat prăjitură cu afine. Mi-am concentrat atenţia spre Brutal.

— Pentru Dumnezeu, Brutal, Delacroix este *mort,* nimic nu poate să schimbe asta, iar Percy nu merită.

Oare îmi era deja în minte acel plan al meu, sau măcar începuturile lui? M-am întrebat în legătură cu asta de atunci. M-am întrebat timp de mulţi ani, şi n-am fost niciodată în stare să găsesc un răspuns satisfăcător. Presupun că nu contează foarte mult. Multe lucruri nu

contează, dar am observat că asta nu îi opreşte pe oameni să se gândească la ele.

— Băieţi, aşa vorbiţi despre mine de parcă aş fi un prostănac, spuse Percy.

Era încă năucit – ca şi cum cineva l-ar fi pocnit în stomac – dar începea să-şi revină.

— Dar tu eşti un prost, Percy, am spus eu.

— Hei, nu poţi să-mi…

Mi-am controlat propriul impuls de a-l lovi, dar am reuşit numai cu un efort foarte mare. În tunel, apa picura de pe cărămizi; umbrele noastre dansau pe pereţi, imense şi diforme, ca nişte umbre din povestirea aceea de Poe, despre Rue Morgue. Tunetul bubui din nou, dar, în tunel, sunetul era diminuat.

— Vreau să aud un singur lucru de la tine, Percy, şi anume vreau să-ţi repeţi promisiunea că îţi vei depune mâine cererea de transfer la Briar Ridge.

— Nu-ţi fă griji în legătură cu asta, spuse el morocănos.

Se uită la silueta acoperită cu cearşaf de pe cărucior, îşi întoarse privirea, pentru un moment se uită la faţa mea, apoi privi din nou în altă parte.

— Aşa ar fi cel mai bine, spuse Harry. Altfel, s-ar putea să-l cunoşti pe Wild Bill Wharton mult mai bine decât ai vrea.

Făcu o scurtă pauză.

— Am putea să avem noi grijă de asta.

Percy se temea de noi şi probabil că îi era teamă de ce puteam să-i facem dacă ar mai fi fost de faţă atunci când aveam să aflăm că vorbise cu Jack Van Hay despre burete şi despre motivul pentru care trebuia înmuiat în soluţia de apă cu sare, dar faptul că Harry aduse vorba de Wharton trezi scânteia adevăratei terori în ochii lui. Îl vedeam amintindu-şi cum îl ţinuse Wharton, răvăşindu-i părul şi fredonându-i.

— N-aţi avea curajul, şopti Percy.

— Ba da, aş avea, îi răspunse calm Harry. Şi ştii ceva? Aş scăpa fără să suport nicio consecinţă. Pentru că deja ai

dovedit că eşti foarte neglijent în preajma prizonierilor. Şi că eşti incompetent.

Percy strânse din pumni şi obrajii i se colorară într-un roz-pal.

— Nu sunt…

— Ba sigur că eşti, spuse Dean venind alături de noi.

Formarăm un semicerc în jurul lui Percy la capătul scărilor şi nici dacă ar fi vrut să scape prin tunel nu ar fi putut; căruciorul era în spatele lui, cu carnea fumegândă ascunsă sub un cearşaf vechi.

— Tocmai l-ai ars de viu pe Delacroix. Dacă asta nu e incompetenţă, atunci nimic nu e.

Ochii lui Percy scânteiară. Plănuise să-şi justifice faptele prin ignoranţă, dar acum îşi dădea seama că picase în groapa pe care şi-o săpase el însuşi. Nu ştiu ce ar fi spus, pentru că tocmai atunci coborî pe scări Curtis Anderson. L-am auzit şi ne-am îndepărtat puţin de Percy, ca să nu părem chiar atât de ameninţători.

— Ce mama dracului a fost *asta?* urlă Anderson. Iisuse Hristoase, e vomă peste tot pe podeaua magaziei! Şi mirosul ăsta! I-am pus pe Magnusson şi pe bătrânul Toot-Toot să deschidă amândouă uşile, dar mirosul ăsta n-o să iasă nici peste cinci ani, pun pariu. Iar cretinul ăla de Wharton *cântă* despre el! Se aude până aici!

— Chiar poate să cânte, Curt? întrebă Brutal.

Ştiţi cum se poate arde gazul pentru iluminat cu o singură scânteie şi să nu păţeşti nimic dacă o faci până când concentraţia nu e prea ridicată? Aşa a fost şi atunci. O secundă, ne-am uitat toţi cu gura căscată la Brutus, în secunda următoare râdeam. Cu toţii. Râsul nostru strident, isteric se răsucea parcă prin tunelul întunecat ca nişte lilieci. Umbrele noastre se răsuceau şi se agitau pe perete. La urmă, chiar şi Percy ni se alătură. În cele din urmă, ne-am oprit, şi după aceea ne-am simţit cu toţii ceva mai bine. Ne-am simţit din nou cu minţile *sănătoase.*

— În ordine, băieţi, spuse Anderson, ştergându-şi ochii înlăcrimaţi cu batista şi continuând să râdă ocazional, ce

naiba s-a întâmplat?

— O execuţie, spuse Brutal.

Cred că tonul lui l-a surprins pe Anderson, dar pe mine nu m-a surprins, cel puţin nu foarte tare; Brutal fusese întotdeauna foarte bun la a schimba brusc tonul.

— Una reuşită.

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum poţi să numeşti o catastrofă ca asta un succes? Sunt martori care n-or să doarmă o lună de zile! La naiba, cred că muierea aceea grasă şi bătrână n-o să doarmă un an de zile!

Brutal arătă spre cărucior şi spre silueta de sub cearşaf.

— E mort, nu-i aşa? Iar în ceea ce-i priveşte pe martori, majoritatea le vor povesti mâine seară prietenilor lor că a fost o justiţie divină – Del a ars de vii nişte oameni, aşa că noi *l-am* prăjit la rândul nostru. Numai că ei nu vor spune că am făcut-o noi. Vor spune că a fost voia lui Dumnezeu, care s-a manifestat *prin* noi. Poate că există şi un dram de adevăr în asta. Şi vrei să ştii care-i partea cea mai bună? Care-i cireaşă de pe tort? Că majoritatea prietenilor lor îşi vor dori să fi fost şi ei aici ca să vadă cu ochii lor.

În timp ce rosti această ultimă frază, se uită la Percy cu o privire în egală măsură dezgustată şi sardonică.

— Şi ce dacă s-au şifonat puţin? întrebă Harry. Ei s-au oferit pentru treaba aceasta, nu i-a adus nimeni cu arcanul.

— Nu ştiam că buretele trebuie să fie ud, spuse Percy mecanic. Niciodată nu e ud la repetiţii.

Dean se uită la el dezgustat.

— Câţi ani ai petrecut urinând pe colacul de la toaletă înainte ca cineva să-ţi spună că trebuie să-l ridici înainte? îi spuse Dean cinic.

Percy îşi deschise gura ca să răspundă, dar eu i-am spus să tacă. Spre surprinderea mea, tăcu. M-am întors spre Anderson.

— Percy a dat-o în bară, Curtis – asta s-a întâmplat, pur şi simplu. M-am întors spre Percy, provocându-l să mă contrazică. Dar el nu făcu asta, poate pentru că a citit în

ochii mei că era mai bine ca Anderson să audă că a fost o *greşeală prostească* decât *înadins.* Şi oricum, nimic din ceea ce se spunea în tunel nu avea nicio importanţă. Ceea ce conta, ceea ce contează întotdeauna pentru toţi Percy Wetmore din lume este ceea ce este scris sau ceea ce aud oamenii importanţi – oamenii care contează. Ceea ce contează pentru toţi Percy din lume este cum dă asta la ziar.

Anderson se uită nesigur la noi cinci. Se uită chiar şi la Del, dar Del nu vorbea.

— Presupun că putea să fie şi mai rău, spuse Anderson.

— Aşa este, am încuviinţat. Ar putea fi încă viu.

Curtis clipi – această posibilitate nici nu-i trecuse prin minte.

— Vreau un raport complet despre asta pe biroul meu mâine dimineaţă, spuse el. Şi niciunul dintre voi să nu meargă la administratorul Moores să-i spună de asta înainte să vorbesc eu cu el. Aţi înţeles?

Am dat cu toţii din cap vehement. Dacă Anderson voia să-i spună administratorului, cu atât mai bine pentru noi.

— Asta dacă niciunul dintre afurisiţii aceia de ziarişti nu vor publica ceva în fiţuicile lor…

— Nu vor face asta, am spus. Dacă ar încerca, editorii i-ar opri. E prea macabru pentru cititori cu familie. Dar nici nu vor încerca – toţi cei din seara asta sunt veterani în meserie. Câteodată, lucrurile o iau razna, atâta tot. Ei o ştiu la fel de bine ca noi.

Anderson se mai gândi la asta o clipă, apoi încuviinţă. Îşi îndreptă atenţia asupra lui Percy, cu o expresie de dezgust pe faţa lui de obicei plăcută.

— Eşti un nenorocit mic, spuse el, şi nu-mi placi deloc.

Încuviinţă atunci când Percy rămase năucit din cauza surprizei.

— Dacă le spui prietenilor tăi poleiţi că am spus asta, voi nega până în ziua de apoi şi oamenii ăştia mă vor susţine. Ai o problemă gravă, băiete.

Se întoarse şi o porni pe scări în sus. L-am lăsat să urce

patru scări, apoi am spus:

— Curtis?

El se întoarse, ridică din sprâncene, dar nu spuse nimic.

— Nu trebuie să-ţi faci prea multe griji pentru Percy, am spus. Se mută în curând la Briar Ridge. Are lucruri măreţe de înfăptuit. Nu-i aşa, Percy?

— Imediat ce îi sosesc hârtiile pentru transfer, adăugă Brutal.

— Şi până când sosesc acestea, va lipsi în fiecare seară din motive de sănătate, se băgă Dean.

Asta îl stârni pe Percy, care nu lucrase la penitenciar suficient de mult încât să fi acumulat zile de concediu medical plătit. Se uită la Dean cu antipatie.

— S-o crezi tu, spuse el.

6

NE-AM ÎNTORS în sectorul nostru pe la unu şi jumătate (cu excepţia lui Percy, căruia i se ordonase să facă ordine în magazie, şi îşi făcea morocănos treaba), eu având un raport de scris. Am decis să o fac la biroul de serviciu; dacă aveam să şed în scaunul mai confortabil de la biroul meu, era posibil să aţipesc. Probabil că sună ciudat pentru dumneavoastră, având în vedere ce se întâmplase cu numai o oră şi jumătate înainte, dar simţeam ca şi cum aş fi trăit trei vieţi de la unsprezece din seara trecută, toate trei fără să pun capul pe pernă.

John Coffey stătea în picioare lângă gratiile celulei sale şi din ochii lui stranii şi distanţi curgeau lacrimi – era ca şi cum aş fi privit sângele curgând dintr-o rană care nu se poate vindeca, dar e în mod miraculos nedureroasă. În celula lui, care era mai aproape de biroul de serviciu, Wharton şedea pe pat, legănându-se dintr-o parte în alta şi cântând un cântec care părea să fie compoziţie de-a lui, şi cântecul chiar avea sens. După cum îmi amintesc, cântecul suna cam aşa:

Bar-be-que! Eu şi tu!
Ce tare miroase, ptiu-ptiu-ptiu!
N-a fost nici Billy sau din
Philadelphia,Philly,
n-a fost Jack sau Roy!
A fost un număr fierbinte,
un deţinut cuminte,
Pe nume Delacroix!

— Taci din gură, afurisitule, am spus.

Wharton rânji, arătându-şi dinţii stricaţi. El nu murea, cel puţin nu încă; era treaz, era fericit, aproape că dansa.

— De ce nu intri să mă faci tu să tac din gură? spuse el fericit şi apoi începu să cânte un alt vers din „Cântecul Barbeque", inventând versuri care nu erau lipsite de sens.

Ceva se întâmpla în capul acela al lui. Avea un soi de inteligenţă necoaptă, dar în felul ei aproape strălucită.

Am mers spre celula lui John Coffey. Îşi şterse lacrimile cu palmele. Ochii îi erau roşii şi umflaţi, şi mi se părea că şi el părea foarte obosit. Dar de ce să fi fost obosit un om care se plimba prin curte poate timp de două ore pe zi şi fie şedea, fie stătea întins pe patul lui în restul timpului, nu ştiu, dar nu aveam îndoieli în privinţa a ceea ce vedeam. Era prea evident.

— Săracul Del, spuse el cu o voce joasă şi răguşită. Săracul Del.

— Da, am spus. Săracul Del. John, eşti bine?

— El a scăpat, spuse Coffey. Del a scăpat. Nu-i aşa, şefule?

— Da. Răspunde-mi la întrebare, John. Te simţi bine?

— Del a scăpat, el e cel norocos. Indiferent cum s-a întâmplat, el este cel norocos.

M-am gândit că Delacroix l-ar fi contrazis în privinţa aceasta, dar nu i-am spus-o. În schimb, am privit în jur în celula lui Coffey.

— Unde este Mr. Jingles?

— A fugit pe acolo.

Arătă printre gratii spre uşa de la camera de izolare. Eu am încuviinţat.

— Ei bine, se va întoarce.

Dar Mr. Jingles nu s-a întors; zilele pe care le-a petrecut pe Culoarul Morţii se sfârşiseră. Singura urmă a trecerii lui Mr. Jingles pe-acolo a fost ceea ce a găsit Brutal în iarna aceea: câteva aşchii de lemn viu colorate şi un miros de bomboane mentolate care venea dintr-o gaură într-o grindă.

Am vrut să plec de lângă el chiar atunci, dar nu am făcut-o. M-am uitat la John Coffey, iar el se uită la mine la rândul lui, de parcă ar fi ştiut ce gândesc. Mi-am spus că trebuie să plec, să mă întorc la biroul de serviciu ca să scriu raportul. Dar în loc de asta, i-am spus pe nume:

— John Coffey.

— Da, şefule, spuse el imediat.

Câteodată un om e blestemat să vrea să ştie un anumit lucru, şi aşa am simţit eu atunci. M-am lăsat pe un genunchi şi am început să-mi desfac şiretul de la un pantof.

7

PLOAIA SE OPRISE pe când am ajuns acasă şi semiluna apăruse deasupra culmilor dinspre nord. Somnul părea că îmi dispăruse o dată cu norii. Eram treaz şi simţeam pe mine mirosul lui Delacroix. Mă gândeam că era posibil să-i simt mirosul chiar şi pe pielea mea – barbeque, eu şi tu, ce tare miroase, ptiu-ptiu-ptiu – pentru multă vreme de atunci înainte.

Janice mă aştepta, ca întotdeauna în nopţile când aveam o execuţie. Voiam să nu-i spun ce se întâmplase, nu avea niciun rost să o oripilez cu asta, dar ea se uită bine la faţa mea în timp ce am intrat în bucătărie şi intui totul. Aşa că m-am aşezat, i-am luat mâinile calde în mâinile mele reci

(radiatorul din Fordul meu abia dacă mergea, iar vremea se întorsese cu o sută optzeci de grade după furtună) şi i-am spus ceea ce credeam că voia să audă. Cam pe la mijlocul povestirii am izbucnit în plâns, lucru la care nu mă aşteptasem. Îmi era puţin ruşine, dar numai puţin; vedeţi dumneavoastră, eram în faţa ei, iar ea nu mă taxase niciodată pentru dăţile când deviam de la cum credeam eu că trebuie să se comporte un bărbat… de la cum credeam că trebuie să fiu eu ca bărbat. Un om cu o soţie bună este cea mai norocoasă dintre creaturile lui Dumnezeu şi unul care nu are soţie trebuie să fie printre cele mai nefericite, cred. Singura binecuvântare reală a vieţii lor este că nu ştiu cât de nenorociţi sunt. Eu am plâns, iar ea mi-a ţinut capul lângă sânul ei, iar când furtuna din sufletul meu a trecut, m-am simţit mai bine… puţin mai bine, oricum. Şi cred că atunci a fost prima dată când am avut o viziune conştientă asupra ideii mele. Nu cea cu pantoful; nu vorbesc de aceea. Pantoful avea legătură cu ea, dar era ceva diferit. Ideea mea a fost de fapt înţelegerea unui lucru: că John Coffey şi Melinda Moores, deşi erau atât de diferiţi ca mărime, ca sex, ca şi culoare a pielii, aveau exact aceiaşi ochi: trişti, plini de jale şi distanţi. Ochii cuiva care moare.

— Vino în pat, spuse soţia mea în cele din urmă. Haide să ne culcăm, Paul.

Aşa am făcut şi am făcut dragoste şi, după ce am terminat, ea a adormit. În timp că stăteam întins în pat şi priveam luna care zâmbea parcă şi ascultam cum pereţii începeau să se contracte, schimbând vara pe toamnă, m-am gândit la John Coffey şi la felul cum spunea că ajutase. *L-am ajutat pe şoarecele lui Del. L-am ajutat pe Mr. Jingles. El e un şoarece de circ.* Desigur. Şi m-am gândit că poate eram cu toţii şoareci de circ, alergând în stânga şi-n dreapta numai cu o vagă conştiinţă a faptului că Dumnezeu şi oştile Lui cereşti se uitau la noi în casele noastre de bachelită, prin geamuri de gelatină.

Când începu să se lumineze de ziuă, am reuşit să adorm

pentru scurt timp – cred că vreo două ore, poate trei; şi am dormit aşa cum dorm întotdeauna mai nou aici la Georgia Pines, dar aşa cum nu am dormit aproape niciodată în acea perioadă, şi anume în reprize scurte. Am adormit gândindu-mă la bisericile din tinereţea mea. Numele se schimbau, în funcţie de toanele mamei mele sau surorilor ei, dar de fapt erau toate la fel, erau toate de fapt The First Backwoods Church of Praise Jesus, The Lord Is Mighty. În umbra acelor clopotniţe fără vârf, dreptunghiulare, conceptul de ispăşire apărea în mod la fel de regulat ca şi sunetul clopotului care îi chema pe credincioşi la slujbă. Numai Dumnezeu putea să ierte păcatele, putea şi o făcea într-adevăr, spălându-le cu sângele Fiului Său crucificat, dar asta nu schimba cu nimic responsabilitatea copiilor Lui de a ispăşi acele păcate (şi chiar şi simplele erori de judecată) oricând asta era posibil. Ispăşirea era ceva de efect; era lacătul la uşa pe care o închideai asupra trecutului.

Am adormit gândindu-mă la ispăşire şi la Eduard Delacroix luând foc în timp ce era pe scaunul electric, şi la Melinda Moores, şi la uriaşul meu cu ochii veşnic înlăcrimaţi. Aceste gânduri se transformară într-un vis. În acest vis se făcea că John Coffey stătea pe malul unui râu şi plângea sub un cer de început de vară, în vreme ce, pe celălalt mal al râului, un mărfar mergea în viteză spre o estacadă care trecea peste râul Trapingus. În fiecare braţ, omul ţinea corpul câte unei fetiţe dezbrăcate, cu părul blond. Pumnii lui, ca nişte bolovani la capătul braţelor, erau încleştaţi. În jurul lui se auzeau cântând greieri şi se vedea un nor de musculiţe; căldura era insuportabilă. În visul meu am mers spre el, am îngenuncheat în faţa lui şi i-am luat mâinile. Pumnii lui se deschiseră şi îmi dezvăluiră secretul lor. Într-unul era un mosor colorat cu verde şi roşu şi galben. În cealaltă mână era pantoful unui gardian din puşcărie.

— Nu am putut să îndrept răul, spunea John Coffey. Am încercat, dar a fost prea târziu.

Şi de data asta, în visul meu, l-am înţeles.

8

LA ORA NOUĂ în dimineaţa următoare, în timp ce beam a treia ceaşcă de cafea în bucătărie (soţia mea nu spuse nimic, dar am văzut pe faţa ei dezaprobarea când mi-o aduse pe a treia), sună telefonul. Am mers în salon ca să răspund, iar centrala spuse cuiva că cel sunat era pe linie. Apoi îmi ură să am o zi plăcută, apoi puse jos… presupun. Dar cu centrala, nu ştiai niciodată sigur.

Vocea lui Hal Moores mă şocă. Era răguşită şi nesigură, ca şi vocea unui octogenar. M-am gândit atunci că era bine că lucrurile merseseră bine în tunel seara trecută cu Curtis Anderson, era bine că simţea şi el ceea ce simţeam şi noi faţă de Percy, pentru că bărbatul cu care vorbeam era puţin probabil să mai lucreze măcar o zi la penitenciarul Cold Mountain.

— Paul, am înţeles că au fost probleme aseară. Înţeleg, de asemenea, că prietenul nostru domnul Wetmore a fost implicat.

— Au fost niscai probleme, am recunoscut, ţinând receptorul aproape de ureche şi aplecându-mă spre pâlnia aparatului, dar treaba a fost făcută. Acesta e lucrul important.

— Da, desigur.

— Pot să te întreb cine ţi-a spus?

Ca să-i leg o conservă goală de coadă ca să afle toţi? Dar asta n-am spus cu voce tare.

— Poţi să mă întrebi, dar de vreme ce nu prea e treaba ta, cred că-mi voi ţine gura închisă cu privire la asta. Dar când am sunat la birou să văd dacă sunt mesaje sau treburi urgente pentru mine, mi s-a spus un lucru interesant.

— Aşa?

— Da. Se pare că o cerere de transfer a fost pusă în coşul meu. Percy Wetmore doreşte să meargă la Briar Ridge cât de repede posibil. Cred că a completat formularul chiar înainte să se termine tura de noapte, nu crezi?

— Aşa se pare, am încuviinţat.

— În mod normal, l-aş lăsa pe Curtis să se ocupe de asta, dar având în vedere… atmosfera din Sectorul E din ultima vreme, am rugat-o pe Hannah să mi-o prezinte mie personal în pauza ei de masă. Ea a fost de acord să facă asta. Voi aproba cererea şi voi avea grijă să fie înaintată în capitala statului chiar în această după-amiază. Cred că te vei uita la dosul lui Percy în timp ce acesta pleacă în nu mai mult de o lună. Poate chiar mai puţin.

Se aştepta să fiu mulţumit de aceste veşti şi avea dreptul să se aştepte la asta. Îşi sacrificase din timpul pe care ar fi trebuit să-l petreacă cu soţia lui pentru a urgenta o problemă care altfel ar fi durat până la jumătate de an, chiar şi cu relaţiile lui Percy. Totuşi, rămăsei dezamăgit. O lună! Dar poate nu conta atât de mult. Asta mă făcea să renunţ la o dorinţă perfect naturală de a aştepta şi de a amâna o aventură riscantă, pentru că la ce mă gândeam chiar atunci era într-adevăr foarte riscant. Câteodată, când lucrurile stau astfel, e mai bine să faci acel lucru cât mai repede, înainte să-ţi pierzi curajul. Dacă trebuia să ne ocupăm de Percy (presupunând că aveam să reuşesc să-i conving pe ceilalţi să participe la această nebunie – deci presupunând că exista un „noi”), putea să fie la fel de bine şi în acea seară chiar.

— Paul? Mai eşti pe fir?

Îşi coborî puţin vocea, ca şi cum s-ar fi gândit că vorbeşte singur.

— La naiba, cred că am pierdut legătura.

— Nu, sunt aici, Hal. Asta e o veste foarte bună.

— Da, încuviinţă el, şi am fost din nou izbit de cât de bătrân părea. Oh, cred că ştiu ce gândeşti.

Nu, nu ştii, Hal, m-am gândit. Nici într-o mie de ani nu ai

putea şti la ce mă gândesc.

— Te gândeşti că prietenul nostru va fi prezent şi le execuţia lui Coffey. Asta e probabil adevărat – Coffey va fi executat probabil înainte de Ziua Recunoştinţei – dar poţi să-l pui din nou în camera cu întrerupătoarele. Nimeni nu va obiecta. Inclusiv Percy, aş zice eu.

— Aşa voi face, am spus. Hal, cum este Melinda?

La celălalt capăt se făcu linişte – o linişte atât de îndelungată, încât aş fi putut crede că eu am pierdut legătura cu el, dacă nu i-aş fi auzit respiraţia. De data asta, când vorbi, o făcu pe un ton şi mai jos al vocii.

— Se trece, spuse el.

Se trece. Cuvântul acesta era folosit nu pentru a descrie strict o persoană care murea, ci o persoană care începuse să se desprindă de cei vii.

— Durerile de cap par să nu o mai chinuie atât de tare… pentru moment, oricum… dar nu poate să meargă fără ajutor, nu poate să ridice în mână lucruri, îşi pierde controlul asupra vezicii în timp ce doarme…

Făcu o nouă pauză, apoi, cu o voce şi mai coborâtă, Hal spuse ceva ce suna ca şi „Jură”.

— Ce să jur, Hal? am întrebat, încruntându-mă.

Soţia mea venise spre salon. Stătea în uşă ştergându-şi mâinile cu un prosop de bucătărie şi se uita la mine.

— Nu, spuse el pe o voce ce părea să oscileze între mânie şi lacrimi. *Înjură.*

— Oh.

Tot nu ştiam ce voia să spună cu asta, dar nu aveam nicio intenţie să-l chestionez. Dar nu fu nevoie să o fac eu; se explică el.

— Este bine, totul e în ordine, vorbeşte despre grădina ei de flori sau despre o rochie pe care a văzut-o într-un catalog, sau poate despre cum l-a auzit pe Roosevelt la radio şi cât de minunat vorbeşte, şi apoi, dintr-o dată, începe să rostească cele mai groaznice lucruri, cele mai groaznice… cuvinte. Nu ridică vocea. Aproape că ar fi mai bine dacă ar face-o, cred, pentru că atunci… vezi tu,

atunci…

— Ar părea să nu fie chiar ea însăşi.

— Aşa e, spuse el recunoscător. Dar s-o aud cum spune înjurăturile acelea pe vocea ei dulce… iartă-mă, Paul.

Vocea lui slăbi şi l-am auzit cum şi-o dregea zgomotos. Apoi reveni, vocea lui era ceva mai puternică, dar la fel de tristă.

— Vrea să vină la ea pastorul Donaldson şi ştiu că îi face bine prezenţa lui, dar cum să-i cer să vină? Să presupunem că stă lângă ea şi citeşte împreună cu ea pasaje din Biblie, şi ea îl înjură? E posibil; mi-a spus şi mie ceva groaznic seara trecută. A spus „Dă-mi revista *Liberty,* poponarule!” Paul, unde să fi auzit ea un limbaj din ăsta? De unde să ştie ea cuvintele astea?

— Nu ştiu. Hal, vei fi acasă în seara aceasta?

Când se simţise bine şi nu fusese tulburat de griji şi de tristeţe, Hal Moores avea o faţetă sarcastică şi caustică a personalităţii; subordonaţilor lui le era teamă mai mult de această latură a lui decât de mânia sau de dispreţul lui. Sarcasmul lui, de obicei intolerant şi deseori dur, putea să înţepe ca un acid. Puţin din acesta fu acum împroşcat pe mine. A fost ceva neaşteptat, dar m-am bucurat să-l aud. Părea că totuşi nu se dăduse bătut complet.

— Nu, spuse el, o duc pe Melinda să valsăm. O să facem doi paşi la dreapta, apoi la stânga, apoi o să-i spunem scripcarului că este un nenorocit dat naibii.

Mi-am pus mâna la gură ca să nu râd. Din fericire, fu un impuls care trecu repede.

— Îmi pare rău, spuse el. N-am prea dormit în ultima vreme. Asta m-a făcut cam morocănos. Sigur că vom fi acasă. De ce întrebi?

— Nu are importanţă, am spus.

— Nu te gândeai să veniţi pe la noi, nu-i aşa? Pentru că dacă ai fost la serviciu seara trecută, înseamnă că eşti de serviciu şi seara aceasta. Asta numai dacă nu ai schimbat tura cu cineva?

— Nu, n-am schimbat, am spus. Sunt de serviciu în seara

aceasta.

— Oricum, n-ar fi o idee prea bună. Nu în starea în care este acum.

— Poate că nu. Mulţumesc pentru veşti.

— Cu plăcere. Roagă-te pentru Melinda mea, Paul.

Am spus că aşa voi face, gândindu-mă că poate aveam să fac ceva mai mult decât să mă rog. Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută pe sine, după cum se spune în Biserica Praise Jesus The Lord Is Mighty. Am închis telefonul şi m-am uitat la Janice.

— Cum e Melly? m-a întrebat.

— Nu e bine.

I-am spus ceea ce îmi spusese Hal, inclusiv partea cu înjuratul, dar am omis partea cu poponarule şi cea cu scripcar nenorocit dat naibii. Am încheiat cu cuvântul pe care îl folosise Hal, *se trece,* iar ea dădu din cap cu tristeţe. Apoi se uită mai atent la mine.

— La ce te gândeşti? Te gândeşti tu la *ceva* şi probabil nu la un lucru bun. Se vede pe faţa ta.

Nici nu intra în discuţie să o mint; între noi doi nu exista aşa ceva. I-am spus însă că era cel mai bine dacă pentru moment nu ştia.

— Este… s-ar putea să îţi creeze probleme?

Nu părea să fie în mod particular alarmată de idee – era mai mult interesată de ea – lucru care mi-a plăcut întotdeauna la ea.

— Poate, am spus.

— Dar este o faptă bună?

— Poate, am repetat.

Stăteam acolo, continuând să mă joc cu manivela telefonului, în vreme ce cu un deget de la cealaltă mână apăsam furca.

— Vrei să te las singur în timp ce dai nişte telefoane? întrebă ea. Să fiu o soţie bună şi să mă fac nevăzută? Să merg să spăl nişte vase? Să croşetez ceva?

Am încuviinţat.

— Eu nu aş spune chiar aşa, dar…

— Vom avea musafiri la prânz, Paul?
— Sper că da, am spus.

9

I-AM PRINS PE DEAN şi pe Brutal imediat, pentru că şi ei erau legaţi la reţeaua telefonică. Harry nu era legat pe atunci, dar aveam numărul de telefon al vecinului lui. Harry mă sună vreo douăzeci de minute mai târziu, extrem de jenat pentru că fusese nevoit să sune cu taxă inversă şi promiţând că avea să-şi „ia partea" din următoarea factură. I-am spus că aveam să numărăm bobocii aceia când aveau să iasă din ouă; între timp, putea să vină la mine la masa de prânz? Brutal şi Dean aveau să fie şi ei aici şi Janice promisese să facă faimoasa ei salată… ca să nu amintim şi mai faimoasa ei plăcintă cu mere.

— Ne inviţi la prânz numai de dragul de a fi cu noi? Harry părea să fie sceptic.

Am recunoscut că doream să discut cu ei într-o problemă, dar că era mai bine să nu-i spun despre ce era vorba la telefon. Harry fu de acord să vină. Am pus jos receptorul, am mers la geam şi am privit afară gânditor. Deşi fusesem în tura de noapte, nu-i trezisem nici pe Brutal, nici pe Dean, şi nici Harry nu părea că tocmai se întorsese din tărâmul viselor. Se părea că nu eram singurul care avusese probleme cu somnul din cauza a ceea ce se întâmplase seara trecută şi, având în vedere nebunia pe care voiam s-o fac, acesta era probabil un lucru bun.

Brutal, care locuia cel mai aproape de mine, sosi la unsprezece şi un sfert. Dean apăru un sfert de oră mai târziu, iar Harry – îmbrăcat cu hainele de serviciu – cam la cincisprezece minute după Dean. Janice ne servi sandvişuri reci cu carne de vită, salată şi ceai cu gheaţă în bucătărie. Cu numai o zi înainte, am fi putut să luăm masa pe verandă şi am fi fost fericiţi dacă ar fi suflat puţin vântul, dar

temperatura scăzuse cu câteva grade bune după furtună, iar dinspre crestele munţilor sufla un vânt puternic.

— Poţi să te aşezi la masă cu noi, i-am spus soţiei mele.

Ea refuză însă.

— Nu cred că vreau să ştiu pentru ce vă pregătiţi – îmi voi face mai puţin griji dacă nu ştiu despre ce e vorba. Voi lua şi eu o înghiţitură în salon. Săptămâna aceasta o vizitez pe domnişoara Jane Austen şi este o companie foarte plăcută.

— Cine este Jane Austen? întrebă Harry imediat după ce Janice plecă. Este rudă de-a ta sau a lui Janice, Paul? Verişoară de-a ta? Este drăguţă?

— E o scriitoare, încuiatule, îi spuse Brutal. Este moartă practic de când Betsy Ross a cusut primele stele pe primul steag american.

— Oh.

Harry părea jenat.

— Nu sunt un mare cititor. Citesc mai ales manualul utilizatorului pentru radio.

— Ce te frământă, Paul? întrebă Dean.

— John Coffey şi Mr. Jingles, pentru început.

Păreau cu toţii surprinşi, lucru la care mă aşteptasem – se gândiseră probabil că voiam să discut fie despre Delacroix, fie despre Percy. Poate despre amândoi. M-am uitat la Dean şi la Harry.

— Ceea ce i s-a întâmplat lui Mr. Jingles – ceea ce i-a făcut Coffey – s-a întâmplat foarte repede. Nu ştiu dacă voi aţi ajuns acolo în timp ca să vedeţi cât de strivit a fost şoarecele.

Dean dădu din cap.

— Dar am văzut totuşi sângele de pe podea.

M-am întors spre Brutal.

— Nenorocitul acela de Percy l-a strivit, spuse el cu simplitate. Ar fi trebuit să moară, dar n-a murit. Coffey i-a făcut ceva. L-a vindecat cumva. Ştiu cum sună asta, dar am văzut totul cu ochii mei.

Eu am spus:

— M-a vindecat şi pe mine şi nu numai că am văzut, ci am simţit-o.

Le-am spus despre infecţia mea urinară – cum revenise, cât de rău fusese (le-am arătat pe geam grămada de lemne de care trebuise să mă sprijin în dimineaţa când durerea m-a pus în genunchi) şi cum trecuse totul după ce Coffey mă atinsese. Şi nu mai avusesem nimic de atunci.

Nu dură prea mult să le povestesc. Când am sfârşit relatarea, ei au rămas pe gânduri o vreme, ronţăindu-şi sandvişurile în timp ce făceau asta. Apoi, Dean spuse:

— I-au ieşit pe urmă din gură chestiile alea negre. Erau ca nişte ţânţari.

— Aşa este, încuviinţă Harry. La început erau negre. Apoi s-au făcut albe şi au dispărut.

Se uită în jur, gânditor.

— Aproape că am uitat de toată chestia asta până când ai pus-o iar pe tapet, Paul. Nu-i aşa că-i caraghios?

— Nu e nimic caraghios sau ciudat în asta, spuse Brutal. Cred că aşa fac de obicei oamenii când întâlnesc ceva ce nu pot să înţeleagă – uită. Nu-i face bine omului să-şi amintească ceva ce n-are niciun sens. Tu ce zici de asta, Paul? Au fost insecte şi atunci când te-a vindecat pe tine?

— Da. Cred că sunt boala… durerea… suferinţa. El o absoarbe, după aceea o expiră în aer.

— Unde aceasta dispare, spuse Harry.

Am ridicat din umeri. Nu ştiam dacă dispărea sau nu, nu eram sigur nici dacă asta conta prea mult.

— Şi din tine a sorbit-o afară? întrebă Brutal. Părea că o soarbe afară din şoarece. Durerea. Ştii tu… Moartea.

— Nu, am spus. Pe mine numai m-a atins. Şi am simţit. Am simţit ca un şoc electric, numai că nu a fost dureros. Dar eu nu eram pe moarte, sufeream numai.

Brutal încuviinţă.

— Atingerea şi inspirarea. Exact aşa cum auzi pe la biserici de la predicatori.

— Da, lăudat fie Dumnezeu atotputernic, am spus.

— Mă îndoiesc că Dumnezeu are vreo legătură cu asta,

spuse Brutal, dar mie mi se pare că John Coffey este un om cu un har special.

— În regulă, spuse Dean. Dacă voi spuneţi că s-a întâmplat, presupun că pot să cred şi eu. Dumnezeu acţionează într-un mod misterios, ca să împlinească minunile lui. Dar ce legătură are asta cu noi?

— Ei bine, aceasta era marea întrebare, nu-i aşa?

Am tras aer adânc în piept şi apoi le-am spus ce voiam să fac. Ei mă ascultară uimiţi. Chiar şi Brutal, care citea revistele acelea cu omuleţi verzi veniţi din spaţiu, părea complet uluit. Se lăsă o tăcere mai lungă când am terminat ce aveam de spus şi nimeni nu mai ronţăia sandvişuri.

În cele din urmă, pe un ton rezonabil şi calm, Brutus Howell spuse:

— Ne-am pierde locurile de muncă dacă am fi prinşi, Paul, şi am fi norocoşi dacă s-ar întâmpla numai asta. Probabil că am ajunge în Sectorul A, ca oaspeţi ai statului, făcând portofele şi făcând duş câte doi o dată.

— Da, am spus. S-ar putea întâmpla asta.

— Într-un fel, pot să înţeleg ce simţi, continuă el. Îl cunoşti pe Moores mai bine decât noi – este prietenul tău şi şeful mare, pe deasupra – şi ştiu că ţii mult la soţia lui…

— Este cea mai simpatică femeie pe care ai putea să o întâlneşti, am spus, şi pentru el înseamnă totul.

— Dar noi nu o cunoaştem atât de bine cum o ştiţi tu şi Janice, spuse Brutal. Nu-i aşa, Paul?

— Ai plăcea-o foarte mult dacă ai cunoaşte-o, am spus. Sau cel puţin ai fi plăcut-o, dacă ai fi întâlnit-o înainte ca boala să-şi bage ghearele în mintea ei. Face o groază de lucruri pentru comunitate, este o prietenă bună şi este o persoană credincioasă. Mai mult decât atât, foarte nostimă. Sau, mă rog, era. Îţi spunea nişte lucruri de te făcea să râzi cu lacrimi. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu e motivul pentru care vreau să ajut la salvarea ei, dacă mai poate fi salvată. Ceea ce i s-a întâmplat ei e o *nedreptate,* la naiba, o *nedreptate.* E ceva groaznic pentru ochi, pentru urechi şi pentru inimă.

— Foarte nobil, dar mă îndoiesc că asta ţi-a dat ideea asta, spuse Brutal. Cred că e vorba de ceea ce i s-a întâmplat lui Del. Vrei să-ţi îndrepţi cumva greşeala.

Şi Brutal avea dreptate. Sigur că avea. O ştiam pe Melinda Moores mai bine decât o ştiau ceilalţi, dar la urma urmei poate că nu destul de bine încât să le cer celorlalţi să-şi rişte locurile de muncă pentru ea… şi probabil şi libertatea. Sau locul meu de muncă şi libertatea mea, la urma urmei. Aveam doi copii şi ultimul lucru pe care l-aş fi dorit ar fi fost ca soţia mea să le scrie că tatăl lor era judecat pentru… ei bine, pentru ce aş fi putut fi judecat? Nici nu ştiam sigur. Complicitate la evadare părea cel mai probabil.

Dar moartea lui Delacroix fusese lucrul cel mai groaznic, cel mai cumplit pe care îl văzusem în viaţa mea – nu numai în cariera mea, ci în toată viaţa mea – şi eu contribuisem la ea. Cu *toţii* contribuisem la ea, pentru că îi permisesem lui Percy Wetmore să rămână, chiar şi după ce ne-am dat seama că era groaznic de nepotrivit să lucreze într-un loc ca Sectorul E. Participasem şi noi la joc. Chiar şi administratorul Moores fusese o parte din joc. „Va fi prăjit indiferent dacă Wetmore conduce sau nu execuţia”, spusese el, şi poate că asta ar fi fost în regulă, având în vedere ce fapte comisese francezul, dar Percy făcuse cu mult mai mult decât să-l prăjească pe Del; făcuse să-i plesnească ochii din orbite şi să-i ia foc faţa. Şi pentru ce? Pentru că Del era ucigaşul a şase persoane? Nu. Pentru că Percy făcuse în pantaloni şi micul Cajun avusese îndrăzneala să râdă de el. Luasem parte la un act monstruos, iar Percy avea să scape nepedepsit. Avea să se transfere la Briar Ridge, fericit nevoie mare, şi avea să aibă la dispoziţie o întreagă casă de nebuni, pe care să-şi exerseze cruzimea. Nu puteam face nimic în privinţa aceasta, dar poate nu era prea târziu să ne spălăm o parte din păcate.

— În biserica la care merg eu se spune ispăşire în loc de a-ţi îndrepta greşeala, am spus, dar cred că, în fond,

înseamnă cam acelaşi lucru.

— Crezi că într-adevăr Coffey ar *putea* să o salveze? întrebă Dean pe un ton calm, uşor admirativ. Păi… ce va face?… Îi va sorbi tumoarea de pe creier afară din cap? Ca şi cum ar fi… un sâmbure de piersică?

— Cred că ar putea să facă asta. Nu e sigur, bineînţeles, dar după ce mi-a făcut mie… şi lui Mr. Jingles…

— Şoarecele a fost strivit foarte tare, asta-i adevărat, spuse Brutal.

— Dar e dispus oare să o facă? gândi Harry cu voce tare. Va vrea oare?

— Dacă poate, o va face, am spus.

— De ce? Coffey nici măcar n-o cunoaşte!

— Pentru că asta face el. Pentru asta l-a făcut Dumnezeu.

Brutal se uită la noi toţi şi ne reaminti că cineva lipsea.

— Şi cum rămâne cu Percy? Crezi că ne va lăsa s-o facem, pur şi simplu? întrebă el, aşa că le-am spus şi ce planuri aveam pentru Percy.

Pe când am terminat de vorbit, Harry şi Dean se uitau la mine cu uimire, iar pe faţa lui Brutal se vedea un zâmbet admirativ.

— Un plan foarte îndrăzneţ, frate Paul! spuse el. Îţi taie respiraţia, nu alta!

— Dar n-ar fi asta culmea culmilor! spuse Dean aproape în şoaptă, apoi râse şi bătu din palme ca un copil. Vreau să spun… iu-huu-huu!

Trebuie să ştiţi că Dean era în special interesat de acea parte a planului meu care îl implica şi pe Percy – la urma urmei, Dean ar fi putut să moară din cauza lui Percy, când acesta stătuse ca o stană de piatră în timpul scandalului cu Wharton.

— Da, dar cum facem după aceea? spuse Harry.

Părea să fie descurajat, dar ochii îl dădeau de gol; scânteiau, erau ochii unui om care doreşte să fie convins.

— Ce facem pe urmă?

— Se spune că morţii nu ştiu să vorbească, mormăi

Brutal, iar eu am privit pe furiş la el ca să mă asigur că glumea.

— Cred că îşi va ţine gura, am spus.

— Crezi asta?

Dean părea sceptic. Îşi luă de pe nas ochelarii şi începu să-i şteargă.

— Convinge-mă.

— În primul rând, nu va şti ce s-a întâmplat de fapt – se va gândi că e numai o farsă. În al doilea rând – şi cel mai important – *îi va fi teamă să spună ceva.* Pe asta contez eu de fapt. Îi spunem că, dacă începe să scrie scrisori şi să dea telefoane în stânga şi în dreapta, vom începe şi noi să scriem scrisori şi să dăm telefoane.

— Despre execuţie, spuse Harry.

— Şi despre cum a stat ca o stană de piatră când Wharton l-a atacat pe Dean, spuse Brutal. Cred că Percy Wetmore de asta se teme de fapt: că lumea o să afle de întâmplarea aceea.

Apoi încuviinţă încet şi gânditor.

— Ar putea să funcţioneze. Dar Paul… nu ar fi mai bine să o aducem pe doamna Moores la Coffey, decât să-l ducem pe Coffey la doamna Moores? Am putea să ne ocupăm de Percy tot aşa cum ai spus, apoi s-o aducem prin tunel înăuntru în loc să-l scoatem pe Coffey pe acolo.

Am dat din cap dezaprobator.

— Nu se poate. Nici într-o mie de ani.

— Din cauza administratorului Moores?

— Exact. E atât de încăpăţânat, că Toma Necredinciosul este Ioana D’Arc pe lângă el. Dacă îl ducem pe Coffey la el acasă, cred că putem să-l surprindem în aşa măsură, încât să-l lase măcar pe Coffey să încerce. Altfel…

— Cu ce te-ai gândit să-l duci până acolo? mă întrebă Brutal.

— Primul meu gând a fost să-l ducem cu „poştalionul”, am spus, dar nu am putea să-l scoatem din curte fără să fim observaţi şi toată lumea pe o rază de douăzeci de mile ştie cum arată. Mă gândesc că putem folosi Ford-ul meu.

— Mai gândeşte-te, spuse Dean, punându-şi ochelarii pe nas. N-ai putea să-l bagi pe John Coffey în maşina ta nici dacă l-ai dezbrăca, l-ai unge cu untură şi ai folosi o limbă de pantofi. Te-ai obişnuit atât de mult cu el, încât ai uitat cât de mare este.

La asta nu ştiam ce să răspund. În dimineaţa aceea îmi concentrasem atenţia în cea mai mare parte asupra problemei Percy – şi problema mai mică, dar nu lipsită de importanţă a lui Wild Bill Wharton. Acum îmi dădeam seama că transportul nu avea să fie o problemă atât de simplă cum crezusem.

Harry Terwilliger luă în mână ce rămăsese din cel de-al doilea sandviş, se uită la el pentru o clipă, apoi îl puse jos din nou.

— Dacă tot facem nebunia asta, spuse el, presupun că am putea folosi camioneta mea. Să-l punem sus, în spate. Pe la ora aceea nu umblă nimeni pe străzi. E vorba că o facem mult după miezul nopţii, nu-i aşa?

— Da, am spus.

— Băieţi, voi uitaţi un lucru, spuse Dean. Ştiu că Coffey a fost foarte tăcut de când a venit în sectorul nostru, nu prea face altceva decât să stea întins în pat şi să dea apă la şoareci, dar este un *ucigaş.* De asemenea, este imens. Dacă vrea să evadeze atunci când stă în spatele camionetei lui Harry, singurul mod în care am putea să-l oprim ar fi să-l împuşcăm. Şi pentru un individ ca el este nevoie de multe gloanţe, chiar dacă folosim o armă de calibru 45. Dacă nu putem să-l oprim? Şi dacă mai ucide pe cineva? Nu mi-ar place să-mi pierd slujba şi nici să merg la închisoare – am o soţie şi doi copii care depind de mine şi aşteaptă să le pun pe masă pâinea – dar cred că nu mi-ar displace lucrurile acestea nici pe departe cât mi-ar displace să am pe conştiinţă o altă fetiţă ucisă.

— Nu se va întâmpla aşa ceva, am spus.

— Cum Dumnezeu poţi să fi sigur de asta?

N-am răspuns. Nu ştiam cum să încep. Ştiam că aveam să ajungem să discutăm subiectul acesta, sigur că ştiam,

dar totuşi nu ştiam cum să încep să le spun ceea ce ştiam. Brutal mă ajută.

— Nu crezi că el le-a ucis pe fetiţe, nu-i aşa, Paul?

Părea neîncrezător.

— Crezi că vlăjganul acela imens e nevinovat.

— Sunt sigur că e nevinovat, am spus.

— Cum Dumnezeu poţi fi sigur?

— Din două motive, am spus. Unul dintre ele este pantoful meu.

M-am aplecat mai în faţă, peste masă şi am început să povestesc.

Partea a cincea

CĂLĂTORIE NOCTURNĂ

1

DOMNUL H.G. WELLS a scris odată un roman despre un om care a inventat o maşină a timpului, şi am

descoperit că, scriind aceste memorii, mi-am creat şi eu o maşină a timpului. Spre deosebire de cea a lui Wells, aceasta poate să călătorească numai în trecut – în anul 1932, de fapt, când eram gardianul-şef al Sectorului E din penitenciarul Cold Mountain – dar, cu toate acestea, este straniu de eficientă, în ciuda acestui fapt. Totuşi, această maşină a timpului îmi aminteşte de Ford-ul pe care îl aveam pe atunci: puteai fi sigur că în cele din urmă avea să pornească, dar nu ştiai niciodată dacă o singură cheie era de-ajuns, sau dacă trebuia să cobori şi să răsuceşti la manivelă până când îţi amorţea braţul.

Am avut multe porniri uşoare de când am început să scriu povestea lui John Coffey, dar ieri a trebuit să pornesc cu manivela. Cred că a fost din cauză că am ajuns la execuţia lui Delacroix şi o parte din mintea mea nu voia să retrăiască acel moment. A fost o moarte urâtă, o moarte oribilă şi s-a întâmplat aşa cum s-a întâmplat din cauza lui Percy Wetmore, un tânăr care adora să se pieptene, dar care nu suporta ca cineva să râdă de el – nici măcar un francez mic, chel pe jumătate, care nu avea să mai apuce Crăciunul.

Însă, ca în cazul celor mai multe lucruri neplăcute, cea mai dificilă parte e să începi. Pentru un motor, nu are nicio importanţă dacă l-ai pornit cu cheia sau cu manivela; o dată ce l-ai pornit, va merge la fel de bine ca-n oricare altă zi. Aşa a fost ieri şi în cazul meu. La început, cuvintele au venit numai în frânturi de fraze, apoi în fraze întregi, apoi într-un adevărat torent. Scrisul e un mod special şi destul de terifiant de rememorare, am descoperit eu – e un fenomen total, aproape ca o siluire. Poate că simt astfel numai pentru că am devenit un om foarte bătrân (lucru care simt uneori că s-a întâmplat aproape fără ştirea mea), dar nu cred să fie acesta motivul. Combinaţia dintre peniţă şi memorie creează un fel de magie, cred, iar magia este un lucru periculos. Ca un om care l-a cunoscut pe John Coffey şi a văzut ce putea el să facă – oamenilor şi şoarecilor în egală măsură – mă simt foarte îndreptăţit să

spun aceste lucruri.

Magia este ceva periculos.

În orice caz, am scris ieri toată ziua, cuvintele ieşeau într-un torent parcă din mintea mea, am uitat că mă aflam în sera acestui azil de bătrâni, care fusese înlocuită de magazia de la capătul Culoarului Morţii, locul unde atât de mulţi dintre copiii-problemă din puşcărie au mers pe ultimul drum, şi de scările care duceau din magazie spre tunel. Acolo, Dean, Harry, Brutal şi cu mine l-am luat la întrebări pe Percy Wetmore, lângă cadavrul fumegând al lui Eduard Delacroix, şi l-am pus pe Percy să-şi reînnoiască promisiunea de a face cerere de transfer la spitalul de nebuni Briar Ridge.

În seră întotdeauna sunt flori proaspete, dar ieri, pe la prânz, am simţit doar mirosul de carne de om prăjită. Sunetul maşinii de tuns iarbă, care răzbătea din grădină, fu înlocuit de zgomotul apei care picura de pe tavanul rotunjit al tunelului. Călătoria era în plină desfăşurare. Călătorisem înapoi în 1932, dacă nu cu corpul, cel puţin cu mintea şi sufletul.

Am sărit peste masa de prânz, am scris până pe la ora patru, şi când, în cele din urmă, am pus stiloul jos, mă durea mâna. Am mers încet până la capătul coridorului de la al doilea etaj. E acolo un geam care dă spre parcarea unde îşi lasă angajaţii maşinile. Brad Dolan, infirmierul care îmi aminteşte de Percy – şi singurul care este foarte curios ce fac pe parcursul plimbărilor mele şi unde mă plimb – are un Chevrolet vechi cu un abţibild pe care scrie L-AM VĂZUT PE DUMNEZEU ŞI NUMELE LUI E NEWT/ŞOPÂRLĂ. Maşina nu era în parcare; tura lui Brad se terminase şi el se dusese acasă. Îmi închipui că trăieşte probabil într-o rulotă cu postere din *Hustler,* lipite cu scotch pe pereţi, iar pe la colţuri sunt aruncate doze de bere.

Am trecut prin bucătărie, unde tocmai se începeau pregătirile pentru prepararea cinei.

— Ce ai în sacoşa aceea, domnule Edgecombe? mă

întrebă Norton.

— O sticlă goală, am spus. Am descoperit Fântâna Tinereţii Veşnice în pădure. Mă duc acolo în fiecare după-masă, cam pe la ora aceasta, şi iau câte o sticlă. O beau seara. Marfă bună, vă spun eu.

— Poate că te menţine tânăr, spuse George, celălalt bucătar, dar să ştii că arăţi la fel de rău ca şi până acum.

Cu toţii am râs de replica aceasta, iar eu am ieşit. M-am trezit uitându-mă totuşi după Dolan, deşi maşina lui nu era în parcare, m-am făcut bleg pentru că îl lăsasem să mă intimideze şi am traversat terenul de crochet. Dincolo de el se află o peluză destul de uscată, care arată mult mai frumos în broşurile cu Georgia Pines, şi dincolo de aceasta e o cărare care duce în păduricea din partea de est a azilului. De-a lungul acestei poteci există câteva şuri, dintre care niciuna nu este folosită. La a doua dintre ele, care se află în apropiere de zidul de beton care desparte proprietatea pe care se află Georgia Pines de autostrada Georgia 47, m-am oprit şi am intrat pentru o vreme.

Am mâncat o cină bună în seara aceea, m-am uitat puţin la televizor şi am mers devreme la culcare. Au fost multe nopţi când m-am trezit şi m-am furişat înapoi la televizor, ca să mă uit la filme vechi de pe AMC. Dar seara trecută nu am făcut asta; seara trecută am dormit buştean şi nu am avut niciunul dintre coşmarurile care m-au chinuit de când mi-am început aventura literară. Cred că scrisul m-a obosit; să ştiţi că nu mai sunt la fel de tânăr cum am fost odinioară.

Când m-am trezit şi am văzut că dunga de lumină de pe podea, creată de o rază de soare, se întinsese până la piciorul patului meu, m-am ridicat în grabă, atât de alarmat încât abia am băgat de seamă durerea provocată de artrită de la şolduri, de la genunchi şi de la glezne. M-am îmbrăcat cât de repede am putut, apoi m-am grăbit pe coridor spre geamul care dă spre parcarea angajaţilor, sperând ca locul unde Dolan obişnuieşte să-şi parcheze maşina să fie gol. Câteodată întârzie chiar şi o jumătate de

oră…

Dar n-am avut noroc. Maşina era acolo, strălucind în soarele dimineţii. Asta pentru că domnul Brad Dolan are motive întemeiate ca să ajungă mai nou la timp dimineaţa, nu-i aşa? Da. Bătrânul Paulie Edgecombe merge undeva în fiecare dimineaţă, bătrânul Paulie Edgecombe pune ceva la cale, iar domnul Brad Dolan vrea să afle despre ce e vorba. *Ce faci tu acolo, Paulie? Spune-mi.* Probabil că mă pândea deja. Ar fi fost indicat să rămân acolo unde eram… numai că nu puteam.

— Paul?

M-am întors atât de repede încât aproape că am căzut. Era prietena mea, Elaine Connelly. Ochii i se deschiseră larg şi îşi întinse mâinile spre mine, ca şi cum ar fi vrut să mă prindă. Norocul ei că mi-am recăpătat echilibrul; artrita lui Elaine este teribilă şi cred că Elaine s-ar fi rupt literalmente în două ca o creangă uscată, dacă i-aş fi căzut în braţe. Romantismul nu moare o dată ce ai trecut de optzeci de ani, dar puteţi să uitaţi de tâmpeniile gen *Pe aripile vântului.*

— Îmi pare rău, spuse ea. N-am vrut să te sperii.

— E în regulă, am spus, şi i-am zâmbit vag. Este o trezire mai plăcută decât un lighean plin cu apă aruncat peste faţă. Ar trebui să te angajez să faci asta în fiecare dimineaţă.

— Te uitai după maşina lui, nu-i aşa? După maşina lui Dolan.

Nu avea rost să o mint în legătură cu asta, aşa că am încuviinţat.

— Tare aş vrea să fiu sigur că e în aripa de vest. Aş vrea să ies puţin, dar nu vreau să mă vadă.

Ea zâmbi – era fantoma zâmbetului de spiriduş pe care trebuie să-l fi avut în tinereţe.

— Un nenorocit băgăreţ, nu-i aşa?

— Da.

— Şi nu e în aripa de vest. Am luat deja micul dejun, somnorosule, şi pot să-ţi spun unde e pentru că l-am

pândit. E în bucătărie.

M-am uitat la ea dezamăgit. Ştiam că Dolan era curios, dar nu ştiusem cât de curios era.

— Poţi să-ţi amâni plimbarea de dimineaţă? mă întrebă Elaine.

Am stat puţin pe gânduri.

— Presupun că *aş putea,* dar…

— Dar n-ar trebui să o faci.

— Nu. N-ar trebui să o fac.

Acum, m-am gândit, *mă va întreba unde merg, ce trebuie să fac în pădure de e atât de important.*

Dar nu mă întrebă. În loc de asta, îmi zâmbi din nou cu zâmbetul acela de spiriduş, care arăta straniu şi absolut fermecător pe faţa ei slabă şi marcată de durere.

— Îl cunoşti pe domnul Howland? întrebă ea.

— Sigur, am spus, deşi nu-l întâlnisem prea des; locuia în aripa de vest, care în azilul Georgia Pines era ca o altă ţară. Dar de ce mă întrebi?

— Ştii ce e mai special la el?

Am dat din cap că nu.

— Domnul Howland, spuse Elaine zâmbind cu un zâmbet mai larg ca niciodată, este unul dintre cei cinci rezidenţi de la Georgia Pines căruia i se permite să fumeze. Asta pentru că el s-a mutat aici înainte ca regulile să se fi schimbat.

O clauză a bunicului, m-am gândit. Şi ce loc era mai bun pentru aşa ceva decât un azil de bătrâni?

Elaine băgă mâna în buzunarul rochiei ei cu dungi albe şi albastre şi scoase parţial din buzunar două obiecte: o ţigară şi o cutie de chibrituri.

— Am furat o cutie de chibrituri, fredonă ea cu o voce veselă. Mica Ellie va face pipi în pat pentru că se joacă cu focul.

— Elaine, ce…

— Condu-o pe prietena ta bătrână până jos, spuse ea, punând înapoi în buzunar ţigara şi cutia de chibrituri şi luându-mă de braţ cu una dintre mâinile ei deformate. O

luarăm spre celălalt capăt al coridorului, în timpul ăsta, am hotărât să mă las pe mâna ei. Era ea bătrână şi neputincioasă, dar nu era proastă.

În timp ce coboram pe scări cu grija specifică unor relicve ca noi, Elaine spuse:

— Aşteaptă la capul scărilor. Merg în aripa de vest la toaleta de pe coridor. Ştii la care mă refer, nu-i aşa?

— Da, am spus, la cea care e chiar lângă piscină. Dar de ce mergi acolo?

— N-am mai fumat o ţigară de cincisprezece ani, spuse ea, dar am poftă de o ţigară în dimineaţa aceasta. Nu ştiu de câte fumuri este nevoie ca să se declanşeze detectorul de fum, dar am intenţia să aflu.

M-am uitat la ea cu admiraţie, gândindu-mă cât de mult îmi amintea de soţia mea – Jan ar fi făcut exact acelaşi lucru. Elaine se uită din nou la mine, zâmbind ştrengăreşte. Mi-am pus mâinile pe gâtul ei subţire, i-am apropiat faţa de a mea şi am sărutat-o uşor.

— Te iubesc, Ellie, am spus.

— Ooh, ce vorbe mari, spuse, dar mi-am dat seama că era mulţumită.

— Dar ce legătură are asta cu Chuck Howland? am întrebat. Va avea probleme din cauza asta?

— Nu, pentru că este în camera cu televizor şi se uită la *Bună dimineaţa, America* cu vreo două duzini de oameni. Iar eu o să mă fac nevăzută imediat ce detectorul de fum declanşează alarma de incendiu din aripa de vest.

— Să nu cazi cumva şi să-ţi rupi ceva, femeie. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă…

— Nu-ţi fă probleme, spuse ea, şi de data aceasta *ea* mă sărută pe *mine.*

Dragoste între ruine. Probabil că unora dintre dumneavoastră vi se pare nostim, altora vi se pare grotesc, dar să vă spun ceva prieteni: o dragoste ciudată este mai bună decât nimic.

Am privit-o cum se îndepărta, mişcându-se încet şi ţeapăn (dar folosea bastonul numai în zilele când era mai

multă umezeală şi numai dacă durerea o chinuia foarte tare; e una din vanităţile ei) şi am aşteptat. Au trecut cinci minute, apoi zece şi, tocmai când mă gândeam că fie îşi pierduse curajul, fie descoperise că bateriile detectorului de fum nu mai funcţionau, alarma de incendiu se declanşă în aripa de vest cu un zgomot asurzitor.

Am pornit imediat spre bucătărie, dar încet – nu aveam niciun motiv să mă grăbesc până nu eram sigur că Dolan nu-mi stătea în cale. Un grup de bătrâni, dintre care majoritatea erau încă în capoturi, ieşiră din camera cu televizorul (aici ea se cheamă Centrul de Resurse; *asta* într-adevăr e grotesc) ca să vadă ce se întâmplă. Am fost fericit să-l văd printre ei pe Chuck Howland.

— Edgecombe! spuse răguşit Kent Avery, ţinându-se de baston cu o mână şi cu cealaltă strângând obsesiv partea din faţă a pantalonilor lui de pijama. Alarmă adevărată sau din nou o alarmă falsă? Ce zici?

— Nu avem de unde să ştim, am spus.

Chiar atunci, trei infirmieri trecură pe lângă noi, cu toţii îndreptându-se spre aripa de vest. Al treilea dintre ei era Brad Dolan. Nici măcar nu se uită la mine când trecu pe acolo, fapt care mă mulţumi peste poate. În timp ce mergeam spre bucătărie, m-am gândit că echipa Elaine Connelly – Paul Edgecombe ar fi învins o duzină de Brad Dolan, cu încă jumătate de duzină de exemplare de Percy Wetmore ca şansele să fie echilibrate.

Bucătarii continuau să strângă resturile micului dejun, fără să dea atenţie alarmei care suna.

— Domnule Edgecombe, spuse George. Cred că Brad Dolan te căuta. De fapt, tocmai a plecat.

Ce noroc pe mine, m-am gândit. Ceea ce am spus cu voce tare era că probabil aveam să-l văd pe domnul Dolan mai târziu. Apoi am întrebat dacă mai rămăsese de la micul dejun nişte pâine prăjită.

— Desigur, spuse Norton, dar s-a răcit deja şi e tare ca piatra. Ai întârziat în dimineaţa aceasta?

— Da, am spus, dar mi-e foame.

— Durează numai un minut să-ţi fac nişte pâine prăjită proaspătă şi caldă, spuse George, întinzându-se după pâine.

— Nu e nevoie, e în ordine şi dacă e rece, am spus, şi după ce îmi dădu două felii de pâine (cu o expresie de uimire întipărită pe faţă – de fapt amândoi erau din cale-afară de uimiţi), m-am grăbit să ies pe uşă, simţindu-mă ca puştanul care am fost cândva şi care chiulea de la şcoală ca să meargă la pescuit, cu pachetul de mâncare înghesuit în buzunarul cămăşii.

După ce am ieşit, am aruncat o privire rapidă şi atentă în jur, uitându-mă după Dolan, n-am văzut nimic care să mă alarmeze şi am trecut în grabă peste terenul de crochet şi peste peluză, ronţăind una dintre feliile de pâine prăjită în timp ce mă plimbam. Am încetinit puţin pasul după ce am intrat în pădure şi, mergând pe cărare, m-am gândit la ziua de după execuţia lui Eduard Delacroix.

Vorbisem cu Hal Moores în acea dimineaţă, iar el îmi spusese că tumoarea ei de pe creier o făcuse să cadă în crize în timpul cărora înjura… şi pe care soţia mea le etichetă (mai degrabă experimental, pentru că nu era sigură dacă despre asta era vorba) ca un fel de sindrom Tourette. Tremurul din vocea lui, combinat cu amintirile despre cum mă vindecase John Coffey pe mine de infecţia urinară şi pe şoarecele lui Delacroix când fusese strivit, m-au condus în cele din urmă dincolo de hotarul care separă ideile de fapte.

Şi mai era ceva. Ceva ce avea legătură cu mâinile lui John Coffey şi cu pantoful meu.

Aşa că i-am chemat pe bărbaţii cu care lucram, bărbaţii în mâinile cărora îmi încredinţasem viaţa pe parcursul anilor mei la penitenciar – Dean Stanton, Harry Terwilliger, Brutus Howell. Veniră la prânz acasă la mine, în ziua de după execuţia lui Delacroix şi mă ascultară în timp ce eu le descriam planul meu. Desigur, ştiau cu toţii că John Coffey vindecase şoarecele; Brutal văzuse chiar cu ochii lui totul. Astfel că, atunci când am sugerat că era

posibil un nou miracol dacă îl duceam pe John Coffey la Melinda Moores, nu au râs de mine. Dean Stanton a fost acela care a ridicat cea mai sensibilă problemă: Ce se întâmpla dacă John Coffey avea să evadeze în timp ce noi îl duceam în această excursie?

— Şi dacă mai ucide pe cineva? întrebă Dean. Nu mi-ar place să-mi pierd slujba şi nici să merg la închisoare – am o soţie şi doi copii care depind de mine şi aşteaptă să le pun pe masă pâinea – dar cred că nu mi-ar displace lucrurile acestea nici pe departe cât mi-ar displace să am o fetiţă ucisă pe conştiinţă.

Fu un moment de linişte, apoi se uitară cu toţi la mine, aşteptând să vadă ce aveam să le răspund. Ştiam că totul avea să se schimbe dacă aveam să spun ceea ce îmi stătea pe vârful limbii; ajunsesem într-un punct în care ar fi devenit aproape imposibil să ne întoarcem.

Pentru mine, retragerea era deja imposibilă. Am început să vorbesc spunând:

2

— NU SE VA ÎNTÂMPLA AŞA CEVA.

— Cum Dumnezeu poţi să fii sigur de asta? mă întrebă Dean.

N-am răspuns. Nu ştiam cum să încep. Ştiam că aveam să ajungem să discutăm subiectul acesta, sigur că ştiam, dar totuşi nu ştiam cum să încep să le spun ceea ce aveam în minte şi în inimă. Brutal mă ajută.

— Nu crezi că el le-a ucis pe fetiţe, nu-i aşa, Paul?

Părea neîncrezător.

— Crezi că vlăjganul acela imens este nevinovat.

— Sunt sigur că e nevinovat, am spus.

— Cum poţi să fii sigur?

— Din două motive, am spus. Unul dintre ele este pantoful meu.

— Pantoful tău? exclamă Brutal. Dar ce legătură are

pantoful tău cu întrebarea dacă John Coffey le-a ucis pe cele două fetiţe?

— Seara trecută mi-am scos pantoful şi i l-am dat, am spus. Asta era după execuţie, când lucrurile s-au mai liniştit puţin. L-am împins înăuntru printre gratii, iar el l-a ridicat cu mâinile acelea imense ale lui. I-am spus să-i lege şiretul. Vedeţi voi, trebuia să mă asigur, pentru că de obicei toţi copiii-problemă care vin la noi poartă papuci în mod normal – un om care vrea foarte tare să se sinucidă o poate face cu şireturile de la pantofi, dacă se străduieşte. Acesta este un lucru pe care îl ştim cu toţii.

Băieţii încuviinţară.

— Şi l-a pus în poală şi a trecut un şiret peste celălalt aşa cum trebuia, dar după aceea n-a mai ştiut ce să facă. A spus că e foarte sigur că cineva i-a arătat cum se face când era tânăr – poate tatăl lui, sau poate unul dintre prietenii maică-sii, după ce tatăl lui n-a mai fost – dar şi-a pierdut îndemânarea.

— Dar şi eu sunt în ceaţă, ca şi Brutal, tot nu înţeleg ce legătură are pantoful tău cu întrebarea dacă John Coffey le-a ucis sau nu pe gemenele Detterick, spuse Dean.

Astfel că le-am relatat din nou povestea răpirii şi uciderii fetiţelor – ceea ce citisem în ziua aceea fierbinte în biblioteca penitenciarului, în timp ce vintrele voiau parcă să-mi ia foc şi Gibbons sforăia într-un colţ, şi ceea ce reporterul acela, Hammersmith, îmi spusese mai târziu.

— Câinele familiei Detterick nu muşca, dar îşi atenţiona întotdeauna stăpânii prin lătrat, am spus. Bărbatul care le-a răpit pe fetiţe l-a făcut să nu latre dându-i cârnaţi de mâncare. S-a apropiat tot mai mult de fiecare dată când i-a întins câte o bucată şi, în timp ce javra mânca ultima bucată, el s-a întins spre el, l-a apucat de cap şi i-a sucit gâtul. I-a frânt gâtul.

Mai târziu, când l-au ajuns pe Coffey, adjunctul de şerif care conducea potera – Rob McGee, aşa îl chema – a văzut ceva în buzunarul de la pieptul salopetei pe care o purta Coffey. La început, McGee a crezut că e o armă. Coffey a

spus că era mâncarea lui de prânz, şi asta s-a dovedit a fi – două sandvişuri şi o murătură, împachetate în ziar şi legate cu o aţă de măcelar. Coffey nu şi-a putut aminti cine i-o dăduse, numai că a fost o femeie ce purta un şorţ.

— Sandvişuri şi o murătură, dar nici urmă de cârnaţi, spuse Brutal.

— Nici urmă de cârnaţi, am încuviinţat.

— Sigur că nu erau cârnaţi, spuse Dean. Îi dăduse deja câinelui.

— Ei bine, asta e ceea ce a spus procurorul la tribunal, am spus eu, dar dacă Coffey şi-ar fi desfăcut pachetul şi ar fi dat câinelui carnaţii, cum ar fi putut să împacheteze din nou mâncarea şi să o lege cu aţă? Nu ştiu când ar fi avut timp să facă asta, oricum, dar să lăsăm asta la o parte, pentru moment. Omul acesta nu poate lega nici măcar un nod simplu.

Un moment fu o linişte mormântală, care fu în cele din urmă întreruptă de Brutus.

— Sfinte Sisoe, spuse el încet. Cum de nimeni n-a ridicat problema aceasta la tribunal?

— Nimeni nu s-a gândit la asta, am spus, şi m-am gândit din nou la reporterul acela Hammersmith – acel Hammersmith care fusese la colegiu la Bowling Green, Hammersmith căruia îi plăcea să se considere pe sine un om luminat, Hammersmith care îmi spusese că negrii şi corciturile de câini sunt cam una şi acelaşi lucru, că oricare putea într-o bună zi să te muşte de obraz fără niciun motiv. Numai că tot timpul vorbea de „negrii tăi” ca şi cum ei ar fi continuat să fie proprietatea cuiva… dar nu proprietatea *lui.* Nu, nu a lui. Niciodată a lui. Şi pe atunci, întreg Sudul era plin de oameni ca Hammersmith.

— Nimeni nu a fost *înzestrat* cu capacitatea de a se gândi la asta, inclusiv avocatul lui Coffey.

— Dar *tu* te-ai gândit, spuse Harry. La naiba, băieţi, îl avem în faţă pe Sherlock Holmes în persoană.

Pe vocea lui se simţea în egală măsură veselia şi admiraţia.

— Ia mai terminaţi, am spus. Nici eu nu m-aş fi gândit la asta dacă nu aş fi pus cap la cap ceea ce i-a spus adjunctului de şerif McGee în acea zi cu ceea ce a spus după ce m-a vindecat de infecţia mea urinară şi cu ceea ce a spus după ce a vindecat şoarecele.

— Ce anume? întrebă Dean.

— Când am intrat în celula lui, a fost ca şi cum aş fi fost hipnotizat. Nu am simţit că aş fi putut să-l opresc în ceea ce făcea, chiar dacă aş fi încercat.

— Nu-mi place cum sună asta, spuse Harry, şi se foi neliniştit pe scaun.

— L-am întrebat ce voia, şi el mi-a spus „Numai să te ajut”. Îmi amintesc asta foarte clar. Şi când totul s-a sfârşit şi mi-a fost mai bine, el a ştiut asta. „Te-am ajutat”, a spus. „Te-am ajutat, nu-i aşa?”

Brutal dădea din cap aprobator.

— Aşa a fost şi cu şoarecele. Tu ai spus „L-ai ajutat”, iar Coffey a repetat după tine ca şi cum ar fi fost un papagal. „L-am ajutat pe şoarecele lui Del.” Atunci ai înţeles? Atunci, nu-i aşa?

— Da, presupun că da. Mi-am amintit ce i-a spus lui McGee atunci când acesta l-a întrebat ce s-a întâmplat. Replica aceasta a fost în toate relatările despre crimă. „Nu am putut să îndrept răul. Am încercat, dar a fost prea târziu.” Un om care spune asta cu două fetiţe moarte în braţe, ele sunt albe şi blonde, iar el este mare cât o casă, nici nu mă mir că au înţeles cu toţii greşit. Ei au interpretat ceea ce au auzit într-un mod care să corespundă cu ceea ce vedeau, şi ceea ce vedeau ei era un negru. Au crezut că îşi mărturiseşte crima, că spune de fapt că a simţit un impuls să le răpească pe fetiţele acelea, să le siluiască şi să le ucidă. Că apoi şi-a revenit şi a încercat să se oprească…

— Dar pe atunci a fost prea târziu, murmură Brutal.

— Da. Numai că ceea ce încerca de fapt să le spună era că le găsise, încercase să le vindece – să le aducă înapoi – dar nu reuşise. Erau moarte de prea mult timp.

— Paul, tu crezi asta? întrebă Dean. Crezi asta cu mâna pe inimă?

Mi-am examinat inima cât de bine am putut pentru o ultimă oară, apoi am încuviinţat. Acum nu numai că eram sigur, mai mult, existase o parte intuitivă a mea care ştiuse că ceva nu era în ordine cu John Coffey de la început, de când Percy intrase în Sectorul E strigând din răsputeri „Vine mortul viu”. I-am strâns mâna atunci, nu-i aşa? Nu mai strânsesem până atunci mâna nici unui prizonier care venise pe Culoarul Morţii, dar dădusem mâna cu Coffey.

— Iisuse, spuse Dean. Dumnezeule mare.

— Pantoful tău este unul dintre motive, spuse Harry. Care este al doilea?

— Nu cu mult înainte ca potera să-l găsească pe Coffey şi pe fetiţe, oamenii au ieşit din pădure şi au ajuns chiar lângă malul de sud al râului Trapingus. Acolo au găsit un petic de pământ unde iarba fusese culcată la pământ, peste tot era sânge, şi tot acolo au găsit şi restul din cămaşa de noapte a Corei Detterick. Dar câinii s-au împărţit aici. Unii voiau să o ia spre sud-est, în aval, de-a lungul malului râului. Dar doi dintre ei, doi ogari coon, voiau să meargă *în amonte.* Bobo Marchant conducea câinii şi, când le-a dat celor doi o bucată din cămaşa Corei să o miroasă, ei s-au întors şi s-au dus în aceeaşi direcţie cu ceilalţi.

— Cei doi ogari coon s-au încurcat, nu-i aşa? întrebă Brutal.

Un zâmbet straniu îi juca în colţul buzelor.

— Ei nu sunt făcuţi să ia urma cuiva şi n-au mai ştiut care era de fapt treaba lor.

— Exact.

— Nu înţeleg, spuse Dean.

— Ogarii hound au uitat de mirosul a ceea ce le-a dat Bobo să miroasă de la început, spuse Brutal. Pe când au ajuns la malul râului, ogarii luaseră urma *ucigaşului,* nu a fetiţelor. Asta nu a fost o problemă atâta timp cât ucigaşul şi fetiţele au fost împreună, dar…

Dean începea în sfârşit să înţeleagă. Harry înţelesese deja.

— Când te gândeşti la asta, am spus, te întrebi cum a putut juriul să creadă şi pentru o clipă că John Coffey este ucigaşul, chiar şi un juriu care vrea neapărat să pună crima în cârca unui negru rătăcitor. Simpla idee să ademenească câinele cu mâncare ca să-i frângă gâtul este peste posibilităţile lui Coffey.

— Nu a fost niciodată mai aproape de ferma Detterick decât malul de sud al râului Trapingus, eu asta cred. Adică la şase mile de ferma lor. Rătăcea numai fără scop, poate vrând să se ducă spre liniile de tren, unde să ia un mărfar până în alt loc – când părăsesc pasarela, trenurile acestea merg destul de încet încât să poţi să te urci din mers – şi atunci a auzit mişcare spre nord.

— Ucigaşul? întrebă Brutal.

— Ucigaşul. E posibil că le siluise deja, sau poate siluirea a fost ceea ce a auzit John Coffey. În orice caz, peticul acela însângerat unde iarba era culcată la pământ este locul unde ucigaşul şi-a terminat treaba; le-a lovit capetele unul de altul, le-a lăsat în iarbă şi a fugit.

— A fugit spre nord-vest, spuse Brutal. În direcţia spre care voiau să o ia ogarii coon.

— Exact. John Coffey vine dinspre un pâlc de anini care cresc ceva mai spre sud-est de la locul unde au fost lăsate fetiţele, probabil curios cu privire la cauza zgomotului, şi găseşte corpurile lor. Poate că una dintre fetiţe mai era în viaţă; presupun că este posibil ca amândouă să fi fost, dar nu pentru mult timp. John Coffey n-ar fi avut de unde să ştie dacă erau moarte sau nu, asta e sigur. Tot ceea ce ştie e că are o putere de vindecare în mâini şi a încercat să o folosească pe Kathie şi Cora Detterick. Când asta nu a funcţionat, s-a prăbuşit plângând isteric. Şi aşa l-au găsit oamenii.

— Dar de ce n-a rămas acolo unde le-a găsit? mă întrebă Brutal. De ce le-a dus spre sud, pe malul râului?

— Aş putea să pun pariu că la început a rămas pe loc,

am spus. La proces s-a vorbit tot timpul de o arie foarte *mare* unde iarba a fost culcată la pământ. Iar John Coffey este un om mare.

— John Coffey este un gigant, spuse Harry, foarte încet, ca soţia mea să nu audă în caz că trăgea cu urechea.

— Poate s-a panicat când a văzut că ceea ce le face nu are niciun efect. Sau poate i-a venit ideea că ucigaşul ar putea fi încă acolo, în pădurile din amonte, urmărindu-l. Coffey este bucată mare, ştiţi şi voi, dar nu este foarte viteaz. Harry, îţi aminteşti că a întrebat dacă lăsăm lumina aprinsă noaptea?

— Da. Îmi amintesc că m-am gândit că era de râs la cât de mare e el.

Harry părea gânditor.

— Ei bine, dar dacă el nu le-a ucis pe fetiţele acelea, cine le-a omorât? întrebă Dean.

Am dat din cap.

— Altcineva. Un om *alb* ar fi cea mai bună variantă la care mă pot gândi. Procurorul a făcut mare tărăboi pe tema că era nevoie de un om puternic ca să omoare un câine atât de mare ca şi cel pe care îl avea familia Detterick, dar…

— Asta e o porcărie, spuse Brutus. O fată de doisprezece ani care este în putere ar putea să frângă gâtul unui câine mare, dacă ia câinele prin surprindere şi ştie de unde să-l apuce. Dacă n-a făcut-o Coffey, ar putea fi oricine… orice om. Probabil că nu vom şti asta niciodată.

Eu am spus:

— Numai dacă nu o face din nou.

— Dar nu am afla nici atunci dacă ar comite această faptă în Texas sau în California, spuse Harry.

Brutal se lăsă pe spate pe scaun, îşi frecă ochii cu pumnii, ca un copil obosit, apoi îşi lăsă mâinile în poală.

— Ăsta e un coşmar, spuse el. Avem un om care e posibil să fie nevinovat – care probabil e nevinovat – şi e la fel de sigur că urmează să meargă pe Culoarul Morţii cum te văd şi cum mă vezi. Şi noi ce putem să facem în privinţa asta?

Dacă începem cu tâmpeniile de genul mâini vindecătoare, toţi vor râde de noi şi cu fundul şi tot va ajunge în scaunul electric.

— Haideţi să nu ne gândim la asta deocamdată, am spus, pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee ce puteam să-i răspund. Pentru moment, întrebarea este ce să facem – sau ce să nu facem – în privinţa lui Melly. Aş spune să vă gândiţi câteva zile, dar cred că fiecare zi pierdută scade şansele ca John Coffey să o poată ajuta.

— Vă amintiţi când şi-a scos mâinile printre gratii ca să-i dăm şoarecele? întrebă Brutal. „Daţi-mi-l cât mai e timp”, aşa a spus. *Cât mai e timp.*

— Îmi amintesc.

Brutal se gândi un moment, apoi dădu din cap aprobator.

— Sunt de acord. Şi din cauză că îmi pare rău pentru Del, dar cred că mai ales ca să văd ce se întâmplă atunci când o atinge. Probabil că nu se va întâmpla nimic, dar poate că…

— Eu mă îndoiesc că vom putea chiar şi numai să-l scoatem pe uriaşul ăsta din sector, spuse Harry, apoi oftă şi încuviinţă. Dar cui îi pasă? Şi eu sunt de acord.

— Şi eu, spuse Dean. Cine rămâne în sector, Paul? Tragem la sorţi?

— Nu tragem la niciun sorţi, am spus. Tu rămâi.

— Cum, numai aşa? La naiba cu tine! răspunse Dean, jignit şi supărat.

Îşi şterse ochelarii şi începu să şi-i lustruiască furios cu cămaşa.

— Ce naiba de afacere mai e şi asta?

— Din aceea la care iei parte când eşti destul de tânăr ca să ai copii la şcoală, spuse Brutal. Eu şi Harry suntem burlaci. Paul este căsătorit, dar copiii lui sunt oameni mari şi sunt pe la casele lor. Ceea ce facem noi e treabă nebunească; cred că e aproape sigur că vom fi prinşi.

Se uită serios la mine.

— Un lucru de care nu ne-ai spus nimic, Paul, este că

dacă totuşi îl scoatem de la zdup, dar apoi mâinile miraculoase ale lui Coffey nu funcţionează, Hal Moores e în stare să ne predea el însuşi.

Îmi dădu ocazia să răspund la asta, dar n-am ştiut ce să zic, aşa că mi-am ţinut gura. Brutal se întoarse înapoi spre Dean şi continuă.

— Nu mă înţelege greşit, şi tu poţi să-ţi pierzi locul de muncă, dar ai avea şansa să scapi de închisoare, dacă se împute brânza foarte tare. Percy va crede că a fost numai o farsă; dacă tu eşti la biroul de serviciu, poţi să spui că şi tu ai crezut acelaşi lucru şi nici noi nu ţi-am spus altceva.

— Dar tot nu-mi place, spuse Dean, dar era clar că avea să se supună, fie că îi plăcea sau nu.

Gândul la copiii lui îl convinsese.

— Şi astă-seară o veţi face? Eşti sigur?

— Dacă tot o facem, *cel mai bine* este să o facem în seara asta, spuse Harry. Dacă mi se dă ocazia să mă gândesc, probabil că mi-aş pierde curajul.

— Lăsaţi-mă pe mine să merg la infirmerie, spuse Dean. Măcar atât pot să fac, nu-i aşa?

— Atâta timp cât poţi să faci ceea ce trebuie făcut fără să-i laşi să te prindă, spuse Brutal.

Dean păru ofensat, dar eu l-am bătut uşor pe umăr.

— Cât de repede după ce intri în tură… în ordine?

— Fii sigur de asta.

Soţia mea îşi băgă capul înăuntru, ca şi cum i-aş fi făcut semn chiar eu.

— Cine mai doreşte ceai cu gheaţă? întrebă ea senină. Tu, Brutus?

— Nu, mulţumesc, spuse el. Ceea ce aş dori ar fi un pahar mare de whisky, dar în situaţia dată, s-ar putea ca asta să nu fie o idee atât de bună.

Janice se uită la mine; buzele îi zâmbeau, în ochi i se citea îngrijorarea.

— În ce i-ai băgat pe băieţii aceştia, Paul?

Dar înainte să mă gândesc ce să-i răspund, ea ridică mâna şi spuse:

— Lasă, nici măcar nu vreau să ştiu.

3

MAI TÂRZIU, mult după ce băieţii plecaseră şi în timp ce mă îmbrăcam să merg la slujbă, ea mă luă de braţ, mă întoarse spre ea şi se uită intens în ochii mei.

— Melinda? mă întrebă.

Am încuviinţat.

— Poţi să o ajuţi, Paul? Să o ajuţi într-adevăr, sau este numai o dorinţă de a ta cauzată de ceea ce ai văzut noaptea trecută?

M-am gândit la ochii lui Coffey, la mâinile lui Coffey şi la cum mersesem ca hipnotizat la el, atunci când mă chemase. M-am gândit la cum îşi întinsese mâinile după corpul frânt şi strivit al lui Mr. Jingles. Cât mai este timp, spusese el. Şi la insectele negre care roiau în jurul lui, care apoi s-au făcut albe şi au dispărut.

— Cred că suntem singura ei şansă, am spus în cele din urmă.

— Atunci folosiţi-o, spuse ea, încheind nasturii hainei mele noi de toamnă. Stătuse în dulap de la ziua mea de naştere, din septembrie, şi era a doua sau a treia oară doar când o luam pe mine.

— Folosiţi-o.

Şi aproape mă împinse afară pe uşă.

4

AM AJUNS la servici în seara aceea – din multe puncte de vedere cea mai ciudată din viaţa mea – la şase şi douăzeci de minute. Parcă mai simţeam încă un miros vag de carne arsă. Probabil că era o impresie numai – uşile spre exterior, atât cea de la intrare, cât şi cea de la magazie, fuseseră deschise aproape toată ziua, şi celelalte

două schimburi petrecuseră mai multe ore frecând totul în magazie, ca să scoată mirosul – dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce îmi spunea nasul meu, şi nu cred că aş fi putut lua cina, chiar dacă nu aş fi fost speriat de moarte de noaptea pe care o aveam în faţă.

Brutal veni pe la şapte fără un sfert, Dean la fără zece. L-am întrebat pe Dean dacă avea să meargă la infirmerie să vadă dacă nu cumva au o pernă electrică pentru spatele meu, care, chipurile, tare doare din acea dimineaţă când am cărat corpul lui Delacroix în tunel. Dean spuse că ar fi fericit să o facă. Cred că voia şi să-mi tragă cu ochiul, dar se abţinu.

Harry sosi şi el cu trei minute înainte de ora şapte.

— Camioneta? am întrebat.

— Acolo unde ne-am înţeles.

Până aici totul era bine. Urmă o bucată de timp când am rămas toţi la biroul de serviciu, bând cafea şi sperând cu toţii în tăcere la un lucru: ca Percy să întârzie, ca Percy să nu mai apară deloc. Având în vedere ce critici primise despre modul cum condusese execuţia, acest lucru părea cel puţin posibil. Dar se pare că Percy era adeptul unei vechi axiome care spune că trebuie să te urci imediat înapoi pe calul care te-a dat jos din spinare, pentru că la şapte şi şase minute intră pe uşă, arătând splendid în uniforma lui albastră, cu o mână pe şold şi cu bastonul lui de lemn de nuc în husa lui ridicolă, făcută la comandă. Îşi perforă cardul, apoi se uită obosit la noi toţi (cu excepţia lui Dean, care încă nu se întorsese de la infirmerie).

— Nu mi-a pornit motorul. A trebuit să trag la manivelă să pornească.

— Oh, spuse Harry, bietu’ de tine.

— Ar fi trebuit să rămâi acasă ca să-l repari, spuse Brutal amabil. N-am vrea ca să-ti forţezi braţul prea tare, nu-i aşa, băieţi?

— Da, ţi-ar place asta, nu-i aşa? rânji sarcastic Percy, dar cred că de fapt s-a simţit liniştit de răspunsul relativ calm al lui Brutal.

Acesta era un lucru bun. Pentru următoarele câteva ore trebuia să stăm în acelaşi loc cu el – nu trebuia să fim prea ostili, dar nici prea prietenoşi. După ce se întâmplase în seara trecută, probabil că ne-ar fi suspectat şi dacă încercam ceva ce semăna vag a bunăvoinţă. Nu aveam să-l prindem cu garda lăsată, ştiam asta cu toţii, dar m-am gândit că probabil puteam să-l prindem într-un moment de neatenţie, dacă ne jucam bine cărţile. Era important să ne mişcăm repede, dar era important, de asemenea – pentru mine, cel puţin – ca nimeni să nu fie rănit. Nici chiar Percy Wetmore.

Dean se întoarse şi-mi făcu un semn discret cu capul.

— Percy, am spus, te rog să mergi în magazie şi să speli podeaua. Şi scările care duc spre tunel. Apoi te rog să scrii raportul despre seara trecută.

— *Asta* va fi o muncă foarte creativă, remarcă Brutal, punându-şi mâinile la şolduri şi uitându-se la tavan.

— Băieţi, sunteţi mai distractivi decât o partidă de sex în biserică, spuse Percy, dar nu continuă să protesteze.

Nici măcar nu observă faptul evident că podeaua fusese deja spălată în magazie cel puţin de două ori în ziua aceea. Cred că de fapt se bucura că i se dăduse şansa să nu stea în acelaşi loc cu noi.

Am citit raportul turei dinaintea noastră, nu am văzut nimic care să îmi dea de bănuit, apoi am mers spre celula lui Wharton. Şedea pe pat cu genunchii la piept şi cu braţele încrucişate în jurul lor, uitându-se la mine cu un zâmbet strălucitor, ostil.

— Să fiu al naibii dacă nu este şefu' mare, spuse el. Mare cât viaţa însăşi şi de două ori mai urât. Arăţi mai fericit decât un genunchi de porc înfundat în noroi, şefu' Edgecombe. Ţi-a dat soţia ceva înainte să pleci de acasă?

— Ce mai faci, Kid? am întrebat cu o voce inexpresivă şi atunci el se înveseli şi mai mult.

Îşi desfăcu braţele şi îşi întinse picioarele, se ridică în picioare şi se întinse. Zâmbetul i se lărgi şi mai tare şi o parte din ostilitate păru să-i dispară.

— Ei, să fiu al naibii! spuse. În sfârşit mi-ai spus numele corect! Ce-i cu tine, şefu' Edgecombe? Eşti bolnav cumva?

Nu, nu eram bolnav. Fusesem bolnav, dar John Coffey se ocupase de asta. Mâinile lui nu mai ştiau cum să lege un şiret, dacă ştiuseră vreodată, dar ştiau să facă alte lucruri. Da, ştiau să facă altceva.

— Prietene, dacă vrei să fii Billy the Kid în loc de Wild Bill, pentru mine e unul şi acelaşi lucru.

Se umflă vizibil în pene la această replică şi era ca unul dintre acei peşti care trăiesc în râurile din America de Sud, care pot să te ucidă cu o înţepătură a spinilor lor aşezaţi pe spate şi pe părţile laterale. Am avut de-a face cu mulţi oameni periculoşi cât timp am lucrat pe Culoarul Morţii, dar puţini dintre ei au fost atât de respingători ca William Wharton, care se considera un mare răufăcător, dar al cărui comportament de puşcăriaş rareori se ridica deasupra unor manifestări ca urinatul sau scuipatul printre gratiile celulei lui. Până atunci nu-i arătasem respectul plin de admiraţie pe care el considera că-l merită, dar în acea noapte voiam să fie docil. Dacă asta însemna să-i gâdilăm orgoliul, aveam s-o facem şi pe asta.

— Am foarte multe trăsături în comun cu Billy the Kid, fii sigur de asta, spuse Wharton. N-am ajuns aici pentru că am furat bomboane dintr-un magazin de dulciuri.

Era la fel de mândru ca un bărbat care fusese numit în Brigada Eroilor din Legiunea Franceză Străină, în loc de un om care fusese băgat într-o celulă care se afla la şaptezeci de paşi de scaunul electric.

— Unde mi-e cina?

— Să fim serioşi, Kid, în raport scrie că ai luat-o la ora cinci şi cincizeci de minute. Ruladă de carne cu cartofi piure, sos, mazăre. Nu mă poţi prosti atât de uşor.

Râse îndelung, apoi se aşeză din nou pe pat.

— Atunci, daţi drumul la radio.

Spunea radio în aşa fel cum pronunţau oamenii acest cuvânt, astfel încât rima cu cuvântul din jargonul anilor cincizeci, „Daddy-O". Este caraghios cât de multe lucruri

îşi poate aminti o persoană despre timpurile când nervii îi erau întinşi la maxim.

— Poate mai târziu, băiete, am spus.

M-am îndepărtat de celula lui şi m-am uitat pe coridor. Brutal se plimbase până la celălalt capăt, unde verifică să se asigure că uşa camerei de izolare era închisă numai cu una dintre cele două încuietori. Eu ştiam deja că aşa este, pentru că verificasem şi eu acelaşi lucru. Mai târziu, aveam nevoie să deschidem uşa aceea cât mai repede posibil. Nu trebuia să petrecem nicio clipă golind din ea toate vechiturile care se adunaseră acolo pe parcursul anilor; le scosesem pe toate şi le puseserăm în alt loc la scurt timp după ce Wharton venise la noi în sector. Ni se păruse atunci că această cameră cu pereţi moi avea să fie folosită destul de des, cel puţin până când „Billy the Kid” avea să rămână la noi.

John Coffey, care de obicei era întins pe patul lui la această oră, cu picioarele lungi şi groase atârnându-i din pat, şedea acum la un capăt al patului, cu mâinile împreunate, uitându-se la Brutal cu o vioiciune – semn că gândurile îi erau la noi – care nu îi era caracteristică. Şi nu plângea.

Brutal încercă uşa de la camera de izolare, apoi se întoarse şi veni pe culoar spre birou. Se uită la Coffey în timp ce trecu pe lângă celula lui, iar Coffey spuse un lucru curios:

— Sigur, mi-ar *place* să facem o plimbare.

Ca şi cum ar fi răspuns la ceva ce îi spusese Brutal.

Privirea lui Brutal o întâlni pe a mea. *Ştie* – aproape că îl auzeam spunând asta. *Cumva ştie de planul nostru.*

Am ridicat din umeri, ca şi cum aş fi vrut să spun: *Sigur că ştie.*

5

BĂTRÂNUL TOOT-TOOT făcu ultima excursie din acea

seară cu căruciorul de mâncare în Sectorul E, pe la ora nouă fără un sfert. Am cumpărat atât de multe dintre produsele lui, încât l-am făcut să zâmbească cu avariţie.

— Ia spuneţi băieţi, aţi mai văzut şoarecele ăla? întrebă el.

Dădurăm cu toţii din cap.

— Poate că Frumuşelul l-a văzut, spuse Toot, şi făcu un semn cu capul spre magazie, unde Percy fie spăla pe jos, fie scria raportul, fie tăia frunză la câini.

— Ce-ţi pasă? Oricum asta nu e treaba ta, spuse Brutal. Taie-o, Toot. Împuţi locul ăsta.

Toot zâmbi cu zâmbetul lui atât respingător, lipsit de dinţi, şi adulmecă aerul puţin.

— Ăsta nu e mirosul meu, spuse el. Ăsta e Del, vă spune la revedere.

Apoi îşi împinse căruciorul afară pe uşă, râzând pe înfundate, îndreptându-se spre curtea închisorii. Şi Toot continuă să-şi împingă căruciorul cu mâncare încă zece ani, mult timp după ce eu plecasem – la naiba, mult chiar după ce Cold Mountain se desfiinţase – vânzând plăcinte cu ciocolată şi răcoritoare gardienilor şi prizonierilor care puteau să şi le permită. Câteodată îl aud şi acum prin vis strigând că se prăjeşte, se prăjeşte, se prăjeşte ca un curcan.

Timpul păru că se dilată după ce Toot plecă, acele ceasului păreau să stea pe loc. Lăsasem radioul să meargă timp de o oră şi jumătate, Wharton stricându-se de râs la glumele lui Fred Allen din *Aleea lui Allen,* deşi mă îndoiesc foarte tare că înţelegea multe dintre ele. John Coffey şedea la capătul patului, cu mâinile încrucişate, urmărind cu privirea pe oricare dintre noi se nimerea să fie la biroul de serviciu. Am văzut oameni aşteptând în felul acesta în staţii de autobuz.

Percy ieşi din magazie pe la unsprezece fără un sfert şi îmi dădu un raport care fusese scris amănunţit, cu creionul. Peste tot se vedeau urme de ştersături. M-a văzut cum mi-am trecut degetele peste una dintre acestea şi a

spus imediat:

— Asta e ca un fel de ciornă. O să o copiez din nou. Ce zici?

Ceea ce credeam eu era că mă aflam în faţa raportului cel mai plin de minciuni sfruntate pe care îl citisem în viaţa mea. I-am spus însă că era bine, iar el se îndepărtă satisfăcut.

Dean şi Harry jucau cribbage, vorbind prea tare, certându-se des în legătură cu numărul de puncte şi uitându-se la acele ceasului cam la fiecare cinci secunde. Cel puţin pe parcursul uneia dintre partidele din seara aceea, mi se păru că făcuseră jocul cu pionii de cel puţin trei ori, în loc de două. Era atât de multă tensiune în aer, încât simţeam că aproape o pot tăia cu cuţitul şi singurii oameni care păreau să nu o simtă erau Percy şi Wild Bill.

Când se făcu ora doisprezece fără zece minute, n-am mai rezistat şi i-am făcut un semn discret cu capul lui Dean. El intră în biroul meu cu o sticlă de cola cumpărată de la bătrânul Toot şi ieşi cam un minut mai târziu. Acum, băutura se dă într-o ceaşcă de tinichea, pe care prizonierul nu o poate sparge ca apoi să taie cu ea.

Am luat-o şi am privit în jur. Harry, Dean şi Brutal se uitau cu toţii la mine. La fel şi John Coffey. Numai Percy nu. Percy se întorsese în magazie, unde se simţea probabil mai bine în această noapte. Am mirosit rapid băutura din ceaşca de tinichea, dar nu am simțit nicio aromă, cu excepţia celei de cola, care pe atunci avea un miros ciudat, dar plăcut de scorţişoară.

Am pornit cu ceaşca spre celula lui Wharton. Acesta stătea întins pe pat. Nu se masturba – nu încă – dar era cu mâna în pantaloni, nu fără rezultat, şi făcea din când în când o mişcare ca un contrabasist drogat atingând o coardă de jos a instrumentului său.

— Kid, am spus.

— Nu mă deranja, spuse el.

— În ordine, am spus. Ţi-am adus o ceaşcă de răcoritoare pentru că te-ai purtat destul de uman toată

seara – ceea ce e un record pentru tine – dar cred că o voi bea eu.

M-am prefăcut că eram gata să fac asta, ducând la buze ceaşca plină de urme cauzate de loviturile sălbatice de gratiile celulelor. Wharton sări jos din pat într-o clipă, lucru care nu mă surprinse. Nu era o cacealma riscantă; majoritatea condamnaţilor – cei condamnaţi la închisoare pe viaţă, violatorii şi cei care aveau întâlnire cu Old Sparky – se dădeau în vânt după dulciuri, şi el nu făcea excepţie.

— Dă-mi-o, încuiatule, spuse Wharton.

Vorbea ca şi cum el era şeful şi eu aş fi fost un simplu servitor.

— Dă-i-o lui Kid.

Am ţinut ceaşca nu departe de gratii, lăsând ca el să fie acela care se întindea după ea. Să întinzi tu mâna printre gratii era o reţetă pentru dezastru, după cum avea să-ţi spună orice gardian din închisoare. Era genul de lucruri pe care le ştiam chiar fără să ne gândim în mod conştient la ele – tot aşa cum ştiam că nu trebuie să-i lăsăm pe puşcăriaşi să ne spună pe numele mic, aşa cum ştiam că sunetul de chei care se lovesc rapid una de alta însemna probleme, pentru că era sunetul care vestea că un gardian fuge, şi aceştia nu fugeau decât dacă se întâmplase ceva grav. Erau genul de lucruri pe care Percy nu avea să le ştie niciodată.

Dar în acea seară, Wharton nu avea chef să înşface şi să stranguleze pe nimeni. Apucă ceaşca, bău răcoritoarea din trei înghiţituri lungi, apoi râgâi puternic.

— *Excelent!* spuse.

Mi-am întins mâna.

— Ceaşca.

El o ţinu un moment, tachinându-mă din ochi.

— Şi dacă vreau să o păstrez?

Am ridicat din umeri.

— Intrăm şi o luăm noi. Tu vei merge din nou în camera de izolare. Şi vei şti că ţi-ai băut ultima cană de cola. Asta numai dacă nu au nişte cola şi în iad.

Zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Nu-mi plac glumele cu iadul, deşteptule.

Întinse printre gratii ceaşca.

— Poftim. Ia-o.

Am luat-o. Din spatele meu, Percy spuse:

— Pentru ce naiba i-ai dat unui individ ca ăsta o răcoritoare?

Pentru că era amestecată cu destul anestezic cât să-l pună la pământ timp de patruzeci şi opt de ore, iar el n-a simţit nimic, m-am gândit.

— În cazul lui Paul, spuse Brutal, bunătatea vine de la sine, nu trebuie forţată; e ca o ploaie blândă coborâtă din ceruri.

— Hă? întrebă Percy, încruntându-se.

— Vreau să spun că bunătatea e punctul lui slab. Întotdeauna a fost aşa, întotdeauna va fi aşa. Vrei să jucăm Crazy Eights, Percy?

Percy strâmbă din nas.

— În afară de Război şi Pace, ăsta e cel mai stupid joc inventat vreodată.

— De-asta m-am gândit că ţi-ar place să-l jucăm, spuse Brutal, zâmbind mieros.

— Toţi sunt deşteptăciunea întruchipată, spuse Percy şi se duse îmbufnat în biroul meu.

Nu prea îmi plăcea cum nenorocitul îşi parcase fundul în fotoliul meu, dar mi-am ţinut gura.

Acele ceasornicului stăteau parcă pe loc. Doisprezece şi douăzeci; doisprezece şi treizeci de minute. La doisprezece şi patruzeci de minute, John Coffey se ridică de pe pat şi se duse lângă gratiile celulei lui, de care se prinse cu amândouă mâinile. Eu şi cu Brutal merserăm spre celula lui Wharton şi am privit înăuntru. Stătea întins pe pat, zâmbind spre tavan. Ochii îi erau deschişi, dar păreau două bile mari de sticlă. O mână şi-o ţinea pe piept; cealaltă atârna în jos fără vlagă, cu încheieturile mâinii pe podea.

— Dumnezeule, spuse Brutal, de la Billy the Kid la Billy

cel Bleg în mai puţin de o oră. Mă întreb câte pastile de morfină i-a pus Dean în băutură.

— Destule, am spus.

Am sesizat un mic tremur în vocea mea. Nu ştiu dacă şi Brutal l-a sesizat, dar eu l-am auzit, asta e sigur.

— Haide. Acum avem să o facem.

— Nu vrei să aştepţi ca frumoasa din pădurea adormită să leşine de tot?

— Deja e inconştient, Brute. Numai că e prea dopat să-şi închidă ochii.

— Tu eşti şeful.

Se uită după Harry, dar Harry era deja lângă noi. Dean şedea la biroul de serviciu, amestecând cărţile atât de tare şi de rapid, încât mă mir că nu luau foc, arunca câte o privire scurtă la stânga, spre biroul meu, la fiecare mişcare a mâinilor. Era atent la Percy.

— E timpul? întrebă Harry.

Faţa lui prelungă era palidă şi contrasta cu cămaşa albastră a uniformei, dar părea hotărât.

— Da, am spus. Dacă e să o facem, o facem acum.

Harry îşi făcu cruce. Apoi merse spre camera de izolare, deschise uşa şi veni spre noi cu cămaşa de forţă. I-o dădu lui Brutal. Merserăm toţi trei pe Culoarul Morţii. Coffey stătea la uşa celulei lui, privindu-ne, dar nu scoase niciun cuvânt. Când ajunse la biroul de serviciu, Brutal îşi puse la spate cămaşa de forţă, iar spatele lui era destul de lat încât să o acopere cu uşurinţă.

— Mult noroc, spuse Dean.

Era la fel de palid ca şi Harry şi părea la fel de hotărât.

Percy stătea în spatele biroului meu, şezând în scaunul meu şi încruntându-se la cartea pe care o citea de câteva nopţi – nu era vorba de una dintre revistele lui preferate, ci o carte cu titlul *Îngrijirea pacienţilor din instituţiile de bolnavi mintali.* După privirile îngrijorate şi vinovate pe care ni le arunca când am intrat, aş fi zis că citeşte *Ultimele zile ale Sodomei şi Gomorei.*

— Ce e? întrebă el, închizând rapid cartea. Ce vreţi?

— Să vorbim cu tine, Percy, am spus, atâta tot.

Dar pe feţele noastre citi mai mult decât dorinţa de a vorbi cu el, şi atunci fu în picioare într-o clipă, mergând în grabă – nu chiar fugind, dar aproape fugind – spre uşa deschisă a magaziei. Se gândea probabil că veniserăm cel puţin ca să-l cotonogim, dar şi mai probabil să-i tragem o bătaie soră cu moartea.

Harry îi ieşi însă în faţă şi blocă ieşirea spre magazie, cu braţele încrucişate pe piept.

— Şi ia spuneţi! zise Percy întorcându-se la mine, alarmat, dar încercând să nu o arate. Ce naiba-i asta?

— Nu întreba, Percy, am spus.

Am crezut că aveam să-mi revin – aveam să-mi revin la normalitate – o dată ce ne apucam de treaba aceasta nebunească, dar nu era chiar aşa. Nu-mi venea să cred ce făceam. Era ca într-un coşmar. Mă tot aşteptam ca soţia mea să mă trezească şi să-mi spună că gemeam în somn.

— Ţi-ar fi mai uşor dacă nu te-ai împotrivi.

— Ce are Howell la spate? întrebă Percy cu o voce răguşită, întorcându-se ca să-l vadă mai bine pe Brutal.

— Nimic, spuse Brutal. Ei bine… cred că doar asta…

Scoase cămaşa de forţă de la spate şi o ţinu lângă şolduri, ca un matador care scutură pânza roşie ca să-l facă pe taur să atace.

Ochii lui Percy se măriră, şi atunci se repezi înainte. Voia să o ia la fugă, dar Harry îl apucă de braţe şi astfel că tot ce putu să facă fu să se repeadă înainte.

— Daţi-mi drumul! strigă Percy, încercând să scape din strânsoarea mâinilor lui Harry. Asta însă nu avea cum să-i reuşească, Harry era mai greu decât el cu aproape cincizeci de kilograme şi avea muşchii unui om care petrecuse mare parte din timpul său liber arând pământul şi tăind lemne, dar Percy se strădui suficient de tare încât să-l tragă pe Harry câţiva metri şi să şifoneze covorul acela verde infect pe care tot am vrut să-l schimb. Pentru un moment, am avut chiar impresia că o să reuşească să-şi elibereze un braţ – panica poate fi un factor motivant al

naibii de bun.

— Calmează-te Percy, am spus. Îţi va fi mai uşor dacă…

— Nu-mi spune tu să mă calmez, ignorantule! strigă Percy, smucindu-şi umerii şi încercând să-şi elibereze braţele. Lăsaţi-mă în pace! Lăsaţi-mă toţi în pace! Am relaţii! Cunosc oameni importanţi! Dacă nu o lăsaţi baltă, va trebui să mergeţi până în Carolina de Sud, numai ca să primiţi un codru de pâine la cozile de mâncare pentru săraci!

Se smuci din nou înainte şi se lovi cu coapsele de biroul meu. Cartea pe care o citise, *Îngrijirea pacienţilor din instituţiile de bolnavi mintali,* pică pe jos şi cartea mai mică, de mărimea unei broşuri, care fusese ascunsă în interiorul ei, căzu la rândul ei. Nu e de mirare că Percy ne aruncase acea privire de vinovăţie când intraserăm. Ceea ce citea de fapt nu era *Ultimele zile ale Sodomei şi Gomorei,* ci era o cărticică pe care o dădeam prizonierilor atunci când se simţeau foarte excitaţi şi numai dacă se comportaseră suficient de bine ca să merite o astfel de recompensă. Cred că v-am mai vorbit de ea – cartea aceea de benzi desenate în care Olive Oyl face sex cu toată lumea în afară de Sweet Pea, băieţelul.

Mi s-a părut trist că Percy stătuse în biroul meu ca să poată citi pornografie ieftină, iar Harry – din ceea ce am văzut din el de dincolo de umărul lui Percy – părea uşor dezgustat, dar Brutal se tăvălea de râs şi asta îl făcu pe Percy să nu se mai zbată, cel puţin pentru o vreme.

— Oh, Percy, spuse el. Ce ar spune mama ta? Sau ce ar spune guvernatorul, dacă tot suntem la subiectul acesta?

Faţa lui Percy se făcu roşie ca focul.

— Taci din gură. Şi las-o pe maică-mea în pace.

Brutal îmi aruncă cămaşa de forţă şi îşi puse faţa foarte aproape de cea a lui Percy.

— Aşa o să facem. Tu întinde-ţi numai mâinile înainte ca un băiat cuminte.

Buzele lui Percy tremurau, ochii îi străluceau foarte tare. Mi-am dat seama că era pe punctul de a izbucni în

lacrimi.

— Nu vreau, spuse el cu o voce copilăroasă, care tremura, şi nu mă puteţi forţa.

Apoi ridică vocea şi începu să ţipe după ajutor. Harry tresări, şi la fel am făcut şi eu. Dacă am fost vreodată pe punctul de a abandona totul, ăsta a fost momentul. Şi aşa am fi făcut dacă nu ar fi fost Brutal. El nu ezită nicio clipă. Păşi în spatele lui Percy, astfel încât era umăr la umăr cu Harry, care continua să-l ţină pe Percy cu mâinile strânse la spate. Brutal întinse mâinile şi-l apucă pe Percy de urechi.

— Nu mai ţipa, spuse Brutal. Decât dacă nu vrei să ai nişte urechi cât două frunze de varză.

Percy se opri din ţipat şi rămase pe loc, tremurând şi uitându-se la coperta cărţuliei cu benzi desenate, care îi înfăţişa pe Popeye şi Olive făcând sex într-o poziţie de care am auzit, dar pe care n-am încercat-o niciodată. „Ooooh, Popeye!” scria în balonul de deasupra capului lui Olive. „Uh-uh-uh-uh!” stătea scris în cel de deasupra capului lui Popeye. Şi în această poziţie continua să-şi fumeze pipa.

— Întinde mâinile, spuse Brutal, şi hai să nu ne mai prostim. Fă-o chiar acum.

— Nu vreau, spuse Percy. Nu vreau, iar voi nu mă puteţi forţa.

— Te înşeli foarte tare în privinţa asta, spuse Brutal, apoi strânse degetele cu care ţinea urechile lui Percy şi le răsuci aşa cum răsuceşti butoanele de la aragaz. Un aragaz care nu merge aşa cum ai dori tu să meargă. Percy scoase un ţipăt de durere şi de surpriză, pe care tare mi-ar fi plăcut să nu-l aud. Vedeţi dumneavoastră, nu era numai durere şi surpriză; era înţelegere. Pentru prima dată în viaţă, Percy înţelegea că lucrurile neplăcute nu li se întâmplau numai celorlalţi, aceia care nu erau destul de norocoşi să fie rudenia unui guvernator. Aş fi vrut să-i spun lui Brutal să se oprească, dar desigur că n-am putut să fac asta. Lucrurile merseseră mult prea departe. Tot ce puteam să fac era să-mi reamintesc că Percy îi cauzase lui

Delacroix o agonie inimaginabilă, pur şi simplu pentru că Delacroix râsese de el. Dar acest gând nu reuşi să mă liniştească. Poate că ar fi făcut-o dacă aş fi fost făcut din acelaşi aluat ca Percy.

— Întinde mâinile, drăguţă, spuse Brutal, sau mai primeşti o porţie.

Harry îi dăduse deja drumul domnului Wetmore. Suspinând ca un copil şi cu lacrimile curgându-i pe obraji, Percy îşi întinse braţele, ca un somnambul într-o comedie. I-am băgat braţele în mânecile cămăşii de forţă într-o clipă. L-am îmbrăcat pe Percy cu cămaşa până la umeri şi, atunci, Brutal l-a lăsat de urechi şi a apucat fâşiile de pânză care atârnau de mâneci. Trase de acestea şi le strânse la spate, astfel că braţele îi erau încrucişate strâns pe piept. Între timp, Harry îi închise cataramele de la spate. De când Percy renunţase să se mai zbată şi îşi întinsese mâinile şi până când totul se sfârşi trecură mai puţin de zece secunde.

— În ordine, scumpete, spuse Brutal. Înainte marş.

Dar Percy nu voia să facă asta. Se uită la Brutal, apoi îşi întoarse privirea îngrozită şi înlăcrimată spre mine. Nu mai spunea nimic acum de relaţiile lui sau de cum o să mergem noi până în Carolina de Sud ca să primim hrană la cozile pentru săraci; trecuse de starea aceea.

— Vă rog, şopti cu o voce răguşită. Nu mă puneţi în aceeaşi celulă cu el, Paul.

Apoi am înţeles de ce se panicase, de ce se luptase cu atâta intensitate. Credea că aveam să-l ducem în celula lui Wild Bill Wharton; credea că pedeapsa lui pentru buretele uscat era să petreacă o noapte cu psihopatul sectorului. În loc să-mi fie milă de Percy când am înţeles acest lucru, m-am simţit dezgustat şi asta mi-a întărit hotărârea. La urma urmei, ne judeca pe noi după ce ar fi făcut el în aceeaşi situaţie, dacă situaţia ar fi fost inversată.

— Nu te ducem la Wharton, am spus. Numai la camera de izolare, Percy. Vei petrece acolo trei sau patru ore, singur, în întuneric, gândindu-te la ceea ce i-ai făcut lui

Del. Probabil că e prea târziu pentru tine ca să înveţi o lecţie nouă despre cum trebuie să te porţi – Brutus aşa crede, cel puţin – dar eu sunt un om optimist. Mişcă-te.

Se supuse, mormăind ceva de genul că aveam să regretăm ceea ce făceam, să aşteptăm numai şi vom vedea, dar în mare părea destul de uşurat.

Pe când îl îmboldeam pe coridor, Dean se uită la noi atât de surprins şi de inocent, încât aş fi fost în stare să râd, dacă ceea ce făceam nu ar fi fost ceva foarte serios. Am văzut joc actoricesc mai bun la teatrul de revistă.

— Dar ia spuneţi, nu credeţi că gluma a mers prea departe? întrebă Dean.

— Tu să taci numai din gură dacă îţi cunoşti interesele, îl atenţionă Brutal.

Acestea erau replici pe care le inventaserăm la masa de prânz, dar dacă Percy era suficient de speriat şi năucit, aceste replici ar fi putut să-l salveze pe Dean de la a fi dat afară. Eu nu credeam asta, dar orice era posibil. Ori de câte ori m-am îndoit de asta, n-a trebuit decât să mă gândesc la John Coffey şi la şoarecele lui Delacroix.

L-am condus pe Percy pe Culoarul Morţii în timp ce el se împiedica la fiecare pas şi ne cerea să o luăm mai încet, pentru că avea să cadă în nas dacă nu aveam să mergem mai încet. Wharton stătea întins pe pat, dar am trecut pe lângă celula lui prea repede ca să-mi dau seama dacă era treaz sau era leşinat. John Coffey stătea lângă gratiile celulei lui şi se uita la noi.

— Eşti un om rău şi meriţi să te ducă în locul acela întunecos, spuse el, dar nu cred că Percy l-a auzit.

Când intrarăm în camera de izolare, obrajii lui Percy erau îmbujoraţi şi uzi din cauza lacrimilor, ochii i se roteau în orbite, iar buclele lui la care ţinea atât de mult îi atârnau în dezordine pe frunte. Cu o mână, Harry scoase din toc pistolul lui Percy, cu cealaltă mână scoase din husă bastonul lui din lemn de nuc.

— Le vei primi înapoi, nu-ţi fă probleme, spuse Harry.

Părea puţin jenat de ceea ce făcea.

— Tare mi-ar place să spun şi eu acelaşi lucru despre locul tău de muncă, răspunse Percy. Despre locurile *voastre* de muncă. Nu puteţi să-mi faceţi asta! *Nu puteţi!*

Era evident că era pregătit să continue în acelaşi ritm pentru o vreme, dar nu aveam timp să-i ascultăm predica. Într-unul din buzunarele mele era o rolă de bandă adezivă, străbunica benzii adezive care se foloseşte în prezent. Percy o văzu şi începu să bată în retragere. Brutal îl apucă din spate şi îl ţinu strâns, până când am reuşit să-i lipesc banda peste gură şi să o lipesc în jurul cefei lui, ca să fiu sigur că nu putea să şi-o dea jos. Avea să aibă mai puţine bucle pe ceafă atunci când o să-i dăm jos banda şi buzele-i vor fi destul de crăpate, dar nu mă mai interesa lucrul acesta. Mă săturasem până peste cap de Percy Wetmore.

Ne-am îndepărtat de el. Stătea în mijlocul camerei, sub becul aprins, purtând cămaşa de forţă, respirând intens numai pe nări şi încercând să vorbească în ciuda benzii adezive. În linii mari, arăta la fel de nebun ca oricare dintre ceilalţi prizonieri pe care îl închisesem în camera aceea.

— Cu cât eşti mai tăcut, cu atât mai repede ieşi de aici, am spus. Încearcă să ţii minte asta, Percy.

— Iar dacă te plictiseşti, gândeşte-te la Olive Oyl, îl sfătui Harry. Uh-uh-uh-uh.

Apoi am ieşit cu toţii. Am închis uşa, iar Brutal a încuiat-o cu cheia. Dean stătea ceva mai încolo pe coridor, chiar în faţa celulei lui Coffey. Băgase deja cheia cea mai mare în lacătul de sus. Ne-am uitat unul la altul şi niciunul dintre noi nu a spus nimic. Nu era nevoie. Maşinăria fusese pornită; tot ceea ce puteam face acum era să sperăm că avea să meargă aşa cum stabiliserăm noi, în loc să deraieze undeva pe traseu.

— Tot mai vrei să faci o plimbare, John? întrebă Brutal.

— Da, domnule, spuse Coffey. Aşa cred.

— Bine, spuse Dean.

Descuie prima yală, scoase cheia, apoi băgă cheia în yala următoare.

— Trebuie să te legăm cu lanţuri, John? l-am întrebat.

Coffey păru să stea pe gânduri.

— Puteţi să o faceţi dacă vreţi, spuse în cele din urmă. Dar *nu trebuie.*

Am dat aprobator din cap către Brutal, care deschise uşa celulei, apoi m-am întors spre Harry, care ţintea mai mult sau mai puţin arma de 45 mm a lui Percy spre Coffey, în momentul când Coffey ieşi din celulă.

— Alea dă-i-le lui Dean, am spus.

Harry clipi ca şi cineva care tocmai s-a trezit după ce a aţipit o clipă, văzu că ţine arma şi bastonul lui Percy în mână şi atunci i le dădu lui Dean. Între timp, Coffey ieşise pe coridor şi aproape că atinse cu capul său chel unul din becurile atârnate de tavan. Felul cum stătea acolo, cu mâinile în faţă şi cu umerii laţi de fiecare parte a pieptului său cât un butoi, mă făcu să mă gândesc din nou, aşa cum se întâmplase şi de prima dată când l-am văzut, la un imens urs capturat.

— Încuie jucăriile lui Percy în biroul de serviciu până ne întoarcem, am spus.

— *Dacă* ne întoarcem, adăugă Harry.

— Aşa voi face, spuse Dean fără să-l bage în seamă pe Harry.

— Şi dacă apare cineva – probabil că nu va veni nimeni, dar dacă totuşi – ce spui?

— Coffey a devenit agitat pe la miezul nopţii, spuse Dean.

Era la fel de concentrat ca un student care dă un examen important.

— A trebuit să-l îmbrăcăm cu cămaşa de forţă şi să-l încuiem în camera de izolare. Dacă se aude zgomot dinăuntru, oricine l-ar auzi, va crede că el este.

Şi arătă cu barba spre John Coffey.

— Dar noi? întrebă Brutal.

— Paul este la biroul de administraţie şi se ocupă de dosarul lui Del şi verifică cine au fost martorii, spuse Dean. E foarte important acest lucru de data asta, din cauză că

execuţia a fost un mare fiasco. Mi-a spus că probabil va avea acolo de lucru până la terminarea turei. Tu, Harry şi Percy sunteţi la spălătorie şi vă spălaţi hainele.

Sau cel puţin asta spuneau cei care mergeau acolo. Uneori, în spălătorie se ţinea câte un joc de pocher; alte dăţi se juca blackjack sau altceva. Oricare ar fi fost jocul, gardienii care participau la el spuneau că sunt la spălătorie ca să-şi spele hainele. De obicei, exista şi nişte rachiu de contrabandă la aceste întâlniri, iar sticla se trecea din mână în mână, în închisori există acest obicei de când s-au inventat ele, cred eu. Când îţi petreci viaţa ocupându-te de pleava societăţii, nu poţi să eviţi să decazi şi tu puţin. Oricum, era puţin probabil ca cineva să ne verifice dacă suntem acolo. „Spălatul hainelor” era o treabă tratată cu multă discreţie la Cold Mountain.

— Foarte bine, am spus, întorcându-l pe Coffey şi punându-l în mişcare. Şi dacă totuşi se prăbuşeşte, tu nu ştii nimic despre nimic.

— Asta e uşor de spus, dar…

În acel moment, un braţ slăbănog se proiectă afară dintre gratiile celulei lui Wharton şi îl apucă de braţ pe Coffey. Cu toţii ne-am ţinut răsuflarea. Wharton ar fi trebuit să fie inconştient, aproape în comă, şi totuşi stătea acolo, legănându-se în faţă şi în spate pe picioare, ca un luptător lovit în plin, rânjind spre noi cu privirea tulbure.

Reacţia lui Coffey fu remarcabilă. Nu se retrase, ci îşi ţinu şi el răsuflarea, după ce trase aerul printre dinţi ca şi cineva care a atins ceva rece şi neplăcut la pipăit. Ochii i se măriră şi, pentru un moment, păru ca şi cum ar fi fost cea mai alertă persoană din lume. Arătase într-adevăr viu – într-adevăr prezent şi conştient – ca atunci când voise să merg în celula lui ca să poată să mă atingă. În Limba-lui-Coffey, asta însemna ajută-mă. Tot aşa arătase atunci când îşi întinsese mâna după şoarece. Acum, pentru a treia oară, faţa i se luminase, ca şi cum un reflector s-ar fi aprins chiar atunci în interiorul creierului său. Numai că, de data aceasta, ceva era diferit. De data aceasta era altfel

şi pentru prima dată m-am întrebat ce se putea întâmpla dacă John Coffey ar fi luat-o razna. Aveam armele la noi, puteam să-l împuşcăm, dar nu ne-ar fi fost chiar atât de uşor să-l doborâm.

Am văzut pe faţa lui Brutal că se gândea la aceleaşi lucruri, dar Wharton continua numai să rânjească cu rânjetul acela amorţit.

— Unde crezi că pleci? întrebă el.

Replica sună, de fapt, cam aşa: *Unde dracu crezi că-i pleca?*

Coffey rămase nemişcat, uitându-se mai întâi la Wharton, apoi la mâna lui Wharton, apoi înapoi la faţa lui Wharton. Nu puteam să citesc expresia de pe faţa lui. Vreau să spun că vedeam inteligenţă pe faţa lui, dar nu puteam s-o descifrez. În ceea ce-l priveşte pe Wharton, pentru el nu-mi făceam niciun fel de griji. Nu avea să-şi amintească nimic din asta mai târziu; era ca un om beat care nu mai e conştient de sine.

— Eşti un om rău, şopti Coffey, şi nu pot să spun prea bine ce am auzit în vocea lui – durere, sau mânie, sau teamă. Poate că toate acestea. Coffey se uită din nou la mâna care îl strângea de braţ, aşa cum te uiţi la o insectă care dacă aşa i s-ar năzări, te-ar putea ciupi într-un mod foarte neplăcut.

— Aşa e, negrule, spuse Wharton cu un zâmbet tulbure, dar îngâmfat. Cel mai rău.

Brusc, am simţit că ceva foarte rău avea să se întâmple, ceva care avea să schimbe cursul acestei dimineţi timpurii, atât de mult cât poate să schimbe un cutremur cataclismic cursul unui râu. Avea să se întâmple ceva, şi nimic din ceea ce aveam să fac eu sau altcineva nu putea să oprească acest lucru.

Atunci Brutal întinse mâna şi smuci mâna lui Wharton de pe braţul lui Coffey, şi acea senzaţie că totul avea să se schimbe dispăru. Era ca şi cum un circuit potenţial periculos fusese întrerupt. V-am mai spus că în toţi anii cât am lucrat în Sectorul E, telefonul guvernatorului n-a sunat

nici măcar o singură dată. Asta aşa este, dar cred că dacă ar fi sunat vreodată, aş fi simţit exact aceeaşi uşurare pe care am simţit-o în momentul când Brutal a luat mâna de pe uriaşul care stătea lângă mine. Ochii lui Coffey se întunecară din nou; ca şi cum reflectorul din interiorul minţii lui fusese stins.

— Du-te să te întinzi, Billy, spuse Brutal. Odihneşte-te.

Aceasta era de obicei replica mea, dar în situaţia respectivă nu m-am supărat că a spus-o Brutal.

— Poate aşa am să fac, spuse Wharton.

Făcu un pas înapoi, se legănă, aproape căzu pe jos, dar îşi recăpătă echilibrul în ultima clipă.

— Aoleu, tataie. Toată camera se învârte cu mine. Ca şi cum aş fi beat.

Merse spre patul lui, continuând să se uite cu privirea tulbure la Coffey.

— Negrii ar trebui să aibă propriul lor scaun electric, opină el.

Apoi se lovi cu picioarele de pat şi se trânti pe el. Sforăia înainte să ajungă cu capul pe pernă, avea cearcăne mari la ochi şi limba îi atârna din gură.

— Dumnezeule, cum s-a ridicat cu atât de mult anestezic în el? şopti Dean.

— Nu contează, acum e inconştient, am spus. Dacă începe să-şi revină, dă-i încă o pastilă dizolvată într-un pahar cu apă. Dar să nu-i dai mai mult de una. Nu vrem să-i facem felul.

— Vorbeşte numai în numele tău, mormăi Brutal, şi se uită la Wharton cu o privire plină de dispreţ. Oricum, nu poţi ucide o maimuţă ca el cu anestezic. Lor le face bine.

— E un om rău, spuse Coffey, dar de data aceasta o spuse mai încet, ca şi cum nu ar fi fost sigur de ce spunea, sau ce însemna propoziţia aceasta.

— Aşa este, spuse Brutal. Cel mai rău. Dar asta nu mai e o problemă, pentru că nu o să mai avem de-a face cu el.

Am pornit din nou, noi patru înconjurându-l pe Coffey cum înconjoară credincioşii un idol care s-a trezit pe

jumătate la viaţă.

— Spune-mi un lucru, John, ştii unde te ducem acum?

— Să ajut, spuse el. Cred că… să ajut… o doamnă?

Se uită la Brutal cu speranţă şi nelinişte. Brutal încuviinţă.

— Aşa este. Dar de unde ştii asta? De unde *ştii?*

John Coffey stătu să se gândească la această întrebare, apoi dădu din cap.

— Habar n-am, îi spuse lui Brutal. Să-ţi spun adevărul, şefule, eu nu prea ştiu multe. Niciodată n-am ştiut.

Iar noi a trebuit să ne mulţumim cu atât.

6

ŞTIAM CĂ uşa mică dintre biroul meu şi scările care duceau spre magazie nu fuseseră construite pentru indivizi de mărimea lui John Coffey, dar nu mi-am dat seama de cât de mare era diferenţa, până când John stătu în faţa ei, uitându-se gânditor la ea.

Harry râse, dar John nu văzu nimic caraghios în omul atât de mare care stătea în faţa unei uşi atât de mici. El nu ar fi văzut umorul acestei situaţii nici dacă ar fi fost puţin mai inteligent decât era. Fusese la fel de mare aproape pe tot parcursul vieţii lui, iar uşa aceasta era cu puţin mai mică decât majoritatea.

Se puse pe vine, se furişă prin deschizătura uşii în această poziţie, apoi se ridică din nou în picioare şi coborî scările la capătul cărora îl aştepta Brutal. Acolo se opri, uitându-se în camera goală şi spre platforma unde aştepta Old Sparky, la fel de tăcut – şi de fantomatic – ca şi tronul din castelul unui rege mort. Capelina atârna de una dintre părţile spătarului, arătând mai puţin ca şi coroana unui rege şi mai degrabă ca şapca unui bufon, sau oricum, ceva ce ar purta nebunul de la curte ca să-şi facă spectatorii de viţă nobilă să râdă şi mai tare de glumele lui. Umbra scaunului, alungită şi lugubră şi ea, se cocoţa pe un perete

ca o ameninţare. Da, mai simţeam şi acum mirosul de carne arsă. Era un miros foarte vag, dar mi s-a părut că era mai mult decât imaginaţia mea.

Harry intră pe uşă, apoi am urmat eu. Nu-mi plăcea modul în care John se uita împietrit la Old Sparky. Şi mai puţin mi-a plăcut că, atunci când m-am apropiat de el, am văzut că se făcuse piele de găină.

— Haide, uriaşule, am spus.

L-am luat de încheietura mâinii şi am încercat să-l trag în direcţia uşii care ducea spre tunel. La început nu a vrut să vină şi aş fi putut să trag de el cu acelaşi rezultat ca încercând să ridic de pe pământ un bolovan de unul singur.

— Haide, John, trebuie să mergem, asta dacă nu vrei ca maşina să se transforme înapoi în dovleac, spuse Harry, râzând la fel de nervos ca mai înainte.

Îl luă pe John de cealaltă mână şi trase şi el, dar John tot nu voia să vină. Apoi, spuse ceva cu o voce joasă şi visătoare. Nu cu mine vorbea, nu vorbea de fapt cu niciunul dintre noi, dar totuşi nu am putut să uit cuvintele lui.

— Încă mai sunt acolo. Bucăţi din ei, tot acolo. Îi aud cum strigă.

Râsul nervos al lui Harry se opri brusc, rămânând cu un zâmbet atârnat pe buze, aşa cum atârnă jaluzelele strâmbe ale unei case părăsite. Brutal se uită la mine cu o privire îngrozită aproape şi se îndepărtă cu un pas de John Coffey. Pentru a doua oară, în mai puţin de cinci minute, am simţit cum întregul plan al nostru era pe punctul de a se prăbuşi. De această dată, eu am fost acela care am acţionat; iar când dezastrul a ameninţat din nou, pentru a treia oară, ceva mai târziu, Harry a salvat situaţia. Am avut cu toţii şansa să salvăm situaţia în noaptea aceea, credeţi-mă.

M-am interpus între John şi scaunul electric, stând pe vârful picioarelor ca să fiu sigur că nu mai poate vedea de mine scaunul. Apoi am pocnit din degete în faţa ochilor lui, de două ori, cât de tare am putut.

— Haide! am spus. Mergi înainte! Ai spus că nu trebuie

să te legăm cu lanţuri, dovedeşte-o acum! Haide, uriaşule! Haide, John Coffey! Încolo! Spre uşa aceea!

Ochii i se luminară.

— Bine, şefu'.

Şi har Domnului, o luă spre tunel.

— Uită-te la uşă, John Coffey, numai la uşă, nicăieri altundeva.

— Bine, şefu'.

John îşi fixă docil privirea asupra uşii.

— Brutal, am spus şi am arătat spre uşă.

El se grăbi să ne-o ia înainte, scoţând inelul pe care erau înşirate cheile şi o găsi pe cea potrivită. John îşi ţinea privirea aţintită pe uşa spre tunel, iar eu îmi ţineam privirea aţintită asupra lui John, dar cu colţul ochiului îl vedeam pe Harry aruncând priviri neliniştite spre scaunul electric, ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată în viaţa lui.

Încă mai sunt acolo. Bucăţi din ei, tot acolo… Îi aud cum strigă.

Dacă asta era adevărat, atunci Eduard Delacroix probabil că striga cel mai tare dintre toţi, şi mă bucuram că eu nu auzeam ceea ce auzea John Coffey. Brutal deschise uşa. Coborî scările cu Coffey în frunte. La capul scărilor, se uită încruntat la tunel, al cărui tavan era foarte jos. Avea să aibă un cârcel în spate până când aveam să ajungem afară, asta numai dacă nu…

Am tras spre noi căruciorul. Cearşaful peste care fusese pus Del fusese luat jos de pe el (şi probabil incinerat), astfel că pernele de piele neagră ale căruciorului erau la vedere.

— Întinde-te, i-am spus lui John.

El se uită cu neîncredere la mine, iar eu i-am făcut un semn de încurajare cu capul.

— Va fi mai uşor pentru tine, iar pentru noi nu va fi cu nimic mai greu.

— Bine, şefu' Edgecombe.

Se aşeză, apoi se întinse pe spate, uitându-se la noi cu ochii lui castanii, plini de îngrijorare. Picioarele, încălţate

în papucii de închisoare, îi atârnau aproape până jos. Brutal merse la capătul căruciorului şi începu să-l împingă pe John Coffey de-a lungul coridorului, aşa cum împinsese tot pe acolo atâţia alţii. Singura diferenţă era că cel de pe cărucior respira încă. Cam pe la jumătatea drumului – eram chiar sub şosea şi am fi auzit zgomotul estompat al maşinilor care treceau, dacă ar fi trecut vreuna la ora aceea din noapte – John începu să zâmbească.

— Ca să vezi, spuse el, asta-i distractiv.

Nu avea să fie de aceeaşi părere data viitoare când aveam să-l aşezăm pe cărucior; acest gând îmi trecu atunci prin minte. De fapt, data viitoare când avea să meargă cu căruciorul nu avea să mai simtă sau să mai gândească nimic. Sau oare nu era aşa? Încă mai sunt acolo bucăţi din ei, spusese el; îi auzea cum strigă.

În timp ce mergeam în spatele celorlalţi, mă trecu un fior, pe care ei nu-l văzură.

— Sper că n-ai uitat de Aladdin, şefu' Edgecombe, spuse Brutal când ajunserăm la celălalt capăt al tunelului.

— Nu-ţi fă griji, am spus.

Aladdin arăta exact la fel ca toate celelalte chei pe care le purtam pe vremea aceea cu mine – şi aveam o legătură de chei care cântărea în jur de două kilograme – dar ea era cheia cheilor, ca să spun aşa, aceea care deschidea toate uşile. Exista o cheie Aladdin în fiecare dintre sectoarele penitenciarului, şi fiecare era proprietatea gardianului-şef din sectorul respectiv. Ceilalţi gardieni puteau să o ia împrumut, dar gardianul-şef era singurul care nu trebuia să semneze că a luat-o.

La capătul tunelului era o poartă cu bare de oţel. Îmi amintea întotdeauna de imaginea unui castel vechi; ştiţi, unul din vremuri îndepărtate, când cavalerii erau curajoşi şi cavalerismul era în floare. Numai că penitenciarul Cold Mountain nu avea nimic în comun cu Camelot. Dincolo de poartă, nişte scări duceau spre o uşă mică, la exteriorul căreia erau panouri cu inscripţiile ACCESUL INTERZIS şi PROPRIETATE A STATULUI şi GARD ELECTRIC, PERICOL

DE ELECTROCUTARE.

Am deschis încuietoarea, iar Brutal deschise poarta. Am ieşit din tunel, din nou cu John Coffey în frunte, cu umerii lăsaţi şi cu capul aplecat. Când am ajuns la capătul scărilor, Harry îl ocoli (nu fără dificultate, deşi el era cel mai mic dintre noi trei) şi deschise lacătul de la zăvorul de oţel. Zăvorul era foarte masiv şi greu. Harry reuşi să-l mişte, dar nu reuşi să-l ridice.

— Lasă-mă pe mine, şefu', spuse John.

Se împinse din nou în fruntea trupei – înghesuindu-l pe Harry la perete cu şoldul, în timp ce făcea asta – şi ridică zăvorul cu o singură mână. Ai fi crezut că era făcut din carton, nu din oţel masiv.

Ne lovi în faţă aerul rece al nopţii, care venea o dată cu vânturile care începeau să sufle din acea perioadă până prin aprilie sau martie. Vântul aduse cu el o grămăjoară de frunze moarte, iar John Coffey prinse una cu mâna liberă. Nu voi uita niciodată modul în care s-a uitat la ea, sau cum a strâns-o în palmă sub nas, ca să-i simtă mai bine mirosul.

— Haide, spuse Brutal. Haide, înainte marş!

Ieşirăm cu toţii. Brutal închise uşa – pentru această uşă nu era nevoie de cheia Aladdin, dar aveam nevoie de ea ca să deschidem poarta din gardul de sârmă care era în afara uşii.

— Ţine-ţi mâinile aproape de corp în timp ce treci, uriaşule, murmură Harry. Să nu atingi sârma dacă nu vrei o arsură de toată frumuseţea.

După ce ieşirăm, am rămas cu toţii lângă şosea adunaţi într-un grup mic (cred că arătam ca trei dealuri în jurul unui munte), uitându-ne spre pereţii, luminile şi turnurile de gardă ale penitenciarului Cold Mountain. Vedeam vag silueta unui gardian într-unul dintre cele două turnuri, suflându-şi în pumni, dar asta numai pentru un moment; geamurile care dădeau spre şosea erau mici şi nu prea erau băgate în seamă. Totuşi, trebuia să ne mişcăm foarte, foarte încet. Iar dacă totuşi *ar fi trecut* o maşină în acel moment, am fi putut avea probleme foarte mari.

— Haideţi, am spus. Du-te înainte, Harry.

Ne-am întors spre nord în şir indian, Harry mergea înainte, apoi urma John Coffey, apoi Brutal, apoi eu. Am urcat pe un dâmb şi am coborât de cealaltă parte, unde tot ceea ce vedeam din penitenciar era o lumină puternică în vârfurile copacilor. Iar Harry continua să meargă mai departe.

— Unde naiba ai parcat-o? şopti Brutal, iar respiraţia lui fu însoţită de un abur ca un norişor alb. La Baltimore?

— E chiar în faţă, răspunse Harry, părând nervos şi irascibil. Abţine-te naibii, Brutus.

Dar Coffey, din câte am văzut eu, ar fi fost fericit să trebuiască să ne plimbăm până avea să răsară soarele, poate până când avea să apună din nou. Se uita peste tot în jurul lui, tresărind – nu de teamă, ci de plăcere, sunt sigur – de fiecare dată când cânta câte o bufniţă. Mi-am dat seama atunci că, deşi îi era teamă de întuneric în spaţii închise, aici, în aer liber, nu era deloc speriat. Inhala noaptea prin toţi porii, voia să o simtă aşa cum vrea să simtă un bărbat mirosul şi forma sânilor unei femei.

— O luăm la dreapta aici, murmură Harry.

Un drumeag mic – îngust, nepavat, plin cu buruieni – se desprindea din drumul principal spre dreapta. Am mers pe acest drum cam un sfert de milă. Brutal începea din nou să mormăie enervat când Harry se opri, coborî de pe drumeag spre stânga şi începu să dea în lături ramuri mari de pin. John şi Brutal i se alăturară şi, înainte ca să pot să-i ajut şi eu, descoperiră botul unei camionete Farmall, ale cărei faruri păreau să se holbeze la noi.

— Am vrut să fiu cât mai precaut, îi spuse Harry lui Brutal, cu o voce dojenitoare. Poate că pentru tine asta e o glumă bună, Brutus Howell, dar eu vin dintr-o familie foarte credincioasă, am verişori care sunt atât de sfinţi încât alţi creştini par nişte lei pe lângă ei şi dacă sunt prins făcând aşa ceva…

— În ordine, spuse Brutal. Sunt nervos, atâta tot.

— Şi eu, spuse Harry îmbufnat. Sper ca rabla asta

nenorocită să pornească…

Înconjură botul camionetei, continuând să mormăie, iar Brutal îmi făcu cu ochiul. Iar în ceea ce îl priveşte pe Coffey, noi încetaserăm să mai existăm. Capul îi era înclinat spre spate şi sorbea din priviri priveliştea cerului plin de stele.

— Merg eu cu el în spate, dacă vrei, se oferi Brutal.

În spatele nostru, demarorul se tângui o clipă, ca un câine bătrân care încearcă să se pună pe picioare într-o dimineaţă rece de iarnă; apoi, motorul porni. Harry îl ambală o singură dată, apoi îl lăsă să meargă în relanti.

— Nu are rost să stăm amândoi cu el.

— Urcă tu în faţă, i-am spus. Vei urca în spate cu el pe drumul de întoarcere. Asta dacă nu facem drumul înapoi închişi în spatele „poştalionului” penitenciarului, vreau să zic.

— Nu spune de-astea, zise el părând cu adevărat supărat.

Era ca şi cum înţelesese pentru prima dată cât de serioase aveau să fie consecinţele pentru noi toţi, dacă eram prinşi.

— Dumnezeule mare, Paul!

— Urcă în faţă, am spus.

Brutal se supuse. L-am scuturat pe John Coffey de braţ până am fost sigur că este din nou atent la mine, apoi l-am condus spre spatele maşinii, a cărei platformă avea suporţi pentru prelată. Harry acoperise parţial barele cu o prelată de pânză, şi asta avea să ne fie de ajutor în caz că ar fi trecut pe lângă noi o maşină sau camioane care mergeau în direcţie opusă. Dar nu avusese nicio soluţie pentru spatele deschis al maşinii.

— Hopa-sus, uriaşule, am spus.

— Acum mergem la plimbare cu maşina?

— Chiar aşa.

— Bine.

Zâmbi. Zâmbetul acela era unul plăcut şi fermecător, poate cu atât mai mult cu cât nu era întunecat de niciun

gând. Urcă în spate. L-am urmat, am mers până lângă cabina şoferului şi am bătut în geam. Harry băgă maşina în viteza întâi şi camioneta ieşi de sub umbrarul unde fusese ascunsă, legănându-se şi trepidând.

John Coffey stătea în picioare, cu picioarele depărtate în mijlocul platformei, cu capul lăsat din nou pe spate ca să poată admira stelele, zâmbind larg, fără să bage în seamă ramurile care se loveau de el în timp ce Harry dirija maşina spre şosea.

— Uite, şefu'! strigă cu o voce plină de încântare, arătând cu degetul spre cer. E Cassie, doamna din balansoar!

Avea dreptate; vedeam constelaţia în spaţiul liber dintre ramurile copacilor. Dar nu la Cassiopeia m-am gândit când el a vorbit de doamna din balansoar; m-am gândit la Melinda Moores.

— O văd, John, am spus, apoi l-am tras de mână. Dar trebuie să te aşezi, în ordine?

Se aşeză cu spatele spre cabina şoferului, fără să-şi ia ochii de la cerul înstelat. Pe faţa lui era întipărită o expresie de sublimă fericire, care nu era umbrită de niciun gând. Culoarul Morţii se îndepărta de noi cu fiecare revoluţie a roţilor vechiului Farmall şi, cel puţin pentru moment, cursul aparent continuu al lacrimilor lui John Coffey se oprise.

7

PÂNĂ LA CASA lui Hal Moores, de pe Chimney Ridge, erau douăzeci şi cinci de mile, iar în camioneta veche şi dărăpănată a lui Harry Terwilliger, drumul dură mai mult de o oră. Fu o călătorie stranie şi, deşi acum mi se pare că fiecare moment al ei îmi este încă bine întipărit în memorie – fiecare curbă, fiecare groapă, toate momentele

înfricoşătoare (au fost două din acestea) când pe lângă noi au trecut camioane care mergeau în direcţia opusă – nu cred că aş putea să descriu cum mă simţeam, şezând în spate cu John Coffey, amândoi încotoşmăniţi ca doi indieni în păturile vechi pe care Harry fusese atât de drăguţ să ni le aducă.

Aveam în primul rând o senzaţie de *rătăcire* – durerea adâncă şi teribilă pe care o simte un copil care îşi dă seama că a greşit undeva, toate reperele sunt ciudate şi nu mai ştie pe unde să o ia ca să ajungă acasă. Era noapte şi stăteam lângă un prizonier – nu *orice* prizonier, ci unul care fusese judecat şi găsit vinovat de uciderea a două fetiţe, şi fusese condamnat să moară pentru această crimă. Convingerea mea că era nevinovat nu avea să aibă nicio importanţă dacă eram prinşi; aveam să fim închişi şi noi la puşcărie şi probabil că asta ar fi fost şi soarta lui Dean Stanton. Nu ţinusem seama de o viaţă de muncă şi de principiile în care credeam de-o viaţă, din cauza unei singure execuţii care mersese prost şi pentru că credeam că uriaşul care şedea lângă mine avea, poate, să reuşească să vindece o femeie de o tumoare inoperabilă la creier. Totuşi, privindu-l pe John cum se uita la stele, am înţeles cu dezamăgire că nu mai credeam asta, chiar dacă crezusem vreodată; infecţia mea urinară părea ceva îndepărtat în timp şi lipsit de importanţă, cum se întâmplă cu toate lucrurile neplăcute o dată ce au trecut (dacă o femeie şi-ar aminti cât de dureros a fost să nască primul copil, mi-a spus odată mama mea, niciodată nu ar mai dori un al doilea). Iar în ceea ce-l priveşte pe Mr. Jingles, nu este oare posibil ca să ne fi înşelat despre cât de tare îl strivise Percy? Sau oare John – care era clar că avea o putere hipnotică, nu aveam niciun dubiu în privinţa aceasta – nu ne făcuse cumva să credem că am văzut ceva ce de fapt nici nu s-a întâmplat? Apoi, era problema Hal Moores. În ziua când îl surprinsesem în biroul lui, îl văzusem ca pe un om bătrân, care tremura şi care plângea. Dar nu credeam că aceea este adevărata faţă a

administratorului. Eram convins că adevăratul administrator Moores era omul care fracturase odată mâna unui deţinut care încercase să-l înjunghie; era omul care îmi atrăsese atenţia cu o cinică claritate că Delacroix avea să se prăjească, indiferent cine avea să conducă execuţia. Cum crezusem că Hal Moores avea să stea la o parte, resemnat, şi să ne lase să aducem un ucigaş de copii, condamnat la moarte, să-şi pună mâinile pe soţia lui?

Dubiile mele creşteau pe măsură ce ne apropiam de destinaţie. Pur şi simplu, nu înţelegeam de ce făcusem lucrurile pe care le făcusem, sau de ce îi convinsesem şi pe ceilalţi să mă ajute în această călătorie nebunească – care avea sorţi de izbândă cât are cămila să intre prin urechile acului, cum am fi spus noi, bătrânii. Dar n-am făcut niciun efort să opresc totul, lucru pe care aş fi putut să-l fac; lucrurile aveau să ne scape, însă, irevocabil din mâini, abia atunci când o să ajungem la casa lui Moores. Ceva – cred că e posibil să nu fi fost decât valurile de entuziasm care veneau dinspre uriaşul care stătea lângă mine – m-a oprit să bat în geamul cabinei lui Harry şi să-i strig să se întoarcă şi să mergem înapoi la penitenciar, atât cât mai era timp.

Aceasta era starea mea psihică atunci când am coborât de pe şosea pe drumul County 5, şi de pe County 5, pe drumul Chimney Ridge. Cam la cincisprezece minute după asta, am văzut un acoperiş care bloca cerul şi mi-am dat seama că am ajuns.

Harry schimbă viteza din a doua în viteza întâi (cred că a ajuns la viteza a patra o singură dată pe parcursul călătoriei). Motorul încetini, transmiţând un tremur întregii maşini, ca şi cum şi ea s-ar fi cutremurat de ce ne aştepta.

Harry intră pe aleea din faţa casei lui Moores şi parcă maşina în spatele Buick-ului negru al administratorului. În faţa şi uşor spre dreapta noastră era o casă cu un aspect foarte îngrijit, în stilul care cred că se cheamă Cape Cod. Poate că acel tip de casă ar fi ieşit în evidenţă în zona

noastră, dar aici nu era cazul. Răsărise luna şi, în acea dimineaţă, era mai rotundă decât în seara precedentă şi la lumina ei am văzut cum curtea din faţa casei, care întotdeauna fusese foarte bine îngrijită, acum arăta neîngrijită. Era acoperită în mare parte de frunze uscate, care nu fuseseră adunate. În condiţii normale, aceasta ar fi fost treaba lui Melly, dar Melly nu avusese puterea să măture frunze în acea toamnă şi nu avea să mai vadă niciodată frunzele de toamnă căzând. Acesta era adevărul, iar eu fusesem un nebun să cred că un idiot cu ochi ce priveau în gol putea să schimbe asta.

Poate că încă nu era prea târziu să ne salvăm pielea. M-am pregătit să mă ridic, iar pătura cu care fusesem acoperit îmi alunecă jos de pe umeri. Aveam să mă aplec, să bat la geamul de la cabina şoferului, ca să-i spun lui Harry să plecăm naibii de acolo înainte ca…

John Coffey mă prinse de braţ cu unul dintre pumnii lui imenşi, trăgându-mă înapoi la fel de uşor cum aş fi făcut-o eu cu un copil.

— Uite, şefu’, spuse el, arătând cu degetul. Cineva s-a trezit.

Am urmat direcţia indicată de degetul lui şi am simţit că parcă mă scufundam – aveam senzaţia aceasta nu numai în stomac, ci şi în inimă. La unul din geamuri era aprinsă o lumină. Cel mai probabil era camera unde Melinda îşi petrecea acum zilele şi nopţile; nu mai era în stare să folosească scările, aşa cum nu era în stare să meargă şi să măture frunzele care căzuseră din cauza furtunii recente.

Desigur că auziseră camioneta – rabla nenorocită a lui Harry Terwilliger, cu motorul lui care pufnea printr-o ţeavă care nu cunoştea piedicile impuse de ceva atât de frivol ca o tobă de eşapament. Ce naiba, oricum cred că familia Moores nu dormea prea bine în aceste nopţi.

Se aprinse o lumină care era mai aproape de intrare (lumina din bucătărie), apoi cea din camera de zi, apoi cea din hol, apoi cea de deasupra uşii de la intrare. Am privit aceste lumini care se aprindeau treptat, ca un om care stă

lângă zidul de ciment şi îşi fumează ultima ţigară, văzând între timp cum se apropie plutonul de execuţie. Totuşi, în sinea mea, nu am recunoscut că deja era prea târziu să ne întoarcem, până când zgomotul motorului se opri complet, iar uşile scârţâiră în timp ce Harry şi Brutal coborau din maşină.

John era în picioare, trăgându-mă după el. În lumina slabă, faţa lui avea o expresie inteligentă şi nerăbdătoare. De ce nu? îmi amintesc că m-am gândit atunci. De ce să nu fie nerăbdător? E un prost.

Brutal şi Harry stăteau umăr la umăr, în spatele camionului, ca doi copii în timpul unei furtuni, şi am văzut că amândoi păreau la fel de speriaţi, tulburaţi şi stânjeniţi, cum mă simţeam şi eu. Asta mă făcu să mă simt şi mai rău.

John coborî din maşină. Pentru el fu mai mult un pas decât o săritură. L-am urmat, având picioarele ţepene şi simţindu-mă foarte nenorocit. Aş fi picat grămadă pe jos, dacă nu m-ar fi prins de braţ.

— E o mare greşeală, spuse Brutal încet.

Ochii îi erau larg deschişi şi era foarte speriat.

— Dumnezeule mare, Paul, unde naiba ne-a fost capul?

— Acum e prea târziu, am spus.

L-am împins uşor pe Coffey, iar el se aşează ascultător în spatele lui Harry. Apoi l-am apucat de braţ pe Brutal, ca şi cum am fi mers la o întâlnire, şi am luat-o spre uşa unde ardea lumina.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc. Ai înţeles?

— Da, spuse Brutal. Pentru moment, ăsta e *singurul* lucru pe care îl înţeleg.

M-am uitat peste umăr în spatele meu.

— Harry, stai cu el lângă camionetă până când te strig. Nu vreau ca Moores să-l vadă până când nu sunt pregătit.

Numai că nu aveam să fiu niciodată pregătit. Acum ştiam asta.

Eu şi Brutal tocmai ajunseserăm la scările care duceau spre uşă, când aceasta fu smucită cu atâta forţă, încât clanţa se cutremură. În faţa noastră stătea Hal Moores, în

pantaloni de pijama albaştri şi un tricou, cu părul cărunt răvăşit. Era un om care-şi făcuse mii de duşmani pe parcursul carierei lui, şi ştia şi el asta. În mâna dreaptă ţinea strâns un pistol cu ţeava anormal de lungă, îndreptată pe jumătate spre podea, un pistol care fusese întotdeauna aşezat deasupra poliţei căminului. Era genul de armă cunoscută sub numele de Ned Buntline Special, fusese al bunicului său, şi în acel moment (am văzut asta în timp ce golul din stomac creştea parcă) era încărcat complet.

— Cine naiba vine aici la două şi jumătate dimineaţa? întrebă el.

N-am auzit nicio urmă de teamă pe vocea lui. Şi – cel puţin pentru moment – veşnicul lui tremurat încetase. Mâna în care ţinea pistolul era la fel de sigură şi de rigidă ca o stâncă.

— Răspunde-mi, altfel…

Ţeava pistolului începu să se ridice.

— Opreşte-te, domnule administrator!

Brutal ridică mâinile, cu palmele spre omul cu arma. Nu i-am auzit niciodată vocea să sune aşa cum i-a răsunat atunci; era ca şi cum tremuratul din mâinile lui Moores trecuseră cumva în gâtul lui Brutus Howell.

— Noi suntem! Suntem eu şi cu Paul şi… noi suntem!

El făcu primul pas spre noi, astfel încât lumina de lângă uşă îi cădea din plin pe faţă. Hal Moores se uita de la unul la altul, hotărârea lui făcând loc uluirii.

— Dar ce faceţi aici? întrebă el. Nu numai că nici nu s-a luminat de dimineaţă, voi băieţi ar trebui să fiţi de servici. Ştiu că aşa este, am lista de serviciu agăţată în birou. Aşa că ce Dumnezeu… oh, sfinte Dumnezeule. A izbucnit o revoltă?

Se uită de la unul la altul şi privirea lui se intensifică.

— Cine mai e lângă camioneta aceea?

Lasă-mă pe mine să vorbesc. Aşa îl instruisem eu pe Brutal, şi acum era momentul să vorbesc, dar nu mi-am putut deschide gura. Pe drumul spre serviciu în acea după-

amiază plănuisem cu grijă ce aveam să-i spun atunci când aveam să ajungem acolo şi gândisem replicile încât acestea să nu fie complet nebuneşti. Nu erau replici obişnuite – nimic în acest plan nu era ceva obişnuit – dar poate că erau destul de apropiate de normalitate, încât Moores să ne permită să intrăm pe uşă şi să ne dea o şansă. Să-i dea lui John o şansă. Dar, în acel moment, toate replicile mele îndelung exersate se învălmăşeau confuze în capul meu. Gânduri şi imagini – Del în flăcări, şoarecele dându-şi sufletul, Toot smucindu-se pe scaunul electric şi zbierând că este prăjit ca un curcan – toate acestea se roteau în mintea mea ca fluturii de noapte în jurul unui bec aprins. Eu cred că există bunătate în lume şi toată porneşte de la Dumnezeu. Dar mai cred şi că există o altă forţă, una la fel de reală ca şi Dumnezeul la care m-am rugat toată viaţa mea, şi scopul acesteia este să zădărnicească toate impulsurile de bunătate pe care le avem. Nu e vorba de Satana (deşi cred că şi el este real), ci de un fel de demon al discordiei, un demon care râde fericit atunci când un bătrân îşi dă foc sieşi încercând să-şi aprindă pipa, sau când un copil iubit de familie îşi bagă prima jucărie primită de Crăciun în gură şi se îneacă cu ea. Am avut la dispoziţie foarte mulţi ani ca să mă gândesc la asta, începând de la Cold Mountain şi până la Georgia Pines, şi cred că acea forţă a fost activă printre noi în seara aceea, strecurându-se peste tot ca o ceaţă, încercând să-l ţină pe John Coffey departe de Melinda Moores.

— Domnule administrator… Hal… eu…

Nimic din ceea ce voiam să spun nu părea să aibă sens.

Hal ridică din nou arma, care era îndreptată undeva între mine şi Brutal şi nu asculta ceea ce voiam să-i spun. Ochii injectaţi i se măriseră foarte mult. Şi atunci, veni spre noi Harry Terwilliger, fiind mai mult sau mai puţin tras după el de uriaşul nostru, care avea întipărit pe buze zâmbetul lui cel mai larg şi mai fermecător.

— Coffey, şopti Moores. John Coffey.

Trase aer în piept şi strigă cu o voce care era subţire,

dar totuşi puternică:

— Stai! Stai pe loc sau trag!

De undeva din spatele lui, o voce slabă şi obosită de femeie strigă:

— Hal? Ce faci acolo? Cu cine vorbeşti, nenorocit împuţit?

Se întoarse în direcţia aceea pentru o clipă, pe faţă îi era întipărită confuzia şi disperarea. Spun că s-a întors numai pentru un moment, dar ar fi fost suficient timp să-i smulg din mână arma cu ţeava aceea lungă. Numai că nici nu-mi puteam ridica propriile mâini. Era ca şi cum aş fi avut legate de mâini nişte greutăţi. Mintea părea să-mi fie plină de paraziţi radio, ca un aparat care încearcă să transmită în timpul unei furtuni cu descărcări electrice. Singurele emoţii pe care îmi amintesc că le-am simţit au fost teama şi un fel de jenă pentru Hal.

Harry şi John Coffey ajunseseră la capătul scărilor. Moores se întoarse din nou spre noi şi ridică arma. Mai târziu ne-a spus că da, avusese intenţia să-l împuşte pe Coffey; suspecta că eram cu toţii prizonieri, iar creierul operaţiunii stătea undeva în spatele camionului, ascuns de umbra nopţii. Nu înţelegea de ce trebuise să fim aduşi la casa lui, dar răzbunarea i se părea cea mai probabilă variantă.

Înainte ca Hal să fi putut trage, Harry Terwilliger făcu un pas înainte şi se aşeză în faţa lui Coffey stând ca un scut lângă trupul lui. Coffey nu îl pusese să facă asta; Harry o făcuse din proprie iniţiativă.

— Nu! Domnule administrator! spuse el. E în ordine! Nimeni nu e înarmat, nimeni nu va avea de suferit, am venit să ajutăm!

— Să ajutaţi?

Sprâncenele groase ale lui Moores se împreunară. Ochii îi aruncau scântei. Eu nu puteam să-mi iau privirea de pe cocoşul armei Buntline.

— *Cum* să ajutaţi? *Pe cine* să ajutaţi?

Ca şi cum ar fi vrut să dea răspuns, vocea femeii bătrâne

se auzi din nou, certăreaţă şi parcă pierdută:

— Intră şi dă-mi o porţie, fiu de căţea! Adă-ţi şi nenorociţii de prieteni! Lasă-i şi pe ei la câte o tură!

M-am uitat la Brutal, rănit până în adâncul sufletului, înţelesesem că înjura – că tumoarea o făcea cumva să înjure – dar asta era mai mult de atât. Mult mai mult.

— Ce faceţi aici? ne întrebă din nou Moores.

Mare parte din hotărâre îi dispăruse din voce – acesta era efectul strigătelor soţiei lui.

— Nu înţeleg. Sau este o evadare sau…

John îl dădu la o parte pe Harry – îl ridică şi îl puse mai încolo – apoi merse până la uşă. Stătea între mine şi Brutal, atât de mare încât aproape că ne împingea pe amândoi în tufişurile de ilice ale lui Melly. Privirea lui Moores se ridică ca să-l urmărească, aşa cum face cineva care doreşte să vadă vârful unui copac. Şi brusc, lumea începu să capete din nou sens pentru mine. Acel spirit al dezacordului, care îmi învălmăşise gândurile ca nişte degete puternice care sunt trecute prin nisip sau printr-o grămadă de orez, acum dispăruse. Am crezut că înţeleg şi de ce Harry fusese în stare să acţioneze atunci când Brutal şi cu mine stăteam indecişi în faţa şefului nostru. Harry stătuse lângă John… şi oricare ar fi spiritul care se opune celui demonic, acesta a sălăşluit în John Coffey în acea noapte. Şi atunci când John a făcut un pas înainte ca să fie faţă în faţă cu administratorul Moores, celălalt spirit – cel alb, eu aşa mi-l închipui – a preluat controlul-situaţiei. Celălalt spirit, cel rău, nu a plecat, dar îl vedeam aproape cum se îndepărtează ca o umbră în lumina brusc apărută.

— Vreau să ajut, spuse Coffey.

Moores se uită la el, cu ochii plini de fascinaţie, cu gura căscată. Când Coffey luă arma Buntline Special din mâinile lui şi mi-o dădu mie, nu cred că Hal îşi dădu seama că nu o mai avea. Am lăsat piedica jos cu grijă. Mai târziu, când am verificat cartuşiera, aveam să aflu că fusese goală pe tot parcursul acestei scene. Câteodată mă întreb dacă Hal ştia şi el asta. Între timp, John murmura:

— Am venit să ajut. Numai ca să ajut. Asta e tot ce doresc.

— Hal! strigă ea din dormitorul din spate.

Vocea ei părea ceva mai puternică acum, dar suna de asemenea puţin îngrijorată, ca şi cum acel spirit care ne zăpăcise pe noi se retrăsese acum spre ea.

— Spune-le să plece, indiferent cine sunt! Nu avem nevoie de niciun comis voiajor în toiul nopţii! Nu vreau niciun Electrolux! Nu vreau niciun Hoover! Nu vreau niciun chilot franţuzesc mânjit cu spermă! Scoate-i afară din casă! Spune-le să se ducă la dracu'…

Ceva se sparse – era posibil să fie un pahar cu apă – apoi femeia începu să suspine.

— Numai să ajut, spuse John Coffey cu o voce atât de joasă încât abia dacă era mai mult de o şoaptă.

Ignoră suspinele şi înjurăturile femeii în egală măsură.

— Numai să ajut, şefu', asta e tot.

— Nu poţi, spuse Moores. Nimeni nu poate.

Era un ton pe care îl auzisem înainte şi, după un moment, am înţeles că era tonul pe care vorbisem şi eu atunci când am intrat în celula lui Coffey în noaptea când m-a vindecat de infecţia urinară. Era tonul unui om hipnotizat. *Tu vezi-ţi de treaba ta şi eu îmi văd de a mea,* asta îi spusesem lui Delacroix… numai că atunci, *Coffey* fusese cel care se ocupa de treaba mea, aşa cum acum se ocupa de cea a lui Hal Moores.

— Noi credem că el ar putea să ajute, spuse Brutal. Şi nu ne-am riscat slujbele – şi poate şi o vizită la mititica – numai ca să ajungem până aici, apoi să ne întoarcem fără să-i dăm o şansă.

Numai că eu fusesem pe punctul de a face asta cu numai trei minute înainte. La fel şi Brutal.

John Coffey însă preluă controlul. Îşi făcu loc în hol trecând de Moores, care ridică numai o mână lipsită de putere ca să-l oprească (se lovi de şoldul lui Coffey, apoi Hal îşi lăsă mâna să cadă; sunt sigur că uriaşul nici măcar n-a simţit-o), apoi merse spre camera de zi, spre bucătărie,

apoi spre dormitor, unde vocea aceea se auzi din nou:

— Nu intra aici! Oricine eşti, nu intra aici! Sunt dezbrăcată, sunt cu ţâţele pe afară şi păsărica mi-e la aerisit!

John nu o băgă în seamă, ci îşi continuă nepăsător drumul, cu capul plecat ca să nu deterioreze candelabrele, cu creştetul lui chel strălucind şi cu mâinile legănându-i-se pe lângă corp. După un moment, l-am urmat şi noi, eu primul, apoi veniră şi Brutal şi Hal, unul lângă altul, iar Harry venea în urma lor. Am înţeles atunci cu o perfectă claritate un singur lucru: acum, nimic nu mai depindea de noi, ci numai de John.

8

FEMEIA din dormitor, proptită de marginea patului şi care se uita mirată la gigantul care intrase în câmpul ei vizual tulbure, nu arăta deloc ca acea Melly Moores pe care o cunoscusem eu timp de douăzeci de ani; nu arăta nici măcar ca acea Melly Moores pe care eu şi Janice o vizitaserăm la scurt timp înainte de execuţia lui Delacroix. Femeia proptită de marginea patului arăta ca un copil bolnav, care s-a costumat în vrăjitoare de Halloween. Pielea ei lividă era plină de riduri. Sub un ochi era adunată mai tare, ca şi cum ar fi încercat să facă cuiva cu ochiul. Pe aceeaşi parte a feţei, capătul gurii îi era uşor căzut; de deasupra buzei de jos, care avea o culoare galben-maronie, se vedea un canin îngălbenit. Părul îi era parcă o ceaţă subţire în jurul craniului. Camera mirosea de acele lucruri pe care organismul le elimină în mod normal atunci când omul este sănătos. Oala de noapte de lângă patul ei era plină cu o materie gălbuie, dezgustătoare. Am venit totuşi prea târziu, m-am gândit oripilat. Numai cu câteva zile înainte era recognoscibilă – fusese bolnavă, dar se purta încă la fel ca de obicei. De atunci, probabil că boala se dezvoltase cu viteză pentru a-şi consolida poziţia. Nu

credeam că John Coffey mai poate face ceva pentru ea.

Expresia de pe faţa ei atunci când John Coffey intră era una de teamă şi oroare – ca şi cum ceva din corpul ei recunoscuse un doctor care putea la urma urmei să-i facă de petrecanie bolii… să pună sare peste ea tot aşa cum se pune sare pe o lipitoare ca să o faci să se desprindă. Ascultaţi-mă cu atenţie: nu vreau să spun că Melinda Moores era posedată şi sunt conştient de faptul că, din cauză că eram atât de ostenit, toate percepţiile mele din noaptea aceea pot fi suspecte. Dar nu am eliminat niciodată nici posibilitatea posedării demonice. Era ceva în ochii ei, ceva care aducea a teamă. Cred că puteţi să aveţi încredere în judecata mea în privinţa aceasta; este o emoţie pe care am văzut-o de aproape de atâtea ori, încât nu o pot confunda.

Orice era, aceasta dispăru imediat, înlocuită de o privire care exprima un interes iraţional. Gura aceea grotescă tremură în ceea ce ar fi putut fi un surâs.

— O, atât de mare! strigă ea.

Vocea ei era ca şi a unei fetiţe care are o infecţie gravă la gât. Îşi scoase mâinile de sub plapumă – erau la fel de albe şi străvezii ca şi faţa – şi bătu din palme o singură dată.

— Dă-ţi jos pantalonii! Am auzit de scule de negri toată viaţa, dar niciodată n-am văzut vreuna!

În spatele meu, Moores scoase un geamăt plin de disperare.

John Coffey însă nu le dădu atenţie nici unuia dintre ei. După ce rămase pe loc un moment, ca şi cum ar fi observat-o de la distanţă, se îndreptă spre pat, care era luminat de o singură veioză. Aceasta arunca un cerc de lumină peste plapuma albă, care o acoperea până la gulerul cămăşii de noapte. Dincolo de pat, în umbră, am văzut şezlongul care fusese până atunci în salon. O pătură pe care o tricotase Melly în zilele ei mai bune stătea întinsă pe jumătate pe şezlong, iar jumătate atârna pe podea. Acolo dormea Hal – cel puţin moţăia – atunci când

noi am ajuns.

În timp ce John se apropie, expresia feţei ei suferi o a treia transformare. Brusc, am văzut-o pe Melly cea adevărată, a cărei bunătate însemnase atât de mult pentru mine pe parcursul anilor şi chiar mai mult pentru Janice, după ce copiii plecaseră din casa părintească, iar ea rămăsese singură şi tristă. Pe faţă i se citea şi acum interesul, dar acum acesta părea unul sănătos şi conştient.

— Cine eşti? întrebă ea cu o voce limpede. Şi de ce ai atâtea cicatrici pe mâini şi pe braţe? Cine te-a bătut atât de tare?

— Nu prea îmi amintesc de unde le am pe fiecare, doamnă, spuse John Coffey pe o voce umilă şi, se aşeză lângă ea pe pat.

Melinda zâmbi pe cât putu – grimasa din partea dreaptă a feţei i se mişcă puţin, dar nu reuşi să se ridice într-un surâs adevărat. Atinse cu mâna o cicatrice albă, curbată ca o seceră, de pe mâna lui stângă.

— Ce binecuvântare că nu ştii! Înţelegi de ce e aşa?

— Gândesc că dacă nu ştii cine ţi-a făcut rău sau cine te-a bătut, nu stai treaz noaptea, spuse John Coffey pe tonul lui aproape sudist.

Ea râse de această replică, sunetul acela era la fel de pur ca şi argintul, în camera aceea de bolnav, care mirosea atât de urât. Hal era acum în spatele meu, respirând repede, dar fără să încerce să se amestece. Când Melly râse, respiraţia lui rapidă se opri pentru o clipă şi una dintre mâinile lui mă apucă de umăr. Mă strânse suficient de tare încât să lase o vânătaie – pe care am văzut-o a doua zi – dar pe moment abia dacă simţeam ceva.

— Cum te cheamă? întrebă ea.

— John Coffey, doamnă.

— Coffey, ca şi băutura.

— Da, doamnă, numa’ că se scrie altfel.

Ea se lăsă înapoi pe perne, proptită de capătul patului, dar nu chiar şezând, şi continuă să se uite la el. El se aşeză lângă ea, iar lumina lămpii îi înconjura, ca şi cum ar fi fost

actori pe o scenă – uriaşul negru în salopetă de puşcăriaş şi femeia albă şi micuţă, care era pe moarte. Ea se uită în ochii lui John cu fascinaţie.

— Doamnă?

— Da, John Coffey?

Aproape că şopti aceste cuvinte, care se împrăştiară în aerul urât mirositor. Am simţit cum toţi muşchii mi s-au încordat, de undeva de departe simţeam strânsoarea mâinii administratorului pe braţul meu, iar cu colţul ochiului îi vedeam pe Harry şi Brutal ţinându-se unul de altul, ca doi copii pierduţi în noapte. Ceva avea să se întâmple. Ceva foarte important. Simţeam fiecare asta în felul nostru.

John Coffey se aplecă mai aproape de ea. Arcurile patului scârţâiră, hainele de pat se adunară, iar luna, care zâmbea cu răceală, părea să se uite înăuntru pe geamul dormitorului. Ochii injectaţi ai lui Coffey cercetau faţa ei palidă.

— O văd, spuse el.

Nu-i vorbea ei – nu cred asta – ci sieşi.

— O văd şi vă pot ajuta. Staţi liniştită… staţi foarte liniştită…

Se aplecă asupra ei, din ce în ce mai mult. Pentru o clipă, faţa lui uriaşă se opri la mai puţin de cinci centimetri de a ei. Ridică o mână lateral, cu degetele răsfirate, ca şi cum ar fi spus cuiva să aştepte… să aştepte numai… apoi îşi coborî faţa şi mai mult.

Buzele lui late se lipiră de ale ei şi le deschiseră. Pentru un moment, am văzut ochii ei, uitându-se undeva dincolo de John Coffey, cu o expresie care părea să fie surpriză. Apoi, capul lui chel se aplecă şi mai tare spre ea şi nu i-am mai văzut atunci nici ochii.

Se auzi un uşor şuierat în timp ce el inspira aerul din plămânii ei. Asta se auzi timp de una sau două clipe, apoi podeaua şi întreaga casă se cutremură cu noi. Nu mi-am imaginat numai asta; am simţit-o cu toţii şi cu toţii am remarcat-o mai târziu. Era ca un cutremur. Se auzi ceva

căzând şi sfărâmându-se în salon – s-a dovedit mai târziu a fi ceasul primit moştenire de la bunici. Hal Moores a încercat mai târziu să-l repare, dar niciodată n-a mers mai mult de cincisprezece minute după acea noapte.

Tot atunci se sparse ochiul de geam prin care lumina lunii pătrunsese în cameră. Un tablou atârnat pe perete – care înfăţişa un vas ce naviga pe una dintre cele şapte mări – căzu de pe cârligul pe care fusese agăţat; sticla cu care era acoperit tabloul se sparse în mii de bucăţi.

Am simţit un miros de ars şi am văzut ridicându-se fum din partea de jos a plapumei cu care era acoperită Melly. Bucata de plapumă sub care se afla piciorul ei drept se înnegrea rapid. Simţindu-mă ca un om într-un vis, am dat jos de pe mine mâna lui Moores şi am făcut un pas spre noptieră. Pe aceasta era un pahar cu apă, înconjurat de trei sau patru cutii de pastile care se răsturnaseră în timpul zdruncinăturii. Am luat paharul şi l-am golit pe locul care fumega. Se auzi un fâsâit.

John Coffey continua să o sărute în acel mod intim, inhalând fără oprire, cu o mână întinsă şi cu cealaltă proptită de pat, ca să-şi poată susţine imensa greutate. Degetele erau răsfirate; mâna lui mi se părea o stea de mare de culoare maro.

Brusc, spatele ei se arcui. Una dintre mâinile ei se ridică în aer, degetele îndoindu-se şi îndreptându-se într-o serie de spasme. Picioarele ei se loveau rapid de pat. Apoi, ceva urlă. Din nou, nu numai eu am auzit sunetul acesta; l-au auzit şi ceilalţi; lui Brutal i s-a părut că suna ca un strigăt de lup sau de coiot care şi-a prins laba într-o capcană. Mie mi s-a părut ca un ţipăt de vultur, care se mai auzea pe atunci câteodată, dimineaţa, în timp ce zburau spre crestele acoperite de ceaţă, cu aripile desfăcute.

Afară, vântul suflă cu atâta forţă încât casa se cutremură pentru a doua oară – şi asta era straniu, pentru că până atunci vântul nu suflase deloc. John Coffey se îndepărtă de ea, şi atunci am observat că faţa i se netezise. Extremitatea dreaptă a gurii ei nu mai era căzută. Ochii îşi

recăpătaseră forma lor normală şi arăta cu zece ani mai tânără. Se uită la ea absorbit încă o clipă, apoi începu să tuşească. Îşi întoarse capul ca să nu-i tuşească în faţă, îşi pierdu echilibrul (ceea ce era de înţeles; la cât de mare era, stătuse aşezat numai pe jumătate pe marginea patului) şi căzu pe podea. Greutatea lui imensă făcu casa să se cutremure pentru a treia oară. Ateriză pe genunchi şi începu să tuşească ca şi un pacient în ultimul stadiu de TBC.

Atunci m-am gândit: *Acum urmează insectele. Le va tuşi, şi cât de multe vor fi de data asta.*

Dar nu făcu asta. Continuă numai să tuşească din adâncul plămânilor, abia găsind timp să ia aer între accesele de tuse. Pielea lui ciocolatie începea să capete din nou acea culoare gri. Alarmat, Brutal merse lângă el, se lăsă pe un genunchi lângă el şi îşi puse un braţ peste spatele lui lat care se cutremura în spasme. Ca şi cum mişcarea lui Brutal rupsese o vrajă, Moores merse lângă patul soţiei sale şi se aşeză acolo unde înainte şezuse Coffey. Abia dacă observă prezenţa uriaşului care tuşea şi părea pe punctul să se înece. Deşi Coffey stătea în genunchi chiar la picioarele lui, Moores n-avea ochi decât pentru soţia lui, care se uita la el cu uimire. Să o privesc din nou era ca şi cum aş fi privit o oglindă murdară care fusese curăţată.

— John! strigă Brutal. Tuşeşte-o! Tuşeşte-o cum ai făcut şi înainte!

John continua să tuşească. Ochii îi erau umezi, dar nu din pricina lacrimilor, ci a efortului. Din gura lui exploda salivă în nori mici şi fini, dar nu ieşi nimic altceva.

Brutal îl lovi peste spate de câteva ori, apoi se uită la mine:

— Se îneacă! Se îneacă cu ceea ce a scos din corpul ei!

Am făcut un pas spre el. Înainte să-l fac pe al doilea, John se îndepărtă de mine pe genunchi, continuând să tuşească la fel de tare şi să se chinuie de fiecare dată când inspira aer. Îşi sprijini capul de perete – care era acoperit

cu un tapet cu model floral de trandafiri sălbatici roşii – şi scoase un sunet înfiorător, ca şi cum ar fi încercat să-şi vomite toţi muşchii gâtului. Asta avea să scoată insectele, îmi amintesc că m-am gândit atunci, dar nu era nici urmă de ele. Dar accesele de tuse păreau să se potolească.

— Sunt bine, şefule, spuse el, continuând să stea cu capul sprijinit de peretele cu tapet cu trandafiri roşii.

Ochii îi rămaseră închişi. Nu ştiu cum a simţit că eram acolo, aproape de el, dar a simţit.

— Serios că sunt bine. Ocupaţi-vă de doamna.

M-am uitat la el cu neîncredere, apoi m-am întors spre pat. Hal o mângâia pe tâmple pe Melly şi am văzut atunci ceva incredibil: o parte din părul ei – nu foarte mult, dar câteva bucle – se făcuseră din nou brunete.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe Hal.

În timp ce o priveam, culoarea îi reveni încet în obraji. Ca şi cum ar fi furat câţiva din trandafirii de pe tapet.

— Cum am ajuns aici? Eram în drum spre spitalul din Indianola, nu-i aşa? Un medic voia să îmi facă nişte radiografii la creier.

— Şşşşt, spuse Hal. Taci, draga mea, nimic din asta nu mai contează.

— Dar nu *înţeleg!* spuse ea aproape plângând. Ne-am oprit la o gheretă de pe marginea drumului… mi-ai cumpărat un buchet de flori… apoi… Acum sunt aici. Ce întuneric el Ai luat cina, Hal? De ce suntem în dormitorul de oaspeţi? Am făcut radiografiile?

Privirea ei trecu de Harry, aproape fără să-l vadă – îmi închipui că asta era din cauza şocului – şi se fixară asupra mea.

— Paul? Am făcut radiografiile?

— Da, am spus eu. Nu s-a văzut nimic.

— N-au găsit o tumoare?

— Nu, am spus. Au spus că probabil durerile de cap vor înceta.

Lângă ea, Hal izbucni în lacrimi. Ea se aplecă înainte şi îl sărută pe tâmplă. Apoi, privirea ei se întoarse spre colţul

încăperii.

— Cine este bărbatul acela negru? De ce stă în colţ?

M-am întors şi l-am văzut pe John încercând să se ridice în picioare. Brutal îl ajută şi în cele din urmă reuşi, cu un ultim efort. Rămase însă cu faţa la perete, ca un copil care a fost pedepsit. Continua să tuşească în spasme, dar acestea păreau că se potolesc.

— John, am spus. Întoarce-te, uriaşule, şi uită-te la doamna aceasta.

El se întoarse încet spre ea. Faţa lui avea şi acum culoarea cenuşii şi arăta cu zece ani mai bătrân, ca un om care a fost puternic odinioară şi tocmai s-a vindecat, după o luptă îndelungată cu tuberculoza. Ochii îi erau plecaţi şi se uita la papucii de închisoare şi arăta de parcă ar fi avut nevoie de o şapcă pe care să o poată mototoli în mâini.

— Cine eşti? întrebă ea din nou. Cum te cheamă?

— John Coffey, doamnă, spuse el, la care ea răspunse imediat.

— Dar nu se scrie ca şi numele băuturii.

Hal tresări. Ea simţi şi îl bătu cu încredere pe mână, fără să-şi ia ochii de la bărbatul negru.

— Te-am văzut în visul meu, spuse ea cu o voce blândă. Am visat că rătăceai în întuneric şi la fel rătăceam şi eu. Ne-am găsit unul pe altul.

John Coffey nu spuse nimic.

— Ne-am găsit unul pe altul în întuneric, spuse ea. Ridică-te, Hal, şezi pe cămaşa mea de noapte.

El se ridică şi o privi neîncrezător, în timp ce ea dădu la o parte plapuma.

— Melly, nu poţi să…

— Nu fi prostuţ, spuse ea şi coborî încet de pe pat. Sigur că pot.

Îşi aranjă cămaşa de noapte, apoi se ridică în picioare.

— Dumnezeule, şopti Hal. Dumnezeule mare, uită-te la ea.

Ea merse spre John Coffey. Brutal se retrase din calea ei, cu o expresie de profundă admiraţie întipărită pe chip.

Ea şchiopată puţin la primul pas, dar numai foarte uşor, dar apoi şi acest vag şchiopătat dispăru. Mi-am amintit cum Brutal îi dăduse lui Delacroix mosorul colorat şi îi spusese „Aruncă-l – vreau să văd cum fuge după el.” Mr. Jingles şchiopătase atunci, dar în seara următoare, în noaptea când Delacroix mersese pentru ultima dată pe Culoarul Morţii, nu mai avusese nimic.

Melly îşi puse braţele în jurul lui John şi îl îmbrăţişă. Coffey stătu nemişcat pentru o clipă, lăsându-se îmbrăţişat, apoi ridică o mână şi o mângâie pe Melly pe creştet cu o infinită blândeţe. Faţa îi era şi acum gri. Mă gândeam că arăta foarte bolnav.

Ea se îndepărtă de John, cu faţa ridicată spre a lui.

— Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere, doamnă.

Ea se întoarse spre Hal şi merse înapoi spre el. Atunci, Hal o îmbrăţişă.

— Paul…

Harry era acela care mă strigase pe nume. Îşi ţinea încheietura mâinii stângi întoarsă spre mine şi bătea cu degetul arătător pe ceas. Se apropia ora trei. Avea să se lumineze de ziuă pe la patru şi jumătate. Dacă voiam să-l ducem pe John Coffey înapoi la Cold Mountain înainte ca asta să se întâmple, trebuia să pornim nu peste mult timp. Şi voiam să-l duc cât mai repede înapoi. În parte pentru că cu cât rămâneam mai mult, cu atât mai slabe erau şansele să scăpăm cu obrazul curat, desigur. Dar voiam, de asemenea, să-l duc pe John într-un loc unde puteam să chem un medic, dacă avea să fie cazul. Uitându-mă la el, m-am gândit că o să aibă nevoie.

Soţii Moores şedeau pe marginea patului, unul în braţele celuilalt. M-am gândit să-l chem pe Hal pentru o discuţie între patru ochi în sufragerie, dar mi-am dat seama că puteam să-l rog până când vacile aveau să se întoarcă de la păscut, înainte ca el să se ridice din locul unde stătea. Poate că avea să fie în stare să-şi ia ochii de la ea – cel puţin pentru câteva secunde – dar numai după ce avea să

răsară soarele, în niciun caz atunci.

— Hal, am spus. Trebuie să plecăm.

Dădu din cap aprobator, dar nu se uită la mine. Studia culoarea din obrajii soţiei lui, curba naturală a buzelor ei, noile şuviţe brunete din părul ei.

L-am lovit uşor peste umăr, suficient de tare cât să-i atrag atenţia măcar pentru o clipă.

— Hal, nu ne-ai văzut în seara aceasta.

— Ce…?

— N-am fost aici în seara asta, am spus. Mai târziu vom vorbi despre asta, dar pentru moment asta e tot ce trebuie să ştii. N-am fost aici niciunul dintre noi.

— Da, în ordine…

Se sili să se concentreze asupra mea pentru un moment, dar trebui să facă un efort.

— L-aţi scos afară. Puteţi să-l duceţi înapoi înăuntru?

— Cred că da. Poate. Trebuie să plecăm acum.

— De unde ai ştiut că poate să facă asta?

Apoi dădu din cap, ca şi cum şi-ar fi dat seama şi el că acesta nu era momentul potrivit pentru această discuţie.

— Paul… Îţi mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi mie, am spus. Mulţumeşte-i lui John.

Se uită la John Coffey, apoi îi întinse mâna – tot aşa cum i-am întins-o eu în ziua când Harry şi Percy l-au escortat în Sectorul E.

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte mult.

John se uită la mâna întinsă. Brutal îi dădu un ghiont deloc subtil. John tresări, apoi luă mâna întinsă şi o strânse. În sus, în jos, înapoi în centru, îi dădu drumul.

— Cu plăcere, spuse el cu o voce răguşită.

Mi se păru că suna ca şi vocea lui Melly, atunci când bătuse din palme şi-i spusese lui John să-şi dea jos pantalonii.

— Cu plăcere, spuse el omului care în ordinea normală a lucrurilor avea să ia în aceeaşi mână un stilou şi avea să semneze cu ea ordinul de execuţie pentru John Coffey.

Harry îmi arătă din nou ceasul, de această dată şi mai

insistent.

— Brute, am spus. Eşti gata?

— Bună, Brutus, spuse Melinda pe un ton vesel, ca şi cum atunci l-ar fi observat pentru prima dată. Mă bucur să te văd. Domnilor, nu doriţi un ceai? Tu nu vrei un ceai, Hal? Aş putea să-l prepar.

Se ridică din nou.

— Am fost bolnavă, dar acum mă simt bine. Mă simt mai bine decât m-am simţit de ani de zile.

— Vă mulţumim, doamnă Moores, dar trebuie să plecăm, spuse Brutal. A trecut ora de culcare a lui John.

Zâmbi ca să arate că fusese o glumă, dar privirea pe care o aruncă spre John era la fel de neliniştită pe cât de neliniştit mă simţeam şi eu.

— Ei bine… dacă sunteţi siguri…

— Da, doamnă. Haide, John Coffey.

Îl trase pe John de braţ ca să-l pornească, iar John îl urmă.

— Numai o clipă!

Melinda dădu la o parte mâna lui Hal şi fugi spre John Coffey, la fel de uşor ca o fetiţă. Îşi ridică braţele şi îl îmbrăţişă din nou. Apoi îşi întinse mâna spre ceafă şi desprinse de la gât un lănţişor subţire. La capătul lui era un medalion de argint. Îl întinse spre John, care se uită la el, fără să înţeleagă ce trebuie să facă.

— Este Sfântul Cristopher, spuse ea. Vreau să-l păstrezi tu, domnule Coffey, şi să-l porţi. Te va feri de rele. Te rog să-l porţi. De dragul meu.

John se uită la mine încurcat, iar eu m-am uitat la Hal, care întâi ridică din umeri, apoi dădu aprobator din cap.

— Ia-l, John, am spus. Este un cadou.

John îl luă, şi-l puse după gâtul lui imens şi lăsă medalionul cu Sfântul Cristopher să-i cadă pe partea din faţă a cămăşii. Se oprise complet din tuşit, dar m-am gândit că arăta mai palid şi mai bolnav ca niciodată.

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse el.

— Nu, răspunse ea. Eu *îţi* mulţumesc. Eu îţi mulţumesc

ţie, John Coffey.

9

PE DRUMUL DE ÎNTOARCERE am stat în cabină, cu Harry, şi am fost foarte fericit să stau acolo. Radiatorul maşinii nu mergea, dar măcar nu eram în aer liber. Călătorisem cam zece mile când Harry observă un loc mai retras lângă drum şi îndreptă maşina într-acolo.

— Ce e? l-am întrebat. S-a stricat direcţia?

În mintea mea, problema putea să fie direcţia sau orice altceva; fiecare componentă a motorului şi transmisiei vechiului Farmall părea să fie pe punctul de a se deteriora sau de a se strica de tot.

— Nu, spuse Harry. Trebuie să mă uşurez, atâta tot. Îmi crapă vezica.

Se dovedi că simţeam asta cu toţii, cu excepţia lui John. Când Brutal îl întrebă dacă nu dorea să coboare şi să irige împreună cu noi tufişurile, dădu numai din cap fără să-şi ridice privirea. Se sprijinea de cabina şoferului şi se acoperise cu una din pături peste umeri. Nu am putut să desluşesc expresia de pe faţa lui, dar i-am auzit respiraţia – era uscată şi răguşită, ca şi vântul care suflă printre paie uscate. Şi asta nu-mi plăcea deloc.

Am mers lângă un pâlc de sălcii, m-am desfăcut la pantaloni şi mi-am dat drumul. Nu trecuse încă destul timp de la infecţia mea urinară încât să uit senzaţia aceea, şi de aceea am fost foarte recunoscător că pot să mă uşurez fără să simt că trebuie să strig de durere. Stăteam acolo, făcându-mi nevoile şi uitându-mă la lună; aproape că nici nu mi-am dat seama că Brutal era lângă mine şi făcea şi el acelaşi lucru, până când nu l-am auzit spunând:

— Nu va sta niciodată pe Old Sparky.

M-am uitat în jur, apoi la el, surprins de certitudinea care răzbătea din tonul lui.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a înghiţit chestia aia în loc să o scuipe afară, dintr-un motiv anume. Poate va dura o săptămână – este incredibil de mare şi de puternic – dar cred că boala va fi mai rapidă. Unul dintre noi îşi va face plimbarea de rutină pe culoar şi îl vom găsi ţeapăn ca un bolovan pe patul lui.

Credeam că terminasem să mă uşurez, dar pe şira spinării îmi trecu un fior şi mai ieşiră câteva picături. În timp ce îmi încheiam pantalonii, m-am gândit că ceea ce spunea Brutal avea sens. Şi, în linii mari, speram să aibă dreptate. John Coffey nu merita deloc să moară, dacă aveam dreptate în raţionamentul meu despre gemenele Detterick, dar dacă totuşi trebuia să moară, nu voiam să moară de mâna mea. Nu eram sigur că aveam să pot să ridic mâna asupra lui, dacă s-ar fi ajuns la asta.

— Haideţi, murmură Harry în întuneric. Se face târziu. Haideţi să terminăm o dată cu asta.

În timp ce mergeam înapoi spre camionetă, mi-am dat seama că îl lăsasem pe John Coffey complet singur – asta era o stupiditate de genul Percy Wetmore. M-am gândit că poate plecase; că scuipase afară insectele imediat ce observase că ne îndepărtaserăm, apoi o luase la sănătoasa, ca şi Huck şi Jim din *Aventurile lui Tom Sawyer.* Tot ce aveam să găsim avea să fie pătura pe care o purtase pe umeri.

Dar el era tot acolo, continuând să stea cu spatele sprijinit de cabina şoferului şi cu braţul sprijinit de genunchi. Îşi ridică privirea când ne auzi apropiindu-ne şi încercă să zâmbească. Zâmbetul îi atârnă puţin pe faţa palidă şi trasă, apoi se şterse.

— Cum te simţi, Big John? întrebă Brutal, urcând din nou în spate şi luându-şi propria pătură.

— Bine, şefu', spuse John nepăsător. Sunt bine.

Brutal îl bătu uşor peste genunchi.

— Ajungem în curând. Şi când ajungem, ştii ce am să fac? Voi avea grijă să primeşti o ceaşcă mare cu cafea fierbinte. Cu zahăr şi frişcă.

Fii sigur de asta, m-am gândit, mergând spre uşa din dreapta şi urcând în cabină. Asta, dacă nu ne prind şi ne aruncă în închisoare mai întâi.

Dar trăisem cu ideea aceasta de când îl închiseserăm pe Percy în camera de izolare, deşi asta nu mă îngrijora chiar atât de tare încât să mă ţină treaz. Am aţipit şi am visat muntele Golgota. Auzeam tunetul spre vest şi simţeam un miros ca de boabe de ienupăr. Brutal, Harry, Dean şi cu mine purtam robe şi coifuri de tinichea. Cred că eram centurioni. Erau trei cruci, Percy Wetmore şi Eduard Delacroix stăteau de o parte şi de alta a lui John Coffey. M-am uitat la mâinile mele şi am văzut că ţineam în mâini un ciocan plin de sânge.

Trebuie să-l dăm jos de acolo, Paul! striga Brutal. *Trebuie să-l dăm jos!*

Numai că nu puteam să facem asta, pentru că luaseră de acolo scara. Am început să-i spun asta lui Brutal, şi atunci o zdruncinătură mai puternică a camionetei mă trezi. Ajunseserăm în locul unde Harry ascunsese camioneta mai devreme, în acea zi care părea să se întoarcă la începutul lumii.

Am coborât amândoi şi am mers spre partea din spate a camionetei. Brutal sări jos, dar genunchii lui John Coffey se înmuiară şi aproape că pică. Fu nevoie de noi toţi trei să-l prindem şi, abia se pusese pe picioare, când reîncepu un acces de tuse, cel mai grav de până atunci. Se aplecă înainte, cu zgomotul tusei amortizat de palmele pe care le ţinea la gură.

Când tusea i se mai potoli, acoperirăm din nou botul camionetei cu ramurile de pin şi am mers înapoi pe acelaşi drum. Partea cea mai proastă a acestei escapade au fost – cel puţin pentru mine – ultimele două sute de iarzi, când ne-am întors grăbiţi pe lângă şosea. Vedeam (sau cel puţin credeam că văd) primele raze ale dimineţii şi eram sigur că vreun fermier mai matinal avea să treacă pe acolo şi să ne vadă în drum spre câmpul unde avea să-şi culeagă dovlecii. Şi chiar dacă asta nu avea să se întâmple, aveam cu

siguranţă să auzim pe cineva (în imaginaţia mea acel cineva era Curtis Anderson) strigând *„Stai pe loc!”* în timp ce aveam să folosesc cheia Aladdin ca să intrăm din nou în tunel. Atunci, două duzini de gardieni cu carabine aveau să ne înconjoare dinspre pădure şi mica noastră aventură avea să se încheie.

Pe când am ajuns la gardul electric, inima îmi bătea atât de tare, încât vedeam parcă punctuleţe explodând în faţa ochilor mei la fiecare bătaie a pulsului. Mâinile mi le simţeam reci şi amorţite, şi câteva clipe nici nu am reuşit să bag cheia în încuietoare.

— Oh, Dumnezeule, faruri! gemu Harry.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut luminile care se apropiau de noi pe şosea. Cheile aproape că îmi căzură din mâini; am reuşit să le bag în yală în ultima clipă.

— Dă-mi-le mie, spuse Brutal. Deschid eu.

— Nu, am reuşit, am spus.

Cheia intră în locaşul ei şi o răsucii. O clipă mai târziu eram cu toţii dincolo de gard. Ne-am ghemuit cu toţii şi am privit spre şosea în timp ce o camionetă trecu pe lângă noi, îndepărtându-se de închisoare. În spatele meu auzeam respiraţia chinuită a lui John Coffey. Aceasta suna ca un motor care nu mai avea ulei. Ne ajutase cu zăvorul de oţel la plecare, dar de data asta nici nu l-am rugat să ne ajute; nici nu începea discuţie. Brutal şi cu mine l-am urmat cât de repede am putut, după ce am încuiat uşa.

— Dumnezeule, cred că o să… începu Brutal, dar l-am oprit cu un ghiont în coaste.

— Nici n-o spune, am zis. Nici nu te gândi măcar la asta până când nu e din nou în siguranţă, în celula lui.

— Şi trebuie să ne gândim şi la Percy, spuse Harry.

Vocile noastre aveau, parcă, un ecou în tunelul de cărămidă.

— Noaptea asta nu s-a încheiat atâta timp cât mai trebuie să ne confruntăm cu el.

După cum s-a dovedit mai târziu, noaptea pentru noi era departe de a se fi încheiat.

Partea a şasea

COFFEY PE CULOAR

1

ŞEDEAM ÎN SERA AZILULUI GEORGIA PINES, cu stiloul tatălui meu în mână, şi timpul încetă să existe pentru mine în timp ce mi-am amintit cum Harry cu Brutal şi cu mine l-am dus pe John Coffey de pe Culoarul Morţii la Melinda Moores, într-un efort de a-i salva viaţa. Am scris despre cum l-am dopat pe William Wharton, care îşi imagina că este întruparea a doua a lui Billy the Kid; am scris despre cum l-am îndesat pe Percy în cămaşa de forţă

şi l-am închis în camera de izolare de la capătul Culoarului Morţii; am scris despre strania noastră călătorie nocturnă – pe cât de înspăimântătoare, pe atât de frumoasă – şi despre miracolul care s-a întâmplat la capătul acestei călătorii. Am văzut cum John Coffey a tras afară o femeie care stătea nu cu un picior în groapă, ci stătea cu amândouă pe fundul gropii.

În timp ce scriam eram numai vag conştient de reperele vieţii de la Georgia Pines care se desfăşura în jurul meu. Bătrânii merseră să ia cina, apoi se îndreptară în grup spre Sala de Resurse (da, puteţi să zâmbiţi cât vreţi) pentru doza lor de fiecare seară de seriale. Parcă îmi amintesc că prietena mea, Elaine, mi-a adus un sandviş şi că eu i-am mulţumit, apoi l-am mâncat, dar nu vă pot spune cam pe la ce oră a fost asta sau ce fel de sandviş era. Gândurile mele erau în 1932, când sandvişurile pe care le mâncam erau de obicei cumpărate de pe căruciorul cu citate biblice al lui Toot-Toot; cele cu carne de porc costau cinci cenţi, cele cu carne de vită costau zece cenţi.

Îmi amintesc vag cum locul s-a liniştit, în timp ce relicvele care locuiesc aici se pregăteau pentru o altă noapte de somn; l-am auzit pe Mickey – poate nu cel mai priceput infirmier din azil, dar cu siguranţă cel mai binevoitor – cântând „Red River Valley”, cu vocea lui plăcută de tenor, în timp ce mergea prin saloane şi împărţea doza de seară de medicamente: *„Ei zic că pleci din valea aceasta… Ne va fi dor de ochii tăi strălucitori şi de zâmbetul tău dulce…”* Cântecul mă făcu să mă gândesc din nou la Melinda şi la ceea ce îi spusese lui John după ce miracolul se înfăptuise. *Te-am văzut în visul meu. Am visat că rătăceai în întuneric şi la fel rătăceam şi eu. Ne-am găsit unul pe altul.*

În azilul Georgia Pines se făcuse linişte, miezul nopţii se apropie, apoi trecu, iar eu continuam să scriu. Am ajuns acolo unde Harry ne aminti că, deşi îl adusesem pe John înapoi la închisoare fără să fim descoperiţi, mai trebuia să ne ocupăm şi de Percy. „Noaptea asta nu s-a încheiat până

când mai trebuie să ne confruntăm cu el”, cam asta era ce ne spusese Harry.

Şi atunci m-a ajuns oboseala după ziua aceea de scris. Am pus jos stiloul tatălui meu – numai pentru câteva clipe, mă gândeam, cât să-mi pot dezmorţi puţin degetele – apoi mi-am lăsat capul pe braţ şi mi-am închis ochii, ca să mi-i odihnesc puţin. Când i-am deschis din nou şi mi-am ridicat capul, lumina soarelui bătea înăuntru prin ferestre. M-am uitat la ceas şi am văzut că era trecut de opt. Dormisem cu capul pe masă ca un beţivan, timp de aproximativ şase ore. M-am ridicat, strâmbând din nas, încercând să-mi dezmorţesc spatele. M-am gândit că ar fi bine să merg în bucătărie să iau nişte pâine prăjită, ca să pot să merg la plimbarea mea obişnuită de dimineaţă, apoi m-am uitat la paginile scrise răspândite pe masă. Brusc, m-am hotărât că puteam să amân plimbarea respectivă pentru un timp. Aveam o treabă de făcut, era adevărat, dar putea să aştepte, şi nu prea aveam chef să mă joc din nou de-a v-aţi ascunselea cu Brad Dolan.

În loc să merg să mă plimb, aveam să-mi termin povestea. Câteodată este mai bine să continui, indiferent cât de mult ar protesta mintea sau corpul tău. Câteodată e singura modalitate de *a termina* ceva. Şi ce îmi amintesc cel mai bine în legătură cu acea dimineaţă este dorinţa disperată de a scăpa de fantoma lui John Coffey.

— În ordine, am spus. Încă un pas înainte. Dar mai întâi…

Am mers la toaleta de la capătul coridorului etajului întâi. În timp ce stăteam în cabină şi mă uşuram, am privit din întâmplare în sus, spre detectorul de fum de pe tavan. Asta m-a făcut să mă gândesc la Elaine şi la cum distrăsese atenţia lui Dolan ziua precedentă, ca eu să pot să ies pentru plimbarea mea zilnică. Mi-am terminat treaba cu un zâmbet pe faţă.

M-am întors în seră, simţindu-mă mai bine (şi mult mai confortabil în zonele cheie). Cineva – probabil Elaine, nu am nicio îndoială despre asta – pusese o cană mare cu ceai

lângă paginile scrise. Am băut cu lăcomie prima ceaşcă, apoi o a doua, înainte chiar să mă aşez. Apoi m-am aşezat la locul meu, am scos capacul stiloului şi am început din nou să scriu.

Tocmai mă cufundam în povestire când, brusc, am văzut o umbră lângă mine. Mi-am ridicat privirea şi atunci am simţit un gol în stomac. Era Dolan, care se pusese între mine şi ferestre. Rânjea.

— Nu te-am văzut azi mergând în plimbarea ta obişnuită de dimineaţă, Paulie, spuse el, aşa că m-am gândit să vin şi să văd ce pui la cale. Să mă asigur că nu eşti, ştii tu, bolnav.

— Ai o inimă atât de bună, am spus.

Tonul vocii mele era unul normal – cel puţin deocamdată – dar inima îmi bătea cu putere. Îmi era teamă de el şi sentimentul nu era nou. Îmi amintea de Percy Wetmore, dar de el nu-mi fusese teamă niciodată… dar când îl cunoscusem pe Percy eram tânăr.

Zâmbetul lui Brad se lungi, dar rămase la fel de respingător.

— Îmi zice lumea că ai stat aici toată noaptea, Paulie, şi ai scris. Asta nu e bine, să ştii. Boşorogii ca tine au nevoie să-şi facă somnul de frumuseţe.

— Percy – am început, apoi am văzut cum se încruntă şi mi-am dat seama că făcusem o greşeală.

Am luat aer în piept şi am început din nou.

— Brad, ce ai cu mine?

Pentru un moment păru uimit, poate puţin neliniştit. Apoi rânjetul îi reveni pe buze.

— Bătrâne, spuse el, s-ar putea să nu-mi placă mutra ta. Dar, oricum, ce scrii acolo? Testamentul?

Veni spre mine întinzându-şi gâtul ca să vadă mai bine. Mi-am pus repede mâna peste pagina la care lucram. Pe celelalte am început să le adun cu mâna liberă, îndoind unele dintre ele în graba mea de a le aduna şi a le pune sub braţ.

— Să ştii că asta nu o să fie bine aşa, scumpule, spuse el,

vorbind ca şi cu un copil mic. Dacă Brad vrea să se uite, Brad se va uita. Poţi chiar să le şi duci la bancă, că tot nu ajută.

Cu mâna lui tânără şi hidos de puternică îmi strânse încheietura cât putu de tare. Durerea parcă mă muşcă de încheietură şi atunci am gemut.

— Lasă-mă-n pace, am reuşit să spun.

— Dacă mă laşi să văd, răspunse el, dar nu mai zâmbea.

Faţa îi era însă veselă; era genul acela de veselie pe care o vezi numai pe feţele acelora cărora le place să fie răutăcioşi.

— Lasă-mă să văd, Paulie. Vreau să văd ce scrii.

Mâna începu să-mi alunece jos de pe prima pagină. Lăsa la vedere partea când ne întorceam şi îl duceam pe John înapoi prin tunelul de sub şosea.

— Vreau să văd dacă are de-a face cu plimbările…

— Lasă-l în pace pe omul acesta.

Vocea suna ca o plesnitură de bici într-o zi fierbinte şi uscată… şi după cum sări de pe loc Brad Dolan, ai fi crezut că plesnitura fusese ţintită spre dosul lui. Dădu drumul încheieturii mele şi am putut să-mi acopăr foile, apoi amândoi am privit spre uşă. Elaine Connelly stătea în uşă, părând mai odihnită şi mai în putere decât fusese de zile întregi.

Purta jeanşi care îi delimitau coapsele subţiri şi picioarele lungi; în păr purta o fundă albastră. În mâinile ei pline de artrită ducea o tavă – suc de portocale, jumări de ouă, pâine prăjită, nişte ceai. Iar din ochi arunca parcă scântei.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă Brad. Nu e voie să mănânce aici sus.

— Ba poate şi o va face, spuse ea pe acelaşi ton autoritar.

Nu-l auzisem niciodată până atunci, dar în momentul acela îmi părea bine că-l aud. Am vrut să văd dacă observ teama în ochii ei, dar n-am văzut nici urmă de teamă – numai furie.

— Iar ceea ce vei face tu este să pleci de-aici înainte să accezi la o treaptă mai ridicată din punctul de vedere al neplăcerii cauzate, de la un simplu gândac, la treapta paraziţilor mai mari – *Rattus Americanus,* de exemplu.

El făcu un pas spre ea, părând atât nesigur pe sine, cât şi foarte furios. M-am gândit că aceasta era o combinaţie foarte nepotrivită, dar Elaine nu se eschivă când el se apropie.

— Pun pariu că ştiu cine a declanşat detectorul ăla nenorocit de fum, spuse Dolan. S-ar putea să fi fost o anumită căţea cu gheare, în loc de degete. Acum pleacă de-aici. Eu şi Paulie n-am terminat încă mica noastră discuţie.

— Numele lui este *domnul Edgecombe,* spuse ea, şi, dacă te mai aud vreodată spunându-i Paulie, cred că pot să ţi-o promit, contractul tău de muncă la Georgia Pines va înceta, domnule Dolan.

— Dar cine te crezi? o întrebă el.

Încerca să se impună în faţa ei prin mărime şi încercă să râdă, dar nu prea reuşi.

— Cred, spuse ea calm, că sunt bunica aceluia care este în prezent purtătorul de cuvânt al Camerei Reprezentanţilor Statului Georgia. Un om care ţine la rudele lui, domnule Dolan. Mai ales la rudele *mai în vârstă.*

Zâmbetul chinuit i se şterse de pe faţă, aşa cum se şterge scrisul de pe o tablă ştearsă cu buretele. Am văzut pe faţa lui neîncredere, credinţa în posibilitatea ca totul să fie o cacealma, teama că nu era deloc o cacealma şi formularea în mintea lui a unei concluzii logice: era destul de uşor de verificat ce spunea Elaine, de aici concluzia că spunea adevărul.

Brusc am început să râd şi, deşi tonul vocii mele era răguşit, totuşi mi-a făcut foarte bine. Mi-am amintit în momentul acela de câte ori ne ameninţase Percy Wetmore cu relaţiile lui pe vremea aceea. Acum, pentru prima dată în viaţa mea extrem de lungă, o astfel de ameninţare era din nou formulată… numai că de data asta era în favoarea

mea.

Brad Dolan se uită la mine cu o privire pătrunzătoare, apoi se uită din nou la ea.

— Vorbesc serios, spuse Elaine. La început, m-am gândit să-ţi dau pace – sunt o femeie bătrână, şi asta mi s-a părut varianta cea mai facilă. Dar când prietenii mei sunt ameninţaţi şi maltrataţi, nu mai las lucrurile aşa cum sunt. Acum pleacă de-aici. Şi fără alte comentarii.

Buzele lui se mişcară ca şi acelea ale unui peşte – cât de mult dorea să spună măcar încă un cuvânt (poate acela care rimează cu *păţea).* Dar nu o făcu. Îmi aruncă o ultimă privire, apoi trecu de Elaine şi ieşi pe coridor.

Am suspinat prelung în timp ce Elaine aşează tava pe masă în faţa mea, apoi se aşează faţă în faţă cu mine.

— Nepotul tău e într-adevăr purtătorul de cuvânt al Camerei Reprezentanţilor Statului Georgia? am întrebat.

— Este într-adevăr.

— Atunci ce cauţi aici?

— Faptul că e purtător de cuvânt al Camerei Reprezentanţilor îl face suficient de puternic pentru a se ocupa de un gândac cum e Brad Dolan, dar nu îl face şi *bogat,* spuse ea, râzând. În plus, mie îmi place aici. Îmi plac oamenii.

— Voi lua asta drept compliment, am spus, şi aşa am făcut.

— Paul, eşti bine? Arăţi atât de obosit.

Întinse mâna peste masă şi îmi dădu la o parte părul de pe frunte. Degetele îi erau într-adevăr deformate, dar atingerea ei era răcoroasă şi minunată pentru mine. Mi-am închis ochii pentru o clipă. Când i-am deschis din nou, luasem o decizie.

— Sunt bine, am spus. Aproape că am terminat. Elaine, ai vrea să citeşti ceva?

I-am oferit paginile pe care le adunasem cu neîndemânare. Probabil că nu mai erau în ordinea corectă – Dolan mă speriase într-adevăr foarte tare – dar erau numerotate, astfel că am putut să le pun din nou în ordine

destul de repede. Ea se uită la mine gândindu-se la propunerea mea, de parcă nu dorea să o accepte. Dar poate că totuşi.

— Ai terminat?

— Va dura până după-amiază să citeşti ce e scris acolo, am spus. Asta dacă reuşeşti să-mi descifrezi scrisul.

De data aceasta luă paginile şi se uită la ele.

— Scrii cu o mână foarte uşoară, chiar dacă uneori mâna aceea este obosită, spuse ea. Nu va fi nicio problemă să citesc asta.

— Pe când termini de citit, voi termina şi eu de scris, am spus. Poţi citi şi restul cam peste jumătate de oră. Apoi… dacă vrei şi tu… am să-ţi arăt ceva.

— Are legătură cu locul unde mergi în fiecare dimineaţă şi după-amiază?

Am încuviinţat.

Ea stătu să se gândească pentru un timp care mie mi se păru destul de lung, apoi încuviinţă şi ea şi se ridică cu foile în mână.

— Voi merge în cameră, spuse ea. Soarele luminează foarte tare în dimineaţa aceasta.

— Iar dragonul a fost alungat, am spus. De data aceasta de zâna bună.

Ea se aplecă şi mă sărută deasupra sprâncenei, în locul unde îmi plăcea mie atât de mult.

— Să sperăm, spuse ea, dar în experienţa mea, e greu să scapi de dragoni ca şi Brad Dolan.

Ezită o clipă.

— Mult noroc, Paul. Sper că vei reuşi să alungi ceea ce s-a cuibărit în tine.

— Şi eu sper acelaşi lucru, am spus, şi m-am gândit la John Coffey.

N-am reuşit să le fac la loc, spusese John. *Am încercat, dar a fost prea târziu.*

Am mâncat ouăle pe care le adusese, am băut sucul, dar am pus deoparte pâinea prăjită pentru mai târziu. Apoi, am luat din nou stiloul în mână, pentru ceea ce eu speram să

fie ultima oară.

Un ultim culoar.

Unul al morţii.

2

CÂND L-AM DUS pe John înapoi în Sectorul E în seara aceea, căruciorul se dovedi mai mult o necesitate, decât un lux. Mă îndoiesc că ar fi putut să meargă până la capătul tunelului de unul singur; e nevoie de mai multă energie ca să mergi îndoit de spate, iar tavanul era foarte jos pentru cineva de mărimea lui John Coffey. Nu-mi plăcea gândul ca el să leşine acolo. Cum am fi putut explica asta, pe lângă faptul că am fi avut de explicat de ce l-am îmbrăcat pe Percy în sacoul de gală al nebunilor şi l-am aruncat în camera de izolare.

Dar, din fericire, am avut la dispoziţie căruciorul, iar John Coffey se întinse pe el ca o balenă care a eşuat pe ţărm în timp ce noi îl împinserăm înapoi până la scările care duceau în magazie. A coborât de pe cărucior, s-a clătinat puţin, apoi a rămas pur şi simplu cu capul plecat, respirând anevoios. Pielea lui era atât de gri de parcă ar fi fost dat tot cu făină. M-am gândit că probabil avea să ajungă la infirmerie până la prânz… asta dacă nu avea să fie mort până la prânz.

Brutal îmi aruncă o privire sinistră şi disperată. Eu i-am întors aceeaşi privire.

— Nu putem să-l ducem noi pe scări în sus, dar putem să-l ajutăm să le urce, am spus. Tu du-te în stânga lui, eu mă duc în dreapta.

— Dar eu? întrebă Harry.

— Mergi în urma noastră. Dacă vezi că e pe punctul să cadă în spate, împinge-l înainte.

— Şi dacă asta nu funcţionează, aşază-te pe vine acolo unde crezi că o să aterizeze ca să amortizezi căzătura, spuse Brutal.

— Mamă, spuse Harry, ar trebui să te înscrii la Maratonul Bancurilor, aşa eşti de nostim.

— Am simţul umorului, asta-i sigur, recunoscu Brutal.

În cele din urmă, am reuşit să-l urcăm pe John pe scări. Cea mai mare grijă a mea fusese că avea să leşine, dar nu se întâmplă asta.

— Treci pe lângă mine şi asigură-te că magazia e goală, i-am spus lui Harry.

— Şi ce să zic dacă nu este? întrebă Harry, înghesuindu-se pe lângă braţul meu. Să spun „Hopa, am greşit coridorul" şi apoi să vin înapoi aici?

— Nu fă pe deşteptu', spuse Brutal.

Harry deschise puţin uşa şi-şi băgă cu grijă capul înăuntru. Mi se păru că rămăsese în aceeaşi poziţie destul de mult. În cele din urmă, şi-l trase înăuntru, părând aproape vesel.

— Nu e nimeni. Şi toată lumea e *liniştită.*

— Să sperăm că aşa rămâne, spuse Brutal. Haide, John Coffey, aproape c-am ajuns acasă.

Reuşi să traverseze magazia de unul singur, dar când am ajuns la scările care duceau spre biroul meu, a trebuit să-l ajutăm şi aproape să-l împingem când se lăsă pe vine ca să treacă prin deschizătura mică a uşii. Când se ridică din nou în picioare, respira foarte zgomotos, iar ochii aveau o strălucire de sticlă. De asemenea – şi am observat asta cu oroare – partea dreaptă a gurii i se lăsase, şi acum arăta cum arătase gura Melindei atunci când am intrat în cameră şi ea s-a proptit de pat.

Dean ne auzi şi veni şi el spre noi de la biroul de serviciu de la capătul celălalt al coridorului.

— Bine că aţi venit! Am crezut că nu mai veniţi înapoi, aproape că eram sigur că v-au prins sau că administratorul v-a găurit pielea, sau…

Se întrerupse când îl văzu pe John pentru prima dată.

— Sfinte Sisoe, ce-a păţit? Arată de parcă e pe moarte!

— Nu e pe moarte… nu-i aşa, John? spuse Brutal.

Privirea pe care i-o aruncă Brutal lui Dean era una de

avertizare.

— Sigur că nu, nu voiam să zic *pe moarte* – Dean râse cu nervozitate – dar, măiculiţă…

— Nu contează, am spus. Ajută-ne să-l ducem înapoi în celula lui.

Din nou am fost ca nişte dealuri care înconjoară un munte, dar acesta era un munte care suferise un şoc echivalent cu un milion de ani de eroziune, unul trist, care nu mai avea vârf. John Coffey se mişcă încet, respirând pe gură, ca un bătrân care a fumat prea mult la viaţa lui, dar măcar se mişca.

— Dar Percy? am întrebat. A făcut scandal?

— Puţin, la început, spuse Dean. A încercat să strige prin banda adezivă pe care i-aţi lipit-o peste gură. Cred că înjura.

— Ce noroc pe noi, spuse Brutal. Bine că urechile noastre gingaşe au fost altundeva.

— De atunci, mai dă câte o lovitură cu piciorul în uşă.

Dean era atât de uşurat să ne vadă, încât se bâlbâia. Ochelarii îi alunecaseră în jos pe nasul care îi strălucea din cauza sudorii, iar el îi împinse înapoi. Trecurăm pe lângă celula lui Wharton. Individul stătea întins pe spate şi sforăia pe şapte voci. Şi, de data asta, cu ochii închişi.

Dean mă văzu cum mă uitam la el şi râse.

— Ăsta nu mi-a făcut nicio problemă! Nici nu s-a mişcat de când s-a prăbuşit pe pat. Parcă nici n-ar exista. Iar în ceea ce-l priveşte pe Percy şi faptul că a mai dat din când în când cu piciorul în uşă, nici asta nu m-a deranjat deloc. Ca să vă spun adevărul, chiar m-am bucurat. Dacă nu ar fi făcut niciun zgomot, aş fi început să mă întreb dacă nu s-a sufocat din cauza căluşului pe care i l-aţi băgat în gură. Dar partea cea mai bună nu e asta. Ştiţi care e? Totul a fost liniştit, n-a fost nimeni pe-aici toată noaptea!

Spuse asta pe o voce triumfătoare.

— Am scăpat, băieţi! Am scăpat!

Asta îl făcu să se gândească la motivul pentru care făcusem această aventură în primul rând, şi atunci ne

întrebă despre Melinda.

— E bine acum, am spus.

Ajunsesem la celula lui John. Începeam să conştientizez ceea ce spusese Dean: *Am scăpat, băieţi… am scăpat.*

— A fost ca şi cu… ştiţi voi… ca şi cu şoarecele? întrebă Dean.

Aruncă o privire rapidă spre celula unde locuise Delacroix cu Mr. Jingles, apoi se uită spre camera de izolare, care părea să fi fost locul de origine al şoarecelui. Vocea i se pierdu, aşa cum se pierde vocea cuiva care intră într-o biserică, unde şi liniştea pare să şoptească.

— A fost un…

Înghiţi în gol.

— La naiba, ştiţi ce vreau să spun – a fost un miracol?

Noi trei ne uitarăm unul la altul, confirmând ceea ce ştiam deja cu toţii.

— Da, a fost un miracol, pe bune.

Brutal deschise încuietorile de la uşa celulei lui John şi îl împinse uşor înăuntru.

— Intră, uriaşule. Odihneşte-te puţin. O meriţi din plin. Noi mai trebuie să-l liniştim pe Percy…

— E un om rău, spuse John pe un ton mecanic.

— E adevărat, nu e nicio îndoială, e hain ca un vrăjitor, încuviinţă Brutal pe tonul lui cel mai liniştitor, dar să nu-ţi faci probleme din cauza lui, n-o să-l lăsăm să se apropie de tine. Aşază-te numai pe patul tău şi îţi aduc ceaşca aceea de cafea, cât ai zice peşte. Una tare şi fierbinte. Te vei simţi alt om.

John se lăsă greu pe pat. M-am gândit că avea să cadă pe spate şi avea să se întoarcă cu faţa la perete, aşa cum făcea el de obicei, dar el rămase pe loc, cu mâinile împreunate între genunchi, cu capul plecat, respirând pe gură cu dificultate. Medalionul cu Sfântul Christopher pe care îl primise de la Melinda i se legăna înainte şi înapoi în aer. Te va feri de rele, asta îi spusese Melinda, dar John Coffey nu părea să fie deloc în siguranţă în acea clipă. Părea să fi luat locul Melindei şi acum, el era parcă cu un

picior în groapă.

Dar în acel moment nu am putut să mă gândesc la John Coffey. M-am întors spre ceilalţi.

— Dean, adu pistolul şi bastonul de nuc al lui Percy.

— În ordine.

Merse înapoi la birou, deschise sertarul în care era arma şi bastonul şi mi le aduse.

— Sunteţi gata? i-am întrebat.

Băieţii mei – buni băieţi, niciodată n-am fost mai mândru de ei decât în noaptea aceea – au încuviinţat. Harry şi Dean erau amândoi agitaţi; Brutal era la fel de calm ca totdeauna.

— În ordine. Lăsaţi-mă pe mine să vorbesc. Cu cât mai puţin deschideţi voi gura, cu atât va fi mai bine şi cu atât se va termina mai repede… cu bine sau nu. În ordine?

Încuviinţară cu toţii. Am inspirat adânc şi am mers cu toţii pe Culoarul Morţii până la camera de izolare.

Percy îşi ridică privirea şi închise ochii pe jumătate când lumina căzu pe el. Şedea pe podea şi lingea banda adezivă pe care i-o lipiserăm peste gură. Partea care i-o răsucisem peste ceafă se desprinsese (probabil din cauza sudorii şi a briantinei) şi încerca acum să desprindă şi restul de bandă. Încă o oră şi ar fi putut să strige după ajutor cât îl ţinea gura.

Se trase în spate cu picioarele când am intrat, apoi se opri, fără îndoială pentru că înţelesese că nu avea unde să se ducă, cu excepţia colţului dinspre sud-est al camerei.

Am luat de la Dean arma şi bastonul şi le-am întins spre Percy.

— Le vrei înapoi? am întrebat.

El se uită la mine obosit, apoi încuviinţă.

— Brutal, am spus. Harry. Ajutaţi-l să se ridice.

Se aplecară, îl luară de braţe şi îl ridicară. M-am apropiat de el până când am ajuns aproape nas în nas. Simţeam mirosul transpiraţiei în care se macerase până atunci. O parte din ea fusese probabil cauzată de eforturile lui de a se elibera din cămaşa de forţă, sau de loviturile cu

piciorul pe care le administrase uşii şi pe care le auzise Dean, dar cred că cea mai mare parte a sudorii lui fusese cauzată pur şi simplu de frică: frică de ce aveam să-i facem când aveam să ne întoarcem.

Mă voi descurca, nu sunt ei ucigaşi, se gândea Percy… apoi, poate, s-a gândit la Old Sparky şi a înţeles că într-un fel chiar *eram* ucigaşi. Ucisesem şaptezeci şi şapte de oameni, mai mulţi decât oricare dintre ucigaşii pe care îi legasem de scaunul electric, mai mulţi chiar decât se crede că a ucis Sergentul York în primul război mondial. Să-l ucidem pe Percy nu ar fi fost logic, dar, pe de altă parte, ne purtasem deja într-un mod ilogic, îşi spusese probabil în timp ce stătea închis acolo şi încerca să dea jos cu limba banda adezivă de pe gură. Şi oricum, logica nu prea mai are mare putere asupra minţii unui om care stă pe podeaua unei încăperi cu pereţii capitonaţi, „împachetat” în cămaşă la fel de strâns cum e o muscă în plasa unui păianjen.

Asta înseamnă că dacă nici acum nu-l aveam la mână, niciodată nu aveam să-l am.

— Îţi dau banda jos de pe gură dacă promiţi că nu ai să începi să ţipi, am spus. Vreau să vorbim, nu să facem concurs de ţipete. Deci, ce zici? Vei sta liniştit?

Am văzut în privirea lui uşurare când a înţeles că dacă voiam să vorbesc cu el, avea destul de multe şanse să scape întreg. Dădu din cap afirmativ.

— Dacă începi să ţipi, pun banda la loc, am spus. Înţelegi şi asta, nu-i aşa?

O altă încuviinţare din cap, de data aceasta plină de nerăbdare.

Am întins mâna spre el, am apucat capătul benzii adezive care se desprinsese şi am tras cu putere. Se auzi un sunet ca un şfichiuit. Brutal strâmbă din nas. Percy gemu de durere şi din ochi îi ieşiră lacrimi.

— Ia de pe mine cămaşa asta de nebuni, nătărăule, izbucni el.

— Numai o clipă, am spus.

— *Acum! Acum! Chiar în…*

L-am plesnit peste faţă. Am făcut-o înainte să-mi dau seama că aveam să o fac… dar desigur că ştiusem că se putea ajunge la asta. Chiar în timpul primei discuţii despre Percy pe care o avusesem cu administratorul Moores, aceea în care Hal mă sfătuise să-l las pe Percy să conducă execuţia lui Delacoix, am ştiut că se putea ajunge la asta. Braţul unui bărbat este ca un animal, numai pe jumătate îmblânzit; în cea mai mare parte, e supus, dar câteodată scapă şi muşcă primul lucru pe care-l întâlneşte.

Sunetul fu o plesnitură, ca atunci când rupi o creangă. Dean îşi ţinu răsuflarea. Percy se holbă la mine şocat, cu ochii atât de larg deschişi încât păreau pe punctul de a-i cădea din orbite. Gura i se deschise şi i se închise de câteva ori, ca şi gura unui peşte dintr-un acvariu.

— Taci din gură şi ascultă-mă, am spus. Ai meritat să fii pedepsit pentru ceea ce i-ai făcut lui Del, iar noi ţi-am dat ceea ce ai meritat. Numai aşa am putut s-o facem. Am fost cu toţii de acord, cu excepţia lui Dean, dar şi el va fi de partea noastră, pentru că dacă nu o va face, îl vom face să regrete lucrul ăsta. Nu-i aşa, Dean?

— Da, şopti Dean.

Era palid ca laptele.

— Cred că da.

— Iar noi *te* vom face să regreţi că te-ai născut, am continuat. Vom avea grijă ca oamenii să afle despre cum ai sabotat execuţia lui Delacroix…

— *Sabotat…!*

— … Şi cum Dean aproape că a murit din cauza ta. Vom face destulă gălăgie cât să nu te angajeze în nicio slujbă de care ar putea să-ţi facă rost unchiul tău.

Percy dădea furios din cap. Nu credea asta, s-au poate *nu putea* să creadă asta. Amprenta mâinii mele se vedea pe obrazul lui palid ca şi semnul unui ghicitor de noroc.

— Şi indiferent ce se întâmplă, vom avea grijă să mănânci bătaie până nu mai încape. Nici nu ar trebui să o facem noi. Şi noi cunoaştem oameni importanţi, Percy,

chiar eşti atât de prost încât să nu-ţi dai seama de asta? Nu sunt în capitala statului, dar fii sigur că pot să rezolve anumite probleme. Aceştia sunt oameni care au aici înăuntru prieteni, oameni ai căror frate sau tată este aici înăuntru. Ar fi foarte fericiţi să amputeze nasul sau penisul unora ca tine. Ar face-o numai ca cineva la care ţin să fie lăsat să stea în curte cu trei ore mai mult în fiecare săptămână.

Percy nu mai dădea din cap. Acum se holba numai la mine. În ochi avea lacrimi, dar acestea nu-i curgeau pe obraji. Cred că erau lacrimi de furie şi frustrare. Sau poate că numai eu speram să fie aşa.

— În ordine… priveşte acum partea bună a lucrurilor, Percy. Te mai dor puţin buzele din cauză că am tras banda adezivă jos de pe ele, eu aşa cred, dar în rest nu este rănit decât orgoliul tău… şi nimeni nu trebuie să ştie de asta decât oamenii din această încăpere. Iar noi nu vom spune nimănui, nu-i aşa, băieţi?

Ei dădură din cap.

— Sigur că nu, spuse Brutal. Ceea ce se întâmplă pe Culoarul Morţii rămâne pe Culoarul Morţii. Întotdeauna a fost aşa.

— Vei merge la Briar Ridge, iar noi te vom lăsa în pace până când pleci, am spus. Vrei să laşi lucrurile aşa cum sunt, Percy, sau vrei să faci pe durul cu noi?

Urmă o pauză lungă, timp în care Percy se gândi la ce-i spusesem – aproape că vedeam cum i se răsucesc rotiţele în minte în timp ce încerca să găsească, apoi respingea pe rând variantele posibile. Şi, în cele din urmă, cred că un adevăr elementar trebuie să-i fi înlăturat restul calculelor: banda adezivă îi fusese luată de pe gură, dar încă purta cămaşa de forţă şi, probabil, trebuia să-şi facă treburile ca un cal de curse, din picioare.

— În ordine, a spus. Vom considera problema închisă. Acum scoateţi-mă din cămaşa asta. Umerii parcă mi-au…

Brutal făcu un pas înainte, dându-mă la o parte, şi prinse cu o mână imensă faţa lui Percy – degetele lui se înfundară

în obrazul drept al lui Percy, degetul mare îi lăsa o urmă adâncă pe obrazul lui stâng.

— În câteva clipe, spuse el. Dar mai întâi, ascultă-mă. Paul este şeful mare, aşa că uneori trebuie să vorbească elegant.

Am încercat să-mi amintesc ceva elegant în tot ceea ce îi spusesem lui Percy, dar n-am reuşit să găsesc mare lucru. Totuşi, m-am gândit că e mai bine să-mi ţin gura; Percy arăta suficient de terorizat, iar eu nu voiam să stric efectul.

— Oamenii nu înţeleg întotdeauna că a fi elegant nu e acelaşi lucru cu a fi binevoitor, şi aici intervin eu. Pe mine nu mă interesează să fiu elegant. Eu spun lucrurilor pe nume. Aşa că acum îţi spun asta: dacă nu-ţi respecţi promisiunea, cel mai probabil că o să dăm de dracu'. Dar apoi te vom găsi pe tine – te vom găsi, chiar de-ar trebui să mergem până în Rusia – şi noi vom avea grijă să o încurci şi tu. Te vom hărţui până când îţi vei dori să fi murit, apoi vom pune oţet pe rănile care-ţi vor sângera. Ai înţeles?

Percy încuviinţă. Cu mâinile lui Brutal deformându-i faţa, Percy semăna într-un mod ciudat cu Toot-Toot.

Brutal îi dădu drumul şi făcu un pas în spate. Am dat din cap spre Harry, care merse în spatele lui Percy şi începu să desfacă cataramele cămăşii.

— Ţine minte, Percy, spuse Harry. Ţine minte ce ţi-am spus şi lasă în trecut ceea ce aparţine trecutului.

Reuşiserăm să-i băgăm frica în oase, noi, cei trei căpcăuni în uniforme albastre… dar am simţit totuşi cum mă cuprinse un val de disperare. Era posibil să-şi ţină gura timp de o zi sau o săptămână, continuând să calculeze ce şanse ar avea vreo acţiune a lui, dar în cele din urmă două lucruri – convingerea că rudele lui aveau să-l ajute şi incapacitatea de a ieşi dintr-o situaţie în care el era cel care pierdea – aveau să se combine. Şi când asta se va întâmpla, va vorbi. Poate că salvasem viaţa Melindei Moores prin faptul că îl dusesem pe John la ea, şi nu aş fi schimbat asta („nici pentru tot aurul din lume", am fi spus

noi pe vremea aceea), dar în cele din urmă aveam să dăm de belea şi aveam să fim puşi pe liber. Cu excepţia uciderii lui, nu exista nicio modalitate de a-l sili pe Percy să-şi ţină partea lui de învoială, oricum nu după ce avea să fie departe de noi şi avea să-i revină curajul.

I-am aruncat o privire piezişă lui Brutal şi am văzut că şi el ştia asta. Ceea ce nu m-a surprins. Nu era prost copilul doamnei Howell, Brutus, nu fusese niciodată. Ridică uşor din umăr spre mine, ridicându-l doi centimetri şi coborându-l apoi, dar asta fu suficient. *Şi ce-i cu asta?* spunea acel gest. *Care e problema, Paul? Am făcut ceea ce a trebuit să facem şi am făcut-o cât de bine am putut.*

Da. Iar rezultatele nu fuseseră de lepădat.

Harry desfăcu ultima cataramă a cămăşii de forţă. Făcând o grimasă din cauza dezgustului şi furiei, Percy se dezbrăcă de cămaşă şi o lăsă să cadă pe jos. Nu se uită la niciunul dintre noi, cel puţin nu se uită în ochii noştri.

— Daţi-mi arma şi bastonul, spuse el.

Eu i le-am dat. Îşi puse arma în toc, iar bastonul îl băgă în husa tăcută la comandă.

— Percy, dacă te gândeşti puţin la asta…

— Oh, am intenţia să o fac, spuse el, trecând pe lângă mine. Am intenţia să mă gândesc la asta foarte serios. Începând chiar din clipa asta. În drum spre casă. Unul dintre voi, băieţi, o să mă pontaţi de plecare.

Ajunse la uşa camerei de izolare şi se întoarse să ne privească cu o ultimă privire plină de frustrare, dezgust şi dispreţ – o combinaţie fatală pentru secretul pe care noi, naivii, speram că avea să-l păstreze.

Ieşi apoi din cameră şi merse pe Culoarul Morţii, uitând în marea sa agitaţie de ce coridorul central acoperit cu linoleum verde era atât de lat. Mai făcuse o dată această greşeală şi scăpase teafăr. De data asta nu avea să se întâmple acelaşi lucru.

L-am urmat până la uşă, încercând să găsesc o modalitate de a-l calma – nu voiam să plece din Sectorul E aşa cum era acum, transpirat şi cu părul vâlvoi, cu

amprenta palmei mele încă roşie pe obraz. Ceilalţi trei mă urmară.

Ceea ce s-a întâmplat apoi s-a întâmplat foarte repede – s-a sfârşit în mai puţin de un minut, poate chiar mai puţin. Totuşi, îmi amintesc până în ziua de azi tot ce s-a întâmplat – în primul rând pentru că i-am spus lui Janice totul atunci când am ajuns acasă, şi asta cred că a ordonat puţin lucrurile în mintea mea. Ceea ce s-a întâmplat după aceea – întâlnirea din zori cu Curtis Anderson, ancheta, conferinţa de presă pe care Hal Moores a aranjat-o pentru noi (bineînţeles că se întorsese la servici pe atunci) şi ancheta din capitala statului – toate aceste lucruri mi s-au estompat în memorie pe parcursul anilor, ca şi atât de multe altele. Dar ceea ce s-a întâmplat chiar atunci pe Culoarul Morţii, da, asta îmi amintesc perfect.

Percy mergea pe partea dreaptă a culoarului cu capul plecat, şi voi spune doar atât: niciun prizonier obişnuit nu ar fi putut să ajungă la el. Dar John Coffey nu era un prizonier obişnuit. John Coffey era un gigant şi avea mâinile lungi ale unui gigant.

I-am văzut braţele maronii întinzându-se brusc dintre gratii şi am strigat:

— Fii atent, Percy, fii atent!

Percy dădu să se întoarcă, cu mâna stângă aşezată pe baston. Apoi fu înşfăcat şi tras spre gratiile celulei lui Coffey, cu obrazul drept strivit de gratii. Mormăi ceva, apoi se întoarse spre Coffey, ridicând bastonul de lemn de brad. John era cu siguranţă vulnerabil în faţa loviturilor lui Percy; şi faţa lui era atât de turtită în spaţiul dintre gratiile celulei, încât arăta ca şi cum ar fi vrut să-şi scoată printre gratii capul. Ar fi fost imposibil, desigur, dar aşa arăta. Mâna lui dreaptă pipăise, găsise ceafa lui Percy, se încleştase în jurul ei şi trăsese capul lui Percy spre gratii. Percy lovi cu bastonul printre gratii tâmpla lui John. Ţâşni sânge, dar John nu-i dădu nicio atenţie. Gura lui se turtise pe gura lui Percy. Am auzit ca o şoaptă – ca şi cum cineva ar fi expirat după ce a ţinut mult timp aerul în piept. Percy

se scutura ca un peşte prins în cârlig, încercând să scape, dar nu avea nicio şansă; mâna dreaptă a lui John era încleştată pe ceafa lui, ţinându-l strâns. Feţele lor păreau să se contopească, ca şi feţele a doi iubiţi care se sărută pasional printre gratii.

Percy strigă, dar strigătul lui fu înăbuşit, ca şi cum ar fi avut încă lipită peste gură banda adezivă, şi făcu încă un efort de a se elibera. Pentru o clipă, buzele lor se desprinseră una de alta, şi atunci am văzut roiul negru care se scurgea parcă din gura lui John Coffey în gura lui Percy Wetmore. Ceea ce nu îi intra pe gură îi intra pe nări. Apoi mâna de pe ceafa lui se încordă din nou şi Percy fu tras aproape de gura lui John Coffey; arăta ca şi cum ar fi fost tras în ţeapă.

Mâna stângă a lui Percy se deschise brusc. Bastonul lui de lemn pică pe linoleumul verde. Dar Percy nu avea să-l mai ridice niciodată.

Am încercat să mă reped înainte, cred că am şi făcut-o, dar mie însumi mişcările mele mi se părură cele ale unui bătrân. Am vrut să-mi iau arma în mână, dar era prinsă în toc şi la început n-am reuşit să o scot. Sub picioarele mele, mi s-a părut că simt cum se cutremură podeaua, aşa cum se cutremurase când eram în dormitorul din casa administratorului. De asta nu sunt sigur, dar ştiu sigur că unul dintre becurile de deasupra capetelor noastre se sparse. Fragmente de sticlă începură să cadă pe jos. Harry strigă de surpriză.

În cele din urmă, am reuşit să desfac tocul în care îmi era arma de calibrul 38, dar înainte să reuşesc să scot arma din husa ei, John îi dădu drumul lui Percy şi făcu un pas înapoi în celula lui. John se strâmba şi se freca pe gură, ca şi cum ar fi gustat un aliment stricat.

— Ce-a făcut? întrebă Brutal. Paul, ce-a făcut?

— Orice o fi scos din Melly, acum e în Percy, am spus.

Percy stătea lipit de gratiile de la vechea celulă a lui Delacroix. Ochii îi erau lipsiţi de expresie – două zerouri. M-am apropiat cu grijă de el, aşteptându-mă să înceapă să

tuşească şi să se înece, aşa cum se întâmplase cu John după ce terminase cu Melinda, dar nu se întâmplă nimic. La început, stătu numai acolo.

Am plesnit din degete în faţa ochilor lui.

— Percy! Hei, Percy! Trezeşte-te!

Nimic. Brutal se apropie şi el, întinzând amândouă mâinile spre faţa lui Percy.

— Asta n-o să funcţioneze, am spus.

Ignorându-mă, Brutal bătu din palme cu putere de două ori, chiar în faţa nasului lui Percy. Şi procedura dădu rezultate, sau cel puţin aşa păru. Clipi de câteva ori şi se holbă în jurul lui – năucit, ca şi cineva care a fost lovit în moalele capului şi acum încearcă să-şi recapete cunoştinţa. Se uită de la Brutal spre mine. După toţi aceşti ani, sunt foarte sigur că nu ne-a văzut pe niciunul dintre noi, dar atunci am crezut că ne-a văzut; am crezut că începea să-şi revină.

Se îndepărtă de gratiile celulei şi se clătină puţin pe picioare. Brutal îl ajută să-şi recapete echilibrul.

— Uşurel, băiete, eşti bine?

Percy nu răspunse, trecu mai departe de lângă Brutal şi se îndreptă spre biroul de serviciu. Nu chiar se clătina, dar mergea destul de ciudat.

Brutal întinse mâna spre el. Eu i-am dat mâna la o parte.

— Lasă-l în pace.

Oare aş fi spus asta dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple imediat după aceea? Mi-am pus această întrebare de mii de ori din toamna anului 1932. Nu voi găsi niciodată răspunsul.

Percy făcu doisprezece sau paisprezece paşi, apoi se opri din nou, cu capul plecat. Ajunsese în faţa celulei lui Wild Bill Wharton. Wharton continua să sforăie. Dormise pe tot parcursul acestei scene. A dormit pe parcursul morţii lui, dacă mă gândesc bine, şi prin asta a fost mult mai norocos decât majoritatea oamenilor care au ajuns aici. Cu siguranţă a fost mult mai norocos decât merita.

Înainte să ne dăm seama ce se întâmplă, Percy îşi scoase

arma, făcu un pas până lângă celula lui Wharton şi descărcă toate cele şase gloanţe în individul care dormea. Pur şi simplu bam-bam-bam, bam-bam-bam, cât de repede a putut să apese pe trăgaci. Sunetul împuşcăturilor în acel spaţiu închis fu asurzitor; când i-am povestit lui Janice a doua dimineaţă ce se întâmplase, abia dacă îmi auzeam propria voce. Toţi patru am fugit spre el. Dean ajunse primul la el – nu ştiu cum, pentru că era în spatele meu şi al lui Brutal, când Coffey îl ţinuse pe Percy – dar aşa a fost. Îl apucă pe Percy de încheietura mâinii, pregătindu-se să-l forţeze să lase arma din mână, dar nu fu nevoie. Percy lăsă arma să cadă, iar aceasta căzu pe podea. Privirea lui trecea prin noi. Se auzi un fâsâit şi începu să se simtă un miros de amoniac în timp ce vezica lui Percy îşi dădu drumul, apoi un alt zgomot şi un miros şi mai urât în timp ce îşi dădea drumul şi din cealaltă parte. Privirea îi rămăsese fixată pe unul dintre colţurile coridorului. Ochii aceia n-au mai văzut din acel moment nimic din lumea aceasta reală, din câte ştiu eu. La începutul acestei relatări am spus că Percy era la Briar Ridge pe când Brutal găsise bucăţelele colorate din mosorul lui Mr. Jingles, câteva luni mai târziu, şi v-am spus adevărul în privinţa aceasta. Dar nu a primit biroul cu ventilator; nici nu a avut ocazia de a maltrata nişte pacienţi bolnavi psihic. Dar măcar a primit o cameră separată.

La urma urmei, avea relaţii.

Wharton stătea întins pe o parte, cu spatele sprijinit de peretele celulei. Atunci n-am prea văzut multe, decât o groază de sânge absorbit de cearşaf sau împrăştiat pe ciment, dar legistul a spus că Percy trăsese ca un trăgător de elită. Mi-am amintit de relatarea lui Dean despre cum Percy îşi aruncase bastonul de lemn de nuc după şoarece şi ratase la o distanţă foarte mică, şi nu m-am mirat. De această dată, distanţa fusese mai mică, iar ţinta rămăsese nemişcată. Un glonţ în vintre, unul în abdomen, unul în piept, trei în cap.

Brutal tuşea şi îşi făcea vânt cu mâinile din cauza

fumului cauzat de împuşcătură. Tuşeam şi eu, dar până atunci nu am realizat asta.

— Capăt de linie, spuse Brutal.

Vocea lui era calmă, dar îi citeam în privire o expresie de panică.

M-am uitat spre celălalt capăt al coridorului şi l-am văzut pe John Coffey şezând pe pat. Mâinile îi erau din nou împreunate între genunchi, dar capul îi era ridicat şi nu mai arăta ca un om foarte bolnav. Îmi făcu un semn uşor cu capul şi m-am surprins – ca şi în ziua în care i-am oferit mâna ca să mi-o strângă – întorcându-i semnul.

— Ce facem acum? se bâlbâi Harry. Oh, Dumnezeule, ce-o să facem?

— Nu *putem* face nimic, spuse Brutal pe acelaşi ton calm. Am încurcat-o. Nu-i aşa, Paul?

Gândurile începură să mi se mişte foarte rapid. M-am uitat la Harry şi Dean, care se uitau la mine ca doi copii speriaţi. M-am uitat la Percy, care stătea numai acolo cu gura căscată şi cu braţele atârnând. Apoi, m-am uitat la vechiul meu prieten, Brutus Howell.

— Va fi bine, am spus.

În cele din urmă, Percy începu să tuşească. Se aplecă înainte, cu mâinile sprijinite pe genunchi, ca şi cum ar fi vomat. Faţa începu să i se înroşească. Am deschis gura, vrând să le spun celorlalţi să se dea înapoi, dar n-am avut ocazia. Scoase un sunet ca de animal, deschise gura şi vărsă un nor de insecte mici, care se roteau. Era atât de dens, încât pentru un moment nu i-am putut vedea capul. Harry spuse „Doamne păzeşte” pe un ton slab. Apoi, insectele se făcură de un alb atât de strălucitor, de parcă ar fi fost o ninsoare cu fulgi proaspeţi de ianuarie. Un moment mai târziu, norul dispăruse. Percy se îndreptă încet de spate şi continuă să privească în gol de-a lungul culoarului.

— N-am văzut nimic din ce s-a întâmplat, spuse Brutal. Nu-i aşa, Paul?

— Nu. Nici eu, nici voi, n-aţi văzut nimic. Ai văzut ceva,

Harry?

— Nu, spuse Harry.

— Dean?

— Ce să văd?

Dean îşi dădu jos ochelarii şi începu să şi-i şteargă. Am crezut că îi va scăpa, atât de tare îi tremurau mâinile, dar reuşi să-i ţină.

— „Ce să văd”, asta-i bună. Asta e scăparea noastră. Acum ascultaţi-l pe mai-marele vostru, băieţi, şi ţineţi minte ce vă spun de prima dată, pentru că timpul e scurt. E o poveste simplă. Haideţi să nu o facem noi mai complicată.

3

I-AM SPUS TOATE ACESTEA lui Jan pe la ora unsprezece în dimineaţa aceea – a fost cât pe ce să scriu în *dimineaţa următoare,* dar desigur că a fost în aceeaşi zi. A fost ziua cea mai lungă din viaţa mea, fără nicio îndoială. I-am spus şi ei cam ceea ce am relatat şi aici, încheind cu modul în care William Wharton a sfârşit mort pe patul lui, găurit de gloanţele din arma de serviciu a lui Percy.

Nu, de fapt n-a fost aşa. Am încheiat *de fapt* cu ceea ce a ieşit din Percy, insectele sau ce-or fi fost. A fost ceva greu de povestit, chiar şi soţiei mele, dar i-am spus totul.

În timp ce vorbeam, ea mi-a adus cafea, câte o jumătate de ceaşcă o dată – la început, mâinile îmi tremurau atât de tare încât nu aş fi putut să iau ceaşca plină în mână fără să răstorn o parte din ea. Pe când am terminat de povestit, tremuratul îmi trecuse în mare parte şi am simţit că aş putea chiar să mănânc ceva – un ou, poate, sau nişte supă.

— Lucrul care ne-a salvat a fost că de fapt nu a trebuit să minţim, niciunul dinte noi.

— Numai să omiteţi nişte lucruri, spuse ea şi încuviinţă. Lucruri mărunte, în mare parte, de exemplu, cum aţi scos un ucigaş condamnat din închisoare şi cum a vindecat el o

femeie care era pe moarte şi cum a cauzat nebunia lui Percy – cum? – scuipând pe gâtul lui în jos o tumoare la creier făcută chisăliţă?

— Nu ştiu, Jan, am spus. Ştiu numai că dacă mai vorbeşti aşa, ori mănânci tu supa, ori i-o dai câinelui.

— Îmi pare rău. Dar am dreptate, nu-i aşa?

— Da, am spus. Numai că am scăpat fără să fim prinşi pentru…

Pentru ce? Nu puteam s-o numim evadare şi nici permisie nu puteai să-i zici.

— Pentru excursia pe care am făcut-o. Nici chiar Percy nu le-ar putea spune nimic despre asta, nici chiar dacă îşi va reveni vreodată.

— Dacă îşi va reveni vreodată, repetă ea. Cât de mare e probabilitate asta?

Am dat negativ din cap ca să-i arăt că nu aveam nicio idee. Dar, de fapt, bănuiam; bănuiam că nu avea să-şi mai revină niciodată, nici în 1932, nici în ’42 sau ’52. Şi în asta am avut dreptate. Percy Wetmore a rămas la Briar Ridge până când azilul a ars în 1944. În acel incendiu au murit şaptesprezece pacienţi, dar Percy nu a fost unul dintre ei. Tăcut şi inert din toate punctele de vedere – cuvântul cu care am învăţat să descriu starea aceasta este *catatonic* – el a fost condus afară din azil de infirmieri cu mult înainte ca focul să ajungă la aripa în care stătea el. A fost dus la o altă instituţie – nu-mi amintesc numele acesteia şi presupun că oricum asta nu are nicio importanţă – şi a murit în anul 1965. Din câte ştiu eu, ultima dată când a vorbit a fost când ne-a spus ca unul dintre noi să-l semneze la plecare… asta numai dacă nu voiam să explicăm de ce plecase mai repede.

Ironia a fost că niciodată n-a trebuit să dăm prea multe explicaţii. Percy înnebunise şi-l împuşcase mortal pe William Wharton. Asta a fost ceea ce am spus noi, iar acest lucru era adevărat. Când Anderson l-a întrebat pe Brutal cum i se păruse Percy înainte să-l împuşte pe Wharton, iar Brutal i-a răspuns cu un singur cuvânt – *„Tăcut”* – a existat

un moment teribil când am simţit că aveam să izbucnesc în râs. Pentru că şi asta era adevărat, Percy fusese într-adevăr tăcut, pentru că în mare parte din tura lui, gura îi fusese acoperită cu o bandă adezivă şi tot ceea ce putuse să îngaime era *mmmh, mmmh, mmmh.*

Curtis îl ţinu la faţa locului pe Percy până la ora opt, Percy fiind la fel de tăcut ca un peşte, numai cu mult mai straniu. Pe atunci ajunsese şi Hal Moores, arătând sever, dar competent, pregătit să preia din nou frâiele. Curtis Anderson îl lăsă să facă asta, răsuflând atât de uşurat, încât aproape că l-am putut auzi cu toţii. Bărbatul uimit, speriat, dispăruse; administratorul a fost acela care s-a dus la Percy, l-a apucat de umeri cu mâinile lui mari şi l-a scuturat cât de tare a putut.

— Băiete! strigă el chiar lângă faţa lipsită de expresie a lui Percy – o faţă care începea să se înmoaie ca ceara, mă gândeam eu. *Băiete!* Mă auzi? Vorbeşte-mi dacă mă auzi! Vreau să ştiu ce s-a întâmplat!

Desigur că de la Percy n-a primit niciun răspuns. Anderson voia să-l ia la o parte pe administrator, ca să discute despre cum vor trata această problemă – era o problemă care avea şi o nuanţă politică – dar Moores îl amână, cel puţin pentru moment, şi mă trase pe mine la o parte pe Culoar. John Coffey stătea întins pe pat, cu faţa întoarsă spre perete, cu picioarele atârnându-i în mod grotesc de pe pat. Părea să doarmă şi probabil că asta şi făcea… dar el nu făcea întotdeauna ceea ce ni se părea nouă că face, după cum putuserăm să constatăm.

— Ceea ce s-a întâmplat la mine acasă are legătură cu ceea ce s-a întâmplat aici, după ce v-aţi întors? întrebă Moores încet. Vă acopăr cât pot, chiar dacă asta mă va costa slujba, dar trebuie să ştiu.

Am dat din cap negativ. Când am început să vorbesc, am vorbit şi eu încet. În preajma noastră erau cam o duzină de indivizi, foindu-se de colo-colo. Un altul îl fotografia pe Wharton în celula lui. Curtis Anderson se întorsese să-l privească pe acesta, şi, pentru moment, numai Brutal era

atent la noi.

— Nu are legătură, domnule. L-am dus pe John înapoi în celula lui aşa cum vezi, apoi l-am lăsat pe Percy afară din camera de izolare, unde l-am pus la păstrare înainte să plecăm. Am crezut că o să facă scandal, dar n-a făcut. Şi-a cerut numai bastonul şi arma. N-a zis nimic altceva, a pornit numai pe coridor. Apoi, când a ajuns la celula lui Wharton, şi-a scos arma şi a început să tragă.

— Crezi că faptul că a stat în camera de izolare… i-a afectat creierul?

— Nu, domnule.

— I-aţi pus cămaşa de forţă?

— Nu, domnule, n-a fost nevoie.

— A stat liniştit? Nu a opus rezistenţă?

— Deloc.

— Chiar şi atunci când a văzut că voiaţi să-l închideţi în camera de izolare, a stat liniştit şi nu a opus rezistenţă.

— Aşa este.

Am simţit nevoia să mai brodez câte ceva pe tema asta – să pun în gura lui Percy una sau două replici – dar m-am abţinut. Cu cât mai simplu, cu atât mai bine, ştiam asta.

— Nu s-a agitat. A mers numai într-un colţ şi s-a aşezat.

— Atunci, n-a zis nimic de Wharton?

— Nu, domnule.

— N-a vorbit nici de Coffey?

Am dat din cap negativ.

— Se poate ca Percy să fi plănuit ceva în legătură cu Wharton? Avea ceva împotriva individului ăluia?

— Asta e posibil, am spus, vorbind şi mai încet. Percy nu avea grijă pe unde umbla, Hal. O dată Wharton şi-a întins mâna, l-a apucat printre gratii şi l-a speriat destul de tare.

Am făcut o pauză.

— L-a pipăit, poţi să spui şi aşa.

— Nimic mai rău decât atât? Numai… „l-a speriat”… şi asta a fost tot?

— Da, dar totuşi a fost destul de rău pentru Percy. Wharton a spus ceva de genul că mai degrabă i-ar trage-o

lui Percy, decât surorii lui Percy.

— Hm.

Moores continua să se uite într-o parte spre John Coffey, de parcă ar fi avut nevoie constant să-şi reamintească de faptul că John Coffey era o persoană reală, care exista în această lume.

— Asta nu explică ce s-a întâmplat cu el, dar explică de ce s-a descărcat pe Wharton şi nu pe Coffey sau pe vreunul dintre oamenii tăi. Apropo de oamenii tăi, Paul, vor spune cu toţii aceeaşi poveste?

— Da, domnule, i-am spus. Şi aşa vor face, i-am spus lui Jan, luând din supa pe care o adusese pe masă. Voi avea grijă ca să fie aşa.

— Dar totuşi *ai minţit,* spuse ea. L-ai minţit pe Hal.

Ei bine, la asta sunt bune soţiile, nu-i aşa? Întotdeauna caută noduri în papură şi de cele mai multe ori găsesc.

— Presupun că da, dacă vrei să priveşti lucrurile astfel. Dar totuşi nu i-am spus nimic cu care să nu ne putem împăca vreunul din noi. Hal nu va avea probleme, eu aşa cred. Nici măcar n-a fost *acolo,* la urma urmei. Era acasă şi îşi îngrijea soţia atunci când Curtis l-a chemat.

— N-a spus cum se simte Melinda?

— Nu atunci, nu era momentul, dar am vorbit din nou, chiar înainte ca Brutal şi cu mine să plecăm. Melly nu-şi aminteşte prea multe, dar este bine. S-a ridicat din pat şi merge prin casă. Vorbeşte despre răsadurile de flori de la anul.

Soţia mea se uită pentru o vreme la mine în timp ce eu mâncam. Apoi mă întrebă:

— Hal ştie că e vorba de un miracol, Paul? Înţelege lucrul acesta?

— Da, cu toţii înţelegem, toţi cei care am fost de faţă.

— O parte din mine doreşte să fi fost şi eu acolo, spuse ea, deşi cred că sunt mai fericită că n-am fost. Dacă aş fi văzut cum i s-au deschis lui Saul ochii pe drumul spre Damasc, probabil că aş fi făcut atac de cord.

— Da' de unde, am spus, înclinându-mi castronul ca să

iau şi ultima lingură de supă, probabil că i-ai fi făcut nişte supă. Aceasta e foarte bună, draga mea.

— Bine.

Dar ea de fapt nu se gândea la supă, sau la gătit, sau la Saul şi la drumul Damascului. Se uita afară pe fereastră, spre culmile munţilor, cu bărbia sprijinită pe o mână, cu ochii la fel de înceţoşaţi cum sunt crestele în dimineţile de vară, când urmează o zi fierbinte. Dimineţi de vară ca şi aceea când au fost găsite gemenele Detterick, m-am gândit brusc. M-am întrebat de ce oare nu strigaseră. Ucigaşul le rănise; era sânge pe verandă şi pe trepte. Deci, de ce nu strigaseră?

— Crezi că John Coffey l-a ucis de fapt pe omul acela, Wharton, nu-i aşa? întrebă Janice, privind din nou spre mine. Nu crezi că a fost un accident sau ceva de genul acesta; crezi că l-a folosit pe Percy Wetmore ca pe o armă împotriva lui Wharton.

— Da.

— De ce?

— Nu ştiu.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat când l-ai dus pe Coffey pe Culoar, poţi? Numai partea aceea.

Aşa am făcut. I-am spus că felul cum braţul acela slab izbucnise dintre gratii şi îl apucase pe John de mână, îmi amintise de un şarpe – unul dintre şerpii aceia de apă de care ne temeam când eram copii şi înotam în râu – şi cum spusese Coffey că Wharton era un om rău. Cum aproape că şoptise asta.

— Şi Wharton a spus că…?

Soţia mea privea din nou pe geam, dar mă asculta atent.

— Wharton a spus „Aşa e. Cel mai rău.”

— Şi asta e tot.

— Da. Am avut atunci senzaţia că se va întâmpla ceva chiar în clipa aceea, dar nu s-a întâmplat nimic. Brutal a smucit jos braţul lui Wharton de pe John şi i-a spus să se întindă, ceea ce Wharton a şi făcut. Părea să fie inconştient şi când era în picioare. A zis ceva de genul că negrii ar

trebui să aibă propriul lor scaun electric, şi asta a fost totul. Noi ne-am văzut de treaba noastră.

— John Coffey a spus că e un om rău.

— Da. A spus acelaşi lucru şi despre Percy o dată. Poate de mai multe ori. Nu-mi amintesc exact când, dar ştiu că a spus.

— Dar Wharton nu i-a făcut nimic lui Coffey personal, nu-i aşa? Ca şi cum i-a făcut lui Percy, vreau să spun.

— Nu. După cum erau aşezate celulele lor – a lui Wharton chiar prima după biroul de serviciu de o parte, iar a lui Coffey, în capătul celălalt şi pe cealaltă parte – abia dacă se vedeau unul pe altul.

— Spune-mi încă o dată cum arăta Coffey când Wharton l-a apucat de mână.

— Janice, aşa nu ajungem nicăieri.

— Poate că nu, dar poate că da. Spune-mi încă o dată cum arăta.

Am oftat.

— Cred că aş putea spune că arăta şocat. Şi-a ţinut răsuflarea. Aşa cum ai face tu dacă ai sta la soare pe plajă, iar eu m-aş furişa şi ţi-aş arunca pe spate apă rece. Sau ca şi cum ar fi fost pălmuit.

— Ei bine, sigur, spuse ea. Dacă te apucă din senin cineva de braţ te sperii, s-a speriat şi el, s-a trezit pentru o clipă.

— Da, am spus eu.

Apoi am spus:

— Nu.

— Care din ele. Da sau nu?

— Nu. Nu era ca şi cum s-ar fi *speriat.* A fost ca şi atunci când mi-a spus să vin în celula lui ca să mă vindece de infecţia urinară. Sau ca şi când mi-a spus să-i dau şoarecele. Era ca şi cum ar fi fost surprins, dar nu pentru că l-a prins de mână… *nu chiar,* oricum… Oh, Dumnezeule, Jan, nu ştiu nici eu.

— În ordine, s-o lăsăm baltă, spuse ea. Numai nu-mi pot imagina de ce a făcut John asta. Nu are o natură violentă.

Fapt care conduce spre o nouă întrebare, Paul: cum vei putea să-l execuţi dacă ai dreptate în legătură cu fetiţele acelea? Cum poţi să-l aşezi în scaunul electric dacă altcineva…

Am sărit de pe scaun. Am lovit cu cotul castronul şi l-am răsturnat pe podea, unde s-a spart. Îmi venise în minte o idee. În acel moment era mai mult intuiţie decât logică, dar avea o doză de eleganţă.

— Paul? mă întrebă Janice alarmată. Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, am spus. Nu ştiu nimic sigur, dar voi încerca să aflu, dacă pot.

4

CEEA CE A URMAT NOPŢII aceleia a fost un circ cu trei arene, cu guvernatorul într-una dintre ele, penitenciarul în a doua, iar sărmanul Percy Wetmore cu doaga lipsă, în a treia. Şi cine a fost maestrul de ceremonii? Ei bine, ziariştii şi ceilalţi oameni care lucrau în presă au îndeplinit cu schimbul rolul acesta. Nu erau atât de răutăcioşi pe cât sunt acum – pe atunci nu-şi *permiteau* să fie atât de răutăcioşi – dar chiar şi pe atunci ţineau de bucăţica lor atunci când apucau să-şi înfigă colţii în ea. Aşa s-a întâmplat şi de data aceasta, şi a fost un spectacol distractiv, atât cât a durat.

Dar chiar şi cel mai bun circ, cel cu ciudăţeniile cele mai înspăimântătoare, cu clovnii cei mai nostimi, cu animalele cele mai sălbatice trebuie să plece din oraş în cele din urmă. Acesta plecă o dată cu comisia de anchetă, care sună destul de înspăimântător, dar care de fapt s-a dovedit a fi destul de blândă şi de superficială. În altă situaţie, guvernatorul ar fi cerut probabil capul cuiva pentru ce se întâmplase, dar nu şi de data asta. Nepotul lui prin alianţă – ruda de sânge a soţiei lui – îşi pierduse minţile şi ucisese un om. Ucisese un ucigaş – pentru asta cred că a mulţumit lui Dumnezeu – dar Percy împuşcase totuşi un om care

dormea în celula lui, lucru care nu era tocmai corect. Dacă mai puneai la socoteală şi că tânărul rămăsese nebun de legat, înţelegeai cu uşurinţă de ce guvernatorul voia ca totul să se termine, şi asta cât de repede posibil.

Călătoria noastră nocturnă cu camionul lui Harry Terwilliger nu ieşi niciodată la iveală. Nici faptul că Percy fusese îmbrăcat cu cămaşa de forţă şi închis în camera de izolare în timpul cât noi fuseserăm plecaţi nu ieşi la iveală. Faptul că William Wharton fusese dopat când Percy îl împuşcase, nici asta n-a ieşit la iveală niciodată. De ce s-ar fi aflat? Autorităţile nu aveau ce să suspecteze ca şi cauză a morţii lui Wharton decât o jumătate de duzină de cartuşe. Legistul le îndepărtase pe acestea, antreprenorul de pompe funebre îl pusese într-o cutie de lemn de pin, şi acesta fu sfârşitul omului cu numele *Billy the Kid,* tatuat pe braţul stâng. Un mod bun de a te debarasa de un gunoi, ai fi zis.

În linii mari, tărăboiul dură cam două săptămâni, în acest timp, nu am îndrăznit nici să mă uit chiorâş într-o parte, ce să mai zic de a-mi lua o zi liberă ca să merg să fac investigaţii pe cont propriu în legătură cu ideea care mi-a venit la masa din bucătărie, în dimineaţa de după aventura noastră nocturnă. Am ştiut cu siguranţă că circul a plecat din oraş în ziua când am mers la serviciu pe la mijlocul lui noiembrie – ziua de doisprezece noiembrie, cred, dar nu sunt sigur de asta. Aceea a fost ziua în care am găsit pe biroul meu documentul de sosirea căruia mă temeam: ordinul de execuţie a lui John Coffey. Fusese semnat de Curtis Anderson în loc de Hal Moores, dar documentul era la fel de legal, oricum, şi desigur că-l văzuse şi Hal înainte să ajungă la mine. Mi-l imaginam pe Hal şezând la biroul lui din clădirea administraţiei, cu hârtia aceea în mână, şezând acolo şi gândindu-se la soţia lui, care era o minune pentru medicii din Spitalul din Indianola. Medicii aceia îi dăduseră şi ei un fel de ordin de execuţie, dar John Coffey îl rupsese. Acum, însă, era rândul lui Coffey să meargă pe Culoarul Morţii, şi care dintre noi

putea să-l oprească? Care dintre noi avea să-l oprească?

Data de pe ordinul de execuţie era 20 noiembrie. La trei zile după ce l-am primit – cred că prin data de cincisprezece – am rugat-o pe Janice să sune la penitenciar şi să le spună că sunt bolnav. O ceaşcă de cafea mai târziu, mergeam spre nord în Ford-ul meu cu suspensii cam tari, dar altfel foarte sigur. Janice mă sărutase de drum bun şi îmi urase mult noroc; i-am mulţumit, dar nu mai ştiam nici eu prea bine ce ar fi fost de fapt un noroc – să găsesc ce căutam, sau să nu găsesc nimic. Tot ceea ce ştiam sigur era că nu mi-a venit să cânt în timp ce am condus până acolo. Nu în ziua aceea.

Pe la trei după-amiaza, am ajuns. Am ajuns la tribunalul ţinutului Purdom, chiar înainte să se închidă, m-am uitat pe nişte dosare, apoi am primit vizita şerifului, care fusese informat de un funcţionar că un străin răsfoia dosarele din arhiva locală. Şeriful Catlett voia să ştie ce aveam de gând să fac. Eu i-am spus. Catlett se gândi o vreme la asta, apoi mi-a spus ceva interesant. Mi-a spus că avea să nege că îmi spusese aşa ceva dacă aveam să fac valuri şi, oricum, nu era ceva concludent, dar era totuşi un indiciu. Era cu siguranţă un indiciu. M-am gândit la ce mi-a spus tot drumul spre casă, iar în acea noaptea m-am gândit şi mai mult şi abia am reuşit să dorm puţin.

Ziua următoare, m-am trezit în zori şi am mers în ţinutul Trapingus. L-am căutat pe şeriful Homer Cribus, un butoi de mâncare şi de băutură, dar am putut să vorbesc doar cu adjunctul său, Rob McGee. McGee n-a vrut să asculte ceea ce îi spuneam. Nu a vrut cu niciun chip să asculte ce-i spuneam. La un moment dat, am fost destul de sigur că avea să-mi tragă un pumn în gură, numai ca să nu mai trebuiască să asculte, dar în cele din urmă fu de acord să meargă şi să-i pună câteva întrebări lui Klaus Detterick. Cred că a fost de acord să facă asta mai mult ca să se asigure că nu aveam să o fac eu.

— Are numai treizeci şi nouă de ani, dar arată ca un bătrân, spuse McGee, şi nu-i lipseşte ca un deştept de

gardian de la puşcărie, care se crede detectiv, să-l ia din nou la întrebări tocmai când suferinţa lui a început să se atenueze. Rămâi aici în oraş. Nu vreau să te apropii de ferma familiei Detterick, dar vreau să te găsesc atunci când am terminat de vorbit cu Klaus. Dacă încep să te ardă călcâiele, du-te la restaurant şi mănâncă o felie de plăcintă. Te va mai ţine pe loc.

Până la urmă, am luat două felii de plăcintă şi, într-adevăr, a fost cam mult pentru stomacul meu.

Când McGee intră în restaurant şi se aşeză la tejghea lângă mine, am încercat să citesc pe faţa lui ce se întâmplase, dar n-am reuşit.

— Ei bine, am întrebat?

— Vino până acasă la mine, vom sta de vorbă acolo, spuse el. Locul acesta e prea aglomerat pentru mine.

Am purtat restul discuţiei pe veranda din faţa casei lui Rob McGee. Amândoi eram zgribuliţi, dar doamna McGee nu permitea nimănui să fumeze în casă. A fost o femeie care a ştiut să gândească pentru viitor. McGee vorbi o vreme. O făcea ca un om căruia nu-i face nicio plăcere să spună ceea ce spune.

— Asta nu dovedeşte nimic, ştii asta, nu-i aşa? întrebă el când termină.

Tonul lui era uşor beligerant şi arătă spre mine cu ţigara lui răsucită de mână într-un mod agresiv, în timp ce vorbea, dar pe faţa lui se vedea că e abătut. Nu tot ce auzi şi vezi este primit ca dovadă într-un tribunal, amândoi ştiam asta. Cred că aceasta a fost unica ocazie din viaţa adjunctului de şerif McGee când şi-a dorit să fi fost la fel de nătărău ca şi şeful lui.

— Ştiu asta, am spus.

— Iar dacă te gândeşti să deschizi un nou proces pe baza acestei singure ipoteze, atunci cred că ar fi bine să te gândeşti mai bine, *señor.* John Coffey este negru şi, în ţinutul Trapingus, negrii nu prea au parte de un al doilea proces.

— Ştiu şi asta.

— Şi atunci, ce ai de gând să faci?

Mi-am aruncat ţigara în stradă, peste balustrada verandei. Apoi m-am ridicat. Drumul până acasă avea să fie unul lung şi, cu cât mai repede o luam din loc, cu atât mai repede aveam să închei această călătorie.

— Aş vrea să ştiu şi eu asta, domnule McGee, am spus, dar nu ştiu. Singurul lucru pe care îl ştiu sigur că a doua felie de plăcintă a fost o greşeală.

— Să-ţi spun ceva, deşteptule, spuse el, vorbind pe acelaşi ton războinic. În primul rând, nu cred că ar fi trebuit să deschizi această cutie a Pandorei.

— Nu eu am deschis-o, am spus, apoi am plecat acasă.

Am ajuns acasă târziu – după miezul nopţii – dar soţia mea mă aştepta. Bănuisem că mă va aştepta, dar totuşi mi-a părut bine când am văzut-o, când ea şi-a pus braţele în jurul umerilor mei şi am simţit corpul ei frumos şi ferm lipit de al meu.

— Bună, străinule, spuse ea, apoi mă atinse pe vintre. Nu e nimic în neregulă cu puişorul ăsta, nu-i aşa? E sănătos tun.

— Aşa este, am spus, şi am ridicat-o în braţe.

Am dus-o în dormitor şi am făcut dragoste şi, în timp ce eu ajungeam la punctul culminant, m-am gândit la ochii veşnic înlăcrimaţi ai lui John Coffey. Şi la Melinda Moores, cum îi spusese *Am visat că rătăceai în întuneric, şi la fel rătăceam şi eu. Ne-am găsit unul pe altul.*

Stând încă deasupra soţiei mele, cu braţele ei în jurul gâtului meu şi cu coapsele una lângă alta, am început şi eu să plâng.

— Paul! spuse ea şocată şi speriată.

Nu cred că mă văzuse plângând mai mult de vreo şase ori de când eram căsătoriţi. În mod normal, nu eram un om plângăcios.

— Paul, ce s-a întâmplat?

— Ştiu tot ce se poate şti, am spus printre lacrimi. Ştiu chiar prea multe, dacă vrei să afli adevărul. Trebuie să-l electrocutez pe John Coffey în mai puţin de o săptămână, şi

William Wharton a fost acela care le-a ucis pe gemenele Detterick. Wild Bill le-a ucis.

5

ZIUA URMĂTOARE, aceiaşi oameni care luaseră masa la mine în bucătărie, în ziua de după execuţia ratată a lui Delacroix, luară masa la mine din nou. De data aceasta există şi o a cincea persoană la consiliul nostru de război: soţia mea. Jan fusese aceea care mă convinsese să le spun şi celorlalţi; primul meu impuls fusese să nu o fac. Nu era suficient de rău, am întrebat-o, că ştiam *noi* doi?

— Nu gândeşti cu claritate în privinţa asta, îmi răspunsese ea. Probabil pentru că încă eşti supărat. Dar ei ştiu deja partea cea mai proastă, şi anume că John este la închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o. Dacă discuţia asta va avea vreun efect, acesta va fi că va face lucrurile mai suportabile.

Eu nu eram atât de sigur, dar am ţinut cont de părerea ei. M-am aşteptat la un adevărat tărăboi când i-am spus lui Brutal, Dean şi Harry ce ştiam (nu puteam să dovedesc, dar ştiam), dar la început se aşternu liniştea. Apoi, luând încă unul din biscuiţii făcuţi de Janice şi începând să pună o cantitate grotescă de unt pe el, Dean spuse:

— Să-l fi văzut John? Să-l fi văzut pe Wharton lăsând fetiţele, poate chiar să-l fi văzut în timp ce le siluia?

— Cred că dacă ar fi văzut asta, ar fi încercat să-l oprească, am spus. Iar să-l fi văzut pe Wharton, poate în timp ce fugea de la faţa locului, asta e posibil. Dacă l-a văzut, a uitat oricum mai târziu.

— Sigur, spuse Dean. E deosebit, dar asta nu-l face şi deştept. Şi-a dat seama că e Wharton când acesta l-a apucat de mână printre gratiile celulei lui.

Brutal încuviinţă.

— De aceea a părut John atât de surprins… atât de şocat. Vă amintiţi cum şi-a deschis larg ochii?

Am încuviinţat.

— L-a folosit pe Percy ca o armă împotriva lui Wharton, asta a spus Janice şi eu m-am tot gândit la asta. De ce ar fi vrut John Coffey să-l ucidă pe Wild Bill? Pe *Percy,* poate – Percy a strivit şoarecele lui Delacroix chiar în faţa lui, Percy l-a ars de viu pe Delacroix şi John ştia asta – dar Wharton? Wharton ne-a dat de furcă tuturor într-un fel sau altul, dar n-a avut nimic cu John, din câte ştiu eu – abia dacă au schimbat câteva cuvinte în timpul cât au fost amândoi pe Culoar şi jumătate din acestea le-au schimbat în seara aceea. Deci, de ce ar fi vrut să-l ucidă? Wharton era din ţinutul Purdom şi, în ceea ce-i priveşte pe băieţii albi din zona aceea, nu văd un negru decât dacă acesta se întâmplă să-i treacă pragul. Deci, de ce-a făcut-o? Ce ar fi putut el să simtă sau să vadă atunci când Wharton l-a apucat de braţ, ceva care să fie atât de rău încât să păstreze în corpul lui otrava pe care a scos-o din corpul lui Melly?

— Şi să fie la un pas de moarte pentru că a făcut-o, spuse Brutal.

— Mai degrabă la un sfert de pas de moarte. Şi gemenele Detterick au fost singurul lucru care mi-a venit în minte şi care era un lucru suficient de grav ca să explice ce a făcut. Mi-am spus că era o idee prostească, coincidenţa era prea mare, nu putea fi aşa. Apoi, mi-am amintit ce a scris Curtis Anderson în primul dosar pe care l-am primit despre Wharton – că Wharton era din cale-afară de sălbatic şi că rătăcise prin tot statul înainte de jaful în care i-a ucis pe oamenii aceia. *A rătăcit prin tot statul.* Asta mi-a rămas în minte. Apoi, mi-am amintit de cum a vrut să-l stranguleze pe Dean, atunci când l-aţi adus. Asta m-a făcut să mă gândesc la…

— La câine, spuse Dean.

Îşi frecă gâtul acolo unde Wharton îl strânsese cu lanţul. Cred că nici nu-şi dădea seama că făcea asta.

— Ţi-a amintit de cum a fost sucit gâtul câinelui.

— Oricum, am plecat în ţinutul Purdom ca să verific

dosarul lui Wharton – tot ceea ce aveam aici era dosarul despre crimele care l-au adus pe Culoarul Morţii. Sfârşitul carierei lui, cu alte cuvinte. Eu voiam începutul.

— A făcut multe?

— Da. Vandalism, furt calificat, incendierea unor căpiţe de fân, chiar şi furt de explozibil – el şi un prieten al lui au furat dinamită şi au detonat-o lângă un pârâu. A început devreme, pe la zece ani, dar ceea ce voiam eu nu era în dosar. Apoi a apărut şeriful ca să vadă cine sunt şi ce vreau şi asta s-a dovedit a fi un noroc. Am minţit, am spus că atunci când s-a făcut percheziţia în celulă, s-au descoperit nişte fotografii în salteaua lui Wharton – fetiţe dezbrăcate. I-am spus că voiam să văd dacă Wharton avea antecedente de pedofil, pentru că existau o serie de cazuri nerezolvate în Tennessee de care auzisem. Am fost foarte atent să nu menţionez numele gemenelor Detterick. Cred că nici lui nu i-au trecut prin cap.

— Sigur că nu, spuse Harry. De ce să-i fi trecut prin cap? La urma urmei, acela e un caz clasat.

— Am spus că probabil n-avea niciun rost să insist pe ideea respectivă, de vreme ce nu era nimic în dosarul lui Wharton. Vreau să zic, erau *destule* lucruri în dosarul lui, numai că nu exista nimic despre acel gen de lucruri. Atunci, şeriful – Catlett se numeşte – a râs şi a spus că nu tot ce a făcut un individ ca Wharton e scris în dosarul lui de la tribunal şi, oricum, ce importanţă avea? În definitiv, era mort? Eu i-am spus că voiam numai să-mi satisfac curiozitatea, nimic mai mult, şi asta l-a făcut să se relaxeze. M-a dus în birou la el, mi-a dat un scaun şi o ceaşcă de cafea şi mi-a spus că în urmă cu un an şi patru luni, când Wharton avea numai optsprezece ani, un om din partea de vest a ţinutului l-a prins în hambar cu fiica lui. Nu a fost chiar viol; omul i-a spus lui Catlett că a fost vorba de „băgat de deget”. Scuze, draga mea.

— E în ordine, spuse Janice. Dar faţa ei era palidă.

— Câţi ani avea fata?

— Nouă, am spus.

El strâmbă din nas.

— Omul acela ar fi mers după Wharton, dacă ar fi avut vreo doi fraţi sau vreo doi veri mai în vârstă şi mai corpolenţi ca el, ca să-i dea o mână de ajutor, dar nu avea. Aşa că s-a dus la Catlett, dar a spus că nu voia decât ca Wharton să fie avertizat. Nimeni nu vrea ca lucruri de genul ăsta să se afle, dacă asta se poate evita. Oricum, şeriful Catlett se ocupa de ceva vreme de antecedentele lui – se ocupase de el din şcoală, de când Wharton avea cincisprezece ani – şi a hotărât că paharul se umpluse. A luat trei oameni cu el, au mers la casa lui Wharton, au dat-o la o parte pe doamna Wharton, când aceasta a început să plângă şi să se tânguiască, apoi l-au avertizat pe domnul William „Billy the Kid” Wharton ce se întâmplă cu vlăjganii plini de coşuri atunci când se iau de fetiţe care nu au nici măcar vârsta la care au auzit de menstruaţie, nu s-o şi aibă.

— L-am avertizat ca la carte, mi-a spus Catlett. L-am avertizat până când din cap îi curgea sânge, umărul îi era dislocat şi dosul îi era arşice.

Brutal râdea.

— Asta e într-adevăr specific pentru ţinutul Purdom, spuse el. Foarte specific.

— Cam trei luni mai târziu, Wharton a început „petrecerea” care avea să se încheie cu jaful, am spus. Şi cu crimele care l-au adus la noi.

— Deci a mai avut o dată de-a face cu o minoră, spuse Harry.

Îşi dădu jos ochelarii, suflă pe ei şi începu să-i şteargă.

— Foarte minoră. Dar o singură dată nu înseamnă că avea obiceiul să facă asta.

— Un om nu face aşa ceva o singură dată, spuse soţia mea, strângând buzele atât de tare, încât parcă îi dispărură cu totul.

După asta, le-am povestit despre vizita mea în ţinutul Trapingus. Fusesem mult mai franc cu adjunctul de şerif, Rob McGee – de fapt, nu prea avusesem altă variantă. Nici

până în ziua de azi nu ştiu cum şi-a justificat întrebările în faţa domnului Detterick, dar acel McGee care s-a aşezat lângă mine la restaurant părea să fi îmbătrânit şapte ani.

Pe la mijlocul lunii mai, cam cu o lună înainte de jaful şi de crimele care au încheiat cariera scurtă a lui Wharton ca răufăcător, Klaus Detterick voia să-şi vopsească hambarul (şi, din întâmplare, şi cuşca câinelui, care se afla chiar lângă hambar). Nu vroia ca fiul lui să se urce pe schelăria înaltă, şi băiatul era oricum la şcoală, aşa că a angajat un om. Un tip destul de simpatic. Foarte tăcut. Fusese o muncă de trei zile. Nu, individul nu dormise în casa familiei Detterick, fermierul nu era atât de prost încât să îşi închipuie că simpatic şi tăcut însemna întotdeauna şi de încredere, mai ales în zilele acelea, când drumurile erau pline de pierde-vară. Un om cu familie trebuia să fie prevăzător. Dar oricum, omul nu avea nevoie de cazare; îi spusese lui Detterick că închiriase o cameră în oraş, la Eva Price. Era o doamnă pe nume Eva Price în Tefton, şi ea *închiria* într-adevăr camere, dar nu avusese în luna mai niciun chiriaş care să se potrivească cu descrierea omului pe care-l angajase Detterick, avea în chirie numai nişte oameni cu pălării şi costume pepit – cu alte cuvinte, comis voiajori. McGee a putut să-mi spună acest lucru pentru că se oprise la casa doamnei Price şi verificase lucrul acesta pe drumul de întoarcere de la ferma lui Detterick – atât de supărat era.

— Chiar şi aşa, a adăugat el, nu există nicio lege care să-i interzică cuiva să doarmă în pădure, domnule Edgecombe. Am făcut şi eu asta o dată sau de două ori.

Omul pe care l-au angajat n-a dormit la ferma familiei Detterick, dar a luat cina cu ei de două ori. Probabil că l-a întâlnit pe Howie. Le-a întâlnit probabil şi pe fete, pe Cora şi pe Kathe. Probabil că le-a auzit sporovăind despre cât de mult aşteptau să vină vara, pentru că dacă erau cuminţi şi vremea va fi bună, mami le va lăsa să doarmă afară pe verandă, unde puteau să se joace şi să se prefacă că sunt soţii ale pionierilor care au traversat Marile Câmpii în

căruţe cu coviltir.

Parcă-l văd şezând la masă, mâncând pui la cuptor şi pâinea de secară coaptă de doamna Detterick, ascultând, ascunzându-şi ochii de lup, încuviinţând, zâmbind puţin, ţinând minte totul.

— Dar nu pare să fie vorba de sălbaticul de care mi-ai povestit când a venit pentru prima dată pe Culoarul Morţii, Paul, spuse Janice cu neîncredere. Nu pare deloc să fie aceeaşi persoană.

— Nu l-aţi văzut cum era la Spitalul din Indianola, doamnă, spuse Harry. Stătea în picioare, cu gura căscată şi i se vedea fundul din cămaşa de spital. Ne-a lăsat să-l îmbrăcăm noi. Am crezut fie că e tâmpit, fie că e drogat. Nu-i aşa, Dean?

Dean încuviinţă.

— La o zi după ce a terminat de vopsit hambarul şi a plecat, un om care purta o mască a jefuit Biroul de Transport Hampey din localitatea Jarvis, le-am spus eu. A scăpat şi a plecat cu şaptezeci de dolari în buzunar. A luat şi un dolar de argint din 1892, pe care agentul de transporturi îl avea la el ca să-i aducă noroc. Acel dolar de argint era la Wharton când a fost prins, iar Jarvis e la numai treizeci de mile de Tefton.

— Deci hoţul acesta… sălbaticul acesta… crezi că s-a oprit pentru trei zile ca să-l ajute pe Klaus Detterick să-şi vopsească hambarul, spuse soţia mea. A mâncat la masa lor şi le-a cerut, poate, să-i dea mazărea, ca un om obişnuit.

— Lucrul cel mai înspăimântător la oamenii aceştia e că sunt imprevizibili, spuse Brutal. E posibil să fi plănuit să-i ucidă pe cei din familia Detterick şi să-i jefuiască, apoi s-a răzgândit pentru că soarele a ieşit dintre nori la momentul nepotrivit sau ceva de genul ăsta. Poate voia numai să se răcorească puţin. Dar cel mai probabil, a pus ochii pe fetiţe şi plănuia să se întoarcă. Ce crezi, Paul?

Am încuviinţat. Sigur că asta credeam.

— Apoi mai e şi numele pe care l-a dat lui Detterick.

— Ce nume? întrebă Jan.

— Will Booney.

— Booney? Nu înţe…

— A fost numele adevărat al lui Billy the Kid.

— Oh.

Atunci ochii i se măriră.

— Oh! Deci puteţi să-l scăpaţi pe John Coffey! Ce bine! Tot ce trebuie să faceţi este să-i arătaţi domnului Detterick o poză a lui William Wharton… poate chiar fotografia de cazier…

Eu şi Brutal am schimbat o privire jenată. Dean părea să fie mai încrezător, dar Harry îşi coborâse privirea şi se uita la mâini, brusc extrem de interesat de unghiile lui.

— Care este problema? întrebă Janice. De ce vă uitaţi aşa unul la altul? Cu siguranţă că acest McGee va…

— Rob McGee mi s-a părut a fi un om de treabă şi cred că este un poliţist foarte bun, am spus, dar nu are niciun fel de autoritate în ţinutul Trapingus. Autoritatea este în mâna şerifului Cribus, iar ziua în care el va redeschide cazul Detterick pe baza a ceea ce am reuşit să aflu va fi ziua în care ninge în iad.

— Dar… dacă Wharton a fost acolo… dacă Detterick poate să-l identifice după o poză de-a lui şi ei vor *şti* că a fost *acolo…*

— Faptul că el a fost acolo în mai nu înseamnă că s-a întors şi le-a ucis pe fete în iunie, spuse Brutal.

Vorbea încet, pe un ton blând, aşa cum vorbeşti cuiva şi îi spui că a avut loc o moarte în familie.

— Pe de o parte, îl ai pe individul acesta care l-a ajutat pe Klaus Detterick să-şi vopsească hambarul, apoi a plecat. Se dovedeşte pe urmă că a comis crime prin tot statul, dar nu există nimic în cele trei zile din luna mai pe care le-a petrecut în Tefton pentru care să poată fi acuzat. Pe de altă parte, există acest negru uriaş, acest negru imens, care a fost găsit pe malul râului, ţinând în braţe două fetiţe moarte, amândouă dezbrăcate.

Dădu neîncrezător din cap.

— Paul are dreptate, Jan. Poate că McGee are nişte dubii, dar McGee n-are nicio autoritate. Cribus este singurul care ar putea să redeschidă dosarul, iar Cribus nu vrea să strice finalul fericit – „a fost un negrotei” se gândeşte el, „şi nici măcar unul dintre ai noştri. Foarte frumos, merg la Cold Mountain, mănânc o friptură de vită şi beau o sticlă de bere la mama, apoi mă uit la el cum se prăjeşte, şi totul se termină cu bine.”

Janice ascultă toate acestea cu o expresie de groază crescândă întipărită pe faţa ei, apoi se întoarse spre mine.

— Dar McGee te crede, nu-i aşa, Paul? Am văzut asta pe faţa ta. Adjunctul de şerif, McGee, ştie că a arestat pe cine nu trebuie. Nu îl va contrazice pe şerif?

— Tot ce poate obţine contrazicându-l e să-şi piardă slujba, am spus. Da, cred că în adâncul inimii ştie că făptaşul a fost Wharton. Dar ştie că dacă îşi ţine gura şi respectă regulile jocului până când Cribus se retrage sau mănâncă până crapă, el va urca pe locul lui. Şi atunci lucrurile vor sta altfel. Cred că asta îşi spune în fiecare seară înainte să meargă la culcare. Şi probabil că nu e foarte diferit de şeriful Homer, dintr-un anumit punct de vedere, îşi va spune: „La urma urmei, este vorba doar de un negru. Nu se pune problema să prăjeşti un alb pentru crima asta.”

— Atunci va trebui să mergi tu la ei, spuse Janice, şi inima mi se împietri la auzul tonului din vocea ei, un ton care nu permitea un refuz. Du-te şi spune-le ce ai aflat.

— Şi cum să le spunem că am aflat, Jan? întrebă Brutal pe acelaşi ton blând. Să le spunem despre cum l-a apucat Wharton de braţ pe John, pe când îl scoteam din penitenciar ca să facă un miracol şi să o vindece pe soţia administratorului Moores?

— Nu… desigur că nu, dar…

Văzu cât de subţire era gheaţa pe care patina, aşa că o luă în altă direcţie.

— Atunci minţiţi! spuse ea.

Se uită sfidător la Brutal, apoi mă privi pe mine în

acelaşi fel.

— Să minţim, am spus. Să minţim în legătură cu ce?

— Despre ce te-a făcut să mergi mai întâi în ţinutul Purdom, apoi în Trapingus. Du-te la umflatul acela de şerif Cribus şi spune-i că Wharton *ţi-a spus* că le-a siluit şi le-a ucis pe gemenele Detterick. Spune-i că a mărturisit.

Îl privi cu intensitate pe Brutal pentru un moment.

— Tu poţi să-l susţii, Brutus. Poţi spune că ai fost şi tu de faţă când a mărturisit, că şi tu l-ai auzit. Probabil că şi Percy a auzit, şi probabil că de asta l-a făcut să izbucnească. L-a împuşcat pe Wharton pentru că nu a suportat gândul la ce le-a făcut Wharton fetiţelor acelora. I-a afectat judecata. Numai… Ce? Ce mai e, pentru Dumnezeu?

Nu mai era vorba numai de mine şi de Brutal; Harry şi Dean se uitau şi ei la ea, cu un fel de groază în priviri.

— Dar n-am *raportat* niciodată aşa ceva, doamnă, spuse Harry.

Îi vorbea ca şi cum ai vorbi unui copil.

— Primul lucru despre care ne-ar întreba ar fi de ce n-am făcut-o. Trebuie să raportăm tot ce spun „chiriaşii” noştri despre eventuale crime pe care le-au comis înainte. Pe care le-au comis ei sau alţii.

— Dar oricum nu l-am fi crezut, adăugă Brutal. Un om ca Wild Bill Wharton minte despre orice, Jan. Despre crimele pe care le-a comis, despre oameni importanţi pe care i-a cunoscut, cu ce femei s-a culcat, câte eseuri a marcat la meciurile de fotbal din liceu, chiar şi despre vreme.

— Dar… dar…

Pe faţa ei se citea agonia. Am mers lângă ea ca să o îmbrăţişez, dar ea se retrase.

— *Dar a fost acolo! Le-a vopsit nenorocitul de hambar!* A LUAT CINA LA MASA LOR!

— Tocmai de aceea ar fi trebuit să se împăuneze cu crima pe care a comis-o, spuse Brutal. La urma urmei, ce am fi putut să-i mai facem? De ce să nu se laude? Oricum, nu-l puteam prăji decât o singură dată.

— Staţi puţin să văd dacă am înţeles eu bine. Noi cei de la masa asta ştim că nu numai că John Coffey nu le-a ucis pe fetiţele acelea, mai mult, el încerca de fapt să le salveze. Adjunctul de şerif McGee nu ştie toate astea, desigur, dar este destul de convins că omul care este acum condamnat să moară pentru aceste crime, nu le-a comis. Şi totuşi… *totuşi…* nu puteţi provoca un nou proces. Cazul nu poate fi redeschis.

— Cam aşa, spuse Dean.

Îşi lustruia cu nervozitate ochelarii.

— Cam asta este situaţia.

Ea şezu cu capul plecat, gândindu-se. Brutal începu să spună ceva, dar eu am ridicat mâna şi i-am făcut semn să nu o facă. Nu credeam că Janice ar fi putut găsi o cale de a-l salva pe John de la moarte, dar nici nu eram de părere că asta ar fi imposibil. Soţia mea era o femeie înfricoşător de inteligentă. Şi înfricoşător de hotărâtă. Asta e o combinaţie care uneori transformă munţii în văi.

— În ordine, spuse ea în cele din urmă. Atunci trebuie să-l scoateţi voi de acolo.

— Doamnă?

Harry părea uluit. Şi speriat.

— Puteţi să o faceţi. Aţi mai făcut-o o dată, nu-i aşa? Puteţi s-o faceţi din nou. Numai că de data aceasta nu-l veţi mai aduce înapoi.

— Aţi vrea să le explicaţi dumneavoastră pe urmă copiilor mei de ce tatăl lor este la închisoare, doamnă Edgecombe? întrebă Dean. Acuzat de faptul că a fost complice la evadarea unui condamnat din închisoare?

— Dar nu se va ajunge la aşa ceva, Dean; vom face un plan. Vom face să arate ca o evadare adevărată.

— Atunci, asiguraţi-vă că e un plan care ar fi putut fi inventat de un individ ce nu-şi aminteşte nici măcar cum trebuie să-şi lege şireturile de la pantofi, spuse Harry. Vor trebui să creadă asta.

Ea se uită la el cu nesiguranţă.

— Dar n-ar folosi la nimic, spuse Brutal. Chiar dacă am

găsi o soluţie, nu i-ar fi de niciun folos.

— De ce nu?

Părea să fie pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— De ce naiba nu?

— Pentru că e un bărbat negru, chel, înalt de doi metri, care are numai atâta minte cât să se poată hrăni singur, am spus. Cât timp crezi că ar trece înainte să fie prins din nou? Două ore? Şase?

— A scăpat fără să atragă prea mult atenţia asupra lui înainte, spuse ea.

Pe obraz i se prelinse o lacrimă. O şterse cu palma.

Asta era adevărat. Scrisesem câteva scrisori unor rude şi prieteni ai mei, care locuiau mai spre sud, întrebându-i dacă văzuseră vreodată prin ziare ceva despre un om care se potrivea cu descrierea lui John Coffey. Nu găsiseră nimic. Janice făcuse şi ea acelaşi lucru. Se pare că fusese văzut în oraşul Muscle Shoals, Alabama. O tornadă lovise biserica din oraş în timp ce corul făcea repetiţii – asta fusese în anul 1929 – şi un bărbat negru, imens, scosese de sub dărâmături doi oameni. La început amândoi păreau morţi, dar, după cum s-a dovedit, niciunul dintre ei nu fusese rănit grav. Era ca un miracol, după cum spusese un martor ocular. Negrul, un zilier care fusese angajat de pastorul bisericii, ca să lucreze pentru o zi la biserică, dispăruse în marea îmbulzeală.

— Ai dreptate, a trecut neobservat, spuse Brutal. Dar trebuie să-ţi aminteşti că asta a fost înainte să fie condamnat pentru siluirea şi uciderea a două fetiţe.

Ea stătu fără să răspundă. Rămase astfel aproape un minut, apoi făcu ceva ce m-a şocat la fel de tare cum trebuie să o fi şocat şi pe ea modul cum am izbucnit în lacrimi. Întinse mâna şi mătură jos de pe masă totul, cu o singură mişcare a mâinii – farfurii, pahare, ceşti, tacâmuri de argint, castronul cu dovleac, platoul pe care era şunca, laptele, cana cu ceai rece. Tot ce era pe masă ajunse pe podea, toate făcute terci.

— Dumnezeule mare! strigă Dean, sărind de la masă

atât de brusc încât aproape că pică pe spate.

Janice îl ignoră. Se uita la Brutal şi la mine, mai ales la mine.

— Vreţi să-l ucideţi, laşilor? întrebă ea. Vreţi să-l ucideţi pe omul care a salvat viaţa Melindei Moores, care a încercat să salveze vieţile fetiţelor acelora? Ei bine, măcar va fi cu un negru mai puţin pe lumea asta, nu-i aşa? Puteţi să vă consolaţi cu asta. *Un negrotei mai puţin.*

Se ridică în picioare, se uită la scaunul pe care stătuse şi îi trase o lovitură cu piciorul. Scaunul se lovi de perete şi ricoşă, picând peste dovleacul împrăştiat pe podea. Am luat-o de încheietură, dar ea se smuci.

— Nu pune mâna pe mine, spuse ea. Săptămâna următoare pe vremea asta vei fi un ucigaş, cu nimic mai bun decât Wharton ăla, aşa că nu pune mâna pe mine.

Ieşi afară din bucătărie, îşi puse şorţul peste faţă şi începu să suspine în el. Noi patru ne uitarăm unii la alţii. După o vreme, m-am ridicat în picioare şi am început să strâng mizeria de pe jos. Brutal mi s-a alăturat primul, apoi Harry şi Dean. Când bucătăria arăta din nou cât de cât decent, băieţii au plecat. Niciunul dintre noi nu spuse niciun cuvânt în tot acest timp. Nu mai era nimic de spus.

6

ERA SEARA MEA LIBERĂ. Am stat în sufrageria casei noastre mici, fumând, ascultând radioul şi privind cum se lăsa întunericul. N-am nimic cu televizorul, dar nu-mi place cum te distrage încât eşti atent numai la suprafaţa aceea de sticlă. Din punctul ăsta de vedere, măcar, radioul e mai bun.

Intră şi Janice, se aşeză în genunchi lângă braţul fotoliului pe care stăteam, şi mă luă de mână. O vreme niciunul dintre noi nu spusese nimic, stăturăm numai ascultând muzica de la radio şi privind cum apăreau pe rând stelele. Mie îmi era bine aşa.

— Îmi pare atât de rău că te-am făcut laş, spuse ea. Îmi pare mai rău pentru asta decât pentru orice altceva ce ţi-am spus de când suntem împreună.

— Mai mult decât pentru că mi-ai spus Sam Puturosul, atunci când am mers în excursie? am întrebat eu, apoi am început amândoi să râdem şi, după unul sau două săruturi, totul a fost din nou în ordine între noi.

Era atât de frumoasă Janice a mea, şi acum visez cu ea uneori. Deşi sunt bătrân şi sătul de viaţă, visez uneori că vine în camera mea din locul acesta singuratic, uitat de lume, unde coridoarele miros a urină şi varză fiartă învechită, visez că e tânără şi frumoasă, cu ochii ei albaştri şi cu sânii ei pe care abia mă puteam abţine să nu-i mângâi, şi că spune *Dar dragul meu, eu n-am fost acolo când s-a întâmplat acel accident. Ai făcut o greşeală, atâta tot.* Chiar şi acum visez asta şi, câteodată când mă trezesc şi-mi dau seama că a fost un vis, încep să plâng. Eu, care de-abia am vărsat câteva lacrimi când am fost tânăr.

— Hal ştie? întrebă ea în cele din urmă.

— Că John e nevinovat? Nu văd de unde ar şti.

— Poate să-l ajute? Are vreo autoritate asupra lui Cribus?

— Deloc, draga mea.

Încuviinţă din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la răspunsul acesta.

— Atunci, nu-i spune. Dacă nu poate să-l ajute, pentru Dumnezeu, nu-i spune.

— Nu.

Ea îşi ridică privirea spre mine şi mă fixă cu ochii ei limpezi.

— Şi nu vei suna ca să-ţi iei o seară liberă pe motiv de boală. Niciunul dintre voi nu trebuie să facă asta. Nu puteţi să faceţi asta.

— Nu, nu putem să facem asta. Dacă suntem acolo, măcar putem să facem în aşa fel încât să treacă totul cât mai repede. Asta putem să facem. Nu va fi ca şi la Delacroix.

Pentru un moment, din fericire foarte scurt, am văzut masca de mătase neagră arzând pe chipul lui Del şi lăsând să se vadă bilele de jeleu copt care fuseseră ochii lui.

— Nu poţi să scapi sub nicio formă, nu-i aşa?

Mă luă de mână şi mi-o duse pe obrazul ei fin, catifelat.

— Bietul Paul. Bietul de tine, bătrânelule.

N-am spus nimic. Niciodată înainte sau după acel moment în viaţa mea n-am simţit atât de acut că voiam să fug de ceva. Să o iau pe Jan cu mine, noi doi cu un rucsac de pânză, mergând încotro vedem cu ochii.

— Bietul meu băiat, repetă ea. Vorbeşte cu el.

— Cu cine? Cu John?

— Da. Vorbeşte cu el. Află de la el ce vrea. M-am gândit o clipă la asta, apoi am încuviinţat.

Avea dreptate. Ca de obicei.

7

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU, Bill Dodge, Hank Bitterman şi încă cineva – nu-mi mai amintesc cine, un „navetist” – l-a dus pe John Coffey în Sectorul D ca să facă duş, iar noi, în timpul ăsta, am făcut repetiţie pentru execuţia lui. Nu l-am lăsat pe Toot-Toot să fie înlocuitorul lui John; cu toţii ştiam, chiar fără s-o spunem, că ar fi fost o obscenitate. Eu am fost înlocuitorul.

— John Coffey, spuse Brutal cu o voce destul de nesigură, în timp ce eu stăteam legat de Old Sparky, ai fost condamnat să mori în scaunul electric, sentinţă pronunţată de un juriu format din semenii tăi…

Semenii lui John Coffey? Ce aberaţie. Din câte ştiam eu, nu exista nimeni care să-i semene pe toată planeta. Apoi m-am gândit la ceea ce spusese John în timp ce stătea şi se uita la Sparky din capătul scărilor care duceau din magazie, spre biroul meu: *Ei sunt încă acolo. Îi aud cum strigă.*

— Lăsaţi-mă să mă ridic de-aici, am spus cu o voce

răguşită. Desfaceţi clemele astea şi lăsaţi-mă să mă ridic.

Le desfăcură, dar pentru o clipă am rămas pe loc, împietrit, ca şi cum Old Sparky nu ar fi vrut să-mi dea drumul.

În timp ce mergeam înapoi spre birou, Brutal îmi vorbi atât de încet, încât nici Dean şi Harry, care aşezau ultimele scaune în spatele nostru, să nu audă.

— Am făcut câteva lucruri în viaţa mea de care nu sunt mândru, dar asta e prima dată când simt că sunt cu adevărat în pericol de a ajunge în iad.

M-am uitat la el ca să mă asigur că nu glumea. Dar nici nu credeam că ar face-o.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ne pregătim să ucidem un dar de la Dumnezeu, spuse el. Un om care n-a făcut niciodată vreun rău, nici nouă, nici nimănui altcuiva. Ce voi face când voi sta în faţa lui Dumnezeu, Părintele Atotputernic, şi el îmi va cere să explic de ce-am făcut-o? Să-i spun că mi-am făcut datoria? *Datoria mea?*

8

CÂND JOHN SE ÎNTOARSE de la duş şi navetiştii plecară, am deschis uşa de la celula lui, am intrat şi m-am aşezat pe pat lângă el. Brutal era la biroul de serviciu, îşi ridică privirea, mă văzu singur în celulă cu John, dar nu spuse nimic. Îşi concentră din nou atenţia asupra hârtiilor cu care se lupta pentru moment, lingând tot timpul mina creionului cu care scria.

John se uită la mine cu ochii lui ciudaţi – injectaţi, distanţi, cu lacrimile gata să ţâşnească… dar în acelaşi timp calmi, ca şi cum plânsul nu era un mod de viaţă atât de rău, odată ce te obişnuiai cu el. Chiar încercă să zâmbească puţin. Mirosea a săpun, îmi amintesc asta, era la fel de curat şi de proaspăt ca un copilaş după baia de seară.

— Bună, şefule, spuse el, apoi întinse mâinile şi-mi luă amândouă mâinile în ale lui.

Făcu totul cu o perfectă naturaleţe.

— Bună, John.

Aveam un nod în gât, dar m-am străduit să-l înghit.

— Cred că ştii că se apropie ziua de-acum. Mai sunt câteva zile până atunci.

El nu spuse nimic, continuă numai să-mi ţină mâinile în ale lui. Privind înapoi, cred că ceva începuse să se întâmple chiar atunci, dar eram prea absorbit – mental şi emoţional – de a-mi face datoria.

— Doreşti să mănânci ceva special la cină în seara aceea, John? Putem să-ţi facem rost de aproape orice. Putem să-ţi aducem chiar şi o bere, dacă vrei. Numai trebuie să o punem într-o ceaşcă de cafea, atâta tot.

— Nu mi-a plăcut niciodată, spuse el.

— Atunci ceva special de mâncare?

Pentru o clipă, fruntea lui se încreţi. Apoi liniile dispărură şi începu să zâmbească.

— Ar fi bună nişte ruladă de carne.

— Ruladă de carne vei primi, atunci. Cu sos şi cartofi piure.

Am simţit o furnicătură ca atunci când dormi pe un braţ şi acesta îţi amorţeşte, numai că eu simţeam senzaţia aceasta în tot corpul. În corpul meu.

— Ce mai doreşti pe lângă acestea?

— Orice, şefule. Orice aveţi, cred. Nişte okra[4], poate, dar eu nu sunt pretenţios la mâncare.

— În ordine, am spus, şi m-am gândit că avea să aibă ca desert prăjitura cu piersici a doamnei Janice Edgecombe. Dar ce spui de un preot? Cineva cu care să spui o rugăciune în seara aceea? Asta îl linişteşte pe om, am văzut asta de multe ori. Aş putea să iau legătura cu pastorul Schuster, el este cel care a venit când Del…

— Nu vreau niciun pastor, spuse John. Tu ai fost bun cu mine, şefule. Tu poţi să spui o rugăciune, dacă vrei. Asta

4 okra - plantă tropicală cu păstăi verzi comestibile (n.tr.)

va fi de ajuns. Putem să îngenunchem împreună puţin.

— *Eu!* John, n-aş putea…

El îmi strânse puţin mâinile în ale lui şi senzaţia aceea deveni mai puternică.

— *Poţi* să faci asta, spuse el. Nu-i aşa?

— Presupun că da, m-am surprins spunând.

Vocea mea părea să aibă un ecou.

— Presupun că aş putea, dacă vine vremea.

Deja senzaţia din corpul meu devenise foarte puternică şi era ca şi atunci când mă vindecase de infecţia urinară, dar era diferită în acelaşi timp. Şi nu numai pentru că de data aceasta nu era nimic în neregulă cu mine. *Era diferit pentru că de această dată nu o făcea în mod conştient.* Brusc, m-am înspăimântat şi aproape m-am sufocat de nevoia de a ieşi de acolo. Simţeam că în corpul meu se întâmplau lucruri ciudate. Nu numai în creierul meu; în tot corpul meu.

— Tu şi domnul Howell şi ceilalţi şefi aţi fost buni cu mine, spuse John Coffey. Ştiu că în ultima vreme v-aţi făcut griji, dar nu mai faceţi asta. Pentru că eu vreau să plec, şefule.

Am încercat să spun ceva, dar n-am reuşit. El însă reuşi. Ceea ce mi-a spus pe urmă a fost cea mai lungă replică pe care l-am auzit să o spună.

— Sunt obosit de durerea pe care o aud şi o simt, şefule. Îs sătul să fiu pe drumuri tot timpul, singur ca o pasăre în ploaie. Să nu am niciun prieten cu care să hoinăresc sau care să-mi spună de unde venim, încotro ne îndreptăm şi de ce. M-am săturat că oamenii sunt răi unii cu alţii. Simt asta tot timpul, ca mii de cioburi de sticlă în mintea mea. Am obosit că vreau să ajut şi nu pot. M-am săturat de întuneric. Dar, mai ales, e din cauza durerii. Că-i prea multă. Dacă aş putea să-i pun capăt, aş face-o. Dar nu pot.

Opreşte-te, am încercat să spun. Opreşte-te, dă drumul mâinilor mele, mă voi îneca dacă nu-mi dai drumul. Mă voi îneca sau voi exploda.

— N-o să esplodezi, spuse el, zâmbind uşor la această

idee… dar apoi îmi dădu drumul.

M-am aplecat înainte, suspinând adânc. Vedeam printre genunchi fiecare crăpătură a podelei de ciment, fiecare adâncitură, fiecare bucată cât de mică. Mi-am ridicat privirea spre perete şi am văzut nume care fuseseră scrise acolo în 1924, 1926, 1931. Acele nume fuseseră spălate jos de pe pereţi, cei care le scriseseră dispăruseră şi ei, dar presupun că nu poţi să faci niciodată să dispară complet ceva din lumea aceasta, şi acum le-am văzut din nou pe toate, o zăpăceală de nume scrise unele peste altele, şi să mă uit la ele era ca şi cum aş fi ascultat morţii vorbind şi cântând şi cerând milă. Am simţit că ochii voiau parcă să-mi iasă din orbite, am auzit bătăile inimii mele, am simţit cum sângele trecea pe toate bulevardele corpului meu, ca şi cum ar fi dus scrisori spre diverse destinaţii.

Am auzit un tren fluierând în depărtare – era trenul de trei şi jumătate spre Priceford, cred, dar nu eram sigur, pentru că nu-l mai auzisem niciodată înainte. În orice caz, nu de la Cold Mountain, pentru că liniile de tren erau la zece mile de penitenciar. Era imposibil să fi auzit trenul în timp ce eram în penitenciar, aşa aţi spune, şi aşa aş fi spus şi eu până în luna noiembrie a anului 1932, dar în ziua aceea l-am auzit clar.

Undeva se sparse un bec şi zgomotul mi se păru la fel de puternic ca şi cel al unei bombe.

— Ce mi-ai făcut? am şoptit. Oh, John, ce mi-ai făcut?

— Îmi pare rău, şefule, spuse el cu vocea lui calmă. Nu mi-am dat seama. Nu e mare lucru, eu aşa cred. Te vei simţi ca înainte peste puţin timp.

M-am ridicat şi am mers la uşa celulei. Simţeam de parcă eram în vis. Când am ajuns lângă uşă, el spuse:

— Te întrebi de ce n-au strigat. Acesta e singurul lucru pe care nu-l ştii, aşa-i? De ce fetiţele alea n-au strigat când erau încă pe verandă.

M-am întors şi m-am uitat la el. Vedeam fiecare vinişoară de pe albul ochilor lui, vedeam fiecare por de pe faţa lui… şi îi simţeam durerea, suferinţa pe care o lua

asupra sa de la ceilalţi oameni, aşa cum un burete absoarbe apa. Vedeam şi întunericul de care îmi vorbise. Se găsea în toate colţurile lumii, exact aşa cum îl vedea el, şi în acel moment am simţit atât milă, cât şi multă uşurare. Da, ceea ce aveam să facem era ceva teribil, nimic nu putea să schimbe faptul acesta… şi totuşi, aveam să-i facem un bine.

— Am văzut cum a fost atunci când omu' ăla rău m-a prins de mână, spuse John. Atunci am ştiut că el le-a ucis. L-am văzut în ziua aceea, eu eram printre copaci şi am văzut că le-a pus jos şi a fugit, da'…

— Ai uitat, am spus eu.

— Aşa e, şefu'. Am uitat, până când m-a prins de mână.

— De ce n-au strigat, John? Le-a făcut destul rău cât să le facă să sângereze, părinţii lor erau sus, în casă, deci de ce nu au strigat?

John mă privi cu ochii lui stranii.

— I-a spus la una din ele „Dacă faci gălăgie, o ucid pe soră-ta, nu pe tine." Asta a spus şi la cealaltă, înţelegi?

— Da, am şoptit, şi *am înţeles.*

Veranda familiei Detterick cufundată în întuneric. Wharton se apleacă spre fetiţe ca un vampir. Una dintre ele a început să plângă şi Wharton a pălmuit-o, iar fetiţei i-a curs sânge din nas. De aici era sângele de pe verandă.

— Le-a ucis prin iubire, spuse John. Le-a ucis prin iubirea uneia pentru cealaltă. Înţelegi acum cum a fost?

Am încuviinţat, incapabil să spun ceva. El zâmbi. Lacrimile îi curgeau din nou pe obraji, dar el zâmbea.

— Aşa se întâmplă în fiecare zi, spuse el, peste tot în lume.

Apoi se întinse pe pat şi se întoarse cu faţa la perete.

Am păşit afară, pe culoar, am închis uşa de la celulă şi m-am dus la biroul de serviciu. Continuam să mă simt ca şi cum aş fi visat. Mi-am dat seama că auzeam gândurile lui Brutal – ca o şoaptă foarte vagă, cum se scrie un cuvânt, cred că era *îmbrăcat.* Se gândea m *înainte de* p *şi* b, *dar oare nu sunt şi excepţii de la regula asta împuţită*? Îşi

ridică privirea, începu să zâmbească, apoi zâmbetul îi dispăru când se uită mai bine la faţa mea.

— Paul? întrebă el. Te simţi bine?

— Da.

Apoi i-am spus ce îmi spusese John – nu chiar tot, şi nu i-am spus absolut nimic despre ce îmi făcuse atingerea lui (n-am spus niciodată nimănui despre asta, nici măcar soţiei mele Janice; Elaine Connelly va fi prima care va afla – asta bineînţeles dacă va vrea să citească şi paginile acestea după ce a citit restul), dar i-am repetat ce-mi spusese John despre faptul că dorea să plece. Asta păru să-l mai liniştească pe Brutal – puţin, oricum – dar am simţit (sau poate am auzit?) că se întreba dacă nu cumva inventasem eu asta, numai ca să-l fac să se mai liniştească. După aceea, am simţit că s-a hotărât să creadă ce-i spusesem, pur şi simplu pentru că aşa avea să-i fie mai uşor atunci când avea să fie timpul.

— Paul, îţi revine infecţia aia? întrebă el. Eşti foarte îmbujorat.

— Nu, cred că sunt bine, am spus.

Nu eram bine, dar eram sigur că John avea dreptate şi aveam să mă simt mai bine. Simţeam că furnicăturile începeau să-mi treacă.

— Totuşi, poate nu ţi-ar strica să mergi în biroul tău şi să te aşezi puţin.

Să mă aşez era ultimul lucru pe care aş fi putut să-l fac în clipa aceea – ideea mi se părea atât de ridicolă, încât aproape că am început să râd. Simţeam mai degrabă că aş fi vrut să-mi construiesc o casă, să pun pe acoperiş şindrilă, să ar grădina din spatele ei şi să plantez flori în ea, toate astea înainte de ora cinei.

Aşa se întâmplă în fiecare zi, m-am gândit. *Peste tot în lume. Acest întuneric. E peste tot în lume.*

— Mai bine dau o fugă până la Administraţie. Trebuie să verific câteva lucruri.

— Dacă zici tu.

Am mers până la uşă şi am deschis-o, apoi am privit

înapoi.

— Ai scris bine, am spus. Î-m-b-r-ă-c-a-t; *m* înainte de *p* şi *b.* De cele mai multe ori presupun; cred că există excepţii la fiecare regulă.

Am ieşit, fără să fie nevoie să mă uit la el ca să ştiu că se holba la mine cu gura căscată.

Am continuat să mă mişc de colo-colo pe tot parcursul turei mele, nefiind în stare să mă aşez pentru mai mult de cinci minute înainte să sar din nou de pe scaun. Am mers până la Administraţie, apoi am mărşăluit înainte şi înapoi în curtea închisorii, până când gardienii din turnuri au început probabil să se gândească că am luat-o razna. Pe când mi s-a sfârşit schimbul, începusem din nou să mă calmez, şi zăpăceala de gânduri din capul meu – ca şi frunzele unui copac bătute de vânt – se linişti.

Totuşi, cam pe la jumătatea drumului spre casă, mă cuprinse din nou aceeaşi senzaţie. Aşa cum mă cuprinsese brusc infecţia mea urinară. A trebuit să-mi parchez Ford-ul pe marginea drumului, să cobor şi să sprintez vreo jumătate de milă, cu capul plecat, mişcând braţele cu putere, inhalând şi expirând parcă aer înfierbântat. Apoi, în cele din urmă, am început să mă simt mai bine. Am mers în pas alert jumătate din drumul înapoi spre maşină şi am mers încet restul drumului, iar respiraţia mea era un abur subţire în aerul rece. Când am ajuns acasă, i-am spus lui Janice că John Coffey îmi mărturisi că era pregătit şi că voia să plece dintre noi. Ea încuviinţă, părând uşurată. Dar era oare adevărat? Nu puteam să-mi dau seama. Cu şase ore în urmă, sau cu trei, aş fi ştiut, dar pe atunci nu mai aveam cum să aflu. Şi asta era bine. John îmi spusese de mai multe ori că e obosit, şi acum înţelegeam de ce. Darul pe care îl avea el ar fi obosit pe oricine. Ar fi făcut pe oricine să-şi dorească odihnă şi linişte.

Când Janice mă întrebă de ce eram atât de îmbujorat şi miroseam a transpiraţie, i-am spus că oprisem maşina în drum spre casă şi fugisem o jumătate de milă, fugisem cât am putut de tare. I-am spus măcar atât – după cum cred că

am mai spus (acum sunt prea multe pagini ca să mă uit în urmă să verific), minciuna nu făcea parte din căsnicia noastră – dar nu i-am spus de ce.

Iar ea nu a întrebat.

9

NU A FOST NICIO furtună în noaptea în care i-a venit rândul lui John Coffey să meargă pe Culoarul Morţii. Era destul de rece pentru acea perioadă a anului, în anii treizeci, presupun, şi peste câmpiile de pe care recoltele fuseseră adunate păreau să se fi revărsat stele, bruma strălucea pe garduri şi lucea ca nişte diamante pe tulpinile uscate de porumb.

De această dată, Brutus Howell a fost acela care a condus execuţia – el avea să-i pună pe cap capelina şi avea să-i spună lui Van Hay când să dea drumul la curent. Bill Dodge era în încăperea cu comutatoarele şi cu Van Hay. Şi cam pe la unsprezece şi douăzeci de minute în seara de 20 noiembrie, Dean, Harry şi cu mine am mers spre singura noastră celulă ocupată, unde John Coffey şedea la capătul patului său cu mâinile încrucişate între genunchi şi cu o firimitură mică de ruladă de carne rămasă pe gulerul cămăşii sale albastre. Se uită la noi printre gratiile celulei, mult mai calm decât eram noi, aşa părea. Mâinile îmi erau reci şi tâmplele îmi pulsau. Era un lucru să ştim că voia să plece dintre noi – aşa puteam şi noi să ne facem treaba măcar – dar era cu totul altceva să ştim că-l vom electrocuta pentru o crimă comisă de altcineva. Îl văzusem ultima dată pe Hal Moores în seara aceea, cam pe la ora şapte. Era în biroul lui, încheindu-şi nasturii de la haină. Avea faţa palidă, iar mâinile îi tremurau atât de tare, încât făcea eforturi destul de mari cu nasturii aceia. Aproape că am vrut să-i dau mâinile la o parte şi să-i închei eu nasturii, aşa cum aş fi făcut cu un copil. Ironia era că Melinda arătase mai bine când fusese bolnavă şi când eu şi Jan ne-

am dus s-o vedem, decât cum arăta Hal în seara dinaintea execuţiei lui John Coffey.

— Nu voi asista la execuţia aceasta, spusese el. Curtis va fi acolo şi ştiu că îl las pe Coffey în mâini bune dacă tu şi Brutus sunteţi acolo.

— Da, domnule, ne vom strădui, am spus. Este vreo veste despre Percy?

Îşi revine? De fapt asta voiam să întreb. Stă cumva chiar în clipa aceasta în aceeaşi cameră cu cineva – un medic, cel mai probabil – şi îi povesteşte despre cum l-am silit să îmbrace cămaşa de forţă şi l-am închis în camera de izolare ca pe unul dintre copiii problemă… ca pe un nătărău, ca să folosesc cuvântul lui Percy? Şi dacă asta făcea, îl credeau oare?

Dar, după spusele lui Hal, nu era nicio schimbare în starea lui Percy. Nu vorbea şi, din câte se vedea, parcă nici nu era pe lumea asta. Era încă în Indianola – era „evaluat,” aşa spusese Hal, părând destul de dezorientat de această expresie – dar dacă nu avea să se constate nicio îmbunătăţire, avea să fie mutat în curând.

— Cum se simte Coffey? mă întrebă apoi Hal.

Reuşise în cele din urmă să-şi încheie şi ultimul nasture de la cămaşă. Am dat din cap afirmativ.

— Va fi bine, domnule.

El îmi încuviinţă cu o înclinare a capului la rândul său, apoi merse spre uşă, părând bătrân şi bolnav.

— Cum se poate ca atât de multă bunătate şi atât de multă răutate să existe în acelaşi timp într-un om? Cum e posibil ca omul care a vindecat-o pe soţia mea să fie acelaşi om care le-a ucis pe fetiţele acelea? Poţi să înţelegi aşa ceva?

I-am spus că nici eu nu înţelegeam, căile Domnului erau misterioase, exista atât bine, cât şi rău în fiecare dintre noi, nu ştiam de ce era astfel, bla, bla, bla. Mare parte din ce i-am spus atunci erau lucruri pe care le auzisem în bisericile la care mă dusese mama când eram copil, iar Hal încuviinţa tot timpul şi părea destul de convins. Putea să-şi

permită să încuviinţeze, nu-i aşa? Da. Şi să pară convins. Pe faţa lui se citea o adâncă tristeţe – era zdruncinat, niciodată n-am avut vreo îndoială – dar, de data aceasta n-a vărsat nicio lacrimă, pentru că avea o soţie la care să se întoarcă, avea un tovarăş la care să se întoarcă, şi ea era bine acum. Mulţumită lui John Coffey, era din nou bine, sănătoasă, iar omul care semnase ordinul lui de execuţie putea acum să plece la ea. El nu trebuia să fie de faţă la ce avea să urmeze. Avea să poată dormi în acea seară lângă corpul cald al soţiei lui, în vreme ce John Coffey avea să fie culcat pe un cărucior şi corpul lui avea să se răcească în pivniţa Spitalului Regional, timp în care orele aveau să treacă în tăcere, până avea să se lumineze de ziuă. Şi îl uram pe Hal pentru toate aceste lucruri. Îl uram numai puţin şi avea să-mi treacă, dar era totuşi ură ceea ce simţeam. O ură adevărată.

Am păşit în celulă, urmat de Dean şi de Harry, amândoi foarte palizi şi posomorâţi.

— Eşti pregătit, John? am întrebat.

El a încuviinţat.

— Da, şefule. Cred că da.

— În ordine, atunci. Trebuie să spun ceva înainte să ieşim.

— Spune ce trebuie să spui, şefule.

— John Coffey, ca şi ofiţer…

Am spus fraza aceasta până la capăt şi, când am terminat, Harry Terwilliger păşi în spatele meu şi întinse mâna. John păru surprins pentru un moment, apoi zâmbi şi i-o strânse. Dean, mai palid ca niciodată, întinse şi el mâna.

— Meriţi o soartă mai bună decât asta, Johnny, spuse el cu o voce răguşită. Îmi pare rău.

— Va fi în regulă, spuse John. Asta este partea cea mai grea; peste puţin timp va fi bine.

Se ridică în picioare şi medalionul cu Sfântul Christopher pe care i-l dăduse Melinda îi ieşi din cămaşă.

— John, trebuie să-mi dai asta, am spus. Pot să ţi-l pun

înapoi după… după, dacă vrei, dar acum trebuie să ţi-l iau.

Era de argint şi, dacă avea să-i fie lipit de piele atunci când Jack Van Hay avea să dea drumul la curent, era posibil să fuzioneze cu pielea. Chiar dacă asta nu se întâmpla, era posibil să lase un fel de fotografie carbonizată pe pielea de pe pieptul lui. Mai văzusem asta înainte. Am văzut foarte multe în anii pe care i-am petrecut pe Culoarul Morţii. Mai mult decât ar fi fost bine pentru mine. Acum ştiu asta.

Îşi scoase lănţişorul de la gât şi-l puse în palma mea. Am pus medalionul în buzunar şi i-am spus să iasă din celulă. Nu era nevoie să verific dacă fusese ras şi dacă curentul se va transmite; creştetul îi era la fel de neted ca şi palma mea.

— Ştii, am adormit azi după-masă şi am avut un vis, şefule, spuse el. Am visat cu şoarecul lui Del.

— Într-adevăr, John?

Eu stăteam în partea lui stângă. Harry merse în partea dreaptă. Dean merse în spatele lui şi astfel am pornit pe Culoarul Morţii. Pentru mine, a fost ultima dată când am însoţit un prizonier.

— Da, spuse el. Am visat că a ajuns în locul acela de care vorbea şefu' Howell, locul acela, Mouseville. Am visat că erau mulţi copii acolo şi, Doamne, cum râdeau de trucurile lui! Doamne!

Râse de unul singur la gândul acesta, apoi redeveni serios.

— Am visat că şi cele două fetiţe cu părul blond erau acolo. Şi ele râdeau. Le-am îmbrăţişat şi nu le mai curgea sânge din păr şi erau sănătoase. Ne-am uitat cu toţii cum se juca Mr. Jingles cu mosorul, şi cum mai râdeam. Ne tăvăleam de râs.

— Chiar aşa?

Mă gândeam că nu puteam să duc treaba aceasta la bun sfârşit, pur şi simplu nu puteam, îmi era imposibil. Aveam să plâng, sau să strig, sau poate inima avea să mi se frângă de durere şi asta putea să fie sfârşitul pentru mine.

Am intrat în biroul meu. John se uită în jur pentru un moment, apoi se lăsă în genunchi fără să-i cerem acest lucru. În spatele lui, Harry se uita la mine cu o privire posacă. Dean era alb ca hârtia.

M-am lăsat şi eu în genunchi lângă John şi m-am gândit că avea să se întâmple un lucru ciudat: după toţi prizonierii pe care a trebuit să-i ajut să se ridice în picioare ca să-şi încheie călătoria, de data aceasta eu aveam să fiu acela care va avea nevoie de o mână de ajutor. Sau cel puţin aşa simţeam în clipa aceea.

— Pentru ce să ne rugăm, şefule? întrebă John.

— Putere, am spus fără să stau pe gânduri.

Mi-am închis ochii şi am spus:

— Doamne Dumnezeule, te rog să ne ajuţi să terminăm ceea ce am început şi te rog să-l primeşti pe omul acesta, John Coffey – ca şi băutura, numai că se scrie diferit – în împărăţia Ta şi dă-i pacea eternă. Te rog, ajută-ne să-l petrecem aşa cum i se cuvine şi fă ca totul să meargă cât mai bine. Amin.

Mi-am deschis ochii şi m-am uitat la Dean şi Harry. Amândoi arătau ceva mai bine. Probabil că asta era din cauză că avuseră la dispoziţie câteva momente să-şi revină. Mă îndoiesc că rugăciunea mea i-a ajutat.

Am dat să mă ridic, dar John mă prinse de braţ. Se uită la mine cu o privire care era şi timidă, şi plină de speranţă.

— Îmi amintesc de o rugăciune pe care am învăţat-o de la cineva atunci când eram mic, spuse el. Sau cel puţin cred că îmi amintesc. Pot să o spun?

— Dă-i bătaie, spuse Dean. Mai e destul timp, John.

John închise ochii şi se încruntă în timp ce se concentra. Mă aşteptam la *Înger, îngeraşul meu,* sau poate o versiune poticnită a rugăciunii *Tatăl nostru,* dar nu a fost vorba de niciuna dintre acestea; n-am auzit niciodată rugăciunea pe care a spus-o John Coffey, nici până atunci, nici după aceea, deşi nici sentimentele, nici modul de exprimare a lor nu era foarte deosebit. Ţinându-şi mâinile împreunate în faţa ochilor închişi, John Coffey spuse:

— Copile Iisus, dulce şi blând, roagă-te pentru mine, un copil orfan. Fii puterea mea, fii prietenul meu, fii cu mine până în ceasul din urmă. Amin.

Îşi deschise ochii, dădu să se ridice, apoi se uită intens la mine.

Mi-am şters ochii cu mâneca. În timp ce l-am ascultat, mă gândisem la Del; şi el voise să mai spună o rugăciune la urmă. *Sfântă Marie, născătoare de Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoşii, acum şi-n ceasul morţii noastre.*

— Îmi pare rău, John.

— Să nu-ţi pară rău, spuse el.

Mă strânse de braţ şi zâmbi. Apoi, cum am crezut că avea să se întâmple, mă ajută să mă ridic în picioare.

10

NU AU FOST PREA MULŢI MARTORI – poate cincisprezece de toţi, jumătate din câţi fuseseră prezenţi la execuţia lui Delacroix. Era prezent şi Homer Cribus, depăşind, ca de obicei, cu gabaritul său scaunul pe care şedea, dar nu l-am văzut pe adjunctul McGee. Ca şi administratorul Moores, părea că se hotărâse să nu fie de faţă la această execuţie.

Şezând chiar în primul rând era un cuplu de bătrâni, pe care la început nu i-am recunoscut, deşi le văzusem fotografiile într-o groază de ziare, până în acea zi din a treia săptămână a lunii noiembrie. Apoi, în timp ce ne apropiam de platforma unde aştepta Old Sparky, femeia izbucni:

— Sper că ai să mori încet, fiu de căţea!

Atunci mi-am dat seama că era familia Detterick, Klaus şi Marjorie. La început nu-i recunoscusem, pentru că rar vezi un cuplu de bătrâni a căror vârstă nu trece de patruzeci de ani.

John îşi aplecă umerii la sunetul vocii femeii şi la mormăitul aprobator al şerifului Cribus. Hank Bitterman,

care avea postul de gardă de lângă spectatori, nu şi-a luat ochii nicio clipă de la Klaus Detterick. Acesta a fost ordinul pe care i l-am dat, dar Detterick nu făcu în acea seară nicio mişcare spre John. Detterick părea să fie pe altă planetă.

Brutal, stând în picioare lângă Old Sparky, îmi făcu un semn discret cu un deget în timp ce urca pe platformă. Îşi băgă în toc arma şi îl luă pe John de încheietura mâinii, escortându-l spre scaunul electric la fel de blând cum un băiat îşi însoţeşte prietena pe ring, pentru primul lor dans ca şi cuplu.

— Totul e în ordine, John? întrebă el încet.

— Da, şefule, numai că…

Ochii i se mişcau dintr-o parte în alta în orbite, şi pentru prima dată mi se păru că arăta speriat.

— Numai că sunt foarte mulţi oameni aici care mă urăsc. *Foarte mult.* Simt asta. Mă doare. Le simt ca nişte înţepături de albine şi *mă doare.*

— Atunci gândeşte-te la ceea ce simţim noi, spuse Brutal la fel de încet. *Noi* nu te urâm – simţi asta?

— Da, şefule.

Dar vocea îi tremura acum şi mai tare şi din ochi începuseră să-i curgă din nou lacrimi.

— *Omorâţi-l de două ori, băieţi!* strigă brusc Marjorie Detterick.

Vocea ei stridentă era ca o palmă peste obraz. John se agăţă de mine şi gemu.

— *Omorâţi-l de două ori pe violatorul şi ucigaşul acesta de copii, asta merită!*

Klaus, continuând să se comporte ca un om care visează cu ochii deschişi, o trase spre umărul lui. Ea începu să suspine.

Am constatat cu consternare că şi Harry Terwilliger plângea. Până în acel moment, niciunul dintre spectatori nu-i văzuseră lacrimile – era cu spatele la ei – dar totuşi plângea. Dar ce puteam să facem? Vreau să spun, în afară de a ne continua treaba?

Brutal şi cu mine l-am întors pe John. Brutal îl apăsă

uşor pe uriaş pe un umăr şi John se aşează. Apucă braţele late din lemn de stejar ale lui Old Sparky, cu ochii continuând să i se mişte dintr-o parte în alta, scoţându-şi limba când în stânga, când în dreapta, ca să-şi umezească colţurile gurii.

Harry şi cu mine ne-am lăsat în genunchi. Cu o zi înainte îl rugaserăm pe unul din lăcătuşii din atelierul închisorii să sudeze pe scaun extensii flexibile temporare pe clemele de la gleznele condamnatului, pentru că gleznele lui Coffey erau cam de mărimea gambelor unui om normal. Totuşi, a existat un moment de coşmar pentru mine, când am avut impresia că acestea vor fi totuşi mici, şi va fi nevoie să-l ducem înapoi în celula lui, în timp ce Sam Broderick, care era maistrul atelierului pe vremea aceea, va fi găsit şi chemat să prelungească clemele şi mai mult. Am făcut o ultimă încercare, mai puternică, de a închide clemele, şi, în cele din urmă, acestea s-au închis. Piciorul lui John zvâcni, iar el scoase un suspin. Îl ciupisem de piele.

— Scuză-mă, John, am murmurat, şi m-am uitat la Harry.

El fixase mai uşor clemele din partea lui (fie că extensia fusese mai lungă, fie glezna dreaptă a lui John era mai mică), dar se uita la rezultat cu o privire plină de neîncredere. Cred că am înţeles de ce; clemele modificate aveau cumva un aspect rapace, păreau fălcile unui aligator.

— Va fi în ordine, am spus, sperând că vocea mea suna destul de convingător… şi că spuneam adevărul. Şterge-te pe faţă, Harry.

El se şterse cu mâna, îşi şterse lacrimile de pe obraz şi picăturile de sudoare de pe frunte. Se întoarse. Homer Cribus, care vorbise mult prea tare cu bărbatul care şedea lângă el (procurorul, probabil, judecând după cravata-şnur şi sacoul negru), rămase în linişte. Aproape că venise timpul.

Brutal închisese clemele de la o încheietură a mâinii lui John, Dean de la cealaltă. Peste umărul lui Dean l-am văzut pe medic, la fel de modest ca şi până atunci, stând în

picioare lângă perete, cu geanta neagră între picioare. Cred că mai nou ei conduc într-un fel o execuţie, mai ales acelea în care condamnatului i se pune o perfuzie, dar pe atunci trebuia să tragi de ei dacă voiai să fie prezenţi la execuţie. Poate că, pe atunci, medicii aveau o idee mai clară despre ce se cuvenea să facă un medic şi ce însemna o pervertire a promisiunii speciale pe care o fac atunci când jură ca, înainte de toate, să nu facă rău.

Dean făcu un semn discret cu capul spre Brutal. Brutal îşi întoarse capul, păru să arunce o privire spre telefonul care nu avea să sune niciodată pentru cei ca John Coffey, apoi strigă spre Van Hay:

— Putere maximă!

Se auzi acel bâzâit, ca zgomotul făcut de un frigider vechi care porneşte, apoi luminile deveniră ceva mai intense. Umbrele noastre se conturară mai bine, siluete negre care urcau pe perete şi păreau să planeze în jurul scaunului electric ca nişte vulturi. John trase aer în piept. Încheieturile degetelor îi erau albe.

— *Începe să doară?* strigă doamna Detterick de la umărul soţului ei. *Sper să doară! Sper să ardă ca flăcările iadului!*

Soţul ei o strânse lângă el. Bărbatului îi curgea sânge dintr-o nară, am văzut în acel moment, un firicel îngust şi roşu care cobora spre mustaţa lui. Când am deschis ziarul în luna martie a anului următor şi am citit că murise din cauza unui atac cerebral, n-am fost deloc surprins.

Brutal păşi în faţa lui John. Îl atinse pe John pe umăr când începu să vorbească. Lucrul acesta nu se obişnuia, dar dintre cei prezenţi, numai Curtis Anderson ştia, iar el păru să nu remarce. M-am gândit că Anderson arăta ca un om care vrea doar să-şi termine treaba. Vrea în mod disperat să termine odată treaba. S-a înrolat în armată după Pearl Harbour, dar nu a ajuns niciodată în Japonia; a murit la Fort Bragg, într-un accident de camion.

Între timp, John se relaxa din cauza atingerii lui Brutal. Nu cred că a înţeles mare lucru din ceea ce îi spunea

Brutal, dar l-a liniştit faptul că simţea pe umăr mâna lui Brutal. Brutal, care a murit din cauza unui atac de cord cam douăzeci şi cinci de ani mai târziu (mânca un sandviş cu peşte şi se uita la un meci de wrestling când a survenit moartea, aşa a spus sora lui), a fost un om bun. A fost prietenul meu. A fost poate cel mai bun dintre noi. A înţeles că un om putea în acelaşi timp să-şi dorească să moară şi, totuşi, să fie speriat de călătoria spre lumea de dincolo.

— John Coffey, ai fost condamnat să mori în scaunul electric, sentinţă dată de un juriu format din semenii tăi şi pronunţată de un judecător acreditat în acest stat. Doreşti să spui ceva înainte ca sentinţa să fie îndeplinită?

John îşi umezi din nou buzele, apoi vorbi cu claritate. Şase cuvinte.

— Regret că sunt ceea ce sunt.

— *Poţi să regreţi!* strigă mama celor două fetiţe. *Oh, monstrule, poţi să regreţi! FII SIGUR CĂ POŢI SĂ REGREŢI!*

Privirea lui John se întoarse spre mine. N-am văzut în ochii lui nici resemnare, nici speranţă în viaţa de apoi, nici pace. Cât aş fi vrut să văd asta. Cât de mult aş fi vrut să-mi pot spune că asta e ceea ce am văzut! Dar ceea ce am văzut a fost teamă, suferinţă, lipsă de împlinire, lipsă de înţelegere. Erau ochii unui animal prins în capcană, ai unui animal înspăimântat. M-am gândit la ceea ce spusese el despre cum le prinsese Wharton pe Cora şi Kathe pe verandă fără să alarmeze toată casa: *Le-a ucis prin iubire. Aşa e în fiecare zi. Aşa e peste tot în lume.*

Brutal luă masca de pe cârligul de pe spatele scaunului, dar imediat ce John o văzu şi înţelese ce era, ochii i se măriră de groază. Se uită la mine şi, în acel moment, am văzut picături imense de sudoare pe curba creştetului lui chel. Păreau la fel de mari ca nişte ouă de prihor.

— Te rog, şefule, nu-mi pune chestia aceea peste faţă, spuse el într-o şoaptă. Te rog, nu mă lăsa în întuneric, nu mă pune să stau în întuneric, mie mi-e frică de întuneric.

Brutal se uita la mine, cu sprâncenele ridicate, împietrit în aceeaşi poziţie, cu masca în mână. Privirea lui spunea că era decizia mea, el avea să o respecte oricare ar fi. M-am gândit cât de repede am putut şi cât de bine am putut – era un lucru greu, căci capul îmi era pe punctul de a plesni. Masca era o tradiţie, nu ţinea de regulament. De fapt, era menită să-i menajeze pe martori. Dar brusc, m-am hotărât că aceşti martori nu trebuiau menajaţi, nu şi de data aceasta. La urma urmei, John nu făcuse niciun lucru în viaţa lui pentru care ar fi trebuit să moară cu o mască neagră pe faţă. Ei nu ştiau asta, dar noi ştiam, aşa că m-am hotărât să-i îndeplinesc această ultimă dorinţă. Iar în ceea ce o privea pe Marjorie Detterick, ea avea să-mi trimită probabil un bilet de mulţumire.

— În ordine, John, am murmurat.

Brutal puse masca înapoi pe cârlig. Din spatele nostru, Homer Cribus strigă indignat:

— Băiete! Pune-i masca aceea peste faţă! Crezi că vrem să vedem cum îi pocnesc ochii din orbite?

— Stai în linişte, domnule, am spus eu fără să mă întorc. Aceasta e o execuţie şi nu dumneata o conduci.

— Tot aşa cum nu tu ai condus potera care l-a prins, butoi de maţe ce eşti, şopti Harry.

Harry a murit în 1982, aproape de vârsta de optzeci de ani. Era deja bătrân. Nu face parte din aceeaşi ligă cu mine la capitolul longevitate, dar puţini ajung la vârsta mea. A murit de cancer intestinal.

Brutal se aplecă şi scoase buretele în formă de disc din găleată. Îl stoarse uşor cu degetele, apoi se şterse, dar nu ar fi fost nevoie; apa se scurgea din el. Puse buretele în interiorul capelinei, apoi puse capelina pe capul lui John. Pentru prima dată am observat că şi Brutal era palid – faţa îi era albă ca hârtia şi era pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. M-am gândit cum îmi spusese că simţea, pentru prima dată în viaţa lui, că era în pericol de a ajunge în iad, pentru că ne pregăteam să ucidem un dar de la Dumnezeu. Am simţit o nevoie bruscă de a vomita. M-am

abţinut, dar numai cu un efort. Apa din burete şiroia în jos pe faţa lui John.

Dean Stanton întinse cureaua – care de data aceasta era lăsată la lungimea ei maximă – peste pieptul lui John şi mi-o dădu mie ca să o leg. Ne străduiserăm atât de mult să-l protejăm pe Dean atunci când am plănuit aventura noastră nocturnă, din cauza copiilor lui, fără să avem idee că avea mai puţin de patru luni de trăit. După moartea lui John Coffey, a cerut şi i s-a aprobat să fie transferat în Sectorul C, departe de Old Sparky, şi acolo un prizonier l-a înjunghiat în gât şi l-a lăsat să sângereze pe podeaua murdară. N-am aflat niciodată de ce s-a întâmplat asta. Old Sparky mi se pare un lucru atât de pervers când mă gândesc la zilele acelea, mi se pare ceva nebunesc. Suntem la fel de fragili ca sticla cea mai subţire, chiar şi în cele mai bune condiţii. Să-i ucidem pe alţii cu electricitate, cu gaz şi cu atâta sânge rece? Ce nebunie. Ce *oroare.*

Brutal verifică cureaua, apoi făcu un pas în spate. Când şi-a împreunat mâinile la spate şi s-a aşezat în poziţia pe loc repaus, am ştiu că nu avea să o facă. Poate nu puteam să o fac nici eu. Nu credeam că pot să o fac nici eu, dar apoi m-am uitat la ochii îngroziţi şi înlăcrimaţi ai lui John şi am ştiut că trebuie să o fac. Chiar dacă eram pe veci blestemat pentru asta, trebuia să o fac.

— Dă-i drumul! am spus cu o voce răguşită, pe care abia dacă am recunoscut-o ca fiind a mea.

Din capelină se auzi un bâzâit şi mai intens. Zece degete uriaşe se ridicară de pe marginea lată a mânerului din lemn de stejar al scaunului electric şi se răsfirară în zece direcţii diferite, cu vârfurile tremurând. Genunchii lui uriaşi se agitau, dar clemele de la glezne îi ţineau strâns picioarele. Deasupra capetelor noastre, trei dintre becuri pocniră – *Poc! Poc! Poc!* Marjorie Detterick ţipă la auzul acestor pocnituri şi leşină în braţele soţului ei. A murit în Memphis, optsprezece ani mai târziu. Harry mi-a trimis necrologul ei. A murit într-un accident de troleibuz.

John se smuci înainte, cu cureaua întinsă pe piept.

Pentru o clipă, privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Erau conştienţi; eu am fost ultimul lucru pe care l-a văzut în timp ce noi l-am împins de pe marginea prăpastiei. Apoi, corpul lui căzu moale spre spătarul scaunului, capelina i se înclină puţin pe creştet şi de sub ea ieşea puţin fum – doar o ceaţă subţire. Dar în linii mari a fost, ştiţi dumneavoastră, rapid. Mă îndoiesc că a fost nedureros, cu toate că asta pretind întotdeauna suporterii metodei scaunului electric (deşi o idee pe care nici cel mai fanatic dintre ei nu doreşte să o încerce pe pielea lui), dar a mers rapid. Mâinile îi deveniră inerte, semilunile de la baza unghiilor care fuseseră albe erau acum vineţii, un firicel de fum se ridica de pe obrajii care erau încă umezi din cauza apei cu sare din burete… şi a lacrimilor lui.

Ultimele lacrimi ale lui John Coffey.

11

MI-A FOST BINE până în momentul în care am ajuns acasă. Pe atunci se luminase de ziuă, şi păsările începuseră să cânte. Mi-am parcat maşina, am coborât, am mers spre scările din spatele casei, apoi m-a cuprins a doua cea mai mare durere a vieţii mele. Gândul că se temuse de întuneric a declanşat totul. Mi-am amintit de prima dată când ne-am întâlnit, cum mă întrebase dacă lăsam lumina aprinsă noaptea, şi în acel moment pământul mi-a fugit de sub picioare. M-am aşezat pe trepte şi mi-am lăsat capul pe genunchi şi am plâns. Simţea că plânsul acela nu era numai pentru John, ci pentru noi toţi. Janice ieşi şi se aşeză lângă mine. Cu un braţ, mă luă de după umeri.

— Nu i-ai făcut mai mult rău decât a trebuit, nu-i aşa?

Am dat din cap în semn că nu.

— Şi el a vrut să plece.

Am încuviinţat.

— Intră în casă, spuse ea, ajutându-mă să mă ridic.

M-a făcut să mă gândesc la modul cum mă ajutase John să mă ridic după ce ne-am rugat împreună.

— Intră şi bea o cafea.

Aşa am făcut. A trecut prima dimineaţă, apoi prima după-amiază, apoi primul schimb înapoi la penitenciar. Timpul le vindecă pe toate, fie că vrem sau nu. Timpul le vindecă pe toate, face ca totul să treacă, şi la sfârşit e numai întunericul. Câteodată întâlnim alţi oameni în întuneric, câteodată îi pierdem din nou. Asta e tot ce ştiu, cu excepţia faptului că toate acestea s-au întâmplat în 1932, pe când penitenciarul statului era încă la Cold Mountain.

Şi desigur că acolo era şi scaunul electric.

12

PE LA DOUĂ ŞI UN SFERT după-amiaza, prietena mea Elaine Connelly veni în seră la masa unde stăteam eu, cu ultimele pagini ale relatării mele aşezate ordonat în faţa mea. Faţa îi era foarte palidă, iar pleoapele de jos îi străluceau. Cred că plânsese.

Eu privisem numai. Doar atât. Privisem pe fereastră, peste dealurile dinspre est, cu mâna dreaptă tremurând uşor de la încheietură. Dar era un tremur plăcut, cumva. Mă simţeam epuizat, stors. Era un sentiment în acelaşi timp groaznic şi minunat.

Mi-a fost greu să mă uit în ochii lui Elaine – îmi era teamă de ura şi de dispreţul pe care aş fi putut să-l descopăr pe faţa ei – dar era totul în ordine. Ochii ei erau trişti şi întrebători, doar atât. Nici urmă de ură, de dispreţ sau de neîncredere.

— Vrei să citeşti şi restul povestirii? am întrebat.

Am lovit uşor teancul de foi cu mâna care mă durea.

— Acesta e, dar te înţeleg dacă nu ai vrea să…

— Nu se pune problema dacă *vreau,* spuse ea. Trebuie să aflu cum s-a terminat totul, deşi cred că nu e nicio

îndoială că l-aţi executat. Cred că intervenţia Providenţei-cu-P-mare este mult supraapreciată în viaţa oamenilor obişnuiţi. Dar înainte să iau paginile acelea… Paul…

Se opri, ca şi cum nu ar fi fost sigură cum să continue. Am aşteptat. Uneori nu poţi să-i ajuţi pe ceilalţi. Câteodată e mai bine să nici nu încerci.

— Paul, în povestirea ta vorbeşti de doi copii adulţi pe care îi aveai în 1932 – nu doar unul, ci *doi* copii. Dacă nu te-ai căsătorit cu Janice când aveai unsprezece sau doisprezece ani, ceva de genul ăsta…

Am zâmbit.

— Am fost tineri când ne-am căsătorit – mulţi dintre cei care trăiesc în zona aceea se căsătoresc de tineri, chiar şi mama mea – dar nu *atât* de tineri.

— Atunci câţi ani ai? Întotdeauna am presupus că ai în jur de optzeci de ani, vârsta mea, poate chiar mai puţin, dar ţinând seama de ce-ai scris…

— Am avut patruzeci de ani în anul în care John Coffey a mers pe Culoarul Morţii, am spus. M-am născut în 1892. Asta înseamnă că am o sută patru ani, numai dacă nu cumva am pierdut şirul.

Ea se uită uluită la mine, fără să poată spune niciun cuvânt. I-am întins restul manuscrisului, amintindu-mi din nou cum mă atinsese John în celula lui. *N-o să esplodezi,* spusese el, zâmbind uşor de această idee, şi nu explodasem, într-adevăr… dar ceva mi se întâmplase însă. Ceva durabil în timp.

— Citeşte şi restul, am spus. Ce răspunsuri aş putea să-ţi dau sunt toate acolo.

— În ordine, şopti ea. Mi-e puţin teamă, nu pot să te mint în legătură cu asta, dar… în ordine. Unde vei fi?

M-am ridicat în picioare, m-am întins, am ascultat cum mi-a trosnit coloana vertebrală. Ştiam un lucru, şi anume că mă săturasem foarte tare de seră.

— Voi fi pe terenul de crochet. Mai e ceva ce vreau să-ţi arăt, şi e în direcţia aceea.

— E ceva… înspăimântător?

În privirea ei timidă am recunoscut-o pe fetiţa care fusese pe vremea când bărbaţii purtau vara pălării mari de paie, iar iarna haine făcute din blană de raton.

— Nu, am spus zâmbind. Nu e ceva înspăimântător.

— În ordine.

Luă cu ea paginile.

— Le duc şi pe acestea jos în camera mea. Ne vedem pe terenul de crochet pe la…

Frunzări manuscrisul, estimând timpul de care avea nevoie.

— Pe la patru? Este în ordine?

— E perfect, am spus, gândindu-mă la prea-curiosul Brad Dolan.

Până atunci va pleca.

Ea întinse mâna şi mă strânse uşor de braţ, apoi părăsi camera. Am rămas pe loc un moment, uitându-mă la masa din faţa mea, conştientizând faptul că era goală, cu excepţia tăvii cu micul dejun pe care mi-o adusese Elaine în acea dimineaţă. Într-un fel, parcă nu-mi venea să cred că terminasem… şi, după cum vedeţi, cu toate că această parte a fost scrisă după ce am scris despre execuţia lui John Coffey şi i-am dat ultima parte a hârtiilor lui Elaine, nu terminasem. Şi chiar atunci, o parte din mine a ştiut de ce.

Alabama.

Am şterpelit ultima bucată de pâine prăjită de pe tavă, am coborât şi am mers spre terenul de crochet. Am stat acolo, la soare, privind vreo şase perechi şi un grup mai vesel de patru persoane trecând pe lângă mine şi agitându-şi bâtele de crochet, gândind gânduri de om bătrân şi încălzindu-mi oasele bătrâne la soare.

Pe la două şi patruzeci şi cinci de minute, infirmierii din tura de la trei după-masa la unsprezece începură să vină pe rând dinspre parcare şi, pe la trei, cei din tura de zi plecară. Majoritatea mergeau în grupuri, dar Brad Dolan mergea de unul singur. Aceasta a fost o privelişte fericită; poate că lumea nu se dusese de râpă la urma urmei. Una

dintre cărţuliile lui cu bancuri îi ieşea pe jumătate din buzunarul din spate de la pantaloni. Drumul spre parcare trece pe lângă terenul de crochet, aşa că el m-a văzut că stăteam acolo, dar nu-mi dădu nicio atenţie. Din partea mea, asta era foarte bine. Urcă în Chevrolet-ul lui vechi, cu abţibildul lipit pe bara din spate, apoi plecă acolo unde se duce când nu e aici, lăsând o dâră de ulei de motor ieftin în urma lui.

Pe la ora patru, Elaine mi se alătură, aşa cum promisese. Din privirea ei am văzut că mai plânsese. Apoi mă îmbrăţişa strâns.

— Bietul John Coffey, spuse ea. Şi bietul Paul Edgecombe.

Bietul Paul, am auzit-o pe Jan spunând. *Bietul meu bătrânel.*

Elaine începu din nou să plângă. Am ţinut-o în braţe, chiar acolo, pe terenul de crochet, în soarele după-amiezii târzii. Umbrele noastre păreau că dansează. Poate pe muzica pe care o ascultam pe vremea aceea la radio.

În cele din urmă şi-a revenit şi s-a retras de lângă mine. Găsi o batistă de hârtie în buzunarul bluzei pe care o purta şi îşi şterse cu ea ochii înlăcrimaţi.

— Ce s-a întâmplat cu soţia administratorului, Paul? Ce s-a întâmplat cu Melly?

— A fost considerată o minune de către medicii de la spitalul din Indianola, am spus.

Am luat-o de braţ şi am început să mergem încet spre cărarea care ducea spre pădure. Spre şopronul aşezat lângă peretele dintre azilul Georgia Pines şi lumea celor mai tineri.

— A murit – din cauza unui atac de cord, nu a unei tumori la creier – zece sau unsprezece ani mai târziu. Cred că în patruzeci şi trei. Hal a făcut un atac cerebral prin preajma zilei atacului de la Pearl Harbour – poate chiar în ziua atacului de la Pearl Harbour, din câte îmi amintesc, aşa că ea a trăit mai mult decât Hal cu doi ani. E o ironie a sorţii.

— Şi Janice?

— Nu sunt pregătit să-ţi povestesc despre ea astăzi, am spus. Am să-ţi povestesc altă dată.

— Promiţi?

— Promit.

Dar a fost o promisiune pe care n-am respectat-o. La trei luni după ziua în care ne-am plimbat amândoi prin pădure împreună (aş fi ţinut-o de mână dacă nu m-aş fi temut că aveau să o doară degetele ei deformate şi umflate), Elaine Connelly a murit liniştită în patul ei. Ca şi în cazul Melindei Moores, moartea ei a survenit în urma unui atac de cord. Infirmierul care a găsit-o a spus că arăta împăcată, ca şi cum moartea venise brusc şi fără nicio durere. Sper că avea dreptate în privinţa aceasta. Am iubit-o pe Elaine. Şi mi-e dor de ea. De ea, şi de Janice, şi de Brutal, şi de ceilalţi.

Ajunserăm la cel de-al doilea şopron, cel de lângă perete. Şopronul se înălţa lângă un pâlc de arbuşti de pin, acoperişul lui încovoiat era împestriţat de umbre. M-am îndreptat spre el. Elaine rămase în urmă o clipă, fricoasă.

— E în ordine, am spus. Serios. Haide.

La uşă nu era nicio încuietoare – existase una demult, dar fusese smulsă – astfel că folosisem o bucată de carton îndoit pentru a ţine uşa închisă. Am scos cartonul şi uşa s-a deschis, apoi am păşit înăuntru. Am lăsat uşa larg deschisă, pentru că în interior era întuneric.

— Paul, ce?… Oh. *Oh!*

Al doilea „oh” fu aproape un ţipăt. Împinsă până aproape de unul dintre pereţi era o masă. Pe masă se găsea o lanternă şi o pungă maro de hârtie. Pe podeaua murdară era o cutie de trabucuri pe care o obţinusem de la cel care umple tonomatele de sucuri şi de batoane de ciocolată ale azilului. L-am rugat în mod special să-mi aducă o cutie şi, pentru că firma la care lucrează vinde şi produse de tutungerie, pentru el a fost uşor să mi-o aducă. M-am oferit chiar să i-o plătesc – era o marfă valoroasă pe vremea când lucram la Cold Mountain, poate v-am mai

spus asta – dar el a râs numai de mine.

Scrutându-ne de peste marginea cutiei erau o pereche de ochi mici şi strălucitori ca două picături de ţiţei.

— Mr. Jingles, am spus eu încet. Ia vino aici. Ia vino aici, bătrânelule, să o vezi pe doamna aceasta. M-am ghemuit jos – mă dureau toate, dar am reuşit să o fac – şi mi-am întins mâna. La început, n-am crezut că de data aceasta va reuşi să urce peste marginea cutiei de trabucuri, dar reuşi cu o ultimă sforţare. Ateriză pe o parte, apoi se puse pe picioare şi veni la mine. Fugea cu un uşor şchiopătat la unul din picioarele din spate; urmările rănilor pe care i le provocase Percy îi reveniseră la bătrâneţe lui Mr. Jingles. În afara vârfului capului şi al vârfului cozii, toată blăniţa îi încărunţise şi se făcuse gri.

Sări în palma mea. L-am ridicat spre mine, iar el şi-a întins gâtul spre mine, adulmecându-mi răsuflarea cu urechile lăsate spre spate şi cu ochi avizi. Mi-am întins mâna spre Elaine, care se uită la şoarece cu ochii larg deschişi de mirare, cu gura căscată.

— Dar e *imposibil,* spuse ea, şi se uită la mine. Oh, Paul, nu este… este *imposibil!*

— Priveşte, am spus, apoi să-mi spui că nu e el.

Din sacoşa de hârtie am scos un mosor pe care îl colorasem eu însumi – nu cu creioane colorate Crayola, ci cu markere, o invenţie de care nici nu visasem în 1932. Dar arăta la fel. Era la fel de viu colorat ca şi al lui Del, poate chiar mai intens. *Messieurs et mesdames,* m-am gândit. *Bienvenue au cirque du mousie!*

M-am aplecat din nou, iar Mr. Jingles sări jos de pe palma mea. Era bătrân, dar era la fel de obsedat de mosor ca întotdeauna. Din momentul în care scosesem mosorul din sacoşă, nu avusese ochi pentru nimic altceva. L-am aruncat pe podeaua plină de aşchii a şopronului, iar el porni imediat după el. Nu fugea cu viteza pe care o avusese odinioară, şi era dureros să vezi cum şchiopăta, dar cum să fi fost rapid? După cum am spus, era foarte bătrân, era ca un Matusalem al şoarecilor. Avea cel puţin

şaizeci şi patru de ani.

Ajunse la mosor, care se lovise de peretele îndepărtat al şopronului şi ricoşase. Merse lângă el, apoi se lăsă pe o parte. Elaine dădu să meargă spre el, dar eu nu am lăsat-o. După un moment, Mr. Jingles se ridică în picioare. Încet, foarte încet, împinse cu nasul mosorul până la mine. Când a venit – l-am găsit pe scările care duceau spre bucătărie stând pe o parte, ca şi cum făcuse un drum lung şi era extenuat – mai reuşise pentru o vreme să împingă mosorul cu lăbuţele, aşa cum făcuse cu atât de mulţi ani înainte pe Culoarul Morţii. Dar acum nu mai reuşea; picioarele din spate nu îl mai ţineau. Dar reuşea să-l împingă cu nasul la fel de bine ca întotdeauna. Atât doar că trebuia să meargă dintr-o parte în alta a mosorului, ca să nu meargă în altă direcţie. Când ajunse la mine, l-am ridicat pe o palmă – nu cântărea mai mult decât o pană – iar mosorul l-am luat în cealaltă mână. Ochii lui negri şi strălucitori nu părăsiră mosorul nicio clipă.

— Nu-l mai arunca, Paul, spuse Elaine pe un ton slab. Nu pot să-l privesc.

Am înţeles de ce simţea astfel, dar am crezut că nu ar fi trebuit să-mi ceară asta. Şoarecele adora să alerge după mosor şi să-l aducă; după toţi acei ani, îi plăcea la fel de mult. Ar fi trebuit ca toţi să fim la fel de norocoşi în pasiunile noastre.

— Sunt şi bomboane mentolate în sacoşă, am spus. Canada Mint, aşa se numesc. Cred că îi plac şi acum la fel de mult – nu se mai opreşte din adulmecat, dacă îi întind una – dar digestia lui nu-i permite să le mănânce. Îi aduc mai bine pâine prăjită. M-am ghemuit din nou, am rupt un fragment din bucata pe care o adusesem cu mine din seră şi am pus-o pe podea. Mr. Jingles o mirosi, apoi o ridică cu lăbuţele şi începu să o ronţăie. Codiţa îi era înfăşurată în jurul lăbuţelor din spate. Termină, apoi privi în sus, într-o atitudine expectativă.

— Câteodată, noi bătrânii putem să te surprindem cu pofta noastră de mâncare, i-am spus lui Elaine, şi i-am dat

ei felia de pâine prăjită. Încearcă şi tu.

Ea rupse o altă bucăţică şi o lăsă să cadă pe podea. Mr. Jingles se apropie de ea, o mirosi, se uită la Elaine… apoi o ridică şi începu să o ronţăie.

— Vezi? am spus. Ştie că nu eşti doar o „navetistă”.

— Dar de unde a venit, Paul?

— N-am idee. Într-o zi când am ieşit pentru plimbarea mea de dimineaţă, el stătea acolo, întins pe treptele de la bucătărie. Am ştiut cine e din prima clipă, dar am luat un mosor din coşul de la spălătorie numai ca să fiu sigur. Şi i-am făcut rost de o cutie de trabucuri. Am căptuşit-o cu cel mai moale material pe care l-am găsit. Cred că e ca noi, Ellie – în cele mai multe din zile îl dor cam toate. Dar, totuşi, nu şi-a pierdut gustul pentru viaţă. Îi place şi acum joaca cu mosorul şi se mai bucură de câte o vizită din partea vechiului său tovarăş de sector. Timp de şaizeci de ani am ţinut în mine povestea lui John Coffey, mai mult de şaizeci de ani, şi acum am spus-o. Cred că m-am gândit că de aceea s-a întors. Ca să mă facă să înţeleg că trebuie să mă grăbesc şi să-mi fac treaba până mai e timp. Pentru că şi eu sunt ca el – îmi vine şi mie vremea încet.

— Îţi vine şi ţie vremea pentru ce?

— Oh, ştii tu, am spus, şi amândoi l-am privit o vreme în tăcere pe Mr. Jingles.

Apoi, nu ştiu de ce, am aruncat din nou mosorul, deşi Elaine mă rugase să nu o fac. Poate numai pentru că, într-un fel, joaca lui cu mosorul era ca şi când bătrânii fac o versiune grijulie şi înceată de sex – poate că dumneavoastră nu vreţi să vă uitaţi, dumneavoastră cei care sunteţi tineri şi sunteţi convinşi că atunci când voi veţi fi bătrâni, în cazul vostru se va face o excepţie, dar totuşi şi bătrânii vor să o facă.

Mr. Jingles porni din nou după mosor, chinuit de durere, dar cu aceeaşi plăcere obsesivă (cel puţin mie aşa mi s-a părut).

— Geamuri de gelatină, şopti ea, uitându-se la el cum mergea după mosor.

— Geamuri de gelatină, am spus zâmbind.

— John Coffey l-a vindecat pe şoarece în acelaşi fel cum te-a vindecat pe tine. Nu numai că te-a vindecat de ce sufereai, te-a făcut… rezistent?

— Acesta e un cuvânt la fel de bun ca oricare altul.

— Rezistent la lucrurile care ne doboară pe noi, ceilalţi, ca pe acei copaci care sunt invadaţi în interior de termite. Tu… şi el. Mr. Jingles. Atunci când l-a ţinut pe Mr. Jingles în palmă.

— Aşa e. Puterea pe care o avea John a făcut asta – sau oricum, eu aşa cred – şi acum efectul trece încet. Termitele au reuşit totuşi să ne invadeze. A durat ceva mai mult decât durează în mod obişnuit, dar au ajuns în interior. Poate că mai am câţiva ani de trăit, oamenii trăiesc mai mult decât şoarecii, presupun, dar timpul lui Mr. Jingles aproape că a venit.

Şoarecele ajunse la mosor, şchiopătă în jurul lui, căzu din nou pe o parte, respirând rapid (vedeam cum respiraţia părea să i se propage prin corp ca nişte valuri), apoi se ridică şi începu să împingă mosorul cu nasul. Blana îi era gri, mersul îi era nesigur, dar ochii care semănau cu două picături de ţiţei erau la fel de strălucitori ca întotdeauna.

— Crezi că a dorit ca tu să scrii ceea ce ai scris până acum, spuse ea. Nu-i aşa, Paul?

— Nu Mr. Jingles, am spus. Nu el, ci forţa care…

— Măi să fie, Paulie! Şi Elaine! strigă o voce dinspre uşa deschisă.

Era plină de un fel de oroare satirică.

— Chiar ei în carne şi oase! Ce naiba faceţi voi aici?

M-am întors, deloc surprins să-l văd în uşă pe nimeni altul decât pe Brad Dolan. Rânjea aşa cum rânjeşte cineva când crede că te-a tras pe sfoară cât încape. Oare cât de departe mersese cu maşina după ce schimbul lui se încheiase? Poate că numai până la The Wrangler, pentru una sau două beri şi poate un dans din buric, înainte să vină înapoi la azil.

— Ieşi afară, spuse Elaine cu răceală. Ieşi afară în clipa

asta.

— Nu-mi spune tu *mie* să ies afară, căţea bătrână şi ridată, spuse el, continuând să zâmbească. Poate că poţi să-mi spui asta în interiorul azilului, dar acum nu suntem acolo. N-ar trebui să fiţi aici. Locul acesta nu este accesibil pentru voi. Ce-i ăsta, cuibuşorul dragostei, Paulie? Un fel de căsuţă *Playboy* pentru babalâci…

Ochii i se măriră de uimire când îl văzu pe locuitorul şopronului.

— Ce *dracu'?*

Nu m-am întors să mă uit. Pe de o parte, pentru că ştiam că era acolo; pe de altă parte, trecutul se dublase brusc peste prezent, creând o imagine groaznică, tridimensională în realitatea ei. În uşă nu mai stătea Brad Dolan, ci Percy Wetmore. Încă un moment, şi avea să se repeadă în şopron ca să-l strivească pe Mr. Jingles (care nu mai avea nicio şansă de a scăpa prin fugă) cu pantoful. Şi de data aceasta nu mai era niciun John Coffey care să-l aducă înapoi la viaţă de pe marginea prăpastiei. Aşa cum nu fusese niciun John Coffey atunci când am avut nevoie de el, în ziua aceea ploioasă, în Alabama.

M-am ridicat în picioare, fără să mai simt nicio durere în muşchi sau încheieturi, şi m-am grăbit spre Dolan.

— Lasă-l în pace! am strigat. Lasă-l în pace, Percy, sau îţi dau cuvântul că…

— Cui îi spui tu Percy? întrebă el şi mă împinse atât de tare încât aproape că am căzut pe spate.

Elaine mă prinse, deşi cred că îi provocase durere să facă asta, şi mă ajută să-mi recapăt echilibrul.

— Şi nu e prima dată că mi-ai spus aşa. Şi nu mai face pe tine de frică. N-am să-i fac nimic. Nici nu e nevoie. Ăla nu-i decât un rozător mort.

M-am întors, gândindu-mă că Mr. Jingles stătea numai culcat pe o parte, ca să-şi revină, aşa cum făcea uneori. Era într-adevăr culcat pe o parte, dar valurile acelea care fuseseră provocate de respiraţia lui se opriseră. Am încercat să mă conving pe mine însumi că mai puteam să

le văd, dar apoi Elaine izbucni în lacrimi. Se aplecă înainte, ridică şoarecele pe care îl văzusem prima oară pe Culoarul Morţii, venind spre biroul de serviciu, la fel de îndrăzneţ ca un om care se apropie de tovarăşii lui… sau de prietenii lui. Şoarecele stătea inert pe palma ei. Ochii îi erau lipsiţi de strălucire şi nemişcaţi. Murise.

Dolan rânji cu antipatie, dezvăluind nişte dinţi care nu prea avuseseră de-a face cu dentistul.

— Oh, pentru Dumnezeu! spuse el. Tocmai ne-am pierdut animalul de companie? N-ar trebui să organizăm o înmormântare micuţă, cu flori de hârtie şi…

— *TACI DIN GURĂ!* strigă la el Elaine cu o voce atât de puternică şi de hotărâtă, încât Dolan făcu un pas în spate, rânjetul i se şterse de pe buze.

— PLEACĂ DE AICI! PLEACĂ SAU NU VEI MAI LUCRA NICIO ZI ÎN AZILUL ACESTA! NICI MĂCAR O ORĂ! ŢI-O JUR!

— Nu vei primi nici măcar o felie de pâine la masa săracilor, am spus, dar atât de încet încât niciunul dintre ei nu auzi.

Nu puteam să-mi iau ochii de la Mr. Jingles, zăcând în palma lui Elaine, semănând cu cel mai mic covor din blană de urs de pe lume.

Brad se gândi să-i răspundă, să-i spună că e o cacealma ceea ce spune – avea dreptate într-un fel, pentru că şopronul era într-o zonă în care rezidenţii din Georgia Pines nu aveau voie să meargă, chiar şi eu ştiam asta – dar totuşi nu o făcu. În adâncul inimii era şi el, ca şi Percy, un laş. Şi era posibil că verificase afirmaţia că nepotul ei era o Persoană Importantă, şi descoperise că ceea ce îi spusese Elaine era adevărat. Dar mai ales, poate din cauză că îi fusese satisfăcută în cele din urmă curiozitatea, dorinţa lui de a şti neapărat se împlinise. Şi după toată această tevatură, misterul se dovedise a fi nu prea mare lucru. Şoarecele unui bătrân trăia în şopronul respectiv. Acum şoarecele murise, avusese poate un infarct în timp ce împingea un mosor colorat.

— Nu înţeleg de ce vă ambalaţi aşa, spuse el. Niciunul, nici altul din voi. Vă purtaţi de parcă ar fi fost un *câine,* sau ceva de genul ăsta.

— Ieşi de-aici, izbucni Elaine. Pleacă de-aici, ignorantule. Mintea puţină pe care o ai este răuvoitoare şi derutată.

El se îmbujoră, cicatricile unde îi fuseseră coşurile din adolescenţă se făcuseră de un roşu şi mai intens decât restul feţei. Şi avusese destule coşuri, după acum îi arăta faţa.

— Plec, spuse el, dar când vei veni mâine aici… *Paulie…* vei găsi o încuietoare nouă pe uşa asta. În locul acesta nu e permis accesul pacienţilor, indiferent ce are de zis despre mine bătrâna doamnă Cine-Sunt-Eu. Uită-te la podeaua asta! Toată e deformată şi putredă! Dacă ai pica, picioarele tale bătrâne şi deformate ar plesni imediat. Aşa că luaţi şoarecele ăla mort, dacă vreţi, şi plecaţi de-aici. Cabana Iubirii este din acest moment închisă.

Se întoarse şi se îndepărtă, arătând ca un om care crede că a câştigat partida. Am aşteptat până a plecat, apoi l-am luat cu grijă pe Mr. Jingles de la Elaine. Privirea îmi căzu pe sacoşa de hârtie în care erau bomboanele mentolate, şi asta mă înduioşa – lacrimile începură să-mi şiroiască pe obraji. Nu ştiu, mai nou plâng mult mai uşor.

— Vrei să mă ajuţi să-mi înmormântez un vechi prieten? am întrebat-o pe Elaine, când paşii grei ai lui Brad Dolan se îndepărtaseră.

— Da, Paul.

Îşi puse un braţ în jurul mijlocului meu şi îşi lăsă capul pe umărul meu. Cu unul dintre degetele ei deformate mângâia corpul inert al lui Mr. Jingles.

— Mi-ar face plăcere.

Aşa că am împrumutat un prosop din şopronul pentru grădinărit şi l-am înmormântat pe şoarecele lui Del, în timp ce umbrele după-amiezii se prelungeau printre copaci, apoi am mers înapoi să luăm cina şi să trăim ce ne-a mai rămas de trăit din viaţa noastră. Şi m-am surprins

gândindu-mă la Del, Del îngenunchind pe covorul verde din biroul meu, cu mâinile încrucişate şi cu creştetul chel strălucind la lumina lămpilor, Del care ne rugase să ne ocupăm de Mr. Jingles, să ne asigurăm că ăla rău nu avea să-i mai facă rău. Numai că ăla rău ne face pe noi toţi ceilalţi să suferim până la urmă, nu-i aşa?

— Paul? întrebă Elaine.

Vocea îi era blândă şi obosită. Cred că pentru bătrâni ca noi, chiar şi să săpăm o groapă cu o paletă de grădinărit şi să înmormântăm un şoarece în ea este prea mult.

— Te simţi bine?

Braţul meu era în jurul taliei ei. Am strâns-o uşor de mijloc.

— Mă simt bine, am spus.

— Uite, spuse ea. Va fi un apus superb. Vrei să rămânem afară şi să-l privim?

— În ordine, am spus, şi am rămas acolo pe pajişte o vreme, cu braţele în jurul taliei celuilalt, privind mai întâi cum apăreau pe cer culorile strălucitoare ale apusului, pe urmă privindu-le cum se estompează spre gri.

Sainte Marie, Mère de Dieu, priez pour nous, pauvres pécheurs, maintenant et à l'heure de nôtre mort.

Amin.

13

1956

Alabama în ploaie.

Al treilea nepot al nostru, o fată frumoasă pe nume Tessa, absolvea la Universitatea din Florida. Am mers cu un autocar Greyhound. Pe atunci aveam şaizeci şi patru de ani, tânăr, faţă de câţi ani am trăit până acum. Jan avea cincizeci şi nouă de ani, şi era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Cel puţin, pentru mine.

Şedeam pe locurile cele mai din spate, iar ea se agita pentru că nu-i cumpărasem un aparat de fotografiat nou pentru a imortaliza momentul fericit. Mi-am deschis gura

ca să-i spun că aveam la dispoziţie o zi ca să facem cumpărături, după ce ajungeam acolo, şi puteam să cumpărăm un aparat de fotografiat nou, dacă asta îşi dorea, stăteam bine cu bugetul, şi m-am gândit şi că se agita numai pentru că era plictisită de drum şi nu-i plăcea cartea pe care o adusese să citească. Era o carte cu Perry Mason. Apoi, totul în memoria mea se face alb pentru o clipă, ca un film care a fost lăsat afară la soare.

Vă amintiţi de acel accident? Cred că puţini dintre dumneavoastră, cei care citiţi aceste rânduri, s-ar putea să-şi amintească, dar cei mai mulţi nu-şi amintesc. Totuşi a fost pe prima pagină a ziarelor, de la coasta de est până la cea de vest atunci când s-a întâmplat. Eram chiar în afara oraşului Birmingham, pe o ploaie torenţială, Janice se plângea de aparatul ei vechi de fotografiat, şi atunci a explodat un cauciuc. Autocarul a alunecat într-o parte pe şoseaua udă şi a fost lovit într-o parte de un camion care ducea îngrăşăminte. Camionul împinse autocarul, care avea în jur de şaizeci de mile pe oră, în piciorul unui pod, acesta se lovi de beton şi se rupse în două. Două bucăţi de autocar, spălate de apa ploii se rotiră în două direcţii diferite, cea în care era rezervorul cu combustibil sări în aer, propulsând spre cerul posomorât o minge de foc roşu-negricioasă. Într-o clipă, Janice mi se plângea de Kodak-ul ei vechi, în clipa următoare m-am trezit întins pe jos în ploaie la un capăt al pasajului, uitându-mă la o pereche de chiloţi albaştri care căzuseră din bagajul cuiva. Cu aţă neagră, era cusut pe ei cuvântul MIERCURI. Peste tot erau valize răvăşite. Şi cadavre. Şi bucăţi de cadavre. Au fost şaptezeci şi trei de oameni în autocarul acela şi numai patru au supravieţuit accidentului. Dintre ei, eu eram singurul fără răni serioase.

M-am ridicat şi am mers clătinându-mă printre valizele deschise şi oamenii făcuţi bucăţi, strigând-o pe nume pe soţia mea. Am dat la o parte cu piciorul un ceas deşteptător, îmi amintesc, şi îmi amintesc că am văzut un băiat mort de vreo treisprezece ani, zăcând între o

mulţime de cioburi de sticlă, cu faţa pe jumătate distrusă. Am simţit cum ploaia mă lovea în obraji, apoi am trecut prin pasajul de sub pod şi pentru o vreme senzaţia aceasta încetă. Când am ieşit pe cealaltă parte, ploaia mă biciuia din nou, peste obraji şi peste frunte. Atunci am văzut-o pe Jan, întinsă pe jos, lângă cabina sfărâmată a camionului cu îngrăşăminte. Am recunoscut-o după rochia ei roşie – era a doua cea mai bună rochie a ei. Pe cea mai bună o păstrase desigur pentru ceremonia de absolvire.

Nu era chiar moartă. Deseori m-am gândit că ar fi fost mai bine – măcar pentru mine, dacă nu pentru ea – dacă ar fi fost ucisă instantaneu. Poate că aş fi lăsat-o să plece mai uşor. Sau poate mă autoamăgesc doar cu asta. Tot ce ştiu este că *niciodată* n-am putut să renunţ la ea.

Tremura din tot corpul. Unul dintre pantofi îi căzuse şi am văzut cum îi tremura piciorul din cauza spasmelor. Ochii îi erau deschişi, dar erau lipsiţi de expresie, ochiul stâng era plin de sânge şi, când am căzut în genunchi lângă ea, în ploaia care începuse să miroase a fum, nu m-am putut abţine să nu mă gândesc că tremurul acela însemna că era electrocutată; era electrocutată, iar eu trebuia să ridic maneta înainte să fie prea târziu.

— Ajutaţi-mă! am strigat. Ajutaţi-mă, ajutaţi-mă careva!

Nimeni nu mă ajută, nimeni nici măcar nu veni spre mine. Ploaia continua să cadă – o ploaie densă, care îmi lipise părul încă negru pe atunci de cap – şi eu am ţinut-o în braţe şi n-a venit nimeni. Ochii ei inexpresivi se uitau la mine cu un soi de intensitate şi stupefacţie, iar din partea din spate a capului ei sfărâmat curgea sânge. Lângă una dintre mâinile ei care tremura fără control, era o bucată de oţel cromat pe care se vedeau literele GRAY. Lângă era cam un sfert din ceea ce fusese nu cu mult timp înainte un om de afaceri într-un costum maro de lână.

— *Ajutaţi-mă!* am strigat din nou şi m-am întors spre pasaj, şi acolo l-am văzut pe John Coffey stând în umbră, şi el o umbră numai, un bărbat uriaş cu braţe lungi şi cu cap chel.

— *John!* am strigat. *Oh, John, te rog, ajută-mă! Te rog ajut-o pe Janice!*

Ploaia mi se scurse în ochi. Am clipit şi, când mi-am deschis ochii, el dispăruse. Vedeam umbrele pe care le luasem drept John… dar nu fusese numai o umbră. Sunt sigur de asta. El a fost acolo. Poate numai ca o fantomă, dar a fost acolo, cu ploaia care îi curgea pe obraji amestecându-se cu lacrimile lui veşnic curgând.

Janice muri în braţele mele, în ploaie, lângă camionul cu îngrăşăminte, în mirosul de motorină Diesel care ardea. Nu a existat niciun moment de conştientă – să i se limpezească ochii, buzele să i se mişte într-o ultimă declaraţie de dragoste. Am simţit o încleştare ca un tremur în trupul pe care îl ţineam în braţe, şi o clipă mai târziu era moartă. Pentru prima oară după mulţi ani, m-am gândit la Melinda Moores, Melinda şezând în patul în care toţi medicii de la spitalul din Indianola i-au prezis că avea să moară; Melinda Moores arătând odihnită şi proaspătă şi uitându-se la John Coffey cu ochi strălucitori şi întrebători. Melinda spunând *Am visat că rătăceai în întuneric, şi la fel rătăceam şi eu. Ne-am găsit unul pe altul.*

Am pus capul bietei mele soţii pe cimentul ud al autostrăzii, m-am ridicat în picioare (nu mi-a fost greu; aveam o singură tăietură pe partea din faţă a mâinii stângi, dar asta a fost tot) şi am strigat numele Lui spre umbrele de sub pasaj.

— *John! JOHN COFFEY, UNDE EŞTI URIAŞULE!*

Am mers spre umbrele acelea, dând cu piciorul la o parte un ursuleţ cu blana năclăită de sânge, o pereche de ochelari cu ramă metalică şi o lentilă spartă, o mână retezată cu un inel pe degetul mic.

— *Ai salvat-o pe soţia lui Hal, de ce nu şi pe soţia mea? De ce nu şi pe Janice? DE CE NU ŞI PE JANICE A MEA?*

Niciun răspuns; numai mirosul de motorină Diesel care ardea şi de cadavre care ardea, numai ploaia care cădea fără încetare din cerul posomorât şi se lovea zgomotos de asfalt, în timp ce soţia mea zăcea moartă pe şosea în

spatele meu. N-am primit niciun răspuns, nici atunci, nici acum. Dar desigur că, în 1932, John Coffey nu a salvat-o numai pe Melly Moores, sau pe şoarecele lui Del, acela care ştia să facă trucul acela drăguţ cu mosorul şi părea să-l caute pe Del mult înainte ca Del să fi fost adus la noi… mult înainte să fi fost adus John Coffey.

John m-a salvat şi pe mine şi, mulţi ani mai târziu, stând în ploaia aceea torenţială din Alabama şi căutând printre umbrele din pasajul de sub un pod un om care nu mai era, stând printre valizele împrăştiate şi cadavrele dezmembrate, am înţeles un adevăr teribil: câteodată nu există nicio diferenţă între salvare şi damnare.

Am simţit-o pe una sau pe cealaltă traversându-mă în timp ce stăteam amândoi pe patul lui John – optsprezece noiembrie, o mie nouă sute treizeci şi doi. Am simţit trecând din el în mine forţa stranie pe care a avut-o, trecând în mine prin mâinile noastre unite, într-un fel în care dragostea noastră şi speranţa şi intenţiile noastre bune nu pot să o facă, o senzaţie care a început ca o furnicătură şi care, apoi, s-a transformat în ceva enorm, o forţă mai puternică decât tot ce am simţit până atunci sau de atunci încoace. Din acea zi n-am avut niciodată pneumonie, sau gripă, nici măcar o durere de gât. N-am mai avut niciodată vreo infecţie urinară, dar nici măcar o tăietură care să se infecteze. Am fost răcit de câteva ori – o dată la şase sau şapte ani, şi, deşi oamenii spun că cei care rareori răcesc suferă în schimb de alte boli, mai serioase, la mine n-a fost cazul. O singură dată, mai spre începutul acelui groaznic an 1956, am eliminat o piatră de la vezica biliară. Şi, deşi cred că asta va suna ciudat pentru unii dintre cititori, în ciuda a ceea ce am spus, parte din mine a gustat această durere pe care am simţit-o atunci când piatra s-a eliminat. A fost singura durere serioasă pe care am avut-o după problema mea cu infecţia urinară, cu douăzeci şi patru de ani înainte. Bolile care i-au secerat pe prietenii mei şi pe cei dragi din aceeaşi generaţie cu mine până când nu a mai rămas niciunul – atacurile cerebrale,

cancerul, infarcturile, bolile de ficat, bolile de sânge – m-au lăsat toate neatins, m-au ocolit, aşa cum un şofer ocoleşte un raton sau o căprioară de pe şosea. În singurul accident serios în care am fost implicat n-am păţit nimic, cu excepţia unei tăieturi la o mână. În 1932, John Coffey mi-a inoculat viaţă. M-a *electrocutat* cu viaţă, aţi putea spune. Voi muri şi eu în cele din urmă – desigur că voi muri, orice iluzii de imortalitate e posibil să fi avut s-au dus o dată cu moartea lui Mr. Jingles – dar îmi voi fi dorit ca moartea să vină la mine cu mult timp înainte ca ea să mă găsească pe mine. Ca să fiu sincer, deja îmi doresc să vină şi mi-am dorit de când a murit Elaine Connelly. Mai trebuie să vă spun de ce?

Privesc înapoi peste aceste pagini, frunzărindu-le cu mâinile mele pătate şi tremurânde, şi mă întreb dacă există în ele vreun mesaj, ca şi în cărţile acelea despre care se spune că sunt înălţătoare şi înnobilează. Mă gândesc la predicile pe care le-am auzit în copilărie la bisericile pe unde mă ducea mama mea şi îmi amintesc cum pastorul spunea că Dumnezeu are grijă şi de vrăbiile de pe câmp, că El vede şi cea mai măruntă dintre creaturile Lui. Când mă gândesc la Mr. Jingles şi la aşchiile colorate pe care le-am găsit în gaura aceea din grindă, mă gândesc că într-adevăr aşa este. Totuşi, acelaşi Dumnezeu l-a sacrificat pe John Coffey, care a încercat numai să facă bine în felul său, într-un mod la fel de sălbatic ca şi profetul din Vechiul Testament care a sacrificat un biet miel… aşa cum şi-ar fi sacrificat Avraam fiul, dacă i s-ar fi cerut într-adevăr să facă acest lucru. Mă gândesc cum mi-a spus John că Wharton le-a ucis pe gemenele Detterick prin iubirea uneia faţă de cealaltă şi că aşa se întâmplă în fiecare zi, peste tot în lume. Dacă aşa se întâmplă, Dumnezeu *lasă* ca asta să se întâmple, iar când noi spunem „Nu înţeleg”, Dumnezeu răspunde „Nu mă interesează”.

Mă gândesc la Mr. Jingles murind, în timp ce eu stăteam cu spatele la el, cu atenţia îndreptată spre un om

nevrednic, a cărui emoţie supremă părea să fie un soi de curiozitate vindicativă. Mă gândesc la Janice, tremurând în spasme în ultimele ei clipe de viaţă, în timp ce eu stăteam în genunchi lângă ea, în ploaie.

Opreşte-te, am încercat să-i spun lui John în ziua aceea, în celula lui. *Dă-mi drumul, am să mă sufoc dacă nu-mi dai drumul. Am să mă sufoc sau am să explodez.*

— N-o să esplodezi, mi-a răspuns el, auzindu-mi gândul şi zâmbind de această idee.

Şi lucrul oribil e că nu am explodat. Încă nu.

Am, totuşi, măcar una dintre relele bătrâneţii: sufăr de insomnie. Noaptea târziu stau întins în patul meu, ascultând sunetul sumbru al femeilor şi bărbaţilor infirmi, tuşind şi alunecând spre bătrâneţe. Câteodată aud câte un clopot, sau scârţâitul unui pantof pe coridor, sau televizorul mic al doamnei Javits pornit ca ea să vadă ştirile de la miezul nopţii. Stau întins şi, dacă văd luna prin fereastră, mă uit la ea. Stau întins şi mă gândesc la Brutal, şi la Dean, şi câteodată la William Wharton, spunând *Aşa este, negroteiule, sunt cel mai rău.* Mă gândesc la Delacroix spunând *Ia uite, şefu' Edgecombe, eu învăţat la Mr. Jingles un truc nou.* Mă gândesc la Elaine, stând în uşa serei şi spunându-i lui Brad Dolan să mă lase în pace. Câteodată aţipesc şi văd din nou pasajul de sub pod în ploaie, îl văd pe John Coffey stând sub el printre umbre. Nu e niciodată numai o iluzie optică, în aceste vise ale mele; întotdeauna e chiar el, uriaşul meu, stând numai acolo şi privind. Stau şi aştept. Mă gândesc la Janice, cum am pierdut-o, cum mi-a scăpat printre degete în ploaie, şi aştept. Cu toţii suntem datori cu o moarte, nu există excepţii, ştiu bine, dar câteodată, oh, Doamne, Culoarul Morţii este atât de lung.

— SFÂRŞIT —

CUPRINS

Partea întâi

CELE DOUĂ FETE MOARTE

1.....20
2.....24
3.....35
4.....39
5.....53
6.....55
7.....65
8.....74

Partea a doua

ŞOARECELE PE CULOARUL MORŢII

1.....80
2.....82
3.....90
4.....96
5.....105
6.....110
7.....112
8.....119
9.....125
10.....133
11.....138

Partea a treia

MÂINILE LUI COFFEY

1.....145
2.....151
3.....154
4.....168
5.....180
6.....189
7.....193
8.....196
9.....202
10.....203

Partea a patra

SFÂRŞITUL GROAZNIC AL LUI EDUARD DELACROIX

1.....211
2.....220
3.....226
4.....232
5.....252
6.....258
7.....261
8.....263
9.....268

Partea a cincea

CĂLĂTORIE NOCTURNĂ

1.....277
2.....286
3.....295
4.....296
5.....300
6.....316

7.....323
8.....333
9.....343

Partea a şasea

COFFEY PE CULOAR

1.....348
2.....356
3.....371
4.....379
5.....383
6.....395
7.....397
8.....398
9.....405
10.....410
11.....418
12.....419
13.....431

Stephen King (1947) s-a născut în Portland, Maine (SUA). Cel ce se pregătise să devină profesor va deveni de fapt unul dintre cei mai cunoscuți autori de ficțiune din lume. Autor a peste 40 de cărți (romane, volume de povestiri, poezie), Stephen King e un nume asociat cu noțiunea de best-seller, dacă ar fi să menționăm doar: *Salem's Lot*, *The Dead Zone*, *Cujo*, *It*, *The Dark Tower*, *Insomnia*, *The Green Mile* (Culoarul Morții), *Dreamcatcher*, *From a Buick 8*. Cărțile lui devin apoi filme de succes, atât pe marele, cât și pe micul ecran (*vezi* *). Adorat de fani, îndrăgit de marele public, cunoscut în toată lumea, Stephen King nu mai e demult doar un autor de succes. Stephen King e un fenomen.

„Cu toții suntem datori cu o moarte, nu există excepții, știu bine, dar câteodată, oh, Doamne, Culoarul Morții este atât de lung!"

(Culoarul Morții)

Editura Aquila '93
H. Ibsen, 17 – Oradea
Tel: 0259/453-511
www.edituraaquila93.ro

ISBN 973-8250-54-4
9 789738 250543